

DĚTSTVÍ A MLÁDÍ JEŽÍŠOVO

*Jakubovo evangelium
znovu sdělené
Otcem Světla
skrze*

Jakoba Lorbera



TRIGON - PRAHA 1994

@ Lorber Verlag - Hindenburgstrasse 3,
7120 Bietigheim-Bissingen, BRD
@ Překlad Jaro Scheidegger-Pippich
@ TRIGON 1994
ISBN 80-85320-42-8

*Vydavatel děkuje panu Ing. Friedrichovi Zluhanovi,
řediteli nakladatelství LORBER VERLAG,
za veškerou pomoc při přípravě a vydání tohoto díla
Rovněž tak i paní Jaro Scheidegger-Pippichové
za nezištné poskytnutí překladu do češtiny.*

Předmluva vydavatele

Ježíšovo mládí! - či srdce by nezatoužilo dovědět se víc o zázračném životě Spasitele, než co nabízejí biblické spisy!? Jak rádi bychom se také dověděli o zrání a rozvoji této jedinečné božskolidské duši! - V dávných časech, na počátku života v křesťanských obcích, bylo takové vylíčení dětství a dozrávajícího Ježíšova mládí v takzvaném „Evangelium Jacobi minoris“, v Evangeliiu Jakubově. Toto vylíčení, zaznamenané bratrem Pána, bylo už v prvním a druhém století v oběhu v obcích na východě i na západě. Zdá se, že je znal mučedník Justin (zemřel r. 166), a Origines je uvádí jmenovitě (Kurtz, Kirchengeschichte, sv. I., 29, Z.4). - Když theologické školy a patriarchové z Alexandrie a Říma rozhodovali ve 4. století po Kristu o kanonických, tj. pro církve použitelných spisech, bylo toto, tehdy už velmi znetvořené Jakubovo Evangelium označeno za „nejistého původu“ (apokryf), a nebylo přijato do počtu svatých spisů - rozhodnutí, jež postihlo na mnoho století také Janovo Zjevení, dopis Jakubův a různé jiné části dnešního Nového Zákona. - Názory křesťanstva na Jakubovo Evangelium potom kolísaly až do nejnovější doby. Jako s pravým se s ním setkáme např. v takzvané Berlenburské Bibli, jež však zná pochopitelně jen zlomky starého Evangelia. Spis ostatně upadal stále více v zapomnění a konečně - až na uvedené zlomky - docela vymizel z paměti.

Tak tomu bylo s důstojnou zprávou o dětství Pána, až jednoho dne, 22. července 1843, přijal německý člověk Boží, mystik a věstec Jakob Lorber ve Štýrském Hradci, prostřednictvím hlasu božího Ducha, který v něm promlouval, zprávu, že ono ztracené Evangelium Jakubovo „od doby, kdy Josef u sebe přijal Marii“, mu bude vyjeveno, aby mohlo být lidstvu opět předáno. „Jakub“, bylo mu dále řečeno, „syn Josefův, toto všechno vypsali; ale během času bylo vše tak znetvořeno, že nebylo možno připustit, aby to bylo jako autentické pojato do Písma. Já ti však chci právě Jakubovo Evangelium předat, ale pouze od doby, kdy Josef u sebe přijal Marii; Jakub totiž sepsal také životopis Marie od jejího narození, a také Josefa.“

A tak přijímal vyvolený prostředník a posel nebeského světla hlasem Ducha ve svém srdci 299 kapitol obsahující, nádherné vylíčení narození a dětství Ježíše tak vroucí, vznešené krásy a síly, že žádné citlivé srdce nemůže zneuznat božský původ a pravdivost tohoto vzácného literárního díla. Před našima očima se odvíjí vývoj a zrání dítěte Ježíše pod ochranou Marie v domě pěstouna Josefa, při útěku do Egypta a potom opět doma v Nazaretu. Prožíváme první zázračné působení a sebepoznání božího Ducha v Děťátku a přijímáme s radostným úžasem netušené poznávání svatého tajemství osobnosti Ježíše. Je nám prokázána oblažující milost rozpoznat v „Synovi“ „Otce“ a současně v Ježíšovi sjednoceného „Otce, Syna a Ducha Svatého“ .

Přihlédneme-li ke změnám a zkomoleninám, jež text poznamenaly - existuje silná, zčásti doslovná shoda se zlomky starého podání Berlenburské Bible. A tak obsah potvrzuje, že se nám v tomto vylíčení Ježíšova mládí německým poslem Božím Jakobem Lorberem skutečně znovu dostalo starého křesťanského dokumentu nedozírné hodnoty.

Kdo však je tento vyvolený muž, jehož Prozřetelnost pověřila tímto neobvyklým darem prostředníka? - Je dozajista důležité dovědět se o něm více. A je zde na místě poukázat především na krátké, avšak spolehlivé vylíčení života Jakuba Lorbera, jež světu zanechal jeho dlouholetý přítel a důvěrník velkého věstce, rakouský básník a C. K. tajemník stavovského úřadu Karl Gottfried Ritter von Leitner. - Z tohoto spisu vyjímáme:

Jakub Lorber se narodil v roce 1800 v malé osadě Kanischa u Jahring, v dolním Štýrsku, jako syn německé rolnické rodiny. Ze strany otce i matky proudila v jeho žilách německá selská krev. - Jakub, nestarší ze tří synů, mohl pro své nadání studovat učitelský obor, přiklonil se však po úspěšném dokončení studia jako „učitel na hlavních školách“ k hudbě, kterou měl už od dětství v oblibě. Hrál na nejrůznější nástroje, mistrovsky na housle, na něž ho vyučoval také Paganini. Úspěšná koncertní činnost ho proslavila v jeho domovském městě ve Štýrském Hradci a získala mu přátelství vynikajících spoluobčanů, např. hudebního skladatele Anselma Hüttenbrennera a C. K. tajemníka stavovského úřadu rytíře von Leitnera (jeho pozdějšího životopisce).

Na jaře 1840 dostal Lorber nadějnou nabídku místa kapelníka v bohatém a rušném městě Terstu. Radost, že získá konečně životní postavení se zajištěnými příjmy, byla velká. Prozířetelnost to však minila „jinak. Člověk, jehož mysl se vždy a v každém čase zabývala obzvláště neviditelným světem a otázkami, týkajícími se Boha a věčnosti, byl postaven před neuvěřitelně zvláštní zkoušku a rozhodnutí.

O této velké události svého života vyprávěl později přátelům: On, Lorber, dokončil právě 15. března 1840 v šest hodin ráno svou ranní modlitbu, a chystal se vstát z postele, když uslyšel na levé straně hrudi, tam, kde je srdce, zřetelně zaznít hlas, který na něho zvolal: „Vstaň, vezmi své písátka a piš!“ - Lorber uposlechl tohoto tajemného zavolání, vzal do ruky pero a psal slovo za slovem, co mu bylo vnitřně předříkáváno. Byl to úvod díla „Boží říše“. - A paměťhodná slova prvních vět (Breve o daru vnitřního slova Božího) zněla:

„Ten, kdo chce se Mnou mluvit, nechť ke Mně přijde a Já vložím odpověď v jeho srdce. Ale pouze čistí, jejichž srdce je plné pokory, nechť uslyší tón Mého hlasu. A s tím, kdo dává přednost Mně před celým světem, miluje Mne jako nevěsta svého ženicha, chci putovat ruku v ruce. Bude Mne pro všechny časy vidět jako bratr bratra, a jak Já jsem ho viděl od věčnosti, dříve ještě, než byl.“

Jakub Lorber rozpoznal s hlubokým pohnutím hlas, který se v něm stal živým, i Toho, od něhož k němu přicházel. - Rozpoznal také své povolání i úkol, nenastoupil do nadějného místa ve světovém městě Terstu a nadále se po celý svůj život věnoval věrnému sepsání toho, co mu vnitřní duchovní hlas sděloval. Svobodný, chudý a nenáročný, žil tomuto povolání až do konce života, živoře z hudebních hodin a z darů lásky dobrých mužů a žen svého přátelského kruhu, rozděluje se po všechny časy o to málo, co měl, s ještě chudšími.

Téměř 25 let, až do Lorberovy smrti 4. srpna 1864, promlouval hlas, shodně s příslibem Ježíšovým v Janově Evangeliu, kap. 14, 21 a 26, k pokornému „sluhovi Božímu“ se stále stejnou láskyplnou vážností a naléhavostí. - Jednomu z přátel o tom Lorber v roce 1858 napsal:

„Pokud jde o vnitřní slovo, jak je vnímám, mohu, hovoře o sobě, jen říci, že vnímám nejsvětější slovo Pána vždy v oblasti srdce jako vysoce jasnou myšlenku, světlou a čistou, jako vyslovené slovo. Nikdo, i když mi je blízký, nemůže žádný hlas slyšet. Pro mne však zní tento hlas milosti jasněji, než každý sebehlasitější hmotný tón.“

Věrným sepsáním přijatého (o zachování a vydání se zasloužil především Anselm Hüttenbrenner) vzniklo během času z Lorberova pera vysoce významné dílo o 25 svazcích. - Uvedeny nechť jsou v časovém sledu tyto knihy:

Boží Říše (3 svazky); Saturn; Přirozené Slunce; Duchovní Slunce (2 svazky); Ježíšovo dětství; Výměna dopisů Ježíše s Abgarem; Dopis apoštola Pavla do Lakonie; Země a Měsíc; Biskup Martin (vedení na onom světě); Robert Blum (vedení na onom světě, 2 svazky); Tři dny v chrámě (vydalo nakl. Trigon); Nebeské dary (2 svazky); a konečně jako vyvrcholení: Velké Evangelium Janovo (obširné, Bibli doplňující a vysvětlující vylíčení tříleté učitelské činnosti Ježíše v 10 svazcích).

Nejvýznamnější na osobnosti Jakuba Lorbera, který měl ostatně také dar duchovního vidění, je zázračné učení, jež z jeho díla promlouvá.

Je to vpravdě vše obsahující, hlubokomyslná moudrost Boží, která se zabývá všemi viditelnými i neviditelnými oblastmi života a osvětluje četná tajemství lidského myšlení z vysokého, duchovního hlediska.

Řečeno krátce: Lorber podává dokonale rozvinutý duchovní názor na svět a výklad světa, k němuž po překonání materialismu, věda i veškeré životní pocity dnešního lidstva ve všech oblastech poznání směřují.

Dílo „Ježíšovo mládí“ psal Lorber v době od 22. července 1843 až do roku 1844 ve Štýrském Hradci. - K prvnímu tištěnému vydání došlo z popudu kruhu přátel ve Štýrském Hradci a německého lékaře, badatele a básníka Justina Knera z Weinsbergu, podruhé roku 1852 péčí přírodopytce, filosofa a zakladatele spagyrického způsobu léčení

Dr. Ch. F. Zimpela v nakladatelství Schweizerbarth ve Stuttgartu. Toto nové vydání je identické s původním. Lorberův prvopis je uložen ve Štýrském Hradci.

Kéž by toto dílo, které již obšťastnilo tolik lidí, našlo ještě mnoho přátel!

Bietigheim, Württemberg

Předmluva

Pánem Samým dáno jako úvod k příběhu Jeho mládí mezi 22. červencem 1843 a 9. květnem 1851 týmiž ústy, jež On zvolil za orgán tohoto díla.

1.

Žil jsem až do třicátého roku tak, jak žije každý dobře vychovaný chlapec, později jako mládenec a muž, a musel jsem životem podle zákona Mojžíšova v Sobě Božství teprve probudit.

Já Sám jsem musel stejně jako každý jiný, pořádný člověk nejprve začít v Boha věřit a potom Ho stále víc a víc se vším myslitelným sebezapíráním a stále mocnější láskou uchopit a teprve postupně Si Božství plně podříditi.

Byl jsem tehdy jako Pán Sám živoucím předobrazem pro každého člověka, a proto se ke Mně nyní může každý člověk přiblížit, jako jsem Já Sám probudil Božství v Sobě, a může se, se Mnou samostatně tak dokonale sjednotit láskou a vírou, jako jsem Já Sám jako Bohočlověk ve vši nekonečné plnosti sjednocen s Božstvím.

2.

Na otázku, jak souvisejí zázraky Dítěte Ježíše a Jeho duchovní činnost s Jeho takřka izolovaným lidským bytím v mládeneckém a mužském věku a v tomto věku opět s vykonanými zázraky - pomyslíme-li na něho v těchto letech pouze jako na *člověka* -, nechť je odpovědí pohled na strom od jara do podzimu.

Na jaře strom nádherně kvete a ovládá ho velká činorodost. Když květy opadnou, zdálo by se, jako by byl strom opět nečinný. K podzimu se však strom opět projeví v plné činnosti: plody, dozajista zázračné, dostávají chuť, barvu - krásnější než předtím květy; takto dozralým zpřetrhá dané požehnání pouta a plody jako takové padají do klína hladových dětí.

Okem *srdce* je možno tento obraz pochopit, nikdy však očima světského rozumu. Sporná místa - aniž bychom se dotkli Ježíšova Božství - je možno snadno vysvětlit, pokud k nim přistupujeme s vírou v srdci, která je světlem lásky k Bohu, a pokud vychází z čistého srdce: že totiž plné sjednocení Božství s člověkem Ježíšem nenastalo naráz, jakoby jediným úderem, nýbrž jako všechno, co Bůh řídí, teprve postupně, stejně jako pozvolné probuzení Božského Ducha v lidských srdcích, a že toto sjednocení bylo plně dokončeno teprve smrtí na Kříži, - i když už Božství v plné celistvosti sídlilo v Dítěti Ježíšovi, ale projevovalo se v zázračné činnosti pouze v čas potřeby.

3.

Tělesná smrt Ježíšova je nejhlubší snížení Božství do podstaty veškeré hmoty a je proto právě možností vytvořit nový vztah mezi Tvůrcem a tvorem.

Teprve Ježíšovou smrtí se Bůh Sám stává dokonale člověkem a stvořený člověk je touto nejvyšší Božskou milostí nově stvořeným Dítětem Božím - tedy Bohem - a může tedy teprve nyní stát jako tvor před svým Tvůrcem jako Jeho dokončený a Jemu rovnocenný tvor a může tohoto svého Boha, Tvůrce a Otce vidět, může s Ním rozmlouvat, může Ho poznat a nade všechno milovat a jen tak získat věčný,

nerozrušitelný život v Bohu, z Boha a vedle Boha. Takto je však též zlomena Satanova moc (lépe: vůle), že totiž už nemůže zabránit nejplnějšimu přiblížení Božství k lidem a naopak lidí k Božství.

Řečeno ještě stručněji: Ježíšovou smrtí může nyní člověk být s Bohem ve styku jako s bratrem a Satan už mezi ně nemůže vstupovat, a proto také bylo řečeno ženám, hledajícím hrob: „Jděte a povězte to Mým *bratřím!*“ Satanova vláda ve vnější formě může být sice ještě patrná, ale jednou roztrženou clonu mezi Božstvím a lidmi nemůže už až do věčnosti obnovit a nemůže obnovit ani starou nepřeklenutelnou propast mezi Bohem a lidmi.

Z toho krátkého výkladu může každý srdcem myslící a vidící člověk snadno a jasně pochopit nekonečně užitečný smysl Ježíšovy tělesné smrti. Amen.

Jakubovo Evangelium o Ježíšově mládí

od doby, kdy Josef u sebe přijal Marii

Jakub, syn Josefův, toto všechno vypsál; ale během času to bylo tak znetvořeno, že nebylo možno připustit, aby to bylo jako autentické pojato do Písma. Já ti však chci pravé Jakubovo Evangelium předat, ale pouze od shora uvedeného údobí; Jakub totiž sepsal také životopis Marie od jejího narození a také Josefův. - A tak piš první kapitolu:

1

Josef v povolání. Vylosování Marie v chrámu. Boží svědectví o Josefovi. Josefova modlitba. Maria v domě Josefově.

1 Josef však byl zaměstnán stavbou domu v krajině mezi Nazaretem a Jeruzalémem.

2 Tento dům tam dal postavit vznešený občan z Jeruzaléma kvůli útulku, protože by jinak Nazaretští až do Jeruzaléma neměli žádné přístřeší.

3 Maria však, která byla vychována v chrámě, dozrála, a podle zákonů Mojžíšových bylo třeba vzdálit ji z chrámu.

4 Byli proto vysláni poslové do celé Judeje, aby toto oznámili, a otcové přišli, aby, bude-li někdo shledán toho hoděn, odvedl dívku do svého domu.

5 Když tato zpráva dospěla k Josefově sluchu, odložil hned sekeru a pospíchal do Jeruzaléma a tam k určitému místu v chrámě, kde se lidé shromažďovali a kde se konaly porady.

6 Když se však po uplynutí tří dnů na předurčeném místě opět shromáždili ti, kdo se přihlásili, a každý, kdo se o Marii ucházel, předal knězi liliový prut, jak bylo určeno, vstoupil kněz s pruty do nitra chrámu a modlil se tam.

7 Když modlitbu ukončil, vyšel opět s pruty a každému jeho prut vrátil.

8 Na všech prutech se však brzy objevily skvrny; jen ten, který dostal Josef jako poslední, zůstal svěží a bez poskvrny.

9 Někteří však projevíli nesouhlas a prohlásili tuto zkoušku za zaujatou, a proto neplatnou, a žádali novou zkoušku, s níž v žádném případě nelze spojovat už žádnou pochybnost.

10 *Kněz* tím poněkud pohoršen dal hned přivést Marii, dal jí do ruky holubici a přikázal jí, aby vstoupila doprostřed mezi uchazeče a tam aby ji vypustila.

11 A před vypuštěním holubice řekl uchazečům: „Pohledte, falešní vykladači znamení Jehovových! Tato holubice je nevinné čisté zvíře a našim poradám nepopřává sluchu,

12. nýbrž žije pouze z vůle Pána a rozumí jen všemohoucí řeči Boží!

13 Držte své pruty vzhůru! Na čí prut tato holubice, jakmile ji dívka vypustí, usedne a na čí hlavě se usadí, ten nechť si Marii vezme!"

14 *Uchazeči* byli uspokojeni a řekli: „Ano, to nechť jest neklamným znamením!"

15. Když však Maria holubici na pokyn kněze vypustila, letěla tato hned k Josefovi, usadila se na jeho prutu a potom na Josefově hlavě.

16 A *kněz* řekl: „Tak tomu tedy Pán chtěl! Tobě, poctivý řemeslníku, připadl neklamný los přijmout pannu Páně! Vezmi ji tedy ve jménu Páně do svého čistého domu k další péči!"

17 Když však *Josef* toto uslyšel, odpověděl knězi a řekl: „Pohled, služebníku Páně podle zákona Mojžíšova, věrný služebníku Pána Boha Cebaatha, jsem už stařec a mám doma dospělé syny a jsem už dávno vdovcem; byl bych ku posměchu synům izraelským, kdybych tuto dívku přijal do svého domu!

18 Nech tedy volbu ještě jednou pozměnit a ponech mě venku, abych nebyl čítán mezi uchazeče!"

19 *Kněz* však pozvedl ruku a pravil Josefovi: „Josefe! Boj se Boha Pána tvého! Nevíš snad, - co učinil Kórachovi, Dátanovi a Abíramovi?

20 Pohled, země se rozestoupila a pohltila všechny pro jejich vzpurnost! Nemyslíš, že by s tebou mohl učinit totéž?

21 Já ti pravím: Znamení Jehovovo jsi neklamně viděl a poznal, a tak poslechni Pána, který je všemohoucí a spravedlivý a v každé době trestá vzpurné a ty, kdo Jeho vůle nedbají!

22 Jinak však se ve svém domě mocně obávej, aby Pán v něm neučinil, co učinil Kórachovi, Dátanovi a Abíramovi!"

23 Tu se Josefa zmocnily silné obavy a promluvil ke knězi ve velikém strachu: „Pros tedy za mne, aby mi byl Pán opět milostivý a milosrdný, a dej mi tedy pannu Páně podle Jeho vůle!"

24 Kněz však vstoupil dovnitř a modlil se za Josefa před svatostánkem, a Pán promluvil ke knězi, který se modlil:

25 „Nezarmucuj toho muže, kterého Jsem vyvolil; neboť spravedlivější než je on, neputuje žádný v Izraeli, a žádný na celé zemi a žádný před Mým trůnem na nebesích!

26 A vyjdi a dej mu pannu, kterou Jsem Já Sám vychoval, nejspravedlivějšímu muži země!"

27 Tu se kněz udeřil v prsa a pravil: „Ó Pane, všemohoucí Bože Abrahama, Izáka a Jákoba, buď milostivý mně hříšnému; neboť nyní poznávám, že chceš navštívit Svůj národ!"

28 Nato se kněz pozvedl, vyšel ven a žehnaje ve jménu Pána dal dívku vystrašenému Josefovi.

29 A promluvil k němu: „Josefe, spravedlivý jsi před Bohem, proto tě vyvolil z mnoha tisíců! Můžeš tedy odejít v míru. Amen."

30 A Josef vzal Marii a řekl: „Staniž se tedy vždy jedině svatá vůle mého Boha, mého Pána! Co dáváš Ty, ó Pane, je vždy dobré; proto také přijímám rád a ochotně tento dar z Tvých rukou! Požehnej ho však pro mne a mne pro něj, abych ho mohl být hoden před Tebou nyní a vždy! Tvá vůle, amen."

31 Když byl Josef takto promluvil před Pánem, byl posílen v srdci a vyšel hned s Marií z chrámu a zavedl ji do kraje Nazaretu a tam do svého chudého příbytku.

32 Na Josefa však čekala nutná práce; proto také ve svém příbytku tentokráte neotálel a promluvil k Marii:

33 „Pohled, Marie, vzal jsem tě podle vůle Boží k sobě z chrámu Pána, mého Boha; nemohu však teď u tebe zůstat a chránit tě, ale musím tě ponechat samotnou, protože musím jít a starat se, jak bylo smlouveno, o stavbu domu na místě, které jsem ti při cestě sem ukázal!

34 Ale hled, nebudeš proto sama v domě! Mám se mnou blízkou příbuznou služebnou, je zbožná spravedlivá; bude s tebou, také můj nejmladší syn a milost Boží a Jeho požehnání tě neopustí!

35 Co nejdříve se však se svými čtyřmi syny vrátím domů k tobě a povedu tě na cestách Páně! Bůh Pán však bude nyní bdít nad tebou a mým domem, amen."

2

Nová opona chrámová. Mariina práce na oponě.

1 V té době bylo však zapotřebí nové opony do chrámu, protože ta stará byla místy již velmi opotřebovaná.

2 Kněží se tedy radili a pravili: „ Udělejme novou oponu v chrámě Pána, aby zakryla poškozené.

3 Neboť dnes či zítra by mohl Pán přijít, jak jest psáno; jak bychom před Ním obstáli, kdyby shledal chrám námi tak zpustošený?!" .

4 Velekněz však řekl: „Nesudte tak slepě, jako kdyby Pán, jehož svatostánek je v chrámě, nevěděl, jak to v chrámě vypadá!

5 Svolejte mi však sedm neposkvrněných panen z kmene Davidova a vylosujeme potom, jak práci rozdělit!"

6 I vyšli tedy služebníci a hledali panny z kmene Davidova a po značném úsilí mohli jich pro velekněze najít jen šest.

7 Velekněz se však upamatoval, že Maria, kterou dal teprve před několika týdny do péče Josefovi, pochází rovněž z kmene Davidova, a služebníkům to oznámil.

8 A služebníci brzy vyšli, oznámili to Josefovi, a on Marii opět přivedl do chrámu, veden služebníky.

9 Když se byly všechny panny shromáždily před chrámem, přišel brzy velekněz a odvedl je všechny do chrámu Pána.

10 A když se všechny shromáždily v chrámu Pána, promluvil *velekněz* a řekl:

11 „Slyšte, panny z kmene Davidova, jenž podle vůle Boží nařídil, aby jemnou práci na oponě, která odděluje svatostánek od chrámu, dělaly vždy jen panny z jeho kmene

12 a aby pak podle jeho testamentu byla rozmanitá práce rozdělena vylosováním a aby potom každá panna jí přidělenou práci vyhotovila co nejlépe podle svých dovedností!

13 Hledte, tady je před vámi poškozená opona, a zde na zlatém stole leží rozmanité surové látky, připravené ke zpracování!

14 Vidíte, že je takové práce zapotřebí; proto hned losujte, aby se poznalo, která z vás má upřísti zlatá vlákna a amiant (druh azbestu) a bavlněná vlákna,

15 hedvábná vlákna hyacintově zbarvená, šarlatová a pravý purpur!"

16 A panny losovaly stydlivě, neboť velekněz se nad nimi modlil; a když vylosovány podle předem stanoveného pořádku, ukázalo se, jak má být práce rozdělena.

17 A přidal losem Marii panně, dceři Anny a Joachima, šarlat a pravý purpur.

18 Panna však poděkovala Bohu za takové milostivé uznání a přidělení tak přechvalné práce k Jeho slávě, vzala práci a odebrala se provázena Josefem opět domů.

19 Doma se Maria hned pustila do práce, a to v radostné mysli; Josef jí doporučil, aby byla pilná, požehnal jí a odebral se hned zase ke stavbě domu.

20 Stalo se to však v době, kdy Zachariáš oněměl v chrámě, když vykonával zápalnou oběť, a to pro nedostatek víry, a proto musel být zvolen jeho zástupce, který byl pro tuto práci vylosován.

21 Maria však byla příbuzná nejen se Zachariášem, nýbrž i s jeho zástupcem, a proto zdvojnásobila píli, aby co nejdříve, pokud možno první, byla s prací hotova.

22 Nezdojnásobila však svou píli z touhy po slávě, ale aby, jak se domnívala, udělala Bohu Pánu velkou radost tím, že svou práci ukončí co nejdříve a co nejlépe.

23 Nejdříve pracovala na šarlatu, který musel být upředen s velkou pozorností, aby vlákna nebyla tu a tam silnější nebo slabší.

24 Šarlatová vlákna upředla Maria s velkým mistrovstvím, takže se každý, kdo do Josefova domu přišel, výsostně podívoval nad její mimořádnou dovedností.

25 V krátké době tří dnů byla Maria se šarlatem hotova a pustila se potom hned do purpuru; protože jej však musela stále kropit, musela během práce vzít často džbánek a vyjít ven pro vodu.

3

Zvěstování narození Páně andělem. Mariina pokorná oddanost.

1 Jednoho pátečního rána však vzala Maria opět džbánek, aby jej naplnila vodou, vyšla ven, a *slyš*, - promluvil k ní *hlas*:

2 „Požehnaná budiž, milostí Boží bohatá! Pán jest s tebou, ty požehnaná mezi ženami!"

3 Maria se ulekla velmi, když hlas uslyšela, neboť nevěděla, odkud přichází, a rozhlížela se proto hbitě vpravo i vlevo; ale nemohla objevit nikoho, kdo byl promluvil.

4 Proto byla ještě plna trýznivého strachu, uchopila ve spěchu džbánek, naplněný vodou, a pospíchala do domu.

5 Když tam chvějící se došla, postavila stranou džbánek na vodu, vzala opět purpur do ruky, posadila se na své pracovní sedátko a začala opět velmi pilně purpur spřádat.

6 Ale sotva se opět ponořila do své práce, hle, tu už stál anděl Páně před pilnou pannou a promluvil k ní:

7 „Neboj se, Marie, neboť jsi našla nekonečně velkou milost před tváří Páně; hled, ty otěhotníš Slovem Božím!"

8 Když však Maria toto uslyšela, počala o oněch slovech uvažovat, ale nemohla pochopit jejich smysl; proto promluvila k andělovi:.

9 „Jak by se něco takového mohlo stát? Nejsem přece ženou žádného muže ani jsem neučinila

známost s mužem, který by mě za ženu přijal, abych otěhotněla jako jiné ženy a jako ony porodila!"

10 Promluvil však anděl k Marii: „Slyš, vyvolená panno Boží! Ne tak se to má stát, nýbrž síla Boží tě zastíní!

11 Proto také Svaté, jež porodíš, nazváno bude Synem Všemohoucího.

12 Ty však mu máš dát, až se z tebe narodí, jméno Ježíš; neboť On vykoupí Svůj národ ze všech hříchů, z veškerého soudu a z věčné smrti."

13 Maria však padla před andělem na kolena a promluvila: „Pohleď, já jsem pouze dívka Páně; proto nechť se stane podle Jeho vůle, jak zní tvá slova!"

Nato anděl zmizel a Maria se dala opět do práce.

4

Mariin dětsky nevinný rozhovor s Bohem a odpověď seshora.

1 Když však anděl hned opět zmizel, chválila a velebila Maria Boha a takto promlouvala ve svém srdci:

2 „Ó, čím jsem před Tebou, Pane, že mi chceš prokázat takovou milost?

3 Mám počít aniž bych poznala muže; vždyť já ani nevím, jaký je rozdíl mezi mnou a mužem!

4 Cožpak vím, co vpravdě znamená, být těhotná?! - Ó, Pane, hleď, vždyť já to nevím!

5 Cožpak vím, co to je, když se říká: Hleď, žena rodí!? – Ó, Pane, pohleď na mne milostivě; jsem pouze čtrnáctiletá dívka a slyšela jsem o tom pouze mluvit - ale ve skutečnosti o tom nevím nic!

6 Ach, jak se mi ubohé povede, až budu těhotná - a nevím, jaký to je stav!

7 A co tomu řekne otec Josef až mu povím, nebo až to pozná, že jsem počala?

8 Nic zlého přece nemůže těhotenství být, obzvlášť když k tomu byla vyvolena dívka Pánem Samým jako kdysi Sára?

9 Slýchala jsem přece už často v chrámu, jak velkou radost mají ženy, když počaly!

10 Musí být tedy těhotenství něco opravdu dobrého a převelice oblažujícího a jistě se budu také radovat, bude-li mi od Boha dáno, abych počala!

11 Ale kdy, kdy se to stane, a jak? Nebo se to už stalo? Počala jsem už nebo teprve počnu?

12 O, Pane! Ty věčně Svatý Izraele, dej mi, Tvé ubohé dívce, znamení, kdy se to stane, abych Tě potom mohla chválit a velebit!"

13 Při těchto slovech ovanul Marii světlý éterický vánek a *velmi něžný hlas* k ní promluvil:

14 „Marie, nestarej se zbytečně; ty jsi počala a Pán je s tebou! Dej se do práce a ukonči ji, neboť taková se už pro chrám dělat nebude nikdy!"

15 Maria padla na kolena, modlila se k Bohu a chválila a velebila Ho pro takovou milost. Když však Boha zahrнула chválou, pozvedla se a vzala do rukou práci.

5

Marie předává chrámu dokončenou práci. Marie a velekněz. Mariina cesta k příbuzné Alžbětě.

1 V několika dnech byla Marie hotova i s purpurem, urovnala jej, vzala šarlat a přiložila k purpuru.

2 Potom poděkovala Bohu za milost, že jí dovolil práci tak dobře dokončit, zavinula upředené do čistého plátna a dala se na cestu do Jeruzaléma.

3 Až ke stavbě domu, kde Josef pracoval, šla sama; ale odtamtud ji Josef doprovázel do Jeruzaléma a do chrámu.

4 Když tam dospěli, předala práci veleknězi.

5 Ten si prohlédl šarlat i purpur, shledal práci mimořádně vynikající, pochválil a pozdravil Marii těmito slovy:

6 „Marie, taková dovednost není v tobě přirozená, nýbrž Pán působil tvou rukou!

7 Velkou tě proto Bůh učinil; požehnána budeš mezi ženami na zemi Pánem, neboť jsi byla první, která Pánu předala svou práci do chrámu!"

8 Marie však, plna pokory a radosti v srdci, promluvila k veleknězi:

9 „Ctihodný služebníku Pána v Jeho svatyni! Ó, nechval mě příliš a nevyvyšuj mě nad ostatními; neboť tato práce není mou zásluhou, nýbrž jedině Pána, který vedl mou ruku!

10 Proto jen Jemu všechna chvála, sláva, čest, všechna moje láska a moje zbožňování bez ustání!"

11 A *velekněz* promluvil: „Amen, Marie, čistá panno Páně, dobře jsi mluvila před Pánem! Proto odejdi opět v pokoji; Pán budiž s tebou!"

12 Nato Marie povstala a šla s Josefem opět ke stavbě, kde přijala malé posílení, skládající se z chleba, mléka a vody.

13 Půl dne cesty od staveniště však bydlela na malém pahorku Mariina příbuzná jménem Alžběta, tu chtěla navštívit a prosila proto Josefa o dovolení.

14 Josef jí to hned dovolil a dal jí na ochranu nejstaršího syna jako vůdce; musel ji doprovodit tak daleko, až Alžbětin dům uvidí.

6

Zázračné přijetí Marie u Alžběty. Mariina pokora a moudrost. Evangelium žen. Mariin návrat k Josefovi.

1 Když došla k Alžbětě, k jejímu domu, zaklepala podle židovského obyčeje na dveře velice nesměle.

2 Když však *Alžběta* uslyšela nesmělé klepání, pomyslíla si: „Kdo klepe tak nezvykle tiše?

3 Bude to dítě mého souseda; neboť můj muž, který je dosud němý v chrámě a čeká na spasení, to být nemůže!

4 Moje práce je však důležitá; mám ji odložit kvůli nezpůsobnému sousedovu dítěti?

5 Ne, neudělám to, protože je to práce pro chrám, a to stojí výše než nezpůsobnost dítěte, které jistě nechce zase nic jiného než mě škádlit a vysmívat se mi!

6 Proto zůstanu pěkně sedět-u práce a nechám dítě klepat dlouho!"

7 Marie zaklepala ještě jednou a dítě v Alžbětině těle začalo radostí poskakovat a matka uslyšela *tichý hlas* z místa, kde dítě poskakovalo, a hlas zněl:

8 „Matko, jdi, jdi rychle; neboť je to matka. mého a tvého Pána, mého a tvého Boha, kdo klepe na dveře a navštěvuje tě v míru!"

9 Když to *Alžběta* uslyšela, odhodila všechno, co měla v rukou, a běžela a otevřela Marii dveře,

10 požehnala jí podle obyčeje, objala ji potom v náručí a řekla jí:

11 „Ó, Marie, požehnaná mezi ženami! Ty jsi požehnaná mezi všemi ženami a požehnaný jest plod života tvého!

12 Ó, Marie, nejčistší panno Boží! Odkud ke mně přichází vysoká milost, že mě navštěvuje matka mého Pána, mého Boha?"

13 Marie však, která ničemu z těch všech tajemství nerozuměla, řekla Alžbětě:

14 „Ach, drahá teto, přišla jsem k tobě jen na přátelskou návštěvu! Co to jen o mně povídáš, čemu já nerozumím? Jsem snad už skutečně těhotná, že mě nazýváš matkou?"

15 *Alžběta* však odpověděla Marii: „Hleď, když jsi podruhé zaklepala na dveře, poskakovalo děťátko, které nosím pod srdcem, hned radostí a oznámilo mi to a pozdravilo tě ve mně už předem!"

16 Tu pohlédla Marie k nebesům a vzpomněla si, co jí řekl archanděl Gabriel, ačkoliv tomu všemu dosud nerozuměla, a řekla:

17 „Ó, Ty velký Bože Abrahamův, Izákův a Jákobův, cos jen ze mne učinil? Co jsem, aby mě všichni chválili jako požehnanou?"

18 *Alžběta* však pravila: „Ó, Marie, vyvolená Bohem, vstup do mého domu a posilni se; tam budeme rozmlouvat a společně Boha chválit a velebit ze všech sil!"

19 A Marie následovala hned Alžbětu do domu a jedla a pila a posilnila se a byla plna veselé mysli.

20 *Alžběta* se však Marie vyptávala na mnohé, co se všechno událo v chrámě, když tam byla vychovávána v Bohu, co se tam doveděla a co se jí tam přihodilo.

21 Marie však řekla: „Drahá, Bohem obzvláště požehnaná teto! Myslím, že tyto věci jsou pro nás příliš vysoko, a že my ženy nečiníme dobře, rozmlouváme-li o věcech, nad něž Bůh povýšil syny Áronovy.

22 Proto se domnívám, že bychom my ženy měly přenechat božské věci Bohu a těm, které nad ně povýšil, a že bychom neměly nad tím hloubat.

23 Jestliže Boha nade všechno milujeme a dodržujeme Jeho svaté zákony, pak žijeme našemu stavu zcela přiměřeně; to, co je nad tím, patří mužům, které Pán povolává a volí.

24 Myslím, milá teto, že je to tak správné; proto mi promiň tlachy z chrámu, nemůže to nic zlepšit ani zhoršit! Jestliže se však Pánovi zlíbí, potrestá On chrám a přestaví jej v pravý čas.”

25 *Alžběta* však poznala z těchto slov hlubokou pokoru a skromnost Marie a řekla jí:

26 „Ano, milosti plná panno Boží! S takovým smýšlením musí člověk najít nejvyšší milost před Bohem!

27 Neboť tak, jak mluvíš ty, může promlouvat jen nejvyšší čistá nevinnost; a ten, kdo takto žije, žije jistě spravedlivě před Bohem a celým světem!”

28 *Marie* však pravila: „Spravedlivý život však není náš, nýbrž Pána, a je milostí!

29 Ten, kdo se ze sebe domnívá, že žije spravedlivě, ten před Bohem dozajista žije co nejméně spravedlivě; ten však, kdo svou vinu před Bohem neustále doznává, ten je tím, kdo žije spravedlivě před Bohem!

30 Já však nevím, jak žiji, můj život je čistá Boží milost; proto nemohu jinak než Ho neustále milovat, chválit a velebít ze všech svých sil! Jestliže je tvůj život jako můj, čiň také tak, a Pán pak najde více zalíbení, než kdybychom spolu sebe víc tlachaly o poměrech v chrámě!”

31 *Alžběta* velmi dobře poznala, že z Marie vane Boží duch, ustala s otázkami, týkajícími se chrámu, a odevzdala se, Boha chválíc a velebíc, do Jeho vůle.

32 Marie však zůstala u *Alžběty* plné tři měsíce a pomáhala jí jako děvečka při všech pracích v domě.

33 Mezitím dokončil také Josef svou stavbu a byl se svými syny opět doma a obstarával svůj malý, jen pronajatý pozemek.

34 Jednou večer však řekl svému nejstaršímu synovi: „Joeli, jdi a osedlej mi na zítř ráno mého soumara, protože musím jít pro Marii!

35 To děvče je už téměř tři měsíce z mého domu pryč a já nevím, co se s ní děje.

36 I když je u ženy oněmělého velekněze, nemůžeme přece jen vědět, zda je ten dům prost všech pokušení toho, který zlákal Evu!

37 Proto tam zítř zajedu a dívku opět přivedu, aby mě časem synové Izraele nepomlouvali a Pán mě nepotrestal, že se o dívku starám jen vlažně.”

38 A Joel šel a učinil, jak si Josef přál; ale byl sotva se svou prací hotov, když tu stála *Marie* před vstupem do domu a pozdravila Josefa a prosila ho, aby ji přijal do svého domu.

39 *Josef* překvapený tímto příchodem Marie se hned zeptal: „Jsi to ty, nevěrná mému domu?”

40 A *Marie* pravila: „Ano, jsem to já, ale ne nevěrná tvému domu; neboť bych už byla dávno ráda byla tady, ale neodvážila jsem se přes zalesněné pohoří sama, a ty jsi pro mne neposílal žádného posla! Proto jsem tedy musela být tak dlouho pryč!

41 Potom však navštívili Zachariášovu ženu tři levité, a když se vraceli domů do Jeruzaléma, vzali mě s sebou, dovedli mě až k hranicím tvého pozemku, požehnali mi i tvému domu a šli potom dál svou cestou, a já jsem pospíchala sem k tobě, můj milý otče Josefe!”

42 Ačkoliv by byl Josef Marii rád trochu domluvil, že byla tak dlouho pryč, nemohl se k tomu odhodlat; neboť jednak dojal Mariin hlas jeho ušlechtilé srdce, a také sám pociťoval vinu, že tak dlouho neposlal nikoho, kdo by Marii přivedl.

43 Nechal tedy dívku přijít k sobě, aby jí požehnal, a dívka k Josefovi skočila a laskala ho, jak nevinné děti laskají rodiče a jiné dobrodince.

44 Josef však byl dojat a plný radosti a řekl: „Hleď, jsem chudý člověk a jsem už starý; ale tvá dětská láska mi dává zapomenout chudoby i stáří! Pán mi tě dal k velké radosti; proto také půjdu a

budu pracovat s radostí, abych ti, moje děťátko, opatřil pořádný kus chleba!"

45 Při těchto slovech vytryskly starému muži slzy. Marie však rychle osušila jeho vlhké tváře a děkovala Bohu, že jí dal tak dobrého pěstouna.

46 V té době však Josef zaslechl náhle, jako by v jeho domě někdo zpíval žalmy.

7

Josefovy předtuchy a proroctví. Mariina útěcha. Požehnaná večeře. Mariino těhotenství je patrné.

1 Josef však pociťoval něco velikého a řekl Marii: „Dítě Páně! Mnoho radosti jsi přinesla do mého domu, moje duše pociťuje veliké tušení!"

2 Ale vím také, že Bůh ty, které miluje, vždy utrpením navštěvuje; proto Ho budeme neustále prosit, aby nám byl milostiv a milosrdný po všechny časy!

3 Je také možné, že si bude Pán přát, aby tvým a mým prostřednictvím byla obnovena stará archa úmluvy, která už truchliví.

4 Kdyby se něco takového mělo stát, pak běda mně i tobě; museli bychom se vypořádat s velmi těžkou prací! - Ale teď už o tom nic více!

5 Co se má stát, to se také určitě stane, a nebudeme tomu moci zabránit, ale až se to stane, uchopí nás to všemohoucí rukou, a budeme se třást před vůlí Toho, který ustavil pevnost země!"

6 Maria však z toho všeho ničemu nerozuměla a konejšila velmi ustaraně vyhlížejícího Josefa slovy:

7 „Milý otče Josefe! Nedělej si starosti pokud jde o vůli Páně! Vždyť přece víme, že chce pro Svě děti vždycky jen to nejlepší! Je-li Pán s námi, jako byl s Abrahamem, Izákem a Jákobem, a jako vždy byl s těmi, kdo Ho milují, jaké utrpení a co zlého by nás mohlo potkat?"

8 Josef se touto útěchou upokojil a ve svém srdci děkoval Pánu ze všech sil, že mu v Marii poslal takového anděla útěchy, a pravil:

9 „Děti, je už pozdě večer; proto zazpívejme chvalozpěv, pojezme požehnanou večeři a odebereme se pak k odpočinku!"

10 To se stalo a Marie pospíšila a přinesla chléb a Josef jej rozdával, ale bylo podivné, že chléb tentokrát mimořádně chutnal.

11 Josef řekl: „Pánu všechna chvála! Co On požehná, chutná znamenitě a má nejlepší chuť!"

12 A Marie poznamenala k Josefovi obzvláště láskyplně: „Vidíš, milý otče, nemáš se tedy čeho strachovat před navštívením Páně; neboť i tato navštívení jsou Jeho obzvláště vzácným požehnáním!"

13 A Josef promluvil: „Ano, ano, ty čistá dcero Páně, máš pravdu! Ponesu trpělivě, co mi Bůh uloží na bedra; vždyť příliš těžké břemeno mi neuloží na bedra ani nebude příliš tvrdé jeho jařmo, neboť On jest i ve Svém rozhorlení otcem plným dobrotы a slitování. Proto nechť se stane Jeho vůle v každém čase!"

14 Poté se zbožná rodina odebrala k odpočinku a v následujících dnech pracovala doma.

15 Den ode dne však se Mariino tělo stávalo plnější; protože to zpozorovala, snažila se těhotenství před očima Josefa a jeho synů skrýt, jak jen to bylo možno.

16 Ale po době dvou měsíců už jí skrývání nebylo nic platno. Josef začal mít podezření a tajně se radil o podivném stavu s přítelem v Nazaretu.

8

Názor lékaře. Josef vyslýchá Marii. Mariin výklad.

1 Josefův přítel však byl odborník; neboť byl *lékařem*, vyznal se v bylinách a často pomáhal rodičkám při těžkých porodech.

2 Šel s Josefem a potají se podíval na Marii; potom řekl Josefovi:

3 „Poslyš, bratře v Abrahamovi, Izáku a Jákobovi! Tvůj dům navštívilo velké neštěstí; neboť, hled, ta dívka je ve vysokém stupni těhotenství!"

4 Je to však také tvá vina! Neboť je to už šest měsíců, cos byl pryč na stavbě domu! Řekni mi, kdo měl tehdy dávat na dívku pozor?"

5 *Josef* však odpověděl: „Hleď, Marie byla v té době sotva plné tři týdny v domě, a to zpočátku, když do mého domu přišla; potom byla plné tři měsíce u své tety Alžběty!

6 Nyní však uplynuly už dva měsíce, kdy je pod mým trvalým dohledem, a neviděl jsem nikdy nikoho, kdo by k ní byl přišel otevřeně či tajně!

7 A v době mé nepřítomnosti byla v nejlepších rukou; můj syn, který ji k Alžbětě doprovázel, předem složil přísahu, že se, leda v případě nutnosti, nedotkne ani jejího šatu na celé cestě.

8 A tak vím naprosto určitě, že Marie musela být naprosto čistá, pokud jde o můj dům; zda tak bylo také v domě Zachariášově, to je jiná otázka!

9 Že by se jí přihodilo něco s nějakým sluhou? Ať mne Bůh uchrání, abych se něčeho takového domníval; neboť něco takového by Pán už dávno rozhlásil prostřednictvím stálé moudrosti velekněze!

10 Ale já teď vím, co učiním, abych se dostal pravdě na správnou stopu! - Ty, příteli, odejdi v míru, a já svůj dům postavím před tvrdou zkoušku!"

11 *Josefův* přítel odešel nato brzy z Josefova domu; *Josef* však se obrátil k Marii a promluvil k ní:

12 „Dítě, jak mám nyní pohlédnout ke svému Bohu? Co mám o tobě povědět?"

13 Což jsem tě nepřijal z chrámu jako čistou pannu, což jsem tě věrně neochraňoval každodenními modlitbami i věrnými, kteří jsou v mém domě?"

14 Zapřísahám tě proto, abys mi pověděla, kdo to je, kdo se odvážil mě podvést a dopustit se takové hanebnosti na mně, synu Davidovu, a na tobě, která rovněž pocházíš z jeho domu!

15 Kdo tě, pannu Boží, svedl a zhanobil?! Komu se zachtělo tak zkalit tvou nejčistší mysl, kdo z tebe udělal druhou Evu?"

16 Vždyť na mně se opakuje ztělesněný příběh Adamův, neboť tebe stejně jako Evu obloudil had!

17 Odpověz mi tedy na mou otázku! Jdi však a seber se; neboť se ti nemůže podařit mě oklamat!"
Nato padl *Josef*, plný zármutku, na pytel naplněný popelem a plakal.

18 Marie však se chvěla ve velkém strachu, začala plakat a vzlykat a nemohla strachy a zármutkem promluvit.

19 *Josef* se pozvedl z pytle a promluvil k Marii poněkud mírnějším hlasem:

20 „Marie, dítě Boží, které On Sám vzal do své ochrany, proč jsi mi to učinila? Proč jsi tolik ponížila svou duši a zapomněla svého Boha?"

21 Jak jsi to mohla učinit, ty, která jsi byla vychována na nejsvětějším místě a přijímala pokrm z rukou andělů a měla kolem sebe neustále tyto zářící služebníky Boží a s nimi si hrála? Ó, promluv, a nic přede mnou nezamlčuj!"

22 Tu se Marie vzchopila a pravila: „Otče Josefe, ty na výsost spravedlivý muži! Já tobě pravím: Tak vpravdě jako že Bůh žije, tak vpravdě jsem čistá a nevinná a nikdy jsem muže nepoznala!"

23 *Josef* se však otázal: „Odkud tedy je to, co nosíš pod srdcem?"

24 A Marie odpověděla: „Hleď, já jsem ještě dítě a nerozumím ničemu z tajemství Božích! Poslouchej však a já ti povím, co se mi přihodilo! Je to tak pravdivé, jako že nad námi žije spravedlivý Bůh!"

Mariino vyprávění o tajuplných svatých událostech. *Josefův* žal a jeho starost a rozhodnutí poslat Marii pryč. Pokyn Páně v Josefově snu. Maria zůstává v Josefově domě.

1 A Marie vyprávěla *Josefovi* všechno, co se jí přihodilo, když pracovala na purpuru. Vyprávění uzavřela ujištěním:

2 „Proto říkám, otče, ještě jednou: Tak vpravdě, jako že Pán nebes a země žije, tak vpravdě jsem čistá a nepoznala jsem muže a stejně tak neznám tajemství Boží, jež nyní musím, k mému velkému utrpení, nosit pod srdcem!"

3 Nyní *Josef* oněměl před Marií a ulekl se velice; neboť Mariina slova vnikla hluboko do jeho zkormoucené duše a shledal, chvěje se, že se potvrdilo jeho skryté tušení.

4 Začal tedy přemýšlet a přemítat, co by měl učinit. A takto promlouval ve svém srdci:

5 „Jestliže skryji před světem, jaký tento svět je, nevyvratitelný hřích, protože tento hřích již jako takový neuznávám, budu považován za rouhače před zákonem Pána a neujdou jistému trestu!

6 Jestliže ji však v rozporu s mým nejhlubším přesvědčením postavím před syny Izraele jako prodejnou hříšnici, když přeče to, co nosí pod srdcem, pochází podle její jednoznačné výpovědi - pouze od anděla,

7 budu Bohem, Pánem shledán tím, kdo předal nevinnou krev hrdelnímu soudu!

8 Co si mám s ní tedy počít? Mám ji tajně opustit, to jest mám ji tajně od sebe odvést a schovat ji někde v horách poblíže řeckých hranic? Nebo mám vyčkat až mi Pán Sám sdělí, co mám dělat?

9 Když ke mně zítra či pozítří přijde někdo z Jeruzaléma a Marii pozná, co potom? Ano, bude zřejmě nejlepší, když ji tajně vzdám, aniž by se o tom někdo kromě mých dětí dověděl!

10 Její nevinu jistě časem Bůh vyjeví, a pak je všechno zachráněno a vyhráno; tak nechť se tedy stane ve jménu Páně!"

11 Potom to Josef potají Marii řekl a ona se podrobila Josefově úmyslu dobré vůle a odebrala se, protože už bylo pozdě večer, k odpočinku.

12 Josef však zdříml při svých rozmanitých myšlenkách, a hle, *anděl* Páně se mu zjevil ve snu a promluvil k němu:

13 „Josefe, nermuť se kvůli Marii, nejčistší panně Pána! Neboť to, co nosí pod srdcem, je zplozeno svatým Duchem Božím, a ty Mu máš dát, až se narodí, jméno Ježíš!"

14 Nato se *Josef* probudil ze spánku a velebil Pána Boha, že mu byla prokázána taková milost.

15 Protože však už bylo ráno, přišla též Marie, připravena na chystanou cestu a oznámila Josefovi, že už je čas.

16 *Josef* však dívku objal, přitiskl ji na prsa a pravil: „Marie, ty čistá, ty zůstaneš u mne; neboť dnes mi dal Bůh o tobě mocné svědectví, neboť to, co porodíš, se má jmenovat Ježíš!"

17 Tu poznala Marie hned, že Pán mluvil s Josefem, neboť slyšela totéž jméno, které jí dal anděl, ačkoliv se předtím Josefovi o tom - nezmínila!

18 A Josef potom se o dívku staral pečlivě a nedopustil, aby jí chybělo něco, čeho jí bylo v jejím stavu zapotřebí.

Římské sčítání lidu. Josefova nepřítomnost při velké radě v Jeruzalémě. Zrádce Annáš.

1 Dva týdny po těchto událostech rokovala v Jeruzalémě velká rada, a to proto, že se od několika vznešených v Jeruzalémě bydlících Římanů rozšířila zpráva, že bude císař celý židovský národ sčítat a zapisovat.

2 Ta zpráva vyvolala mezi Židy velký strach, neboť je jim zakázáno lidi sčítat.

3 K tomu účelu povolal velekněz velké shromáždění, kam se museli dostavit všichni starší a uměním se zabývající muži, mezi které patřil i Josef.

4 Josef však právě podnikl menší cestu do hor kvůli stavebnímu dřevu a nebyl několik dní doma.

5 *Posel z Jeruzaléma*, který v té době k Josefovi přišel a přinesl mu pozvání k velkému shromáždění, nakázal, protože Josefa doma nenašel, jeho staršímu synovi, aby Josefovi, až se domů vrátí, vyřídil naléhavý vzkaz.

6 Josef však se vrátil domů už příští den ráno. Jozes mu hned oznámil, co z Jeruzaléma přišlo.

7 Josef však řekl: „Stoupal jsem pět dní po horách a velmi jsem se unavil a moje nohy mi přestanou sloužit, jestliže si několik dní neodpočinu; proto musím tentokráte povolání do Jeruzaléma neuposlechnout.

8 Ostatně nemá celé to shromáždění cenu, co by za nehet vešlo; vždyť mocný římský císař, který už vládne dokonce i zemi Skytů, nebude našim poradám věnovat pozornost. a udělá, co chce! Proto zůstanu pěkně doma!"

9 Po třech dnech však přišel z Jeruzaléma jistý *Annáš*, který byl velkým znalcem Písma, k Josefovi a řekl mu:

10 „Josefe, ty umění a Písma znalý muži kmene Davidova! Musím ti položit otázku, proč jsi nepřišel do shromáždění?“

11 Josef však se obrátil k *Annášovi* a řekl: „Hleď, byl jsem pět dní v horách a nevěděl jsem, že jsem byl povolán!“

12 Když jsem přišel domů a převzal od syna Jozesa zprávu, byl jsem příliš unavený a slabý, než abych se byl mohl dát na cestu do Jeruzaléma! Kromě toho jsem viděl na první pohled, že to celé shromáždění pomůže jen málo nebo vůbec nic.“

13 Zatímco Josef takto promlouval, rozhlížel se *Annáš* a naneštěstí spatřil vysoce těhotnou pannu.

14 Opustil pak jakoby oněmělý Josefa a pospíchal, jak jen mohl, do Jeruzaléma.

15 Když tam celý bez dechu dorazil, pospíchal hned k veleknězi a řekl mu:

16 „Vyslyš mě a neptej se, proč syn Davidův nepřišel do shromáždění; neboť jsem v jeho domě objevil nepředstavitelné hrůzy!“

17 Hleď, Josef, kterému Bůh i ty sám jste vydali svědectví tím, že jsi mu svěřil pannu, se před Bohem i před tebou nepředstavitelně hluboce a hrubě provinil!“

18 *Velekněz* však, *Annášovou* zprávou zcela vyděšen, se jen krátce zeptal: „Jak, proč? Mluv ke mně plnou pravdu, jinak dnešní den nepřezijíš!“

19 A *Annáš* řekl: „Hleď, pannu Marii, kterou dle Božího svědectví přijal z tohoto chrámu Páně do ochrany, nejhorším způsobem zhanobil; neboť její vysoké těhotenství je toho živým svědectvím!“

20 *Velekněz* však řekl: „Ne, to Josef neučinil! Což by mohl dát Bůh falešné svědectví?“

21 *Annáš* však řekl: „Pošli tedy své nejdůvěryhodnější služebníky a přesvědčíš se, že je panna skutečně vysoce těhotná; není-li tomu tak, nechť jsem zde ukamenován!“

11

Úvahy velekněze o Mariině stavu. Zatčení a výslech Marie a Josefa. Josefův nářek a svár s Bohem. Rozsudek smrti nad Josefem a Marií a jejich ospravedlnění rozsudkem Božím. Marie Josefovou ženou.

1 *Velekněz* se však chvíli rozmýšlel a takto v sobě promlouval: „Co mám dělat? *Annáš* je žárlivý kvůli volbě panny, a člověk nemá nikdy jednat podle rady žárlivého.“

2 Je-li tomu však s Marií tak a já bych se tou věcí zabýval lhotejně, co by řekli synové Izraele a k jaké odpovědnosti by mě volali ?

3 Vyšlu tedy přece jen potají k Josefovi služebníky, kteří, kdyby se ta zlá věc potvrdila, přivedou pannu i Josefa hned sem!“

4 Rozmyšleno a rozhodnuto; velekněz povolal tajně služebníky a sdělil jim, co se v Josefově domě přihodilo, a vyslal je potom hned k Josefovi s nařízením, jak si mají počínat, kdyby se věc potvrdila.

5 A služebníci pospíšili k Josefovi a shledali všechno tak, jak jim to velekněz vylíčil.

6 A *nejstarší z nich* řekl Josefovi: „Hleď, jsme zde proto vysláni chrámem, abychom se přesvědčili, jak tomu je s pannou, protože se o ní dostaly zlé zvěsti ke sluchu velekněze!“

7 Shledali jsme však, že ty smutné domněnky potvrzeny; proto nechťej, abychom použili násilí, a pojď s námi i s Marií do chrámu, abyste z úst velekněze vyslechli spravedlivý rozsudek!“

8 A Josef následoval s Marií bez odmluvy služebníky před soud do chrámu.

9 Když dospěli před velekněze, zeptal se *udivený velekněz* Marie vážným tónem:

10 „Marie! Proč jsi nám to učinila a proč jsi dovolila tak mocně ponížít svou duši?“

11 Zapomněla jsi na Pána Boha, ty, která jsi byla vychována na nejposvátnějším místě, kde jsi dostávala každodenně pokrm z rukou andělů,

12 a naslouchala jejich chvalozpěvům, a radovala se, hrála si a tančila před tváří Boží! - Mluv, proč jsi nám to učinila?“

13 Marie však začala hořce plakat a pravila mezi mocným vzlykáním a pláčem: „Tak vpravdě jako

že Bůh, Pán Izraele, žije, tak vpravdě jsem já čistá a muže jsem nikdy nepoznala! - Zeptej se Bohem vyvoleného Josefa!"

14 A *velekněz* se obrátil na Josefa a otázal se ho: „Josefe, zapřísahám tě ve jménu věčně živoucího Boha: Řekni mi nepokrytě, jak se to stalo? Učinil jsi to ty?"

15 A *Josef* řekl: „Pravím ti při všem, co tobě i mně jest svaté, tak pravdivě jako Pán, můj Bůh, žije, tak pravdivě jsem čistý před touto pannou i před Bohem!"

16 A *velekněz* odpověděl: „Neskládej falešné svědectví, nýbrž mluv pravdu před Bohem! Já ti však pravím: Ty jsi utajil svou svatbu, nedal jsi zprávu chrámu a nesklonil jsi předem hlavu pod ruku věčně mocného, aby požehnal tvé sémě! Proto mluv pravdu!"

17 *Josef* však mlčel a na řeč *velekněze* nechtěl odpovědět ani jediným slůvkem; neboť příliš trpce byl neprávem obviněn *veleknězem*.

18 Protože však stál *Josef* v hlubokém mlčení před *veleknězem* a nechtěl mluvit, otevřel ústa *velekněz* a promluvil:

19 „Dej nám nazpět pannu tak, jak jsi ji dostal od chrámu Páně, kdy byla tak čistá jako vycházející slunce při nejjasnějším jitru!"

20 Rozplývá se v slzách tu stál *Josef* a promluvil, když byl hluboce vzdechl:

21 „Pane Bože Abrahamův, Izákův a Jákobův, co jsem já, ubohý stařec, před Tebou tak zlého učinil, že mě tak mocně biješ?!"

22 Vezmi mě ze světa; neboť je příliš tvrdé, jestliže po všechny časy spravedlivý musí od Tebe a od světa utrpět takovou pohanu!

23 Mého otce Davida jsi ztrestal, protože se prohřešil na Uriášovi.

24 Já však jsem se nikdy neprohřešil a nedopustil se násilí na člověku ani na zvířeti, a vždy jsem dbal zákona až do krajnosti; ó, Pane, proč mě tedy biješ?"

25 Ó, ukaž mi jediný hřích před Tebou a přijmu rád trest ohně! Jestliže jsem však hřešil před Tebou, ať je prokletý den i hodina, kdy jsem se zrodil!"

26 *Velekněz* však, roztrpčen *Josefovými* slovy, promluvil ve velkém pohnutí mysli:

27 „Když tedy popíráš před Bohem své zřejmé provinění, dám vám oběma vypít zlořečenou vodu Boha a Pána, a vaše hříchy se vyjeví vašim očím i očím celého národa!"

28 Hned nato vzal *velekněz* zlořečenou vodu a nechal ji Josefa pít a poslal ho pak do pohoří, jež k tomu podle zákona bylo určeno, a jež leželo nedaleko Jeruzaléma.

29 A stejně tak dal takovou vodu pít i panně a také ji poslal do pohoří.

30 Po třech dnech se však oba vrátili bez újmy a všechen lid se podívoval, že na nich žádný hřích patrný nebyl.

31 *Velekněz* všecek udivený k nim pak promluvil: „Když Bůh nechtěl, aby se vaše hříchy staly zjevnými, pak ani já vás nechci soudit, ale prohlašuji vás za nevinné a volné!"

32 Protože však už panna těhotná je, nechť se stane tvou ženou, bude to její pokání, protože počala nevědomky, a už nikdy nedostane jiného muže, i kdyby se stala mladou vdovou! Tak nechť se stane! A nyní odejděte opět v pokoji!"

33 *Josef* však vzal *Marii* a šel s ní do svého domova a radoval se, chválil a velebil Boha. A jeho radost byla tím větší, že se nyní *Marie* stala jeho právoplatnou ženou.

12

Augustův příkaz ke sčítání všech obyvatel země. Nová starost a útěcha.

1 A *Josef* zůstával dobré mysli s *Marií*, která byla nyní jeho ženou, ještě po dva měsíce ve svém domě a pracoval, aby obživil *Marii*.

2 Když však čas uplynul a *Marie* měla porodit, přišla nová rána, která *Josefovi* působila mnoho starostí.

3 Římský císař *Augustus* vydal totiž ve všech svých zemích příkaz, aby všechny národy jeho říše byly sečteny a sepsány a kvůli daním a odvodům aby byly klasifikovány.

4 A Nazaretští nebyli z tohoto zákona vyňati a Josef se musel odebrat do Betléma, města Davidova, kde působila římská sčítací komise.

5 Když se dovědělo tomto příkazu, kvůli kterému byl už ostatně povolán na shromáždění do Jeruzaléma, promluvil sám k sobě:

6 „Můj Bože a můj Pane, je to tvrdá rána pro mě právě v době, kdy se blíží Mariin porod!

7 Co mám dělat? Musím dát zapsat své syny, protože jsou, žel, císaři povinni brannou službou; ale co si mám Pane, jehož jméno vzývám, počít s Marií?

8 Doma ji nechat nemohu; neboť co by si tu počala, až přijde její čas?

9 Když ji však vezmu s sebou, kdo mi zaručí, že její čas nepřijde cestou a já si nebudu vědět rady, jak se o ni postarat?

10 A i kdybych ji s velkými obtížemi dovedl před římské úředníky, jak ji mám dát zapsat?

11 Jako svou ženu - ale o tom přece až dosud kromě mě a velekněze nikdo neví?!

12 Vpravdě se stydím před syny Izraele; oni přece vědí, že jsem více než sedmdesátiletý stařec! Co řeknou, jestliže dám zapsat jako svou právoplatnou ženu sotva patnáctileté dítě - a k tomu ještě v pokročilém těhotenství?

13 Nebo ji mám dát zapsat jako svou dceru? Ale synové Izraele přece vědí, odkud Marie pochází a že mou dcerou není!

14 Když ji dám zapsat jako pannu Pánem mi svěřenou, co mi řeknou ti, kdo nevědí, že jsem se v chrámě ospravedlnil, až uvidí Marii v pokročilém těhotenství?

15 Ano teď vím, co opět učiním: vyčkám dne Páně! Potom Pán, můj Bůh, učiní, co bude chtít, a bude to, to nejlepší! Tak ať se stane!"

13

Starý přítel Josefa utěšuje. Josefův příkaz k cestování jeho pěti synům. Potěšující svědectví seshora. Radostný odchod.

1 Téhož dne však přišel k Josefovi *starý* moudrý *přítel z Nazaretu* a řekl mu:

2 „Bratře, hled, tak vede Pán Svůj národ přes všechny pouště a stepi! Ti, kdo ochotně následují, kam On je vede, dojdou k pravému cíli!

3 Strádali jsme v Egyptě a nařikali v řetězech babylonských, a Pán nás přece jen osvobodil!

4 Nyní vypustili Římané nad nás orly; je to vůle Páně! Proto také učiníme, co On chce; protože On jistě ví, proč tomu tak chce!"

5 Josef však pochopil, co k němu přítel promluvil, a když ho byl přítel požehnal a odešel, řekl svým synům:

6 „Slyšte mě! Pán chce, abychom všichni šli do Betléma; proto se také jeho vůli podřídíme a učiníme, co On chce!

7 Ty, Joeli, osedlej oslici pro Marii, a vezmi sedlo s opěradlem; a ty, Jozesi, zapřáhni vola do káry, ve které s sebou povežeme potraviny!

8 Vy pak, Samueli, Simeone a Jakube (pozn. Jákob - patriarcha, Jakub - syn Josefa), opatřete káru trvanlivými plody, chlebem, medem a sýrem, a vezměte tolik, abychom byli opatřeni na čtrnáct dní; neboť nevíme, kdy přijdeme na řadu ani kdy budeme volni, ani co se po cestě může stát s Marií! Vezměte tedy do káry také čisté plátno a plenky!"

9 Synové šli a obstarali všechno, jak jim to Josef nařídil.

10 Když to všechno podle Josefovy vůle udělali, vrátili se a Josefovi to ukázali.

11 A Josef s celým svým domem poklekl, modlil se a poručil sebe i všechny své do rukou Páně.

12 Když byl všechny své modlitby, všechnu chválu a všechno velebení ukončil, uslyšel *hlas* jakoby zvenčí, který mu pravil:

13 „Josefe, věrný synu Davidův, který byl mužem podle srdce Božího!

14 Když David vytáhl do boje s obrem, byla s ním ruka andělova, jehož mu Pán postavil ku pomoci, a hled, tvůj otec byl velkým vítězem!

15 S tebou však je On sám, který stvořil nebesa i zemi, který nechal v době Noemově čtyřicet dní i nocí pršet a nechal utopit všechny Jemu odporné tvory,

16 který Abrahamovi dal Izáka, který svůj národ vyvedl z Egypta a s Mojžíšem mocně promlouval na Sinaji!

17 Hleď, On jest nyní v tvém domě živoucí a bude tě provázet do Betléma; buď proto beze strachu, protože On nedopustí, aby ti byl zkřiven jediný vlas!"

18 Když Josef uslyšel tato slova, byl radostné mysli, poděkoval Pánu za tuto milost a dal potom hned všechno připravit na cestu.

19 Vzal Marii a posadil ji na oslici tak měkce a pohodlně, jak jen to bylo možné, vzal pak do rukou otěže a vedl ji.

20 Synové však se starali o naloženou káru a jeli podle dusotu oslice.

21 Po čase předal Josef otěže svému nejstaršímu synovi; šel po boku Marie, která byla občas slabá a nemohla se sama udržet v sedle.

14

Zdánlivé Mariiny nálady při cestě. Začátek porodních bolestí. Uložení Marie v blízké jeskyni.

(23.srpna 1843)

1 Naše zbožná společnost došla tedy až na šest hodin vzdálenosti od Betléma a odpočívala pod širým nebem.

2 Josef však se šel podívat na Marii a shledal, že má bolesti; přemýšlel proto v rozpacích:

3 „Co jen to může být? Mariina tvář zračí bolest a její oči j sou plné slz! Možná, že už nadešel její čas?"

4 Proto se Josef na Marii podíval ještě jednou pozorněji; a hle, tu shledal ke svému velikému podivení, že se směje!

5 Proto se jí hned zeptal: „Marie, řekni, co se s tebou děje? Neboť vidím tvou tvář plnou bolesti, ale potom zase zářící smíchem a radostí!"

6 Marie však Josefovi odpověděla: „Hleď, mám před sebou dva národy! Jeden pláče, a tak jsem musela plakat také.

7 Ten druhý však přede mnou putoval se smíchem, a tak jsem byla plna radosti a veselosti a musela se smát také a sdílet jeho radost! Proto byla v mé tváři bolest i radost."

8 Když to Josef uslyšel, uklidnil se opět, protože věděl, že Marie mívá často vidění; dal proto pokyn k další cestě a ubíral se k Betlému.

9 Když už byli blízko Betléma, řekla Marie náhle Josefovi:

10 „Slyš, Josefe! To, co jest ve mně, mě začíná mocně znepokojovat; dej proto zastavit!"

11 Josef se velice ulekl, když Marie tak náhle vykřikla; neboť poznal, že nadešlo to, čeho se nejvíce obával.

12 Dal tedy zastavit. Marie však opět k Josefovi promluvila:

13 „Zvedni mne z oslice; neboť to, co jest ve mně, mě mocně znepokojuje a chce ode mne pryč! Nemohu už tomu tlaku odolávat!"

14 *Josef* však řekl: „Ale pro Boha! Vidíš přece, že tady nikde není žádné přístřeší; kam tě mám uložit?"

15 Marie však pravila: „Pohleď, tam v kopci je jeskyně; je to odtud sotva sto kroků! Tam mě doneste; nemohu už dál!"

16 A Josef tam hned zamířil se svou károu a našel v jeskyni naštěstí trochu sena a slámy, protože ta jeskyně sloužila pastevcům jako stáj v případě nouze; a tak dal hned pro Marii připravit nezbytně nutné lůžko.

**Marie v jeskyni. Josef hledá v Betlémě porodní bábu. Josefovy zázračné příhody.
Svědectví přírody. Setkání Josefa s porodní bábou.**

1 Když bylo lůžko připraveno, donesl Josef Marii hned do jeskyně a ona se položila na lůžko a našla v té poloze úlevu.

2 Když však Maria takto našla úlevu na lůžku, řekl Josef synům:

3 „Vy dva starší budete hlídat Marii a poskytnete jí v případě potřeby pomoc, zvláště ty, Joeli, který jsi v tomto oboru získal určité znalosti stykem s mými přáteli v Nazaretu!“

4 Ostatním třem nařídil, aby se postarali o osla a vola a zavezli káru někam do jeskyně, která byla dost prostorná.

5 Když Josef takto všechno obstaral, řekl Marii: „Já však vystoupím nahoru a ve městě mého otce co nejrychleji vyhledám porodní bábu a přivedu ji sem, aby ti byla ku pomoci!“

6 Po těch slovech vystoupil Josef z jeskyně, a protože bylo už pozdě večer, bylo možno rozpoznat dobře hvězdy na nebi.

7 Co však se Josefovi zázračného přihodilo, když vyšel z jeskyně, necháme ho vypovědět jeho vlastními slovy, jak to vyprávěl synům, když se byl navrátil do jeskyně s porodní bábou a Marie už porodila.

8 Slova Josefova znějí takto: „Děti, dějí se velké věci! Rozumím nyní matně, co mi oznamoval hlas v předvečer našeho odchodu sem; vpravdě kdyby Pán nebyl s námi, i když neviditelný, nemohly by se dít tak zázračné věci, jaké jsem viděl!“

9 Poslouchejte! Když jsem vyšel a šel dále, bylo mi, jako bych nešel! A spatřil jsem vycházející měsíc v úplňku a vycházející a zapadající hvězdy, a hle, všechno stálo tiše a měsíc neopustil okraj země a hvězdy na večerním nebi nechtěly zapadnout!

10 Potom jsem uviděl hejna a hejna ptáčků sedět na větvích stromů; všichni obraceli hlavičky sem a chvíli se jako v době před velkým zemetřesením a nebylo možno je zahnat z jejich větví ani křikem, ani házením kamení.

11 Podíval jsem se opět k zemi a spatřil jsem nedaleko ode mne několik dělníků, kteří seděli kolem plné mísy, někteří drželi ruce nehybně v míse a nemohli z ní nabrat potravu.

12 Ti však, kteří už předtím nabrali sousto z mísy, drželi je u úst a nemohli je otevřít, aby to sousto spolkli; jejich tváře byly obráceny vzhůru, jako by na nebi viděli velké věci.

13 Potom jsem uviděl ovce, které hnali pastýři; ale ovce stály nepohnutě. a pastýřova ruka, kterou pozvedl, aby udeřil odpočívající ovce, zůstala jako ztuhlá ve vzduchu a on jí nemohl pohnout.

14 Potom jsem uviděl celé stádo koz, držely čumáky nad vodou a nemohly pít, protože byly celé jakoby ochromené.

15 Uviděl jsem také potůček, měl prudký spád s kopce dolů, a hle, voda stála tiše a netekla dolů do údolí. A všechno na zemi vyhlíželo jakoby bez života a bez pohybu.

16 Když jsem tam tak stál nebo šel a nevěděl, zda stojím nebo jdu, spatřil jsem konečně život!

17 Žena totiž sestupovala s kopce přímo ke mně a zeptala se, když už byla těsně u mne: „Muži, kam chceš jít tak pozdě?“

18 A já jsem jí řekl: „Hledám porodní bábu; neboť tam v jeskyni je žena, která chce родit!“

19 Žena řekla: „Je z Izraele? A já jsem jí odpověděl: „Ano, paní, já i ona jsme z Izraele; David je naším otcem!“

20 Žena však mluvila dále a ptala se: „Kdo je ona, která chce tam v jeskyni porodit? Je to tvá žena, příbuzná nebo děvečka?“

21 A já jsem jí odpověděl: „Od nedávna před Bohem a veleknězem moje žena; když počala, nebyla však ještě mou ženou, nýbrž mi byla svěřena do péče mého domu chrámem, a to skrze svědectví Boží, protože byla předtím na nejsvětějším místě vychována!“

22 Nepodivuj se však jejímu početí; neboť to, co jest v ní, bylo zázračně zplozeno Svatým Duchem Božím! Nato se žena podívala a řekla mi: „Muži, pověz mi pravdu! A já jsem jí řekl: „Pojď a podívej se a přesvědč se na vlastní oči.““

**Zjevení u jeskyně. Vidění porodní báby ve snu a její prorocká-slova.
Porodní bába u Marie a Dítěte.
Pochybnosti Salome, sestry porodní báby, o Mariině panenství.**

(25. srpna 1843)

1 A žena souhlasila a následovala Josefa k jeskyni; když však došli k jeskyni, zahalila se náhle bílým oblakem, takže nemohli najít do ní vstup.

2 Nad tímto jevem se porodní bába začala velice divit a řekla Josefovi:

3 „Velkou věc zakusila dnes má duše! Měla jsem dnes ráno zázračné vidění, ve kterém bylo všechno tak, jak jsem to nyní spatřila ve skutečnosti, jak to vidím a ještě víc vidět budu!

4 Ty jsi týž muž, který mi při vidění přicházel vstříc; stejně tak jsem předtím viděla celý svět, jak se v pohybu zastavil, a viděla jsem jeskyni, jak ji zastínil mrak, a mluvila jsem s tebou tak, jak jsem mluvila nyní.

5 A viděla jsem ještě mnohem víc zázračného v jeskyni, když za mnou přišla moje sestra Salome, již jediné jsem se ráno svěřila se svým viděním!

6 Proto pravím nyní také před tebou a před Bohem, mým Pánem; velká spása zavítala do Izraele! Zachránce přišel, seshora vyslaný v době naší velké nouze!"

7 Po těchto slovech porodní báby ustoupil mrak a mocné světlo z jeskyně zaplavilo ji a Josefa, takže jejich oči je nesnesly, a porodní bába pravila: „Je tedy pravda všechno, co jsem viděla při zjevení! Ó, muži, ty šťastný, zde je víc než Abraham, Izák, Jákob, Mojžíš a Eliáš!"

8 Po těchto slovech začalo být mocné světlo snesitelnější, a bylo vidět Děťátko, jak poprvé vzalo matčin prs.

9 *Porodní* bába však s Josefem vstoupila do jeskyně, prohlédla Děťátko a jeho matku, a když zjistila, že je všechno v nejlepším pořádku, řekla:

10 „Vpravdě, vpravdě, to je ten všemi proroky opěvovaný Vykupitel, který se zbaví šňůry už v mateřském těle, aby naznačil, že zpřetrhá všechna tvrdá pouta zákona!

11 Kdo však kdy viděl, aby sotva narozené dítě už sáhlo po matčině prsu?

12 To jasně svědčí o tom, že toto Dítě jako muž bude svět soudit podle lásky a nikoliv dle zákona!

13 Slyš, ty nejšťastnější muži této panny! Všechno je v nejlepším pořádku, dovol proto, abych z jeskyně odešla, neboť na prsou pociťuji tíseň, protože cítím, že nejsem dost čistá, abych mohla snášet svatou blízkost mého i tvého Boha a Pána!"

14 Josef se velice ulekl po těchto slovech porodní báby; ona však pospíchala z jeskyně pod širé nebe.

15 Když však z jeskyně vyšla, potkala venku svou sestru Salome, která ji následovala pro její vidění, a hned k ní promluvila:

16 „Salome, Salome, pojď a podívej se, jak se mé ranní vidění ve skutečnosti potvrdilo! Panna porodila v plnosti pravdy, což lidská moudrost a přirozenost nikdy pochopit nedokáže!"

17 *Salome* však řekla: „Tak vpravdě jakože Bůh žije, nemohu uvěřit, že porodila *panna*, dokud ji vlastní rukou nevyšetřím!"

**Prosba Salome k Marii. Mariina blahovůle. Nález Salome, trest
a její pokání. Anděl přikazuje Salome. Její uzdravení. Varování seshora.**

(26. srpna 1843)

1 Když byla *Salome* takto promluvila, vstoupila do jeskyně a pravila:

2 „Marie, mou duši zmitá nemalý boj; proto tě prosím, abys dovolila, abych tě zkušenou rukou vyšetřila a poznala, jak tomu je s tvým panenstvím!"

3 Marie se však ochotně podrobila přání nevěřící *Salome*, připravila se a dala se vyšetřit.

4 Když však se *Salome* dotkla Mariina těla svou zkušenou rukou, začala hned mocně naříkat a hlasitě křičela:

5 „Běda, běda mi pro mnou bezbožnost a velkou nevíru, že jsem chtěla pokoušet věčně živoucího Boha! Neboť hleďte, hleďte, - moje ruka hoří v ohni Božího hněvu nade mnou bídou!”

6 Po těchto slovech padla před Děťátkem na kolena a pravila:

7 „Ó, Bože mých otců! Ty všemohoucí Pane veškeré velebnosti! Pomni, že i já jsem sémě Abrahama, Izáka a Jákoba!

8 Nevydávej mě k posměchu synů Izraele, ale navrať mi opět mé zdravé údy!”

9 A hle, ihned stál vedle *Salome* anděl Páně a promluvil k ní: „Bůh Pán vyslyšel tvé nářky; přístup k Děťátku a vezmi Je a tím se ti dostane uzdravení!”

10 Když to *Salome* uslyšela, šla po kolenou před Marii a poprosila ji o Děťátko.

11 Marie jí Děťátko ochotně podala a řekla: „Nechť ti je ku spáse podle slov anděla Páně; Pán nechť se nad tebou smiluje.”

12 A *Salome* vzala Děťátko na ruce, držela Je klečíc a promluvila:

13 „Ó, Bože, Ty všemohoucí Pane Izraele, kterýž panuješ a vládneš od věčnosti! Ve vsí plnosti pravdy se zde narodil Izraeli Král králů, který bude mocnější než byl David, muž podle Božího srdce! Chválen a veleben buď ode mne do věčnosti!”

14 Po těchto slovech byla *Salome* brzy opět plně uzdravena, se zkroušeným srdcem vrátila pak vděčně Děťátko Marii a vyšla ospravedlněna z jeskyně.

15 Když však byla venku, chtěla zase spustit pokřik o velkém zázraku všech zázraků, a také hned začala sestře vyprávět, co se jí přihodilo.

16 Ale hned se přihlásil *hlas shora* a pravil *Salome*: „*Salome*, *Salome*, nezvěstuj nikomu, co mimořádného se ti přihodilo! Neboť ta doba musí teprve nastat, kdy Pán bude Sám o Sobě svědčit slovy a činy!”

17 *Salome* nato hned zmlkla a *Josef* vyšel ven a prosil obě sestry, aby se podle Mariina přání opět vrátily do jeskyně, aby nikdo nezpozoroval, co zázračného se v této jeskyni stalo. A obě vstoupily pokorně opět do jeskyně.

18

Noční odpočinek svatě rodiny v jeskyni. Chvalozpěvy andělů ráno. Vzývání pastýřů. Vysvětlující slova andělů *Josefovi*.

1 Když byli všichni shromážděni v jeskyni, otázali se synové *Josefovi* otce:

2 „Otče, co máme teď dělat? Všechno je dobře opatřeno! Cesta naše údy unavila; můžeme se uložit k odpočinku?”

3 A *Josef* řekl: „Děti, vidíte přece, jak nekonečné milosti seshora se nám všem dostalo; proto byste měli bdít a Boha se mnou chválit!

4 Viděli jste přece, co se přihodilo *Salome* v jeskyni, protože byla nevěřící. Proto nemáme být ospalí, když nás navštěvuje Pán!

5 Jděte však k Marii a dotkněte se Děťátka! Třeba se vaše víčka posílí, tak jako kdybyste pevně spali mnoho hodin!”

6 A synové *Josefovi* tam šli a dotkli se Děťátka; Děťátko se však usmálo a vztáhlo k nim ruce, jako by je uznalo za bratry.

7 Tomu se *všichni* divili a řekli: „Vpravdě, to není obyčejné dítě! Neboť kdy kdo zažil, aby ho sotva narozené dítě pozdravilo znamením Božím?!”

8 Kromě toho jsme opravdu najednou tak posíleni v našich údech, jako bychom vůbec žádnou cestu nepodnikli a byli doma zrána dokonale svěží!”

9 A *Josef* nato řekl: „Vidíte, byla tedy moje rada dobrá! Ale pozoruji, že začíná být velmi chladno; přiveďte proto osla i vola sem! Zvířata se uloží kolem nás a zahřejí nás trochu dýcháním a svým teplem; a my se uložíme kolem Marie!”

10 Synové tak učinili. A když přivedli obě zvířata blízko k Marii, uložila se u jejího lůžka a dýchala nad Marií a Děťátkem a zahřívala je dobře.

11 A *porodní* bába pravila: „Vpravdě, nic malého to nemůže být od Boha, jemuž dokonce i zvířata slouží, jako by měla rozum a rozumnost!”

12 *Salome* však řekla: „Ó, sestro, zdá se, že zvířata tu vidí víc než my! To, co si my sotva trůfáme myslet, vzývají už zvířata v Tom, který je stvořil!”

13 Věř mi, sestro, tak pravdivě jako že Bůh žije, tak pravdivě je zde před námi přislíbený Mesiáš; vždyť přece víme, že se při narození i největších proroků neděly takové zázraky!”

14 Marie však pravila *Salome*: „Bůh Pán ti prokázal velkou milost, že vidíš, nad čím se i moje duše zachvívá.

15 Ale pomlč o tom, jak ti byl anděl Boží přikázal; jinak bys nám mohla připravit trpký osud!”

16 *Salome* slíbila Marii, že bude mlčet po celý život, a porodní bába následovala příkladu sestry.

17 Potom všechno v jeskyni ztichlo. V první hodině před východem slunce však všichni uslyšeli mocné chvalozpěvy, přicházející zvenku.

18 A Josef hned poslal nejstaršího syna, aby se podíval, kdo tak mocně zpěvem chválí Boha pod širým nebem.

19 A Joel vyšel ven a viděl, že je celá obloha plna nesčetných miriád zářících andělů. Udiven pospíšil zpět do jeskyně a vyprávěl všem, co viděl.

20 Všichni byli velice udiveni tím, co jim Joel vyprávěl, a vyšli ven a přesvědčili se o pravdivosti jeho slov.

21 Když takovou nádheru Páně spatřili, vrátili se do jeskyně a vydali o tom svědectví též Marii. A *Josef* Marii řekl:

22 „Slyš, ty čistá panno Páně, plod tvého života byl skutečně zplozen svatým Duchem Božím; celá nebesa o tom svědčí.

23 Ale, jak se nám povede, až se celý svět dozví, co se zde stalo? Neboť nejen my, ale také všichni ostatní lidé nyní vidí, jaké svědectví pro nás září na nebesích. Viděl jsem to na tvářích mnoha pastýřů, jak je obraceli vzhůru.

24 A zpívali společně s mocným sborem andělů, kteří nyní zcela viditelně vyplňují všechny prostory nebe odshora až dolů k zemi.

25 A jejich zpěv zněl stejně jako zpěv andělů: „Sestupte dolů, nebesa, ke spravedlivým! Pokoj na zemi lidem dobré vůle! A sláva Bohu na výsostech v Tom, který přichází ve jménu Páně!”

26 Hleď, Marie, toto slyší a vidí teď celý svět; a přijde sem a bude nás pronásledovat, a my budeme muset prchat přes hory a doly!

27 Proto si myslím, že bychom měli odtud co nejdříve odejít, a jakmile budu sepsán - což by se mělo stát ještě dnes ráno - vrátit se opět do Nazaretu a odtamtud přejít k Řekům, z nichž některé velmi dobře znám. - Nejsi téhož mínění?”

28 Marie však *Josefovi* odpověděla: „Sám přece vidíš, že ještě dnes nemohu opustit lože; proto přenecháme všechno Bohu. Až dosud nás vedl a chránil a jistě nás povede dál a bude nás věrně ochraňovat!”

29 Jestliže nás chce před světem odhalit, řekni: kam bychom utíkali, aby nás Jeho nebesa neobjevila?

30 Proto nechť se stane Jeho vůle! To, co On chce, je správné. Hleď, tu na mých prsou spočívá On; Jemu to všechno platí!

31 On však u nás zůstane, a proto nás také neopustí velká Boží velebnost, byť bychom prchali kamkoliv!”

32 Sotva byla Marie takto promluvila, hle, stáli dva andělé v čele mnoha pastýřů před jeskyní a oznamovali pastýřům, že se zde narodil Ten, jemuž platí jejich chvalozpěvy.

33 A *pastýři* vstoupili do jeskyně a poklekli před Děťátkem a vzývali je; a také andělé přišli v zástupech a vzývali Děťátko.

34 *Josef* však se svými syny pohlížel v údivu k Marii a Děťátku a řekl: „Ó, Bože, co jen to je? Vstoupil jsi Sám do těla tohoto Dítěte?”

35 Jak jinak by bylo možno, že by je vzývali Tvoji svatí andělé? Jestliže jsi však Ty nyní zde, ó, Pane, co se děje s chrámem a se svatostánkem?”

36 *Anděl* přistoupil k *Josefovi* a pravil: „Neptej se a nestarej se; neboť Pán vyvolil zemi jako místo

Jeho slitování a navštívil nyní Svůj národ, jak to předpověděl ústy Svých dětí, Svých služebníků a proroků!

37 To, co se nyní děje před tvýma očima, děje se podle vůle Toho, kterýž jest svatý, přesvatý."

38 Nato anděl Josefa opustil a šel se opět klanět Děťátku, které se nyní se vztaženými rukama na všechny modlící usmívalo.

39 Když slunce vyšlo, zmizeli andělé; ale pastýři zůstali a vyptávali se Josefa, jak je možné, že se to přihodilo.

40 *Josef* pravil: hleďte, stejně tak, jak zázračně roste tráva ze země, stal se i tento zázrak! Kdo však ví, jak roste tráva? Stejně tak málo vám mohu povědět i o tomto zázraku! Bůh to tak chtěl; to je vše, co vám mohu povědět!"

19

**Josefova starost při soupisu. Zpráva porodní báby o setníku Kornelioví.
Setníkova návštěva v jeskyni. Josef a Kornelius.
Korneliova radost a mír v blízkosti dítěte Ježíše.**

(30. srpna 1843)

1 Pastýři však byli touto odpovědí uspokojeni a Josefa se už na nic nevyptávali a odešli a přinesli Marii všelicos na posílení.

2 Když slunce už hodinu ozařovalo zem, zeptal se *Josef* porodní báby:

3 „Slyš mě, moje přítelkyně a sestro z Abrahama, Izáka a Jáкова! Hleď, mě velmi trápí soupis a nepřeji si nic jiného, než abych jej měl za sebou.

4 Nevím však, kde se ve městě sepisuje; ponech tedy Salome tady u Marie a zaveď mě s mými syny k římskému setníkoví, který řídí soupis!

5 Budeme třeba hned předvoláni, protože tam budeme jistě první."

6 A *porodní* bába řekla Josefovi: „Ctihodný muži, slyš mě! Setník Kornelius bydlí v mém domě, který je jedním z nejlepších ve městě.

7 V něm má též svou úřadovnu. Je sice pohan, ale jinak dobrý a spravedlivý člověk; půjdu tam a všechno mu oznámím, až na zázrak, a myslím, že tím bude věc vyřízena."

8 Tento návrh se *Josefovi* velice zamlouval, protože měl velkou obavu před Římany, ale obzvláště před soupisem; poprosil proto porodní bábu, aby tak učinila.

9 A *porodní* bába šla a našla v posteli Kornelia, který byl ještě velmi mladý a ráno rád dlouho spal, a vysvětlila mu všechno, čeho bylo zapotřebí.

10 *Kornelius* však hned vstal, přehodil si tógu a řekl své domácí paní: „Ženo, věřím ti všechno; ale přece jen půjdu s tebou, protože mě k tomu něco silně nutí.

11 Podle tvého vyprávění to není odtud daleko, a tak budu ještě v pravý čas u pracovního stolu! Hned mě tam tedy doved!"

12 A porodní bába se radovala a vedla jí dobře známého, poctivého mladého setníka, který před jeskyní doznal a řekl: „Ó, ženo, jak snadno předstupuji v Římě před mého císaře, a jak těžko mi je zde, když mám vstoupit do jeskyně!

13 Musí to být něco zvláštního! Pověz mi, znáš-li důvod; vím přece, že jsi počestná Židovka!"

14 *Porodní* bába však řekla: „Dobrý setníku velkého císaře! Posečkej jen chvilku před jeskyní; přinesu ti odpověď!"

15 A vstoupila a pověděla Josefovi, že ten laskavý setník stojí venku před jeskyní, že by chtěl dovnitř, ale že se z neznámého důvodu vstoupit neodvažuje.

16 Když to *Josef* uslyšel, byl dojat a řekl: „O, Pane, jak laskavý jsi, když měníš v radost dokonce i to, čeho jsem se nejvíc obával! Proto Tobě všechna chvála a čest!"

17 Po těch slovech pospíchal z jeskyně a padl Kornelioví k nohám se slovy: „Vykonavateli moci velkého císaře, měj slitování se mnou, ubohým starcem! Hleď, moje mladá žena, která mi byla dána losem v chrámě, zde této noci porodila a přišel jsem teprve včera, proto jsem se nemohl dát hned u tebe ohlásit!"

18 A *Kornelius* řekl, Josefa pozvedaje: „Ó, muži, s tím si nedělej starosti, všechno už je v pořádku! Dovol mi však vstoupit a podívat se, jak jsi zde ubytován.“

19 A Josef zavedl Kornelia do jeskyně. Když však spatřil Děťátko, jak se na něho usmívá, užasl nad chováním Dítěte a řekl: „U Dia, to je zvláštní! Jsem jako znovuzrozený a dosud nikdy jsem nepociťoval takový mír a radost! Věřu, dnes se neúraduje, a já zůstanu vaším hostem!“

20

Korneliovy otázky, týkající se Mesiáše. Josefovy rozpaky. Setníkovy otázky Marii, Salome a porodní bábě. Andělovo varování před vyzrazením Božského tajemství. Korneliovo svaté tušení o Božství Dítěte Ježíše.

(31. srpna 1843)

1 *Josef* velice tím potěšen, řekl setníkovi: „Vykonavateli moci velkého císaře, co ti mohu já, chudý muž, nabídnout za tvé velké přátelství? Čím tě budu moci pohostit v této vlhké jeskyni?“

2 Jak tě obsloužit, aby to odpovídalo tvému vysokému stavu? Hleď, tady v té káňce je všechno, co mám, zčásti ještě dovezené z Nazaretu, zčásti dárek zdejších pastýřů!

3 Můžeš-li něco z toho pojíst, pak nechť je tisíckrát požehnáno každé sousto, které vzneseš do úst!“

4 *Kornelius* však pravil: „Dobrý muži, nedělej si starosti s péčí o mne! Neboť hleď, tu je moje domácí paní; ta už se o kuchyň postará a budeme mít všichni dost za lesklý peníz, který je vyzdoben hlavou císaře!“

5 Nato dal setník porodní bábě zlatou minci a nechal ji, aby se postarala o dobrý oběd i večeři a také o lepší příbytek pro rodičku, jakmile to bude šestinedělce možné.

6 *Josef* řekl Korneliovi: „Ó, vznešený příteli! Prosím tě, nedělej si s námi přece žádné výdaje a starosti; neboť my jsme pro těch několik málo dnů, kdy tu ještě zůstaneme - Pánu Bohu Izraele všechna chvála - dobře zásobeni!“

7 *Setník* odpověděl: „Dobré je dobré, ale lepší je ještě lepší! Proto nech, ať se tak stane, a nech mi tak přinést radostnou oběť tvému Bohu; neboť hleď, já uctívám Bohy všech národů!“

8 Budu tedy uctívat i Boha tvého; neboť se mi líbí od té doby, kdy jsem v Jeruzalémě spatřil Jeho chrám! A musí to být Bůh velké moudrosti, když jste se od Něho naučili takovému velkému umění!“

9 *Josef* však pravil: „Ó, příteli, kdybych tě mohl přesvědčit o jediném, jedinečném podstatě našeho Boha, jak rád bych tak učinil k tvé největší věčné blaženosti!“

10 Ale jsem jen slabý člověk a nedovedu to; ale vyhledej si někde naše knihy a čti je, když tak dobře ovládáš náš jazyk, a nalezněš tam věci, jež tě naplní nejvyšším údivem!“

11 A *Kornelius* řekl: „Dobrý muži, to, co mi radíš přátelsky, jsem už udělal, a našel skutečně věci podivuhodné!“

12 Kromě jiného jsem našel také proroctví, podle něhož se Židům přislíbují nový Král pro věčnost; řekni mi, zda podle výkladu tohoto proroctví víš, *kdy* tento Král přijde a *odkud*!“

13 Tu byl *Josef* poněkud v rozpacích a řekl po chvíli: „Přijde z nebe jako Syn věčně živoucího Boha! A Jeho říší nebude tato, nýbrž svět Ducha a pravdy!“

14 A *Kornelius* promluvil: „Dobře, rozumím ti; četl jsem však také, že se tento Král má narodit ve chlévě u tohoto města z panny! Jak mám tomu rozumět?“

15 *Josef* však promluvil: „Ó, dobrý muži, máš ostré smysly! Nemohu ti povědět než toto: Vejdi a pohleď na děvenku s novorozeným Dítětem; tam nalezněš, co najít budeš chtít!“

16 A *Kornelius* vstoupil a ostrým zrakem pozoroval pannu s Dítětem, aby v Něm odhalil budoucího židovského Krále.

17 Otázal se také Marie, jakým způsobem tak brzy počala.

18 Maria však odpověděla: „Spravedlivý muži! Tak pravdivě jako že můj Bůh žije, tak pravdivě jsem já muže nikdy nepoznala!“

19 Před třemi čtvrtěmi roku se však stalo, že ke mně přišel posel Páně a několika málo slovy mi oznámil, že počnu z Božího Ducha.

20 A tak se také stalo; počala jsem, aniž jsem muže poznala, a hled', tu před tebou je plod zázračné předpovědi! Bůh je mým svědkem, že se to tak všechno stalo."

21 Nato se *Kornelius* obrátil k oběma sestrám a řekl: „Co říkáte vy k tomuto příběhu? Je to čistý podvod tohoto starého muže, dobrá obrana před slepým, pověřčivým lidem, aby se vyhnul zákonnému trestu, obvyklému v takových případech?

22 Víím přece, že pro takové případy mají Židé trest smrti! Nebo na tom opravdu něco je – což by bylo ještě horší než v prvním případě, protože by co nejostřeji vstoupil v platnost zákon císařův, podle něhož musí být umlčen každý buřič už v zárodku? Ó, mluvte pravdu, abych věděl, jak na tom s touto podivuhodnou rodinou jsem!"

23 *Salome* však pravila: „Slyš mě, Kornelie, prosím tě při vši tvé císařské plné moci! Nezacházej s touto chudou a přece nekonečně bohatou rodinou přísně a podle zákona!

24 Neboť mi můžeš věřit a za pravdu ručím životem: této rodině jsou k službám všechny mocnosti nebe jako tobě vlastní ruka, o čemž jsem se co nejživěji přesvědčila."

25 Tu užasl *Kornelius* ještě víc a zeptal se *Salome*: „Tedy také svatí bohové Říma, římsští hrdinové, zbraně a nepřemožitelná moc? Ó, *Salome*, co to jen povídáš?!"

26 *Salome* však řekla: „Ano, jak jsi řekl, tak tomu je! O tom jsem co nejživěji přesvědčena; nevěříš-li tomu, vyjdi ven a podívej se na slunce! Svítí dnes už po čtyři hodiny, a hled', stojí ještě na východě a neodvažuje se postupovat dál!"

27 A *Kornelius* vyšel ven, podíval se na slunce, brzy se vrátil a řekl celý udivený: „Věru, máš pravdu; souvisí-li to s touto rodinou, pak je jí poslušen i bůh Apollon!

28 Musí zde tedy být Zeus, nejmocnější ze všech bohů, a zdá se, že se obnovila doba Deukaliona a Pyrrhy; je-li tomu tak, musím takovou událost ihned hlásit do Říma!"

29 Při těchto slovech se objevili *dva mocní andělé*. Jejich tváře zářily jako slunce a jejich roucha jako blesk. A promluvili: „Kornelie, pomlč o tom, co jsi spatřil, i kvůli sobě, jinak zajdeš ty i Řím ještě dnes!"

30 Tu padl na *Kornelia* převeliký strach. Oba andělé zmizeli; on však šel k Josefovi a pravil: „Ó, muži, zde je nekonečně víc než budoucí Král Židů! Zde jest Ten, jehož příkazy plní všechna nebesa i peklo! Proto mě nech odtud opět odejít; neboť nejsem hoden být v takové blízkosti Boží!"

21

Josefova slova o svobodné vůli člověka a jeho rada Korneliovi. Setníkova péče o svatou rodinu.

(2.zář 1843)

1 Josef udiven těmito Korneliovými slovy mu řekl: „Jak veliký je to zázrak sám o sobě, nemohl jsem ti ani sám vypovědět!

2 Že však za tím stojí veliké a mocné věci, to mi můžeš věřit; neboť pro maličkosti by si tak nepočínaly všechny mocnosti věčného Božího nebe!

3 Ale proto ještě se žádnému člověku neupírá jeho svobodná vůle a on může činit, co chce; neboť to poznávám z poselství, které ti přinesli dva andělé Boží.

4 Neboť hled', Pán přece mohl při této příležitosti Svou všemocí podvázat naši vůli tak, jak to činí se zvířaty, a museli bychom pak jednat podle Jeho vůle!

5 Ale On to nečiní a dává jen svobodné přikázání, ze kterého můžeme pochopit, jaká je Jeho svatá vůle.

6 Nejsi tedy poután ani jediným vláknem svého života a můžeš dělat, co chceš! Chceš-li být dnes mým hostem, pak zůstaň; nechceš-li nebo neodvažuješ-li se, máš rovněž tu nejsvobodnější vůli.

7 Kdybych ti však měl poradit, radil a řekl bych ti pochopitelně toto: Ó, příteli, zůstaň; neboť lépe zabezpečen nejsi zřejmě nikde na celém světě než tady pod zřejmou ochranou všech nebeských mocností!"

8 A *Kornelius* řekl: „Ano, ty spravedlivý člověče před bohy a před tvým Bohem a před všemi lidmi, tvá rada je dobrá a já ji uposlechnu a zůstanu až do rána u tebe!"

9 Ale vzdám se teď na krátkou dobu se svou domácí paní, abych učinil opatření, dle něhož byste vy všichni - i když zde v této jeskyni - byli lépe ubytováni!"

10 A *Josef* řekl: „Dobrý muži, dělej, co chceš! Bůh Pán ti to jednou odplatí!"

11 Nato odešel setník s porodní bábou do města a dal především vyhlásit ve všech ulicích, že jsou téhož dne úřední prázdniny, vzal potom třicet vojáků, dal jim ložní prádlo, stany a palivo a přikázal jim donést to všechno k jeskyni.

12 Porodní bába vzala potraviny a nápoje v pořádném množství a dala ještě víc donést.

13 V jeskyni dal setník hned postavit tři stany: měkký pro Marii, jeden pro sebe, Josefa a jeho syny, třetí pro porodní bábu a její sestru.

14 V Mariině stanu dal postavit čisté a obzvláště měkké lůžko a opatřil stan ještě jiným nutným zařízením. Stejně tak opatřil i ostatní stany účelně, dal pak v rychlosti služebníky vystavět ohniště k vaření, přiložil sám dříví a zapálil oheň, aby se jeskyně vyhřála, protože tam bylo v tuto roční dobu dosti chladno.

22

Kornelius u svaté rodiny v jeskyni. Pastýři a setník.

Nové věčné duchovní slunce.

Korneliovo rozloučení. Josefova slova uznání laskavosti pohanského setníka.

(4. září 1843)

1 Tak tedy opatřil náš Kornelius svatou rodinu a zůstal u ní po celý den a celou noc.

2 Odpoledne však přišli opět *pastýři*, aby se klaněli Děťátku a přinesli oběti.

3 Když však v jeskyni spatřili stany a římského setníka, chtěli prchnout z velkého strachu před ním;

4 neboť byli mezi nimi mnozí, kteří se vyhnuli sčítání lidu, a ti se obzvláště obávali kvůli zákonu, týkajícího se takových uprchlíků.

5 *Setník* však k nim vyšel a řekl: „Nebojte se mě, protože vám chci prominout tresty; ale pomyslete, co se musí stát podle vůle císaře, a proto přijďte zítra, a já vás sepíši tak šetrně a mírně, jak jen je možno!"

6 Protože teď *pastýři* poznali, že je Kornelius jemný člověk, přestali se bát a příští den se dali všichni zapsat.

7 Po rozhovoru s *pastýři* se otázal Kornelius Josefa, zda slunce zůstane stát provždy na východě.

8 A *Josef* odpověděl: „*Toto* Slunce, které dnes vyšlo nad zemí, vždy! Ale přirozené slunce jde svou starou cestou podle vůle Boží a za několik hodin zapadne!"

9 Takto však promluvil *Josef* prorocky a sám sotva věděl a rozuměl, co řekl.

10 Ale *setník* se Josefa otázal: „Co to povídáš? Hleď, já jsem smysl tvých slov nepochopil; proto se mnou mluv srozumitelněji!"

11 A *Josef* řekl: „Přijde doba, kdy se budeš hřát ve svatých paprscích tohoto Slunce a koupat se v proudech jeho Ducha!"

12 Víc ti však povědět nedovedu a sám nerozumím dobře tomu, co jsem řekl; čas ti to však odhalí až já už nebudu, a to ve vší plnosti věčné pravdy!"

13 A *setník* se už Josefa nevyptával a zachoval tato slova v hloubi srdce svého.

14 Příštího dne však pozdravil *setník* celou rodinu a ujistil ji, že se o ni bude starat tak dlouho, pokud zůstane na místě, a že ji bude nosit v srdci po celý život.

15 Potom se odebral do práce a dal porodní bábě opět minci, aby se o rodinu starala.

16 *Josef* však řekl svým synům, když byl *setník* odešel: „Děti, jak jen je možné, že je pohan lepší než mnohý Žid? Potvrzuje to snad slova Izaiáše, který praví:

17 „Aj, služebníci moji prozpěvovati budou pro radost srdce, vy pak křičeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvíletí budete!"

18 A synové odpověděli: „Ano, otče, toto místo je zde plně vysvětleno a pochopeno!"

**Šestidenní pobyt v jeskyni. Andělův příkaz Josefovi
k návratu do Jeruzaléma a předstoupení ve chrámu. Mariin sen.
Láskyplná rozepře mezi Josefem a Korneliem. Vojenská stráž před jeskyní.**

(5. září 1843)

1 Zůstal tedy Josef šest dní v jeskyni, kde ho každý den navštěvoval Kornelius a staral se, aby rodině nic nechybělo.

2 Šestého dne časně zrána však přišel k Josefovi *anděl* a pravil: „Opatři si párek hrdliček a osmého dne se odtud odebeř do Jeruzaléma!

3 Maria nechť hrdličky obětuje podle zákona a Dítě musí být obřezáno a dostat jméno, které tobě i Marii bylo oznámeno!

4 Po obřezání se sem však navraťte a zůstaňte zde tak dlouho, až vám oznámím, kdy a kam se odtud máte odebrat!

5 Ty, Josefe, se sice budeš chtít vydat na cestu dříve; ale pravím ti toto: nedostaneš se odtud ani na krok, dokud se nenaplní vůle Toho, který je u tebe v jeskyni!”

6 Po těchto slovech anděl zmizel a *Josef* šel k Marii a řekl jí, co slyšel.

7 Marie Josefovi pravila: „Hleď, jsem dívka Páně pro všechny časy, a tak nechť se stane podle Jeho vůle!

8 Měla jsem však dnes sen a v tom snu se událo všechno tak, jak jsi mi nyní řekl; postarej se proto jen o párek hrdliček a půjdu s tebou osmého dne klidně do města Páně!”

9 Brzy po těchto událostech přišel na ranní návštěvu setník a Josef mu hned vypověděl, proč se musí osmého dne dát na cestu do Jeruzaléma.

10 A setník hned Josefovi nabídl všechnu pomoc a chtěl ho do Jeruzaléma dopravit vozem.

11 Ale *Josef* mu poděkoval za jeho velkolepou dobrou vůli a řekl: „Hleď, je to vůle mého Boha a Pána, abych cestoval do Jeruzaléma tak, jak jsem přišel sem!

12 A proto tu krátkou cestu tak vykonám, aby mě Pán netrestal za mou neposlušnost.

13 Chceš-li však při této příležitosti pro mě něco udělat, opatři mi dvě hrdličky, které je třeba obětovat v chrámě, a zachovej mi toto obydlí!

14 Neboť devátého dne sem opět přijdu a zůstanu tak dlouho, jak to Pán bude ode mě vyžadovat.”

15 A Kornelius Josefovi přislíbil, že mu žádané obstará a přinesl sám Josefovi docela nový holubník plný hrdliček, z nich si Josef musel vybrat ty nejkrásnější.

16 Setník šel zase za svou prací a ponechal holubník až do večera v jeskyni; potom jej sám odnesl.

17 Osmého dne však, když byl Josef se vydal na cestu do Jeruzaléma, dal Kornelius před jeskyni postavit stráž, která nesměla pustit nikoho dovnitř ani ven kromě dvou Josefových nejstarších synů, které tam zanechal, a Salome, která pro ně opatřovala potravu a nápoje; neboť porodní bába cestovala rovněž do Jeruzaléma.

Obřezání Děťátka a očištění Marie. Zasvěcení Dítěte matkou v chrámě. Zbožný Simeon a Dítě Ježíš.

(6. září 1843)

1 Osmého dne odpoledne podle současného stanovení času kolem třetí hodiny - bylo dítě v chrámě obřezáno a dostalo jméno Ježíš, jak je nazval anděl ještě před početím v matčině těle.

2 Protože však pro případ Mariina prokázaného panenství nastala i doba jejího očištění, byla též Maria v chrámě hned očištěna.

3 Proto vzala Marie hned po obřezání Děťátko na ruku a donesla je do chrámu, aby je s Josefem obětovala Pánu podle Mojžíšova zákona.

4 Jak je též psáno v zákoně Božím: „Každý prvorozený budiž zasvěcen Pánu,

5 a nechť je obětován pár hrdliček nebo pár mladých holubů!"

6 A Maria obětovala pár hrdliček a položila je na obětní stůl; a kněz obět přijal a Marii požehnal.

7 V Jeruzalémě však žil muž jménem Simeon, který byl velice zbožný a bohabojný a čekal na spásu Izraele; neboť byl naplněn Duchem Božím.

8 Tomuto muži předtím Duch Páně řekl: „Nespatříš smrt těla, dokud neuzíš Ježíše, Pomazaného Páně, Mesiáše světa!"

9 Proto z vnitřního popudu přišel do chrámu v době, kdy tam ještě byli Josef a Marie s Dítětem, a činili, co všechno zákon vyžadoval.

10 Když však spatřil Děťátko, šel k rodičům a žádal prosebně, aby mu dovolili vzít Je nakrátko do náručí.

11 Nejzbožnější manželský pár to udělal rád pro starého, přezbožného muže, kterého dobře znali.

12 A *Simeon* vzal Dítě na ruce, laskal je, velebil Boha upřímně a řekl potom:

13 „Nyní propouštíš, Pane, služebníka Svého podle slova Svého v pokoji;

14 neboť viděly oči mé spásu Tvou, kterou jsi přislíbil otcům a prorokům!

15 Tento jest Tím, jehož jsi připravil před očima všech národů!

16 Světlo k osvětlení pohanů, světlo k slávě Tvého lidu izraelského!"

17 Josef a Marie se velice divili nad těmito slovy Simeonovými; neboť ještě nerozuměli tomu, co o Dítěti vypověděl.

18 *Simeon* však vrátil Děťátko Marii, požehnal oba a řekl potom Marii:

19 „Hle, tento jest ustanoven k pádu a povstání mnohých v Izraeli a na znamení, jemuž budou odpírat!

20 Tvou duši však pronikne meč, aby se zjevilo smýšlení mnoha srdcí."

21 Marie však slovům Simeonovým nerozuměla; ale nicméně je vložila hluboko do svého srdce.

22 Stejně tak učinil i Josef a chválil a velebil proto Boha mocně ve svém srdci.

25

Věštce Anna v chrámě a její svědectví o Dítěti Ježíši. Anna varuje Marii.

Nouzové ubytování svaté rodiny u lakomého bohatého Izraelce.

(7. září 1843)

1 V té době však byla v chrámě prorokyně - Anna bylo její jméno - byla dcera Fanuelova z pokolení Aserova.

2 Byla již ve velmi pokročilém věku a tak zbožná, že když se v mládí provdala za jistého muže, z lásky k Bohu po sedm let muže nepoznala a žila po celou tu dobu v panenství.

3 V osmdesátém roce ovdověla, vstoupila do chrámu a už tam zůstala.

4 Sloužila tam výlučně Bohu Pánu modlitbami a půstem dnem i nocí z vlastní vůle.

5 Při této příležitosti byla v chrámě už čtyři roky a přišla také nyní sem, velebila Boha Pána a promlouvala ke všem, kdo v Jeruzalémě čekali na Vykupitele, co jí Boží Duch zvěstoval.

6 Když ukončila svá prorocká slova, prosila i ona o Děťátko, laskala je, chválila a velebila Boha.

7 Poté však odevzdala Dítě Marii a pravila jí: „Šťastná a požehnaná jsi, panno, neboť jsi matkou mého Pána!

8 Neboť však proto po chvále, neboť jen Ten, kdo saje z tvých prsou, je hoden, abychom Ho všichni chválili, velebili a vzdávali!"

9 Po těchto slovech prorokyně odešla zpět, a Josef a Marie šli, když byli pobyli v chrámě téměř tři hodiny, z chrámu ven a vyhledali obydlí u příbuzného.

10 Když tam však přišli, našli dům uzavřený; neboť příbuzný byl také v Betlémě u soupisu.

11 Josef však nevěděl, co počít; jednak byla už hluboká noc, jak tomu v této nejkratší denní době obyčejně bývá, a kromě toho už nebyl otevřený téměř žádný dům, a to tím spíše, že bylo právě před sabatem.

12 Bylo příliš zima, aby bylo možno přespát pod širým nebem, na polích ležela jinovatka a vanul studený vítr.

13 Když Josef přemýšlel a prosil Pána, aby mu v jeho nouzi pomohl,

14 hle, přistoupil k Josefovi *mladý vznešený Izraelec* a otázel se: „Co děláš tak pozdě se svými zavazadly na ulici? Což nejsi také Izraelec a nevíš, co je zvykem?“

15 *Josef* však řekl: „Hle, pocházím z pokolení Davidova! Byl jsem však v chrámě a obětoval jsem Pánu; tu mě překvapila brzká noc a nemohu najít žádné přístřeší a mám velké obavy kvůli své ženě a jejímu Dítěti!“

16 A *mladý Izraelec* řekl Josefovi: „Pojďte tedy se mnou a já vám až do rána za groš nebo za jeho hodnotu pronajmu útulek!“

17 A Josef ho následoval s Marií, která seděla na tažném zvířeti, a se svými třemi syny do nádherného domu a ubytoval se tam v nízké komoře.

26

Výtka majitele nocležny Nikodéma Josefovi. Josefova obhajoba. Svědectví porodní báby. Pokyn milosti Nikodémovi, který poznává Pána.

(9. září 1843)

1 Ráno, když se Josef chystal k návratu do Betléma, přišel mladý Izraelec a chtěl groš nájemného.

2 Když však vstoupil do komory, zmocnil se ho takový strach, že nemohl vyslovit jediné slovo.

3 *Josef* však k němu přistoupil a řekl: „Příteli, hleď, co na mě vidíš v hodnotě groše, to si vezmi, protože žádné peníze nemám!“

4 Nyní se *Izraelec* vzpamatoval a řekl chvějícím se hlasem: „Muži z Nazaretu, teprve nyní tě poznávám! Ty jsi Josef, tesař, a jsi týž, jemuž před devíti měsíci připadla losem z chrámu Marie, panna Páně.“

5 Zde je ta panna! Jak jsi ji ochraňoval, když je teď matkou v patnáctém roce života? Co se stalo?

6 Ty vpravdě otcem nejsi! Neboť muž tvého věku a tvé bohabojnosti, jež je známa v celém Izraeli, by něco takového neučinil nikdy.

7 Ale máš dospělé syny: můžeš ručit za jejich nevinu? Měl jsi je stále před očima a pozoroval jsi všechno jejich myšlení, jednání, konání a zdrženlivost?“

8 *Josef* však mladému muži odpověděl a řekl: „Teď jsem poznal i já tebe; ty jsi Nikodém, syn Benjamův z pokolení Lévi! Jak jen mě můžeš zkoumat, když ti nic takového nepřísluší? Zkoušel mě však Pán ve svatostánku a na hoře prokletí mě ospravedlnil před vysokou radou; jakou vinu chceš tedy ještě hledat na mně a na mých synech?“

9 Jdi však do chrámu a vyptej se vysoké rady a dostane se ti pravdivého svědectví o celém mém domě!“

10 Tato slova pronikla mladému bohatému muži hluboko do srdce a on řekl: „Ale ve jménu Páně, když tomu tak je, pověz mi přece, jak se to stalo, že tato panna takto porodila! Je to zázrak nebo porodila přirozenou cestou?“

11 Tu k Nikodémovi přistoupila *přítomná porodní bába* a pravila: „Muži! Tady je groš za velice ubohý nocleh! Ale už nás zbytečně nezdržuj; neboť se ještě dnes musíme vrátit do Betléma!“

12 Pomni však, co je To, co dnes v tvém domě nuzně přenocovalo za groš! Vpravdě, vpravdě, tvé nádherné pokoje, vyzdobené zlatem a drahokamy, by byly příliš špatné pro takovou slávu Boží, jež vstoupila do této komory, která by se hodila nejvýše pro trestance!

13 Vstup tam však a dotkni se Děťátka, aby tvé oči prohlédly a abys uviděl, Kdo tě navštíví! Já jako porodní bába mám staré právo ti dovolit, aby ses Dítěte dotkl!"

14 Nato Nikodém vstoupil a dotkl se Dítěte; a když se ho dotkl, bylo mu krátkou dobu otevřeno vnitřní vidění, takže spatřil slávu Boží. .

15 Poklekl před Dítětem, vzýval je a promluvil: „Jaká milost a jaké slitování v Tobě, ó Pane, musí být, že Svůj lid takto navštěvuješ!

16 Co však mám nyní učinit se svým domem, a co se sebou, když jsem tak zneuznal slávu Boží?"

17 *Porodní* bába řekla: „Zůstaň ve všem takový, jaký jsi! Ale pomlč o všem, cos viděl, jinak propadneš Božímu trestu!" Nikodém nato vrátil groš, s pláčem vyšel ven, a dal potom komoru vyzdobit zlatem a drahokamy. Josef se však hned vydal na cestu.

27

Návrat svaté rodiny do Betléma. Srdečné přivítání těmi, kdo v jeskyni zůstali. Jesle jako postýlka pro Děťátko. Klid v ledové noci.

(11. září 1843)

1 Večer ještě hodinu před západem slunce došli vznešení cestující do Betléma a ubytovali se opět ve známé jeskyni.

2 Oba synové, kteří v jeskyni zůstali, Salome i setník jim vyšli vstříc s otevřenou náručí a vyptávali se navrátilivších, jak se jim dařilo na cestě.

3 A Josef vyprávěl všechno, co se událo, a přiznal pak, že toho dne se všemi spolucestujícími nic nepojedl; nepatrné zásoby stačily sotva pro slabou Marii.

4 Když se to od Josefa dověděl *setník*, šel hned dozadu do jeskyně, přinesl mnoho pokrmů, jež jsou Židům dovoleny, a řekl potom Josefovi:

5 „Tvůj Bůh nechť ti požehná a požehnej ty podle svého obyčeje a posilněte a nasytte se všichni!"

6 A Josef Bohu poděkoval a požehnal pokrmu a pojedl pak s radostí s Marií, se svými syny a s porodní bábou.

7 *Marii* však bylo Dítě, které po celý den nesla, už těžké, a proto řekla Josefovi:

8 „Josefe, hled, kdybych jen měla vedle sebe místečko, kam bych Dítě položila, aby si moje ruce trochu odpočinuly, byla bych už dobře opatřena ve všem a Děťátko by se tak mohlo ve spánku klidněji posílit!"

9 Sotva setník vyslechl Mariino přání, vyskočil a přinesl rychle ze zadní části jeskyně malé koryto na krmení, které tam bylo pro ovce (vypadalo jako dnes koryto před hospodami na venkově, ale nižší).

10 Salome vzala hned nejjemnější slámu a čerstvé seno, pokryla tím jesličky, přikryla pak čistým plátnem a udělala tak měkkou postýlku pro Děťátko.

11 Marie zavinula Děťátko do čistého plátna, přitiskla Je na prsa, políbila a podala potom Josefovi a všem přítomným, aby Ho políbili, a uložila Je do velmi nuzné postýlky pro Pána nebe i země.

12 Velmi klidně spalo Děťátko, a Maria teď mohla klidně jíst a posílit se pokrmem, který jim opatřil dobrosrdečný setník.

13 Po večeři však promluvila Marie opět k Josefovi: „Josefe, dej mi připravit lože, protože jsem po cestě velmi unavena a chtěla bych si odpočinout!"

14 Salome však řekla: „Ó, matko mého Pána, o to už je dávno co nejlépe postaráno; pojď a podívej se!"

15 A Marie vstala, vzala opět Děťátko a dala si do stanu donést také jesličky a odebrala se k odpočinku a byla to pro ni první poklidná noc po porodu.

16 Setník dal důkladně topit na ohništi, ohřívát bílé kameny a postavit je kolem Mariina stanu, aby s Dítětem netrpěla zimou; neboť byla studená noc a voda pod širým nebem zamrzla v led.

**Josefovo naléhání k cestě do Nazaretu. Setníkova rada, aby vyčkal.
Zpráva o perské karavaně a Herodesově hledání Dítěte.
Mariina důležitá slova útěchy.**

(12.zář 1843)

1 Ráno příštího dne však řekl *Josef*. „K čemu zde budeme ještě dále meškat? Maria je opět posilněna, proto vyrazíme na cestu, abychom měli pořádné přístřeší!"

2 Když se však *Josef* už začal připravovat na cestu, přišel *setník*, který měl už před rozedněním co dělat ve městě, zase zpátky, a řekl *Josefovi*:

3 „Bohobojný muži! Chceš se vydat na cestu domů; ale pro dnešek, zítřek a pozítří ti to neradím!

4 Neboť hled', moji lidé, kteří přišli dnes časně zrána z Jeruzaléma, mi oznámili, že do Jeruzaléma vtáhly tři mocné perské karavany!

5 Tři mocní vůdci se jako mudrcové vyptávali u Herodesa na novorozeného Krále Židů!

6 Ten jako římský spoluvladař o té věci nic nevěděl a obrátil se na velekněze, aby mu oznámili, kde se měl nově pomazaný narodit.

7 Tito však mu oznámili, že se to mělo stát v Judeji, a sice v Betlémě; neboť tak prý jest psáno.

8 Nato propustil Herodes kněze a odebral se, se svým celým služebnictvem opět k mudrcům a pověděl jim, co se od velekněze dověděl,

9 a doporučil potom těm třem, aby v Judeji pečlivě hledali nově pomazaného Krále Židů, a aby se zase k němu vrátili, kdyby ho našli, aby také on mohl přijít a Dítěti vzdát hold.

10 Víš však, můj nejmilejší příteli *Josefe*, že nedůvěřuji Peršanům ani po moci silně toužícímu Herodesovi!

11 Peršané prý jsou mudrcové a dověděli se o narození skrze zvláštní hvězdu! O tom bych nepochyboval; neboť jestliže se při narození Dítěte děly tak velké zázraky, mohly se díť i v Persii.

12 Ale to je právě ta neblahá okolnost; týká se zřejmě tohoto Dítěte! Jestliže je Peršané naleznou, najde je také Herodes.

13 A pro nás bude přetěžké dostat se staré lišce z drápů!

14 Proto tady musíš, jak jsem řekl, ještě nejméně tři dny zůstat na tomto odlehlém místě, zatímco já se vypořádám s těmi, kdo Krále hledají; neboť hled', velím tady více než dvanácti legiím vojáků! Víc ti pro tvůj klid" říkat nemusím. Víš tedy to nejnnutnější; proto zůstaň! Já však teď půjdu a kolem poledne k tobě zase přijdu!"

15 *Josef* touto zprávou zastrašen zůstal s celou rodinou a do vůle Páně se odevzdav, vyčkával pokorně, co tyto podivné souvislosti přinesou.

16 A šel k Marii a vyprávěl jí, co byl právě od *setníka* slyšel.

17 Marie však pravila: „Vůle Páně nechť se stane! Kolik trpkostí nás už potkalo, a Pán je všechny proměnil v med!

18 Jistě nám nebudou chtít Peršané udělat nic zlého, přicházejí-li k nám v plné vážnosti, a kdyby se na nás chtěli dopustit nějakého předem smlouveného násilí, máme skrze milost Boží ochranu *setníka*!"

19 A *Josef* řekl: „Marie, to všechno je v pořádku! Peršanů se moc neobávám; ale šedobradého Herodesa, tohoto dravého zvířete v lidské podobě, toho se bojím, a také *setník* se ho obává.

20 Neboť jestliže přítomnost Peršanů nepochybně prokáže, že je náš chlapeček nově pomazaný Král, pak nám nezbyde nic než hanebný útek!

21 Vždyť potom by se i náš *setník* musel z ohledu na římský stát a vlastní spásu stát našim nepřitelem a musel by nás pronásledovat, místo chránit, kdyby se nechtěl v očích císaře stát odpadlíkem!

22 A to skrytě také ví, a proto mi sdělil alespoň znepokojující zprávy, týkající se Herodesa.

23 Proto, jak se domnívám, nás tady nechává ještě tři dny čekat! Půjde-li to dobře, zůstane našim přítelem;

24 ale dopadne-li to špatně, má nás po ruce, aby nás vydal Herodesově krutosti, a dostal za to ještě od císaře velké vyznamenání, protože tak obratně zprovdil ze světa židovského Krále, který by jednou mohl být státu nebezpečný!"

25 Marie však nato řekla: „Josefe! Nestraš sebe a mě zbytečně! Hleď, pili jsme přece prokletou vodu a nestalo se nám nic! Proč bychom se tedy měli strachovat teď, když jsme už viděli a prožili tolik Boží slávy kvůli tomuto Dítěti?!"

26 Ať se děje, co děje, pravím ti: Pán je mocnější než Peršané, Herodes, římský císař i setník s jeho dvanácti legiemi! Buď proto klidný jako jsem klidná já!

27 Jsem ostatně přesvědčena, že by učinil všechno, co by bylo v jeho silách, než by se z donucení stal naším nepřitelem."

28 Tím se dobrý, přezbožný Josef opět upokojil, vyšel a čekal na setníka, dal svým synům vytopit jeskyni a uvařit plody pro Marii a pro ostatní.

29

Josefova úzkostlivá prosba Pánu. Perská karavana před jeskyní. Užaslý setník. Příznivé svědectví tří mudrců Dítěti. Varování před Herodesem.

(14.zář1843)

1 Nastalo poledne; ale setník se tentokráte neobjevoval. A Josef počítal s úzkostí okamžiky; ale setník nepřicházel.

2 Proto se Josef obrátil k Pánu a pravil: „Můj Bože a můj Pane, prosím Tě, abys mě nenechal tolik se strachovat; neboť hleď, jsem starý a ve všech údech už dost slabý!"

3 Proto mě posilni sdělením, co mám dělat, abych nebyl zmařen před všemi syny Izraele!"

4 Když byl Josef takto se modlil, hle, přišel *setník* téměř bez dechu a řekl Josefovi:

5 „Muži mé nejvyšší úcty! Právě se vracím z pochodu s celou legií, který jsem vykonal až do třetiny cesty směrem k Jeruzalému, abych vypátral něco o Peršanech.

6 Na všech místech jsem rozestavil hlídky, ale zatím jsem nemohl nic objevit! Ale buď klidný; kdyby přišli, musí narazit na mé strážce!

7 To pak pro ně nebude lehké někudy prorazit a dostat se sem, dokud je sám nevyslechnu a neposoudím! Proto teď ihned půjdu a hlídky zesílím; večer jsem opět u tebe."

8 Setník pospíchal pryč a Josef chválil Boha a řekl svým synům: „Doneste teď jídlo na stůl a ty, Salome, se zeptej Marie, zda chce s námi jíst u stolu, nebo zda jí máme donést jídlo k jejímu lůžku."

9 Marie však přišla sama veselé mysli s Děťátkem ze stanu a řekla: „Protože jsem dost silná, chci s vámi pojít u stolu; přineste jen jesličky pro Děťátko!"

10 Josef se však velice radoval a předložil Marii nejlepší sousta a chválili Pána Boha a jedli a pili.

11 Sotvaže však dojedli, uslyšeli před jeskyní velké rámusení. Josef poslal Joela, aby se podíval, co se děje. .

12 Když se však Joel podíval dveřmi (jeskyně byla při vchodu vyzděna), spatřil celou karavanu Peršanů se zatíženými velbloudy, a řekl hlasem plným úzkosti:

13 „Otče Josefe, pro Boha, jsme ztraceni! Neboť pohleď, zlopověstní Peršané jsou tady s mnoha velbloudy a velkým služebnictvem!"

14 Rozbíjejí stany a usazují se ve velkém kruhu kolem celé naší jeskyně a tři zlatem, stříbrem a drahokamy vyzbrojení vůdcové berou zlaté pytle a tváří se, jako by chtěli vstoupit do jeskyně!"

15 Po té zprávě nebyl Josef téměř schopen slova; jen s největším úsilím ze sebe vypravil: „Pane, buď milostiv mně, ubohému hříšníkovi! Ano, nyní jsme ztraceni!" Marie však vzala Děťátko a pospíšila s Ním do svého stanu a pravila: „Jen budu-li mrtva, vyrvete mi Je!"

16 Josef však šel ke dveřím, provázen syny, a kradmo se díval, co Peršané dělají.

17 Když však spatřil velkou karavanu a postavené stany, bylo mu dvojnásobně úzko u srdce, a začal proto vroucně prosit, aby mu Pán pomohl z této velké tísně.

18 Když však takto úpěnlivě prosil, hle, přišel *setník* ve válečné zbroji, provázen tisíci válečníky, a rozestavil je po obou stranách jeskyně.

19 On však šel ke třem mágům a otázal se jich, proč a jak se sem dostali, aniž by o tom věděl.

20 A *ti* promluvili jednohlasně k setníkovi: „Nepovažuj nás za nepřátele; vidíš přece, že u sebe nemáme žádné zbraně, ani viditelné, ani skryté!

21 Jsme hvězdopravci z Persie a máme staré proroctví, v němž je psáno, že se v této době Židům narodí Král všech králů, a že jeho narození bude zvěstováno hvězdou.

22 A ti, kdo hvězdu spatří, mají se dát na cestu a putovat, kam je ona mocná hvězda povede; neboť naleznou Vykupitele světa tam, kde hvězda zůstane stát!

23 Hleď však, nad tímto chlévem hvězda stojí, dozajista patrná každému, ba dokonce i za jasného dne! Ta nás sem dovedla; zde však zůstala stát nad tímto chlévem, a my jsme zcela jistě bez potíží dospěli k místu, kde se nachází zázrak všech zázraků, novorozené Dítě, Král králů, Pán pánů od věčnosti!

24 Jeho musíme vidět, vzývat a vzdát mu nejvyšší hold! Proto se nepokoušej zatarasit nám cestu; neboť dozajista nás sem nepřivedla zlá hvězda!"

25 Setník pohlédl na hvězdu a velice se podivil; neboť jednak stála docela nízko, za druhé bylo její světlo tak silné jako přirozené světlo sluneční.

26 Když se byl *setník* o tom všem přesvědčil, řekl oněm třem: „Dobrá, poznal jsem nyní z vašich slov a z hvězdy, že jste sem přišli s poctivými úmysly; ale nenahlížím, co jste měli předtím co dělat v Jeruzalémě u Herodesa! Ukázala vám hvězda také tu cestu?"

27 Proč vás váš zázračný vůdce nedovedl rovnou sem, když je přece *zde* místo vašeho určení? O tom žádám od vás odpověď, jinak do jeskyně nevstoupíte!"

28 *Ti tři* však řekli: „Velký Bůh to bude vědět! Jistě to musel být Jeho úmysl; neboť nikdo z nás neměl v úmyslu přiblížit se k Jeruzalému, a to ani na dálku!

29 A můžeš nám naprosto věřit, že se nám lidé v Jeruzalému ani trochu nelíbí, ze všech nejméně však kníže Herodes! Protože jsme tam však už jednou byli a stali se středem pozornosti celého města, museli jsme přece ukázat, jaké máme úmysly!

30 Kněží nám podali zprávu prostřednictvím knížete, který nás žádal, abychom i jemu pověděli o nalezeném Králi, aby také on přišel a vzdal novému Králi hold."

31 *Setník* však řekl: „To neučiníte nikdy; znám totiž úmysl tohoto knížete! To spíše zůstanete jako rukojmí! Já však teď půjdu dovnitř a promluvím o vás s otcem toho Dítěte ."

30

Vzývání Pána v Dítěti třemi mudrci. Slova tří mudrců, jejich duchové: Adam, Kain, Abraham.

(16. září 1843)

1 Když to všechno dobrý Josef vyslechl, bylo mu volněji v jeho sklíčeném srdci, a protože zaslechl, že k němu setník přijde, i připravil se ho přijmout.

2 A *setník* vstoupil, pozdravil Josefa a promluvil k němu: „Muži mé nejvyšší úcty!

3 Hle, zázračným vedením sem přišli tito lidé od východu, kteří teď čekají venku; zkoušel jsem je ostře a neshledal na nich nic zlého!

4 Přejí si složit Dítěti hold podle předpovědi jejich Boha, a tak se domnívám, že jim můžeš bez nejmenšího strachu dovolit vstoupit, je-li ti to vhod,"

5 A Josef řekl: „Je-li tomu tak, budu svého Boha chválit a velebit; neboť sejmul opět z mého srdce rozžhavený kámen!

6 Ale Marie se předtím trochu vyděsila, když se Peršané začali ukládat k odpočinku kolem této jeskyně; proto se musím podívat, jak jí je, aby ji nepřipravená návštěva těchto hostů nevystrašila ještě víc než ji už vyděsila předtím."

7 Setník tuto opatrnost Josefovu schválil a Josef šel k Marii a vyprávěl jí všechno, co se od setníka dověděl.

8 A Marie pravila s radostnou myslí: „Pokoj všem lidem na zemi, kteří jsou věrného a dobrého srdce a mají vůli, která se dává vést Bohem!

9 Jen ať vstoupí, když jim tak Duch Páně ukázal, a necht' sklidí požehnání své věrnosti! Neboť já se jich nebojím ani v nejmenším!

10 Ale až vstoupí, musíš stát velmi blízko při mně; neboť by se neslušelo, abych je v tomto stanu přijala sama!"

11 *Josef* však řekl: „Marie, máš-li síly, vstaň s Dítětem, vezmi jesličky a polož Je před sebou do nich, a hosté pak mohou vstoupit a vzdát Dítěti čest!"

12 A Marie hned *Josefovo* přání splnila, a *Josef* nato řekl setníkovi:

13 „Hleď, jsme připraveni; jestliže ti tři chtějí vstoupit, můžeme jim dát najevo, že jsme v naší chudobě připraveni je přijmout!"

14 A *setník* vyšel ven a oznámil to oněm třem. Ti *tří* však ihned padli na zem, chválili Boha za tuto milost, vzali pak zlaté pytle a odebrali se ve vsí pokoře do jeskyně.

15 *Setník* otevřel dveře a oni vstoupili v nejhlubší pokoře do jeskyně; neboť v okamžiku, kdy vstoupili, vyzařovalo z Dítěte mocné světlo.

16 Když se totiž oni tři mudrcové přiblížili. na několik kroků k jesličkám, v nichž Děťátko leželo, padli na tvář a vzývali je.

17 Téměř hodinu leželi před Dítětem v nejhlubší pokoře a úctě; teprve potom se pomalu pozvedli a v kleče zvedli své tváře, zkropené slzami, a pohlédli na Pána, Stvořitele nekonečnosti a věčnosti.

18 Jména těch tří byla: Kašpar, Melichar a Baltazar.

19 *První z nich* ve společnosti ducha Adamova pravil: „Bohu čest, chvála a sláva! Hosana Bohu, Trojjedinému od věčnosti do věčnosti!"

20 Nato vzal ze zlata upletený měšec, v němž bylo třiatřicet liber nejjemnějšího kadidla, a předal jej s nejhlubší úctou Marii se slovy:

21 „Přijmi bez ostychu, ó, matko, toto nepatrné svědectví toho, čím bude má celá bytost věčně naplněna! Vezmi špatnou vnější daň, jakou každý myslící tvor z hlubiny svého srdce navěky dluží svému všemohoucímu Tvůrci!"

22 Marie vzala těžký měšec a předala jej *Josefovi*, dárce povstal, postavil se ke dveřím, tam znovu poklekl a modlil se k Pánu v Dítěti.

23 Nato povstal *druhý*, který byl mouřenín a v jehož společnosti byl Kain, pozvedl poněkud menší měšec, ale stejné váhy, naplněný čistým zlatem, a předal jej Marii se slovy:

24 „Co přináleží Králi duchů a lidí na zemi, přináším malou obět' Tobě, Pane věčné slávy! Vezmi, matko, která jsi porodila, co jazyk všech andělů nikdy nebude schopen vyslovit!"

25 Marie převzala *druhý* měšec a předala jej *Josefovi*! A obětující mudrc se pozvedl, šel k prvnímu a učinil, co učinil on.

26 Potom se pozvedl *třetí*, vzal svůj měšec, naplněný nejjemnější zlatou myrhou, tehdy nejvzácnějším kořením, a předal jej Marii se slovy:

27 „Duch Abrahamův je se mnou a vidí nyní den Páně, na který se tak toužebně těšil!

28 Já však, Baltazar, obětuji zde v malém množství, co přináleží Dítěti dětí! Vezmi to, ó, matko milosti! Lepší dar však chovám ve svém nitru; je to moje *láska*, ta ať je tomuto Dítěti věčně pravdivou obětí!"

29 Maria vzala rovněž třiatřicet liber těžký měšec a předala jej *Josefovi*. Mudrc se potom též pozvedl, šel k oněm dvěma, vzýval Děťátko, a když dokončili modlitby, vyšli ven, kde byly postaveny jejich stany.

**Marie poukazuje na milostivé vedení Boží. Josefova poctivost a věrnost.
Tri požehnané dary Boží: Jeho svatá vůle, Jeho milost a Jeho láska.
Převzácné svědectví Mariino, setníkovo a Děťátka Josefovi.**

(19. září 1843)

1 Když byli tři mudrcové opět zcela venku a odebrali se k odpočinku do svých stanů, pravila Marie Josefovi:

2 „Hleď, hleď jen, ty úzkostlivý, starostlivý muži, jak nádherný a dobrý je Pán Bůh, a jak otcovsky se o nás stará!

3 Kdo z nás by si třeba jen ve snu něco takového dovedl představit? Náš velký strach proměnil v požehnání a naše velké obavy a starosti proměnil v převelikou radost!

4 Ti, kterých jsme se obávali, že by mohli usilovat o život Dítěte, nám ukázali, že mu chtějí prokázat úctu, jaké jsme povinni jen Bohu, Pánu,

5 a navíc nás obdarovali tak bohatě, že si za hodnotu těch darů můžeme zakoupit velmi rozlehlý statek a můžeme se tam o Božské Dítě starat jistě co nejlépe podle vůle Boží!

6 Ó, Josefe, teprve dnes chci po celou noc děkovat nejhlavnějšímu Pánu, chci Ho chválit a velebit; neboť On se tak vypořádal s naší chudobou, že si teď můžeme docela dobře pomoci! Co tomu říkáš, milý otče Josefe?"

7 A *Josef* řekl: „Ano, Marie, nekonečně dobrotivý je Bůh k těm, kdo Ho nade všechno milují a v Něho skládají veškerou naději; ale myslím, že ne nám, nýbrž *Dítěti* patří ty dary, a že my nemáme právo použít jich podle libosti.

8 Dítě se však jmenuje Ježíš a je synem Nejvyššího; proto se musíme nejprve otázat nejvznešenějšího Otce, co se s těmi dary má stát!

9 Učiníme, co On přikáže; bez Jeho vůle se jich však nechci dotknout, pokud živ budu, a raději chci pro tebe a pro mne opatřit třeba tím nejobtížnějším způsobem požehnaný kousek chleba od světa!

10 Až dosud jsem tebe i své syny živil prací svých rukou, požehnanou Pánem; budu to tedy za pomoci Pána moci dělat i nadále!

11 Nehledím proto na tyto dary, ale pouze na vůli Páně a na Jeho milost a lásku.

12 To jsou ty tři největší, nám po všechny časy mocně žehnající dary Boží! Jeho vůle je pro mne nejvzácnějším kadidlem, Jeho milost nejčistším, nejtěžším zlatem a Jeho láska nejvzácnější myrhou!

13 Těchto tří darů smíme po všechny časy bez ostychu marnotratně užívat; ale tohoto kadidla, zlata a této myrhy ve zlatých měsících se nesmíme dotknout bez oněch tří hlavních darů, které nám až dosud vždy přinášely nejbohatší užitek.

14 *Takto*, milá Marie, si budeme počínat a vím, že Bůh na nás bude shlížet s velkým zalíbením; Jeho zalíbení ať je však pro nás největším darem!

15 Co myslíš, nejslechetnější Marie, mám pravdu nebo ne? Není tak správně rozhodnuto, co počít s těmito dary?"

16 Marie byla dojata až k slzám a chválila Josefovu moudrost. A setník padl Josefovi kolem krku a řekl: „Ano, ty jsi ještě pravý člověk podle vůle tvého Boha!" Děťátko se na Josefa usmálo, pozvedlo ruku, jako by nejzbožnějšímu pěstounovi Josefovi žehnilo.

**Anděl jako rádce tří mudrců. Odchod mudrců na východ.
Josefova netrpělivost. Korneliova uklidňující slova Josefovi.
Josef poukazuje na Boží moc a dobrotu.**

(20.září 1843

1 Tři *mudrcové* se však sešli ve stanu a uvažovali, co by nyní měli učinit.

2 Měli by dodržet slovo, které dali Herodesovi, nebo by měli poprvé být věrolomní?

3 A kdyby se měli dát jinou cestou do své země, je tu otázka, *kterou*, aby je opět bezpečně dovedla domů.

4 A jeden se ptal druhého: „Povede nás zázračná hvězda, která nás dovedla sem, také jinou cestou domů ?”

5 Když se tak radili, hle, vstoupil mezi ně *anděl* a promluvil k nim: „Nestarejte se zbytečně, cesta je už stanovena!

6 Tak přímo, jako dopadá sluneční paprsek na zem za poledne, budete zítra dovedeni do vaší země jinou cestou než přes Jeruzalém!”

7 Nato *anděl* zmizel a ti tři se odebrali k odpočinku. A časně ráno vyrazili a dospěli brzy nejkratší cestou v pravé víře v jediného Boha do vlasti.

8 Téhož jitra se *Josef* otázel *setníka*, jak dlouho ještě bude muset v jeskyni zůstat.

9 *Setník* řekl Josefovi přátelsky: „Muži mé nejvyšší úcty! Domníváš se snad, že tě tady držím jako zajatce!?”

10 Ó, jaká myšlenka! Jak bych mohl já, červ v prachu před mocí tvého Boha, držet tě v zajetí? Co však ti dává moje láska, hle, to není zajetí!

11 Pokud jde o mou moc, jsi kdykoliv volný a můžeš se odebrat, kam chceš! Ale ne tak volný jsi, pokud jde o moje srdce; to by tě chtělo pochopitelně zde zadržet pro všechny časy, neboť tě miluje i tvého synáčka nepředstavitelnou mocí!

12 Zůstaň však ještě několik dní klidný; vyšlu hned zvědy do Jeruzaléma, aby se tam dověděli, co ta šedá liška podnikne, když Peršané nedodrželi dané slovo!

13 Podle toho se zařídím a budu tě chránit před každým pronásledováním toho zuřivce.

14 Neboť mi můžeš věřit: tento Herodes je největší nepřítel mého srdce, a já ho budu bít, jak jen budu moci!

15 Já jsem ovšem jen *setník* a podřízený vyššímu vojevůdci, který sídlí v Sidonu a Smyrně a velí dvanácti legiím v Asii.

16 Ale já nejsem obyčejný *centurio*, nýbrž jsem *patricij* a spoluvelím podle svého titulu oněm dvanácti legiím v Asii! Kdybych některou z nich potřeboval, nemusím ani posílat do Smyrny, nýbrž jako *patricij* jen přikázat, a legie mě musí poslechnout! Můžeš proto se mnou počítat, kdyby se chtěl Herodes vzbouřit!”

17 *Josef* poděkoval *setníkovi* za jeho potěšitelnou starostlivost, ale dodal potom:

18 „Slyš mě, vzácný příteli! Hleď, předtím jsi se také s největší bdělostí staral kvůli Peršanům; ale k čemu to bylo platné?”

19 Peršané přišli, neviděni tvýma tisíci očima, a postavili tábor dříve, než jsi mohl vypátrat *jediného* z nich.

20 Hle, kdyby mě Pán, můj Bůh, neochránil, kde bych byl i s tvou pomocí?! Ještě předtím než jsi přišel, mohli mě Peršané i s celou rodinou dávno zardousit!

21 Proto ti pravím jako nejvděčnější přítel: Lidská pomoc není k ničemu; neboť všichni lidé jsou před Bohem nic!

22 Jestliže však Bůh Pán nám pomoci chce a také jen On sám pomoci může, pak se ani nemusíme příliš namáhat; protože se i přes všechnu naši námahu stane všechno tak, jak to Pán chce; nikdy však, jak my chceme!

23 Zanech proto namáhavého a nebezpečného vyzvídání v Jeruzalému, které by ti nic podstatného nepřineslo, a navíc, kdyby se vyrazilo, mohlo by ti kvůli mně připravit trpký osud!

24 V této noci mi Pán stejně zcela určitě oznámí, co Herodes učiní, a co budu muset učinit já;

proto můžeš být, stejně jako já, klidný a ponechat Pána vládnout nade mnou i nad tebou, a všechno bude dobré!"

25 Když setník tato Josefova slova uslyšel, byl velmi dojat ve svém srdci, a bylo mu líto, že Josef odmítl jeho pomoc.

26 *Josef* však řekl: „Dobrý, milý příteli, bolí tě, že jsem tě odradil, aby ses i nadále staral o moje blaho.

27 Ale budeš-li na věc pohlížet v pravém světle, musíš přece dospět ke stejnému závěru!

28 Hleď, kdo z nás vynesl kdy slunce a měsíc a všechny hvězdy na nebesa? Kdo z nás kdy rozkazoval větrům, bouřím a bleskům?

29 Kdo vyhloubil koryto mocnému moři? Kdo z nás vyznačil cestu veletokům?

30 Kterého ptáka jsme naučili rychlému letu a kdy jsme uspořádali jeho peří? Kdy jsme stvořili jeho zvuky a zpěv vydávající hrdlo?

31 Kde roste tráva, k jejímuž růstu jsme stvořili živoucí sémě?

32 Hle, to vše dělá Pán denně! Jestliže ti však Jeho mocná zázračná vláda připomíná v každém okamžiku Jeho láskyplnou starostlivost, jak by tě mohlo udivit, když tě přátelsky upozorňuji, že se před Bohem každá lidská pomoc vsakuje do prachu nicotnosti?"

33 Tato slova přivedla setníka opět do příznivější nálady; ale nicméně vyslal tajné zvědy do Jeruzaléma, aby se dověděl, co se tam děje.

33

Přípravy k útěku do Egypta. Péče Páně. Josefův rozhovor s Korneliem.

(23. září 1843)

1 Této noci se však Josefovi i Marii zjevil ve snu *anděl* a pravil:

2 „Josefe, prodej poklady a kup si ještě několik tažných zvířat; neboť musíš i s rodinou uprchnout do Egypta!

3 Hleď, Herodes se velice rozzuřil a rozhodl se vyvraždit všechny děti od jednoho do dvanácti let, protože ho mudrcové oklamali!

4 Měli mu oznámit, kde se nový Král narodil, aby pak poslal své pochopy, kteří měli zavraždit Dítě, nového Krále.

5 Nám, andělům v nebi však Pán přikázal, a to ještě před tím, než sestoupil na zem, abychom bděli starostlivě nade vším, co se týká vaší bezpečnosti.

6 Proto jsem nyní k tobě přišel, abych ti oznámil, co Herodes učiní, aby se Dítě nemohl zmocnit.

7 Setník sám bude muset Herodesovi poskytnout pomoc, nechce-li, aby ho prozradil císaři; proto se musíš vydat na cestu již zítra!

8 To však setníkovi oznámit můžeš, on ti pomůže k rychlému odchodu! Děje se tak ve jménu Toho, který zde žije a saje z Mariiných prsou!"

9 Nato se Josef probudil, a také Marie, která hned bázlivým hlasem k sobě Josefa zavolala a vyprávěla mu svůj sen.

10 Josef v Mariině vyprávění poznal své vidění a řekl: „Marie, nestarej se, ještě před polednem budeme za horami a za sedm dní v Egyptě!

11 Já však teď vyjdu ven, protože už svítá, a obstarám všechno k rychlému odchodu."

12 Nato vyšel Josef se třemi nejstaršími syny, vzal poklady a donesl je ke směnárníkovi, který mu hned otevřel a všechno odebral a řádně zaplatil.

13 Potom šel Josef, provázen směnárníkovým služebníkem, k obchodníkovi s tažnými zvířaty, koupil hned šest oslů, a tak dobře vybaven se opět vrátil do jeskyně.

14 Tam už na něho čekal setník a vyprávěl mu, jaké hrůzné a hanebné zprávy k němu dospěly z Jeruzaléma.

15 Josef se však setníkovi vyprávění příliš nedivil a odpověděl s odevzdaností Bohu:

16 „Vážený příteli, to, co mi říkáš, všechno a mnohem přesněji mi v této noci, jak jsem ti oznámil včera, sdělil Pán, všechno, co chystá Herodes!

17 Hleď, ty sám mu budeš muset navíc poskytnout pomoc; neboť v okolí Betléma a ve městě chce dát zardousit všechny novorozené děti až do jejich dvanáctého roku, aby se mezi nimi dostalo i na Dítě moje!

18 Proto musím ještě dnes odtud uprchnout, kam mne Duch Páně povede, abych unikl jeho ukrutnosti.

19 Proto tě prosím, abys mi ukázal bezpečnou cestu do Sidonu; neboť se musím vydat na cestu už za hodinu."

20 Když *setník* toto uslyšel, rozlítil se nesmírně na Herodesa a přísahal mu neutuchající pomstu, řekl.

21 „Josefe, tak pravdivě jako tvůj Bůh žije, tak pravdivě jako nyní nastává den a slunce už stojí nad obzorem, tak pravdivě se dám jako nevznešenější římský patricij raději přivázat na kříž, než bych takový čin zuřivce ponechal bez potrestání!

22 Sám tě hned převedu přes pohoří s dobrým doprovodem; jakmile budu mít jistotu, že jsi v bezpečí, pospíším zpátky a vyšlu hned spěšného posla do Říma, aby císaři vypověděl všechno, co má Herodes v úmyslu.

23 U dělám všechno, abych zde zabránil tomu, co má ta obluda v plánu."

24 A *Josef* odpověděl: „Dobrý, vzácný příteli! Můžeš-li něco učinit, chraň alespoň děti od tří do dvanácti let! Tolik moci máš!

25 Ale novorozená Děťátka až do druhého roku nebudeš moci ochránit.

26 Ochránit ty větší však nebudeš moci násilím, nýbrž chytrostí!

27 Pán tě však v takové chytrosti povede! Proto nepřemýšlej mnoho o tom, co učiníš; neboť Pán tě povede potají!"

28 *Setník* však řekl: „Ne, ne, krev dětí nesmí být prolita; to raději použij vojenské síly!"

29 *Josef* však pravil: „Hleď, co můžeš asi dělat, když už Herodes s celou římskou legií právě opouští Jeruzalém? Chceš snad táhnout do pole proti vlastní moci? Proto čiň, jak tě Pán povede, abys nenásilnou cestou zachránil alespoň děti od tří do dvanácti let!" Tu se setník podvolil.

34

Přípravy k útěku. Josefův rozhovor se Salome. Rozloučení se setníkem.

Odchod. Korneliův ochranný list Cyreniovi. Josefova cesta.

Zážitek s loupežníky. Josefův příchod do Týru k Cyreniovi.

Cyreniova slova útěchy a pomoc.

(26.září 1843)

1 Po této rozmluvě Josefa se setníkem řekl *Josef* svým synům: „Povstaňte a přichystejte soumary!

2 Těch šest nových oslů osedlejte pro mne a pro vás a toho starého vyzkoušeného pro Marii! Z potravin vezměte, kolik můžete; vola a káru však tady necháme porodní bábě jako upomínku a odměnu za její pomoc!"

3 Porodní bába tedy převzala káru i vola, kterého už nikdy nenechala pracovat.

4 *Salome* se však zeptala Josefa, zda by se s nimi směla vydat na cestu.

5 *Josef* řekl: „To záleží na tobě; ale jsem chudý, to víš, a nemohu ti dávat žádnou mzdu, kdybys chtěla zůstat jako děvečka.

6 Máš-li však prostředky a můžeš-li se, se mnou starat o živobytí, můžeš mě následovat!"

7 *Salome* však řekla: „Slyš, synu velkého krále Davida! Nejen pro mě, ale též pro celou tvou rodinu by mé jmění stačilo na sto let!

8 Neboť jsem bohatší, pokud jde o pozemské statky, víc než si dovedeš představit! Ale posečkej jen ještě hodinu a budu, obtížena poklady, připravena na cestu!"

9 *Josef* však pravil: „Salome, jsi mladá vdova a matka; musela bys s sebou vzít i své dva syny!

10 Hleď, to by dalo mnoho práce a já tady už nemohu ztratit ani minutu času; neboť už za tři hodiny sem Herodes vtáhne a už za hodinu tady budou jeho poslové a běžci!

11 Z toho jistě pochopíš, že nemohu čekat, až se vypravíš na cestu!

12 Myslím proto, abys zůstala, protože jinak bych mohl být kvůli tobě zadržen; jestliže se však jednou podle vůle Páně vrátím, usadím se opět v Nazaretu.

13 Chceš-li mi však prokázat službu, zajdi příležitostně do Nazaretu a najmi na další tři až sedm nebo deset let můj pozemek, aby se nedostal do cizích rukou!"

14 A Salome ustoupila od svého požadavku a spokojila se tímto úkolem.

15 Nato objal Josef setníka, požehnal mu a zavolał Marii, aby si s Děťátkem sedla na soumara.

16 Když bylo všechno připraveno k odchodu, řekl setník Josefovi: „Muži mé nejvyšší úcty, uvidím tě a toto Děťátko s matkou opět někdy?"

17 A Josef řekl: Uplynou sotva tři roky a budu tě opět moci pozdravit i s Děťátkem a Jeho matkou! Tím si buď jist; teď však se vydejme na cestu! Amen."

18 Nato Josef nasedl na soumara a jeho synové následovali jeho příkladu. Josef uchopil uzdu Mariina soumara a vyvedl jej, chvále Pána, z jeskyně.

19 Když byli všichni pod širým nebem, spatřil Josef, jak se začíná shlukovat zástup lidí z města, aby viděl odchod Novorozeného, o němž se dověděl od porodní báby, která se vrátila domů, a od směnámíka.

20 Josefovi přišlo toto zevlování nevhod; prosil proto Pána, aby ho co nejdříve zbavil tohoto neblahého shluku zahálčivých lidí.

21 A hle, ihned padla na celé město hustá mlha a nikdo neviděl ani na pět kroků.

22 Dav byl proto mrzutý a vrátil se opět do města a Josef, vedený setníkem a Salome, mohl nepozorován dorazit k blízkému pohoří..

23 Když se dostali na hranice mezi Judejí a Sýrií, odevzdal setník Josefovi ochranný list pro zemského správce Cyrenia, který byl ustanoven nad Sýrií.

24 A Josef jej přijal s díkem, a *setník* řekl: „Cyrenius je mým bratrem; víc ti říkat nemusím, a tak šťastně cestuj a přijď zase brzy zpátky!" Potom se setník se Salome vrátili a Josef se ubíral dále ve jménu Páně.

25 V polední hodině dorazil Josef na vrchol pohoří, vzdáleném od Betléma dvanáct hodin; ten vrchol už byl v Sýrii a v té době byl Římany nazývané Koilé Sýriá (Sousýrie) .

26 Neboť Josef se musel rozhodnout pro tuto okliku, protože z Palestiny nevedla žádná bezpečná cesta do Egypta.

27 Směr jeho cesty byl takový: první den zastavil poblíž malého města jménem Bostra. Tam přenocoval a chválil Boha. Stalo se, že k němu přišli loupežníci, aby ho oloupili.

28 Když však spatřili Děťátko, padli na tvář, klaněli se Mu a uprchli pak ve velkém strachu do hor.

29 Odtamtud táhl Josef druhého dne opět přes vysoké pohoří a přišel navečer severně k pohraničnímu městečku ležícímu mezi Palestinou a Sýrií, zvanému Panea.

30 Odtamtud dorazil třetího dne do provincie Fénicie do oblasti při městě Tu, kam se příštího dne odebral s průvodním dopisem k Cyreniovi, který se v té době ve městě zdržoval kvůli obchodům.

31 *Cyrenius* přijal Josefa přátelsky a ptal se, co by pro něho mohl učinit.

32 *Josef* řekl: „Abych bezpečně došel do Egypta!" A *Cyrenius* odpověděl: „Dobrý muži, udělal jsi velkou okliku; neboť Palestina leží Egyptu mnohem blíže než Fénicie! Nyní musíš opět putovat Palestinou a odtud do Samaří, odtamtud do Joppe, potom do Askalonu, dále do Gazy, odtamtud do Gerasu a pak teprve do Eluzy v Arábii!"

33 Tu byl Josef smutný, že tak zbloudil. Ale *Cyrenius* se nad Josefem slitoval a řekl: „Dobrý muži, tvá nouze mě bolí. Jsi sice Žid a nepřítel Římanů, ale protože můj bratr nejmilejší tě má tak rád, chci ti i já prokázat laskavost.

34 Hleď, zítra odtud vyplouvá malá, ale bezpečná loď do Ostrazine! Tou lodí tam za tři dny přistaneš; a budeš-li v Ostrazine, jsi už také v Egyptě! Dám ti však ochranný list, s ním budeš moci nerušeně v Ostrazine setrvat a také si tam něco koupit. Pro dnešek však jsi mým hostem; nech proto přinést svá zavazadla!"

**Svatá rodina u Cyrenia. Josefova rozmluva s Cyreniem.
Cyrenius, přítel dětí, a Dítě Ježíš.
Vnitřní i vnější svědectví o Božství Dítěte Ježíše.**

(28. září 1843)

1 A Josef vyšel ven a přivedl celou svou rodinu před dům, kde Cyrenius bydlel, a ten přikázal hned služebnictvu, aby se postaralo o Josefovy soumary,

2 a zavedl Josefa s Marií a s pěti syny do nádherné komnaty, kde všechno zářilo drahokamy, zlatem a stříbrem.

3 Na bílém, jemně vyleštěném stolku z mramoru stálo mnoho nevelkých překrásně zformovaných soch z korintského kovu.

4 A Josef se otázal zemského správce, co ty sochy představují.

5 Zemský správce řekl velmi vlídně: „Dobrý muži, hle, to jsou naši bohové! Musíme je mít a kupovat od Říma podle zákona, i když v ně nevěříme.

6 Já je považuji pouze za umělecká díla, a jediné tak mají pro mě tyto bůžkové jakousi cenu; jinak však na ně pohlížím jen s odůvodněným pohrdáním.”

7 A Josef se nato Cyrenia otázal: „Slyš, když takto uvažuješ, jsi člověk bez Boha a bez náboženství! Neznepokojuje to tvé svědomí? ”

8 A Cyrenius řekl: „Ani v nejmenším; neboť není-li jiného boha než tyto mědění, pak je každý člověk víc bohem než tento hloupý kov, ve kterém není života! Já se však domnívám, že je nějaký pravdivý Bůh, který je věčně živoucí a všemohoucí, proto pohrdám takovým starým nesmyslem!”

9 Cyrenius byl však také velkým přítelem dětí a přistoupil proto k Marii, která držela Dítě na rukou, a otázal se matky, není-li unavena, když musí Dítě stále nosit.

10 A Marie řekla: „Ó, mocný zeměpáne! Samozřejmě jsem už velmi unavená; ale pro velikou lásku k tomuto mému Dítěti na všechnu únavu zapomínám!”

11 A zemský správce odpověděl: „Hle, také já jsem velký přítel dětí, jsem sice ženat, ale příroda nebo Bůh mi dosud nepožehnali potomstvím; proto si často k sobě беру místo vlastních dětí děti cizí - dokonce i děti otroků!

12 Nechci tím však říci, že bys mi měla dát své Dítě; vždyť ono je tvým životem.

13 Ale poprosit bych tě chtěl, abys Je položila do mých rukou, abych Je trochu polaskal a pomazlil se s Ním!”

14 Protože Marie cítila velkou srdečnost zeměpána, řekla: „Ten, kdo má srdce jako ty, může vzít mé Děťátko do náručí!”

15 Nato Marie podala Děťátko zemskému správci k laskání a když Je vzal na ruce, zmocnil se ho tak blahý pocit, jaký dosud nikdy nepoznal.

16 A nosil Děťátko v sále sem a tam a přišel s ním také ke stolu s bůžky.

17 Toto přiblížení však připravilo pohanské sošky o jejich existenci, protože se rozplynuly jako vosk na rozžhaveném železe.

18 Cyrenius se nad tím vyděsil a řekl: „Co to jen je? Tvrdý kov se rozplynul tak dokonale, že po něm nezůstala ani stopa! Ty, moudrý muži z Palestiny, mi to vysvětlil! Jsi snad kouzelníkem?”

**Josef v ostrém výslechu a jeho zpráva o narození Dítěte Ježíše.
Korneliův dopis. Josef radí mlčet. Rozpory a pochybnosti.
Josefovo energické ospravedlnění před zemským správcem.**

(29. září 1843)

1 Josef však byl sám nad míru udiven a promluvil k Cyreniovi: „Slyš mě, mocný správce země! Nemůže ti být neznámo, že podle zákona mého národa musí být každý kouzelník upálen.

2 Kdybych byl tedy kouzelníkem, nemohl bych být tak starý, jak jsem; protože jako takový bych byl už dávno padl do rukou veleknězům v Jeruzalémě!

3 Proto ti zde nemohu říci nic jiného, než že tato věc jistě souvisí s velkou svatostí tohoto Dítěte.

4 Neboť už při Jeho narození se udála znamení, jakých se všichni zhrozili: nebesa se otevřela; větry mlčely; potoky a řeky stály tiše; slunce zůstalo stát na obzoru;

5 měsíc se nehýbal z místa po celé tři hodiny; stejně tak nepostupovaly hvězdy; zvířata nežrala a nepila, a všechno, co se jinak hýbe a pohybuje, zkamenělo v mrtvém tichu; já sám jsem kráčel a musel jsem zůstat stát!"

6 Když *Cyrenius* toto od Josefa vyslechl, řekl mu: „Je to tedy ono pozoruhodné Dítě, o kterém mi můj bratr psal slovy:

7 „Bratře, musím ti sdělit novinku: poblíže Betléma se narodilo Dítě z mladé židovské ženy židovského národa, z něhož vychází velká zázračná síla; domnívám se, že to je *Dítě* bohů.

8 Ale jeho otec je tak přepoctivý Žid, že jsem se nemohl odhodlat k bližšímu zkoumání!

9 Kdybys měl v dohledné době cestu do Jeruzaléma, jistě by tě zajímalo tohoto muže v Betlémě navštívit. Já si myslím, že je to Dítě nějaký zakuklený mladý Jupiter nebo alespoň Apollon. Přijď však a posuď sám!"

10 Hleď, dobrý muži, tolik o věci vím; ale to, co jsi mi nyní pověděl, je mi zcela neznámo. Proto mi řekni, zda jsi ty ten muž, o kterém mi můj bratr z Betléma podal zprávu!"

11 A *Josef* řekl: Ano, mocný pane, já to jsem! Chvála však tvému bratrovi, že ti o Dítěti nepověděl víc!

12 Neboť se mu dostalo slova z nebe, aby pomlčel o všem, co se tam stalo. Vpravdě kdyby ti byl řekl více, bylo by se s *Římem* stalo totéž, co se zde před tvýma očima stalo se soškami bůžků, které tady stály na stole!

13 Blaze však tobě i tvému bratrovi, že dovedete mlčet! Neboť se tak stanete požehnanými Pána, věčně živoucího Boha, Stvořitele nebe i země!"

14 Tato slova vzbudila v *Cyreniovi* velkou úctu k Josefovi a také strach před Dítětem, takže je hned nato položil opět do rukou Marie.

15 Potom se však opět obrátil k Josefovi a řekl: „Dobrý, poctivý muži, poslouchej teď pozorně, co ti řeknu;

16 napadla mě teď dobrá myšlenka, a tu máš slyšet a na ni mi pak odpovědět!

17 Hleď, jestliže je Dítě božského původu, pak musíš ty jako jeho otec být božského původu také; neboť, *ex trunco non fit Mercurius* (vyloženo jako: z pařezu se bůh nestane), a na šípku nerostou hrozny! Nemůže se tedy z obyčejného člověka zrodit Božské Dítě!

18 V tobě však přece jen vidím obyčejného člověka, stejně tak ve tvých ostatních pěti synech, kteří tu stojí za tebou; zdá se, že i matka sama, i když způsobilá Židovka, v sobě nemá nic, co by se podobalo Božství!

19 K tomu patří velká, téměř nepozemská krása a velká moudrost, jak to víme z podání o *těch* ženách, s nimiž se prý kdysi bohové stýkali; k tomu ovšem patří nade všechno pevná víra, jaké u mne rozhodně není.

20 Kromě toho tě však musím na něco upozornit, a sice, že jsi totiž i se svým Božským Dítětem jako cestující z Betléma do Egypta zabloudil; potvrzuje to skutečnost, že jsi byl smutný a rozpačitý, když jsem ti vysvětlil, jak daleko jsi zbloudil na této cestě.

21 Cožpak tvůj Bůh – nebo bohové Říma - neznají nejbližší cesty z Betléma do Egypta?

22 Hleď, to jsou hluboké rozpory, které se hromadí, čím víc se člověk tou věcí zabývá! K tomu ještě přistupuje tvé vyhrožování o zániku Říma, kdybychom já nebo můj bratr Dítě prozradili!

23 Proč by však měli bohové slabému smrtelníkovi vyhrožovat, jako by před ním měli strach? Mohou přece docela svobodně sestoupit na zem a všechno musí slepě poslouchat jejich mocné vůle!

24 Hleď, proto mi tvé vyprávění připadá jako slabá výmluva, která mě má oklamat, abych nepoznal, kdo vlastně jsi, zda židovský *kouzelník*, který cestuje do Egypta, aby tam tímto řemeslem našel obživu, protože ve své vlasti není jist životem,

25 nebo dokonce prohnáný židovský vyzvědač, podplacený Herodesem, toužícím po moci, aby vyzvěděl, v jakém stavu jsou zdejší římské pevnosti?

26 Mám pochopitelně průvodní bratrův list i dopis, o kterém jsem se zmínil, ale s bratrem jsem o tom ještě nemluvil, a proto by tyto dokumenty mohly být zfalšovány; neboť i písmo mého bratra je možno napodobit!

27 Považuji tě však nyní za obojí, tedy za kouzelníka a za vyzvědače! Ospravedni se co nejdůkladněji, jinak jsi mým zajatcem a neujdeš spravedlivému trestu!"

28 Při těchto slovech pohlédl *Josef* Cyreniovi pevně do tváře a řekl: „Pošli spěšného posla k tvému bratru *Korneliovi*, přilož oba dopisy, a tvůj bratr nechť dosvědčí, zda se tvé zlé podezření o mé hanebnosti zakládá na pravdě!

29 To od tebe nyní vyžadují; neboť moje čest je před Bohem, Věčným, ospravedlněna, a žádný pohan nemá právo ji urážet! I když jsi římský patricij, jsem já potomek velkého krále *David*a, před kterým se chvěl celý svět, a jako takový se nenechám od žádného pohana urážet!

30 Já však se od tebe nehnu dokud mi mou čest nenavráťíš; neboť čest, kterou mi dal *Bůh*, mi žádný pohan vzít nesmí!"

31 Nad těmito energickými slovy se *Cyrenius* zarazil; neboť tak s ním jako se zemským správcem, který mohl neomezeně rozhodovat o životě a smrti, dosud nikdo nemluvil! Proto si pomyslel: „Kdyby si tento člověk nebyl vědom mimořádné síly vůči mně, nemohl by tak mluvit! Musím s ním proto začít mluvit docela jinak!"

37

**Cyreniova mírná slova a Josefova odpověď. Cest, poklad chudých
Večeře smíření. Josefova dobrá rada. Cyreniova potrestaná zvědavost.
Příběh o početí Dítěte. *Cyrenius* se klaní Dítěti,
vzývání Dítěte *Cyreniem* a potvrzení pravdy.**

(2.října 1843)

1 Po tomto rozhodnutí se *Cyrenius* opět obrátil k *Josefovi* a řekl: „Dobrý muži, nemusíš se proto na mě zlobit; protože jistě připustíš, že mám jako zemský správce právo sáhnout každému na zub, abych viděl, co v něm je!

2 Pochopíš, že jsem tě z toho nemohl vyjmout - jak rád bych to byl jinak učinil - , když se podíváš na neblahý stůl, z něhož zmizela všechna jeho okrasa; pak jistě pochopíš, že na lidi tvého druhu je třeba pohlížet trochu ostřeji než na takové, kteří se kolem potloukají, bezvýznamní jako mouchy.

3 Nechtěl jsem tě však tím nikterak urazit, nýbrž spíše vyznamenat, neboť jsem tě shledal tak významným člověkem, že jsem s tebou mluvil, jak se na zemského správce sluší.

4 Neboť hled, mně jde jedině a pouze o plnou pravdu, týkající se tvého původu, protože tě považuji za velmi významného!

5 Proto jsem schválně vyslovil pochybnost, abych tě poznal v celé pravdě!

6 Tvá slova mě však přesvědčila o tom, že jsi člověk, na kterém žádný podvod nelpí! Proto nepotřebuji žádnou další zprávu od bratra, ani žádnou jinou ověřovací listinu odjinud; neboť teď vidím, že jsi dokonale poctivý Žid! Pověz, potřebuješ ještě víc?"

7 A *Josef* pravil: „Příteli, hled, já jsem chudý; ty však jsi mocný pán! Mým bohatstvím je má láska a věrnost mému Bohu a naprostá poctivost vůči každému!

8 Ty však jsi kromě věrnosti císaři přebohatý na statcích, které já postrádám. Kdyby se někdo dotkl tvé cti, zůstanou ti nicméně poklady světa.

9 Co však zůstane mně, ztratím-li čest? Poklady světa si čest můžeš zakoupit; čím však si ji koupím já?

10 Proto se chudák stává otrokem, ztratí-li jednou čest a svobodu před bohatými; má-li však přesto nějaké skryté poklady, může si čest a svobodu vykoupit.

11 Ty však jsi mi vyhrožoval, že ze mě učiníš svého zajatce; pověz, což bych pak neztratil veškerou svou čest i svobodu?

12 A neměl jsem snad právo se hájit, když jsem byl tak obviněn tebou, zemským správcem *Sýrie* a spolusprávcem při pobřeží *Týru* a *Sidonu*?"

13 *Cyrenius* však řekl: „Dobrý muži, prosím tě - zapomeňme na to, co se stalo!

14 Hleď, slunce se sklání k obzoru! Moji služebníci připravili v jídelně večeři; pojdte proto se mnou a posilněte. se! Neboť jsem dal připravit jen pokrmy, které smíte jíst, žádné římské! Proto se na mě nehněvejte a následujte mě, nyní vašeho přítele!"

15 A *Josef* *Cyrenia* následoval s *Marií* a s pěti syny do jídelny a nadmíru užasl nad nepopsatelně bohatou nádherou sálu, ale též nádherou stolního náčiní, které bylo většinou zhotoveno ze zlata, stříbra a ze vzácných drahokamů.

16 Protože však bohaté nádoby byly vyzdobeny samými pohanskými postavami bohů, řekl *Josef* *Cyreniovi*:

17 „Příteli, vidím, že jsou všechny nádoby na stole vyzdobeny tvými bohy; ty však už znáš velkou moc mého Dítěte.

18 Hleď, kdybych se posadil ke stolu se svou ženou a moje žena se svým Dítětem, přišel bys okamžitě o všechno bohaté nádobí a všechny poháry!

19 Proto ti radím, dej přinést buď nádoby bez ozdob, nebo docela obyčejné hliněné, jinak ti neručím za tvé zlato a stříbro!"

20 Když to *Cyrenius* od *Josefa* uslyšel, ulekl se a uposlechl hned *Josefovy* rady. Sluhové potom přinesli pokrmy v docela hladkých hliněných nádobách a ty zlaté a stříbrné hned odstranili.

21. *Cyrenia* však lákala zvědavost dát do blízkosti Dítěte nádherný zlatý pohár, aby se přesvědčil, zda bude *Jeho* blízkost působit také na zlato

22 A *Cyrenius* musel tuto zvědavost skutečně zaplatit tak, že pohár náhle na určitou dobu zmizel.

23 Když však pohár zmizel, ulekl se a stál tu jakoby zasažen elektrickou ranou.

24 Teprve po chvíli řekl: „*Josefe*, ty velký muži, ty jsi učinil *dobře*, a proto ti děkuji!

25 Ale ať jsem proklet, pohnu-li se z místa, dokud se od tebe nedovím *Kdo* je toto Dítě, v němž je taková síla!"

26 Nato se *Josef* obrátil k *Cyreniovi* a vypověděl mu v krátkosti všechno o početí a narození Dítěte.

27 *Cyrenius* však, když vyslechl *Josefova* pevným tónem pronesená slova, padl před Dítětem na kolena a klaněl se Mu.

28 A hle, v tu chvíli stál zničený pohár, ale zcela hladký, před *Cyreniem* na zemi, a měl stejnou váhu; *Cyrenius* povstal a radostí a blažeností byl celý bez sebe.

38

Cyreniův pohanský návrh přivést zázračné Dítě k císařskému dvoru v Římě.

Josefova správná odpověď s poukazem na snížení Pána.

Prorocká slova o duchovním Slunci života.

(4.října 1843)

1 V této blažené náladě řekl *Cyrenius* *Josefovi*: „Slyš mě i dále, velký muži! Kdybych byl císařem v Římě, odstoupil bych ti trůn i císařskou korunu.

2 A kdyby císař *Augustus* věděl o tomto Dítěti tolik co já, učinil by totéž! I když pro něho znamená mnoho, že je nejmocnějším císařem na světě, vím přece jen také, jak velmi všechno božské vyvyšuje nad sebe.

3 Chceš-li, napíšeš mi a ujišťuji tě předem, že tě císař v Římě uvítá s největší poctou a Dítěti jako nepochybnému synovi nejvyššího Boha dá postavit největší a nejnádhernější chrám.

4 A dá Je v něm povýšit až do nekonečna a sám se skloní před Pánem do prachu, Pánem, kterého musí poslouchat všechny elementy a všichni bohové!

5 Že tomu tak je u tohoto Dítěte, jsem se sám podruhé přesvědčil, neboť se před ním nedovedl ubránit ani *Jupiter* a žádný kov před jeho mocí neobstojí.

6 Jak jsem řekl, chceš-li, pošlu posla do Říma ještě *dnes*! Byla by to věru ve velkém císařském městě nekonečná senzace a jistě by alespoň trochu postavila níže pyšné kněžstvo, které už stejně neví, jak má co neúčelněji lidi podvádět a klamat!"

7 Josef však Cyreniovi odpověděl: Milý, dobrý příteli! Domníváš se snad, že na počtách Říma záleží *Tomu*, jehož musí poslouchat slunce, měsíc, hvězdy a všechny elementy světa?

8 Kdyby byl chtěl, aby Ho celý svět uctíval jako modlu, pak by byl před očima celého světa sestoupil na zem v celém svém věčně nekonečném Božském majestátu! Tím by však byl celý svět odsouzen k zániku.

9 On však zvolil nízkost světa, aby svět oblažil, jak stojí psáno v knihách proroků; a tak toho s poselstvím do Říma nech!

10 Chceš-li však vidět Řím zničený, pak číň, co ti je libo. Tento přišel k pádu světa velkých a mocných a ke spáse chudých jako útěcha zarmouceným a ke vzkříšení těch, kdo jsou mrtví!

11 *Tomu* věřím pevně ve svém srdci! Ale jen tobě jsem tuto svou víru vyjevil; před nikým jiným ji však nevyslovím!

12 U chovej však také ty tato slova jako nejvyšší svátost ve svém srdci až do doby, kdy ti vzejde nové Slunce života; tak dobře pochodíš!"

13 Tato Josefova slova zasáhla Cyreniovo srdce jako šíp a docela ho přeladila, a to tak, že by byl ihned ochoten vzdát se veškeré své moci a setrvat v poníženém stavu.

14 Ale *Josef* mu řekl: „Příteli, příteli, zůstaň, čím jsi; neboť moc v rukou lidí jako jsi ty je pro lid Božím požehnáním! Neboť hled' to čím jsi, nejsi ani ze sebe, ani z Říma, nýbrž jedině z Boha! Proto zůstaň, čím jsi. „ A *Cyrenius* chválil neznámého Boha a posadil se pak ke stolu s dobrou myslí a jedl a pil s *Josefem* a *Marií*.

39

Cyreniova umírněnost v jídle a pití. Josefova děkovaná modlitba a jeho dobrý vliv na Cyrenia. Josefova slova o smrti a věčném životě. Podstata a cena milosti.

(5. října 1843)

1 Ačkoliv byli jinak Římané zvyklí na dlouhotrvající byl *Cyrenius* výjimkou.

2 I když musel tu a tam takové hostiny k uctění římského císaře pořádat, byla u něho večeře jen krátká; neboť patřil k filosofům, kteří říkají: „Člověk nežije, aby jedl, nýbrž jí jen, aby žil a k tomu není zapotřebí po celý den trvajících hostin."

3 A tak byla posvátná večeře jen krátká a jejím účelem bylo jen nutné posílení těla.

4 Po této krátké večeři poděkoval *Josef* Pánu za pokrm a nápoje a požehnal za ně hostiteli.

5 Ten však byl velmi dojat a řekl *Josefovi*: „Ó, jak mocně převyšuje tvé náboženství moje! Oč jsi blíže všemohoucímu božství než já.

6 A kolik jsi proto více člověkem než se jím já kdy budu moci stát!"

7 *Josef* však *Cyreniovi* odpověděl: „Vznešený příteli, staráš se o něco, co ti Pán právě dal!

8 Já ti však pravím: Zůstaň tím, čím jsi; jen ve svém srdci však buď pokorný před Bohem, věčným Pánem, a snaž se potají všem lidem činit dobro, tak budeš Bohu blízko jako moji otcové *Abraham*, *Izák* a *Jákob*!

9 Hled', v tomto Dítěti tě všemohoucí Bůh navštívil; ty jsi je držel na rukou! Co bys ještě chtěl? Já ti pravím: jsi zachráněn před věčnou smrtí a nadále na sobě žádnou smrt nespátíš, nepocítíš a neokusíš!"

10 Nato *Cyrenius* radostí vyskočil a řekl: „Ó, muži, co to povídáš? Já nezemřu?

11 Ó, řekni mi, jak je něco takového možné? Neboť hled', až dosud nebyl ještě žádný člověk před smrtí ochráněn! Měl bych být tedy skutečně přijat do počtu věčně živoucích bohů tak, jak nyní žiji?"

12 *Josef* však řekl: „Vznešený příteli, tys mi nerozuměli já ti však povím, jak bude tvůj pozemský život probíhat:

13 Kdybys zemřel *bez* této milosti, usmrtily by tvého ducha a tvou duši včetně těla těžké nemoci, bolesti, starosti a zoufalství, a po takové smrti by ti nezůstalo nic než trýznivé, tupé vědomí sebe sama.

14 V *tom* případě by ses podobal někomu, kdo byl zasypán ve vlastním domě, který se na něho zřítil, zůstal polomrtev a byl v živém těle pochován a musí nyní smrt cítit a v zoufalství zvlášť trpce chutnat, protože si nemůže pomoci.

15 Zemřeš-li však v této milosti Boží, bude ti vzato jen toto těžké tělo a procitneš k věčnému dokonalému životu, kdy se už nebudeš ptát: Kde je mé pozemské tělo?

16 A budeš moci, až tě Pán života zavolá, podle své duchovní svobody sám své tělo svléci jako staré nepohodlné roucho."

17 Tato slova působila na Cyrenia všemocným dojmem. Padl proto před Dítětem na kolena a řekl: „Ó, Pane nebes, ponech mě tedy v této milosti!" Dítě se na něho usmálo a pozvedlo nad ním ruku.

40

**Cyreniova úcta před Marií. Útěšná Mariina odpověď.
Cyreniovo blahopřání Josefovi. Josefova slova o pravé moudrosti.**

(6. října 1843)

1 Nato *Cyrenius* povstal a řekl Marii: „Ó, ty nejšťastnější ze všech žen a všech matek na světě! Pověz mi, jak ti je v srdci, když jsi dozajista plně přesvědčena, že držíš v rukou nebe a zemi!"

2 Maria však pravila: „Příteli, proč se mě ptáš, nač ti tvé srdce odpovídá?!"

3 Hle, kráčíme po téže zemi, kterou Bůh ze sebe stvořil, nohama neustále zašlapáváme Jeho zázraky, a přece žijí miliony a miliony lidí, kteří raději skloní kolena před dílem vlastních rukou než před věčně pravdivě živoucím Bohem!

4 Jestliže však nejsou velká díla Boží schopna probudit lidi, jak to má dokázat Dítě v plenkách?

5 Proto bude jen málo těch, kdo v Dítěti poznají Pána! Jen ti, kdo jsou jako ty dobré vůle!

6 Pro ty však, kdo dobré vůle jsou, nebude těžké přijít ke mně, abych jim pověděla, jak je mi v srdci.

7 Dítě se samo projeví v jejich srdcích a požehná jim a dá jim pocítit, jak cítí matka, která Je drží na rukou!

8 Šťastná, přešťastná jsem, že toto Dítě nosím na rukou;

9 ale větší a šťastnější budou ještě v budoucnosti ti, kdo Je budou nosit v srdci!

10 Nos Je také ty nevyhladitelně ve svém srdci a povede se ti, jak tě můj manžel ujistil!"

11 Když *Cyrenius* uslyšel tato slova spanilé Marie, nemohl se vynadivit nad její moudrostí.

12 Řekl proto Josefovi: „Slyš, ty nejšťastnější ze všech mužů na světě! Kdo by byl hledal tak přehlubokou moudrost ve tvé mladé ženě?"

13 Kdyby existovala nějaké Minerva, musela by se věru před touto nejvznešenější matkou hluboce schovat. "

14 *Josef* však řekl: „Hle, každý člověk může být svým způsobem moudrý z Boha; bez Něho však není žádná moudrosti na světě.

15 Proto je také moudrost mé ženy pochopitelná.

16 Když přece Bůh k lidem promlouval z tlamy zvířat, jak by k nim nemohl promlouvat ústy lidí?

17 Ale nechme to teď být; myslím totiž, že je čas, abychom se starali o zítřejší cestu!"

18 *Cyrenius* však řekl: „Josefe, nedělej si starosti; o tu je už dávno postaráno; já sám tě zítra doprovodím do Ostrazine!"

**Josefova předpověď vraždění dětí. Cyreniova zlost na Herodesa.
Šťastná cesta po moři do Egypta. Josefovo požehnání jako
odměna za přeplavbu lodníkům a Cyreniovi.**

(9. října 1843)

1 Nato řekl *Josef* Cyreniovi: „Vzácný příteli, tvůj úmysl je dobrý a ušlechtilý; ale sotva jej budeš moci uskutečnit.

2 Neboť hled', ještě této noci dostaneš dopisy od Herodesa, ve kterých tě vyzve, abys pochytil všechny děti mužského pohlaví od jednoho do dvou let, a to podél mořského pobřeží, a poslal je do Betléma, aby je tak Herodes usmrtil!

3 Ty se mu však můžeš vzepřít; ale tvůj ubohý bratr musí, žel, při této špinavé hře stavět na odiv politicky vlídnou tvář, aby ušel uštknutí tohoto nejjedovatějšího ze všech hadů.

4 Věř mi, zatímco jsem nyní u tebe, vraždí se v Betlémě, a stovky matek roztrhly v zoufalství šat nad hrůznou ztrátou dětí.

5 A to všechno se děje kvůli tomuto *jedinému* Dítěti, o kterém mudrcové z Persie v duchovním smyslu vypověděli, že se stane židovským Králem.

6 Herodes však tím rozuměl králem světa; proto ho chce zavraždit, zatímco chce sám vládu v Judeji strhnout na sebe, a obává se, že by mu ji mohlo vyrvat z rukou, zatímco toto Dítě přišlo na svět jen proto, aby spasilo lidský rod před věčnou smrtí!"

7 Když to *Cyrenius* uslyšel, vyskočil rozhněván na Herodesa a řekl Josefovi:

8 „Slyš mě, Boží muži! Tento ničema mě nepoužije jako svého nástroje! Odcestuji s tebou ještě dnes a na mé vlastní lodi o třiceti veslech si v noci dobře odpočineš!

9 Mým nejdůvěrnějším a před všemi bohy přísahou vázaným pomocníkům v mém úřadě však už dám pokyn, co si počít se všemi posly, kteří sem přispěchají s depešemi pro mě.

10 Hled', podle našich tajných zákonů musí být drženi ve vězení tak dlouho, dokud se nevrátí!

11 Dopisy jim však budou odebrány a musí mi být bez vědomí Herodesových poslů doručeny, abych věděl, jaký je jejich obsah.

12 Víím však už teď, co budou dopisy obsahovat, a víím také, jak dlouho zůstanu pryč; kdyby za nimi dorazili další poslové, půjdou také oni do. vězení, pokud se nevrátím!

13 Dej tedy svou rodinu připravit k odjezdu a vstoupíme hned na mou bezpečnou loď!"

14 Josef s tím byl spokojen a už za hodinu byli všichni umístěni na lodi; dokonce i Josefova tažná zvířata byla dobře umístěna. Foukal severní vítr a jízda probíhala dobře.

15 Trvala sedm dní a *všichni námořníci a lodníci* potvrdili, že dosud nikdy neveslovali v těchto vodách tak snadno jako tentokráte,

16 což v této době považovali za zázračné, protože - podle jejich víry - Neptun se svým elementem zachází v této době obzvláště podivně, neboť na dně moře předvádí, co stvořil, a radí se, se svým služebnictvem!

17 *Cyrenius* však řekl divícím se lodníkům: „Slyšte, jsou dva druhy hlouposti: jedna ze svobodné vůle, druhá přikázaná!

18 Kdybyste byli hloupí z vlastní vůle, bylo by možno vám pomoci; ale vy jste hloupí z příkazu, který je schválen, a proto vám není pomoci,

19 a tak jen zůstaňte přesvědčeni, že Neptun ztratil svůj trojzubec a neodvažoval se ztrestat nás svou šupinatou rukou za náš zločin, kterého jsme se na něm dopustili!"

20 *Josef* se však na Cyrenia obrátil s otázkou: „Nedává se obvykle lodníkům odměna? Pověz mi to a učiním, jak je zvykem, aby o nás nic zlého nevyprávěli!"

21 *Cyrenius* však řekl: „Nech to být! Neboť tito jsou pod mým velením a dostávají žold, proto se o nic starat nemusíš!"

22 *Josef* však odvětil: „To je jisté a je to pravda, ale jsou přece též lidé jako my; proto k nim máme také jako k lidem přistupovat!

23 Jestliže je jejich hloupost přikázaná, pak nechť zasvěť zákonu kůži, ale jejich ducha nechť můj dar osvobodí!

24 Nech je tedy přijít sem, abych je požehnal a aby v srdcích začali chápat, že také jim vzešlo Slunce milosti a vykoupení!"

25 Nato zavolal Cyrenius lodníky a Josef k nim promluvil tato slova:

26 „Slyšte mě, věrní služebníci Říma a tohoto vašeho pána! Vedli jste loď věrně a pilně; proto vás chci já, jemuž tato jízda platila, dobře odměnit!

27 Ale jsem chudý a nemám zlato ani stříbro; ale mám v bohaté míře milost onoho Boha, kterého nazýváte Neznámým!

28 Tuto milost nechť velký Bůh vloží do vašeho nitra, aby oživila vašeho ducha!"

29 Po těchto slovech se všech zmocnil pocit nevýslovného blaha a všichni začali neznámého Boha chválit a velebit.

30 A Cyrenius užasl nad vlivem tohoto Josefova požehnání a dal se potom také jím požehnat.

42

Vliv milosti požehnání na Cyrenia. Josefovo pokorné sebepoznání a nejlepší rady Cyreniovi. Příchod do Ostrazine (Egypt).

(11. října 1843)

1 Také Cyrenia se zmocnil pocit velkého blaha, takže řekl: „Slyš, můj nejvzácnější příteli, cítím nyní opět to, co jsem pociťoval, když jsem držel Děťátko na ruce.“

2 Jsi s Ním stejné přirozenosti? Nebo čím to je, že teď pociťuji stejné požehnání?"

3 Josef však řekl: „Vznešený pane, nikoliv ze mě, nýbrž pouze z Pána nebes a země vychází taková síla! .

4 Mnou proudí jen při takovéto příležitosti, aby se potom s požehnáním přelévala do tebe; já sám však takovou sílu nemám, neboť Bůh sám je všechno ve všem! "

5 Uctívej však ve svém srdci vždy jen tohoto Jediného, jedině pravdivého Boha, a plnost Jeho požehnání od tebe nikdy neustoupí!"

6 A dále řekl Josef: „A nyní, příteli, hled', s všemohoucí pomocí Boží jsme dospěli k tomuto břehu, ale nejsme, jak se mi zdá, ještě zdaleka v Ostrazine!

7 Kde leží, abychom se tam mohli vydat na cestu? Neboť hled', den se naklání! Co budeme dělat? Vydáme se dál nebo zde zůstaneme do zítřka?"

8 A Cyrenius řekl: „Hled', jsme na začátku velké zátoky, v jejímž nejnvtitnějším koutě po naší pravé straně leží bohaté obchodní město Ostrazine!

9 V necelých třech hodinách bychom tam mohli dorazit; ale přijdeme-li tam v noci, najdeme těžko přístřeší! Proto se domnívám, že bychom měli dnes přenocovat na lodi, a odebrat se tam zítra. "

10 Josef však pravil: „Ó, příteli, když to jsou jen tři hodiny, neměli bychom zde přenocovat! Loď tady může zůstat, abys ve městě nevzbudil pozornost - a já mohu potají dojít na místo mého určení!

11 Neboť kdyby římská posádka tam objevila loď římského zemského správce, musela by tě uvítat s velkou poctou,

12 a já bych pak musel *nolens volens* (chtě nechtě) se jako tvůj přítel poct zúčastnit, což by mi bylo v nejvyšší míře nepřijemné.

13 Proto bych si velmi přál, abychom se hned vydali na cestu! Neboť hled', moji soumaři jsou dostatečně odpočatí a mohou nás v krátké době donést do Ostrazine!

14 Moji synové jsou silní a dobří v nohách; mohou jít pěšky a ty s nezbytným služebnictvem si posloužíš těmito pěti tažnými zvířaty, a tak se snadno dostaneme do nedalekého města!"

15 Cyrenius s Josefovou radou souhlasil, předal loď do péče lodníkům, vzal s sebou čtyři sluhy, nasedl na Josefovy mezky a vydal se hned s Josefem na cestu.

16 Dorazili tam za dvě hodiny. Když však vstoupili do města, žádala od nich hlídka při bráně ochranné listy.

17 Cyrenius se však dal veliteli hlídky poznat; ten ho dal hned vojáky pozdravit a začal se starat o ubytování.

18 A tak byla naše cestovní společnost bez sebemenšího rozruchu hned v tomto městě velmi dobře přijata a také co nejlépe ubytována.

43

Cyrenius kupuje pro svatou rodinu venkovský dům.

(12. října 1843)

1 Druhý den ráno však poslal *Cyrenius* hned posla k veliteli vojenské posádky se vzkazem, aby co možno nejrychleji, ale beze všech okázalostí, k němu přišel.

2 A *velitel* přišel k *Cyreniovi* a řekl: „Vysoký zástupce velkého císaře v Koilé Sýria a nejvyšší veliteli Týru a Sidonu, sděl mi svou vůli!“

3 A *Cyrenius* řekl: „Můj velevážený veliteli! Především si tentokrát nepřeji žádné projevy úcty; jsem zde totiž inkognito.“

4 Za druhý bych se chtěl od tebe dovědět, zda je možno zakoupit nebo alespoň pronajmout buď skromný dům ve městě samém, nebo alespoň od města nepřilíživě vzdálenou vilu.

5 Chtěl bych totiž něco takového koupit pro převážnou ctihodnou židovskou rodinu.

6 Neboť tato rodina musela z důvodů nám známých uprchnout z Palestiny, pronásledována ničemným Herodesem, a hledá nyní ochranu naší římské počestnosti a vždy přísné spravedlnosti.

7 Prošetřil jsem důkladně všechny okolnosti, týkající se této rodiny, a shledal ji naprosto nevinnou a spravedlivou; že pochopitelně za takových okolností nemůže před Herodesem obstát, je zřejmé stejně jako to, že je tato obluda vládnoucí čtyřem pětinať Palestiny a části Judeje největším nepřitelem Říma.

8 Domnívám se, že rozumíš, co ti chci říci! Proto bych chtěl pro tuto rodinu tady něco malého a užitečného zakoupit.

9 Jestli o něčem takovém víš, buď tak laskav a řekni mi to! Neboť hled, tentokrát se tady nemohu dlouho zdržet, protože na mě čeká důležitá práce v Týru proto se všechno musí vyřídit ještě dnes!“

10 A *velitel* řekl *Cyreniovi*: „Vzácný pane! To se dá vyřídit snadno; vystavěl jsem si asi půl mile z města ven hezkou vilu a mám tam ovocné zahrady a založil jsem tam tři krásná obilná pole.“

11 Nemám však dost času, abych se o to náležitě staral. Je to mé naprosté vlastnictví; chceš-li je mít, prodám je za sto liber se vším všudy jako nezdanitelný majetek.“

12 Když to *Cyrenius* uslyšel, podal veliteli ruku a dal si sluhou přinést měšec a zaplatil veliteli hned v hotovosti vilu, kterou ještě neviděl, a dal se tam potom velitelem doprovodit, neviděn Josefem, aby si prohlédl, co koupil.

13 Když si prohlédl vilu, která se mu velmi líbila, přikázal sluhům, aby tam zůstali tak dlouho, dokud se on s rodinou nevrátí.

14 Potom se odebral s velitelem do města, převzal od něho na pergamenu psaný ochranný list, rozloučil se s ním a odešel plný radosti k Josefovi.

15 Ten se ho hned zeptal: „Dobrý, milý příteli, musím děkovat mému Bohu, že ti požehnal tak, žes mi až dosud mohl prokázat tolik přátelství!“

16 Jsem teď zachráněn a našel jsem zde pro tuto noc nádherný příbytek! Ale musím zde zůstat. Jak to dopadne v *budoucnosti*? Kde budu bydlet, jak se užívím? Hled, o to se musím hned starat!“

17 A *Cyrenius* řekl: „Zcela správně, nejváženější muži a příteli! Nech proto svou rodinu sbalit zavazadla, a pojd pak se mnou se vším všudy, a podíváme se několik set kroků z města po něčem, protože, jak vím, ve městě nic k mání není!“ To se Josefovi líbilo, a učinil, jak si *Cyrenius* přál.

**Josef se svatou rodinou v novém domově. Cyrenius jako host.
Dík Josefa a Marie.**

(13.října 1843)

1 Když Cyrenius s Josefem a jeho rodinou došel k zakoupenému domu, řekl *Josef* Cyreniovi:

2 „Vzácný příteli! Tady by se mi líbilo; neokázalá vila, pěkná ovocná zahrada, plná datlí, fíků, granátových jablek, pomerančů, hrušek a třešní,

3 hroznů, mandlí, melounů a tolik zeleniny! A vedle je ještě louka a tři obilná pole, to všechno k tomu jistě patří!

4 Nechtěl bych mít věru nic nádherného a okázalého; ale tuto výhodně položenou vilu, která se tolik podobá mému pronajatému pozemku v Nazaretu v Judeji, tu bych si rád najal nebo koupil!”

5 Nato vytáhl *Cyrenius* kupní a ochrannou smlouvu a předal ji Josefovi se slovy:

6 „Pán tvůj, nyní též můj Bůh, nechť ti požehná! Předávám ti tuto vilu do plného nezdanitelného vlastnictví.

7 Všechno, co je hustě zarostlé křovím a odděleno palisandrovým plotem, patří k této vile! Za obytnou budovou je ještě prostorná stáj pro osly a krávy! Najdeš tam dvě krávy; tažných zvířat však máš pro svou potřebu dost.

8 Kdyby ses však chtěl během času opět navrátit do vlasti, můžeš tuto usedlost prodat a za peníze si opatřit něco jiného.

9 Řečeno jedním slovem, - ty, můj velký příteli, jsi od dnešního dne plnoprávným majitelem této vily a můžeš s ní dělat, co chceš.

10 Já však zde setrvám dnes, zítra a pozítří, aby na mě zlolajní Herodesovi poslové tím déle museli čekat!

11 Jen pro tuto krátkou dobu z lásky k tobě této vily použiji!

12 Mohl bych sice přikázat a musel by mi být okamžitě postoupen císařský palác - jednak proto, že jsem vybaven císařskou plnou mocí,

13 a za druhé, protože jsem císařovým blízkým příbuzným.

14 Ale toho všeho se vzdám z velké úcty a lásky k *tobě*, obzvláště pak k Dítěti, které považuji přinejmenším neodvolatelně za syna nejvyššího Boha!”

15 *Josef* byl tímto ušlechtilým překvapením tak velice dojat, že z vděčnosti a radosti mohl jen plakat, ale nikoliv se smát.

16 Také Marii se nevedlo lépe; ale vzpamatovala se dříve a šla k Cyreniovi a vyjádřila svou vděčnost tak, že mu položila Děťátko do náručí. A *Cyrenius* řekl dojat: „Ó, Ty, můj velký Bože a Pane! Zaslouží si hříšník, aby Tě choval na rukou? Ó, buď mi milosrdný a milostivý!”

**Prohlídka nového domova. Mariina a Josefova děkovaná slova.
Cyreniův zájem o dějiny Izraele.**

(14.října 1843)

1 Josef, když se byl vzpamatoval z velkého překvapení, si všechno s Cyreniem prohlédl.

2 A Maria, která vzala opět Děťátko od Cyrenia, si také všechno prohlédla a radovala se velice nad velkou dobrotou Páně, že se o ně také na zemi tak dobře postaral.

3 A když si všechno prohlédli a vstoupili do čistého obytného domu, řekla *Marie*, celá blažená, Josefovi:

4 „Ó, můj drahý, milovaný Josefe! Hleď, jsem nadmíru šťastná, že se Pán o nás tak postaral!

5 Ano, zdá se mi dokonce, jako by Pán obrátil celý starý pořádek!

6 Neboť hleď, kdysi vyvedl děti Izraele z Egypta do zaslíbené země Palestiny, zvané tehdy Kanaán (Kanaan);

7 nyní však učinil opět Egypt zaslíbenou zemí a prchal s námi nebo nás spíše zavedl sem, odkud kdysi vysvobodil a vedl naše otce pouští do zaslíbené země, která oplývala mlékem a medem."

8 A *Josef* řekl: „Marie, nemáš nepravdu se svou veselou poznámkou;

9 ale domnívám se, že tvá slova platí jen pro naše současné postavení.

10 Připadá mi však spíše, že Pán s námi učinil to, co kdysi učinil se syny Jakubovými, když v zemi Kanaán vypukl hlad a bída.

11 Izraelský národ pak zůstal v Egyptě až do Mojžíše; ale Mojžíš jej zavedl opět domů přes poušť.

12 A věřím, že tomu tak bude také s námi; ani my zde nebudeme pochováni a budeme se jistě v pravý čas zase moci vrátit do Kanaánu!

13 K návratu našich otců musel být nejprve probuzen Mojžíš; my však máme Mojžíše Mojžíšů už mezi námi!

14 A tak se domnívám, že se stane tak, jak jsem to vyslovil."

15 A Marie zachovala všechna tato slova ve svém srdci a dala Josefovi zapravdu.

16 Také *Cyrenius* vyslechl tento rozhovor pozorně a dal pak Josefovi na srozuměnou, že by se rád seznámil s prvotními židovskými dějinami.

46

Společné stolování a Josefovo vyprávění o historii stvoření, lidského pokolení a židovského národa. Cyreniova opatrná zpráva císaři a její dobré důsledky.

(16. října 1843)

1 *Josef* přikázal synům, aby opatřili zvířata a podívali se, jak tomu je s potravinami.

2 Oni šli a udělali všechno podle Josefova přání, opatřili zvířata, podojili krávy,

3 šli potom do spížírny a našli tam velké zásoby mouky, chleba, plodů a také několik hrnců plných medu.

4 Neboť velitel stráže byl velkým pěstitelům včel podle školy, která byla v Římě tak běžná, že ji dokonce tehdejší římský básník opěvoval.

5 A proto přinesli hned Josefovi do světnice chléb, mléko, máslo a med.

6 A *Josef* na všechno dohlížel, děkoval Bohu a požehnal všechny pokrmy, dal je potom donést na stůl, a požádal Cyrenia, aby s ním pojedl.

7 Ten splnil rád Josefovo přání; byl totiž také velkým přítelem mléka a chleba s medem.

8 Při jídle však *Josef* vyprávěl Cyreniovi zcela stručně historii židovského národa a také stvoření a lidského pokolení

9 a vylíčil všechno tak přesvědčivě a správně, že bylo Cyreniovi zcela zřejmé, že *Josef* mluvil jistě zaručenou pravdu.

10 Byl tím na jedné straně velice rozradostněn pro sebe, ale na druhé straně zarmoucen pro své krajany v Římě, o nichž věděl, v jak škodlivé temnotě jsou.

11 Proto řekl Josefovi: „Vznešený muži a nyní největší příteli mého života!

12 Hle, učinil jsem nyní plán! Všechno, co jsem se teď od tebe dověděl, oznámím svému tělesnému bratrovi, císaři Augustovi, ale jen tak, jako bych to byl náhodou uslyšel od zcela neznámého počestného Žida.

13 Tvého jména ani místa pobytu se ani v nejmenším nedotknu; neboť proč by měl nejlepší člověk v Římě, císař Augustus, můj bratr, zemřít věčnou smrtí?"

14 Tentokrát *Josef* souhlasil a *Cyrenius* zůstal a psal v Ostrazine ještě celé tři dny a napsané poslal zvláštní lodí do Říma s jediným podpisem: Tvůj bratr *Cyrenius*.

15 Pročtení této zprávy od *Cyrenia* otevřelo císaři oči; začal si pak židovského národa vážit a zařídil dokonce, že mohli být jeho příslušníci za malý poplatek přijati jako praví římsští občané.

16 Současně však byli pod nějakou záminkou z Říma vypovězeni všichni pohanští kazatelé.

17 Z podobného důvodu, který se však nikdo nedověděl, byl z Říma též vypovězen jinak v Římě tolik oblíbený básník Ovidius; a tak se za Augusta kněžskému stavu nedařilo zvláště dobře.

47

**Cyreniův odchod a jeho péče o svatou rodinu.
Úděsné poselství svědků vraždění dětí. Cyreniův dopis Herodesovi.**

(17. října 1843)

1 Čtvrtý den se Cyrenius rozloučil, ale předtím uložil veliteli města důrazně na srdce, aby při každé příležitosti poskytl této rodině bez odkladu ochranu.

2 Když odcházel, chtěla ho celá rodina doprovodit až k moři, kde kotvila jeho loď.

3 Ale *Cyrenius* to přátelsky odmítl se slovy: „Nejmilejší, vzácný příteli, zůstaň jen nerušeně tady!

4 Neboť nemůžeme vědět, kolik poslů už dorazilo na mou loď a s jakými zprávami!

5 Ačkoliv ty jsi teď naprosto v bezpečí, musím si já počínat chytře, aby se ze slídilů nikdo nedověděl, proč jsem tentokráte v lednu navštívil Egypt!”

6 Josef Cyreniovi dobře porozuměl, zůstal doma na zápraží a požehnal tomuto dobrodinci.

7 Nato Cyrenius se svými čtyřmi sluhy odešel se slibem, že Josefa opět brzy navštíví, a dospěl pěšky brzy ke své lodi.

8 Když tam došel, byl přijat s velkým jásotem, ale také s velkým nářkem některých, kteří sem dorazili.

9 Neboť mnoho rodičů uprchlo od břehů Palestiny před pronásledováním Herodesa, vraha dětí, a vyprávěli hned, jeden přes druhého, jaké hrůzy Herodes v okolí Betléma a v celé jižní části Palestiny s pomocí římských vojáků napáchal.

10 Cyrenius hned napsal dopis zemskému správci v Jeruzalému a Herodesovi napsal jiný dopis stejného obsahu.

11 Tento dopis zněl v krátkosti takto: „Já, Cyrenius, císařův bratr a nejvyšší zemský správce nad Asií a Egyptem, přikazuji vám jménem císaře, abyste ihned zastavili všechny ukrutnosti,

12 jinak budu Herodesa považovat za drzého povstalece a ztrestám ho podle zákona po zásluze a dle svého spravedlivého hněvu!

13 Jeho zločiny však nechť zemský správce v Jeruzalému přesně vyšetří a bezodkladně mi o nich podá zprávu, aby zběsilec neušel spravedlivému trestu za své činy!

14 Psáno na mé lodi Augustus při pobřeží Ostrazine ve jménu císaře jeho nejvyšším zástupcem v Asií a Egyptě a mimořádným zemským správcem v Koilé Sýrii, Týru a Sidonu. *Cyrenius vice Augusti.*

48

**Účinek a důsledek tohoto dopisu. Herodesova lest.
Druhý Cyreniův list Herodesovi.**

1 Zemský správce v Jeruzalému i Herodes se po obdržení Cyreniova dopisu mocně vyděsili, zastavili násilné činy a do Týru vyslali posly, kteří měli Cyreniovi vysvětlit, z jak vážné příčiny to učinili.

2 Líčili v nejsyťejších barvách poselstvo tak jako tak kluzkých Peršanů, tvrdili, že objevili důležité tajné stopy, že dokonce i Kornelius, Cyreniův bratr, byl do toho tajného asijského spiknutí zapleten jako vůdce,

3 neboť vešlo ve známost, že Kornelius vzal tohoto nového Krále Židů do ochrany.

4 A Herodes se nyní rozhodl vyslat posly do Říma, neposkytne-li mu Cyrenius záruku.

5 Podle ní má Cyrenius Kornelia podrobit nejpřísnějšímu vyšetření; jestliže tak neučiní, bude zpráva císaři okamžitě odeslána!

6 Nad tímto protiopatřením se *Cyrenius*, který dlel opět v Týru, zpočátku zarazil.

7 Ale hned se vzpamatoval veden božským duchem a napsal Herodesovi následující řádky:

8 „Jak zní tajný Augustův zákon, týkající se možného odhalení spiknutí? Zní takto: „Jestliže někdo

odhalí tajné spiknutí, nechť si počíná klidně a oznámí ihned všechno nejvyšším státním úřadům v zemi!

9 Ani mimořádně zplnomocněný zemský správce, tím méně lenní pán však nesmí bez výslovného rozkazu nejvyšších státních úřadů, které předtím všechno prošetřily, vložit prst na meč.

10 Neboť státu nemůže nic způsobit větší škodu než nevhodný. útok právě v tomto bodě,

11 kdy se spiknutí stáhne zpět a skryje připravované pikle pod ještě prohnanějšími úskoky a uskuteční je úspěšně za příznivějších okolností bezpečně a s dosažením účelu spiknutí.

12 To je v tomto obzvláště důležitém ohledu vlastní příkaz nejmoudřejšího císaře!

13 Jednali jste podle toho? Můj bratr Kornelius však podle tohoto příkazu jednal! Zmocnil se ihned toho kdo se měl stát novým Králem Židů,

14 předal ho do mé moci a já jsem s ním už dávno učinil nejspravedlnější opatření dle moci, jaké mi nad Asií a Egyptem přísluší.

15 Můj bratr vás o tom všem zpravil - ale mluvil k hluchým uším.

16 Jako skuteční povstalci jste přes námitky mého bratra vyvraždili děti a navíc jste mě ještě drze vyzvali, abych vás podporoval! Znamená to snad, že jste jednali podle zákona císaře?

17 Já vám však pravím: císař už je o všem zpraven a zplnomocnil mě, abych zemského správce Jeruzaléma sesadil, ačkoliv je se mnou spřízněn, a Herodesovi uložil trest deseti tisíc liber zlata.

18 Svého úřadu zbavený zemský správce nechť se během pěti dní u mě ohlásí, Herodes nechť zde vyrovná peněžitý trest během třiceti dnů; v opačném případě ztratí svá lenní práva. *Fiat! Cyrenius více Augusti.*"

49

Účinek druhého dopisu. Příchod Herodesa a zemského správce do Týru.

Přijetí u Cyrenia. Vzrušení vystrašeného lidu.

Maronius Pilla před Cyreniem.

1 Tento Cyreniův dopis nahlal zemskému správci Jeruzaléma a Herodesovi největší strach.

2 Herodes a zemský správce, jménem Maronius Pilla, se proto co nejrychleji odebrali k Cyreniovi.

3 Herodes, aby něco usmlouval ze svého trestu, zemský správce, aby mu byl opět navrácen jeho úřad.

4 Když přitáhli s velkým doprovodem do Týru, zděsil se lid; domníval se totiž, že se souhlasem Cyrenia zde bude pokračovat ve své krutovládě.

5 *Cyrenius* však, který důvod pobouření lidu neznal, se zprvu vyděsil,

6 ale potom se vzpamatoval a otázal se přátelsky lidu, co se děje, co se stalo, proč v takovém strachu před ním křičí.

7 *Lid* však křičel: „Je tady, nejukrutnější ze všech ukrutných, ten, který dal v celé Palestině zavraždit tisíce nevinných dětí!"

8 Teprve teď *Cyrenius* pochopil, proč se lid bojí, utěšil jej, načež se lid opět uklidnil a rozešel; on však se připravil na přijetí obou.

9 Sotva se lid rozešel, dali se už oba ohlásit.

10 *Herodes* předstoupil jako první před Cyrenia, sklonil se hluboce před císařskou výsostí a požádalo dovolení promluvit.

11 A *Cyrenius* řekl velmi vzrušen: „Mluv ty, pro kterého je peklo příliš dobré, aby mu dalo jméno! Mluv, ty zlojanný vyvrheli nejnižšího pekla! Co ode mě chceš?"

12 A *Herodes*, zbledlý před Cyreniovými jako hrom dunícími slovy, řekl, chvěje se: „Pane římské vznešenosti! Nesmírně velká je tebou diktovaná pokuta, kterou jsi mi nadiktoval, odpusť mi proto polovinu!

13 Neboť Zeus nechť je mým svědkem, že všechno, co jsem učinil, učinil jsem jen v horlivosti pro Řím!

14 Jednal jsem pochopitelně krutě; ale jinak jsem jednat nemohl, protože mě k tomu donutila perská obzvláště oslňující družina tím, že mě obelstila a nedodržela slib, který mi dala."

15 *Cyrenius* však řekl: „Zmiz odtud, hanebný sobecký lhář! Já vím všechno! Přiznej se okamžitě k nadiktované pokutě, jinak ti dám na místě srazit hlavu!”

16 Nato se *Herodes* přiznal k pokutě, a to pod odebráním lenního listu, který mu byl navrácen teprve po zaplacení pokuty.

17 A *Cyrenius* mu potom dovolil se vzdálit a předvolal *Maronia Piliu*.

18 Ten však, protože v předpokoji slyšel *Cyreniův* hlas, před něho předstoupil spíše jako mrtvý člověk než jako živoucí.

19 *Cyrenius* však řekl: „*Pilio*, vzmuž se, neboť tys byl donucen! Ty mi musíš mnohé objasnit; proto jsem tě dal zavolat! Tobě nehrozí žádný trest, leč pokání tvého srdce před Bohem!”

50

Výslech zemského správce *Cyreniem*.

Pokus zemského správce *Cyrenia* opentlit.

Cyreniova otázka, týkající se svědomí, *Maroniovo* doznání a odsouzení.

1 Po tomto *Cyreniově* oslovení spadl *Maroni*ovi mocný kámen ze srdce: puls se pozvolna uklidnil a brzy byl schopen *Cyreniovi* odpovídat.

2 A když *Cyrenius* viděl, že se *Maronius Pilia* vzpamatoval, zeptal se ho:

3 „Říkám ti, odpověz mi podle pravdy, nač se tě budu ptát! Neboť každá vyhýbavá odpověď vyvolá mou nelibost!”

4 Řekni mi, znáš rodinu, jejíž prvorozené Dítě se má stát tak zvaným novým Králem Židů?”

5 *Maronius Pilla* odpověděl: „Ano, znám je osobně podle oznámení židovských kněží! Otec se jmenuje *Josef* a je znamenitým tesařem, známý v celé *Judeji* a polovině *Palestiny*, a je usedlý poblíže *Nazaretu*.

6 Jeho počestnost je známa v celé zemi i v celém *Jeruzalému*. Asi před jedenácti měsíci dostal ze židovského chrámu jako pěstoun dívku, která dospěla, myslím, že ji dostal nějakým způsobem losování.

7 Tato dívka asi v nepřítomnosti počestného tesaře začala příliš brzy holdovat *Venuši*, otěhotněla, a pokud vím, měl pak tento muž velké potíže se židovským kněžstvem.

8 potud je mi věc známa; ale pokud jde o slehnutí této dívky, kterou prý si vzal tento muž za ženu ještě před porodem, aby ušel hanbě, které se od svých druhů obával - rozšířily se mezi lidem mystické zvěsti, a člověk tomu nerozumí.

9 Porodila při příležitosti sčítání lidu v *Betlémě*, a to ve chlévě, tolik jsem se dověděl.

10 Nic jiného nevím; tolik jsem také řekl *Herodesovi*.

11 Ten se však domníval, že *Kornelius* tuto, prostřednictvím *Peršanů* podezřelou rodinu, schoval někde mezi lidmi, aby se stal *Herodesův* trůn sporný, protože je prý tvůj bratr jeho nepřitelem.

12 Proto se uchýlil k této excentrické krutosti spíše proto, aby *Korneliovi* zmařil jeho plán, než aby se zmocnil tohoto nového Krále.

13 Dal proto zavraždit děti spíše jako pomstu vůči tvému bratrovi než ze strachu před tímto novým Králem. To je všechno, co ti mohu povědět o této zvláštní události. "

14 *Cyrenius* mluvil dále: „Až dosud jsem z tvých slov poznal, že sice mluvíš pravdu; ale neušlo mi také, že chceš přitom přede mnou do jisté míry omlouvat *Herodesovy* chyby.

15 Já ti však pravím: *Herodesův* čin, jak jsem napsal, nelze omluvit ničím!

16 Já ti totiž povím, proč se *Herodes* dopustil této nelidské krutosti.

17 Slyš! *Herodes* je sám nejvíce po moci toužícím člověkem, jakého kdy země živila.

18 Kdyby mohl a měl alespoň do jisté míry k tomu moc, učinil by ještě dnes s námi *Římany*, *Augusta* nevyjímaje, totéž, co učinil s nevinnými dětmi! Rozumíš mi?

19 Zavraždil tyto děti jen proto, protože se domníval, že nám *Římanům* tím prokáže značnou službu a projeví se jako pravý římský vlastenec, a že mu za to císař k lennímu knížectví přidá ještě můj úřad,

20 čímž by potom stejně jako já mohl disponovat více *Caesaris* více než třetinou římské moci a mohl se tak potom od Říma odtrhnout a osamostatnit, aby tu stál jako samovládce nad Asií a Egyptem.

21 Rozumíš mi? Hle, to je mi dobře známý plán tohoto starého ohavy; a stejně jako já zná jej i Augustus!

22 Nyní však se tě ptám při tvé hlavě jako zástavě pravdy, kterou mi máš povědět, zda jsi o tomto Herodesově plánu věděl, když tě zjednal jako svůj hanebný nástroj.

23 Mluv; ale uvaž, že tě bude každá nepravdivá, vyhýbavá slabika stát život! Protože mi je v této věci každý bod navlas přesně známý."

24 Nato se Maronius *Pilla* opět. změnil v mrtvolu a koktal: „Ano, máš pravdu, věděl jsem *také*, co má Herodes za lubem!

25 Ale obával jsem se jeho zlého intrikářského ducha a musel jsem proto činit dle jeho přání, abych mu zabránil v ještě větších intrikách.

26 Ale tak dokonale, jak jsem teď Herodesa poznal tvým prostřednictvím, jsem ho předtím přece jen neznal; neboť kdybych ho byl znal, pak by už nežil!"

27 „Dobře," řekl *Cyrenius* „jménem císaře ti sice daruji život; ale do tvého úřadu tě znovu nedosadím dříve, dokud se tvá duše neuzdraví z těžké choroby! Zůstaneš tady u mne v ošetření, tvé místo bude mezitím zastávat můj bratr Kornelius; neboť hled, já ti už nevěřím! Proto zůstaneš tady, dokud se neuzdravíš!"

51

Plné doznání Maronia Pilly. *Cyrenius* jako moudrý soudce.

1 Když *Maronius Pilla* uslyšel tento *Cyreniův* rozsudek, řekl chvějícím se hlasem:

2 „Běda mi; neboť je všechno vyzraženo! Jsem *republikán* a císař to dobře ví! Běda, jsem ztracen!"

3 *Cyrenius* však řekl: „Věděl jsem dobře, jakého ducha jste, a co tě s Herodesem spojilo k vraždě dětí.

4 Proto jsem jednal tak, jak jsem jednal.

5 Věřu, kdybys stejně jako já nepocházel z prvního římského domu, dal bych ti bez milosti srazit hlavu,

6 kdybych tě dokonce nedal ukřižovat! Ale dal jsem ti milost, protože jsi byl jednak Herodesem k tomuto činu *sveden*, za druhé proto, že jsi jedním z prvních římských patricijů, stejně jako já a Augustus Caesar.

7 Ale svůj úřad nedostaneš, pokud bude Herodes žít a dokud se zcela neuzdravíš!

8 Podmínky tvého pobytu tady splníš tak, že budeš bez odmluvy dělat práci, jakou ti přidělím, a že tě budu mít stále na očích.

9 Na jaře však podniknu služební cestu do Egypta, ty mě tam doprovodíš! .

10 Bydlí tam při městě starý mudrc; k němu tě dovedu a on všechny tvé choroby vyléčí!

11 Tam se také na první pohled ukáže, do jaké míry je možno věřit všem tvým výpovědím!

12 Proto se dobře připrav; neboť tam najdeš *víc* než věštbu delfskou!

13 Neboť tam budeš postaven před soudce, před jehož ostrýma očima se kov roztéká jako vosk! Proto se dobře připrav; neboť při tomto výroku zůstaneš!"

52

Cyreniova cesta do Egypta a jeho příchod do Ostrazine. Rozhodnutí Josefa a Marie *Cyrenia* pozdravit. První slova Dítěte.

1 Jaro přišlo brzy; v této krajině začíná už v polovině února.

2 Ale *Cyrenius* stanovil cestu do Egypta teprve na polovinu března; ten měsíc věnují Římané většinou vojenským záležitostem.

3 Když se přiblížila polovina března, dal Cyrenius připravit svou loď a patnáctého nastoupil s Maroniem Pillou cestu do Egypta.

4 Tentokrát byla cesta vykonána v pěti dnech.

5 Cyrenius se dal nyní v Ostrazine pozdravit se všemi poctami; neboť měl vykonat větší vojenské přehlídky a vizitace.

6 Proto se musel tentokrát dát přijmout se všemi poctami.

7 Cyreniův příchod do Ostrazine proto způsobil velký rozruch, který dolehl až k naší známé vile.

8 Josef proto poslal dva nejstarší syny do města, aby se podrobně vyptali, proč je celé město v takovém pohybu.

9 Oba synové si pospíšili a vrátili se brzy s dobrou zprávou, že do města zavítal Cyrenius, a že je tam ubytován.

10 Když se to Josef dověděl, řekl Marii: „Slyš, tohoto velkého dobrodince musíme hned navštívit a poděkovat mu, a Děťátko musí s námi!”

11 A Marie, plná radosti nad touto zprávou, řekla: „Ó, milý Josefe, to je přece samozřejmé; vždyť přece je děťátko vlastním Cyreniovým miláčkem!”

12 A Marie hned oblékla Děťátko, které už značně povyroستlo, docela nové šaty, které sama zhotovila, a ve své mateřské lásce a nevinnosti se Ho zeptala:

13 „Vid', můj nejdražší synáčku, můj nejmilovanější Ježíši, Ty přece půjdeš s námi navštívit Cyrenia?”

14 A Děťátko se na Marii usmálo zvlášť líbezně a promluvilo jasně první slovo; a toto slovo znělo:

15 „Marie, nyní následuji Já Tebe, ale jednou budeš ty následovat Mne!” -.

16 Tato slova vnesla tak povznesenou náladu do Josefova domu, že na návštěvu u Cyrenia téměř zapomněl.

17 Ale Děťátko Josefovi připomnělo, aby návštěvu neodkládal; neboť Cyrenius měl tentokrát mnoho práce pro blaho lidí.

53

Josefův a Mariin strach a myšlenky na útěk na náměstí, kde se konala slavnostní přehlídka. Setkání s Cyreniem a Maroniem Pillou. Ukončení přehlídky a návrat svaté rodiny domů za doprovodu Cyrenia.

1 Nato se hned vydal Josef a Maria na krátkou cestu; nejstarší Josefův syn je doprovázel, aby jim ukázal cestu k hradu, kde se Cyrenius vynacházel.

2 Když však došli na velké náměstí, hle, bylo plné vojáků, takže nebylo snadné dostat se ke vchodu do hradu.

3 A Josef řekl Marii: „Milovaná ženo, hled', co je pro nás lidi nemožné, to pro nás zůstává nemožné!”

4 Pro nás je teď docela nemožné dostat se k hradu skrze všechny tyto řady vojáků; proto bychom se měli obrátit a vyčkat vhodnější doby!

5 Také Děťátko se na tyto drsné řady vojáků dívá se strachem! Mohlo by se vyděsit a onemocnět a byla by to naše vina; proto se vraťme!”

6 Marie však řekla: „Najmilovanější Josefe! Hled', neklame-li mě zrak, je onen muž, který právě kráčí před touto poslední řadou s třpytící se přilbou na hlavě, právě Cyrenius!”

7 Počkejme proto trochu až sem přijde; třeba si nás všimne a jistě nám dá pokyn, co máme dělat, máme-li k němu přijít nebo ne!”

8 Josef řekl: „Ano, milá ženo, máš pravdu; je to skutečně Cyrenius!”

9 Ale podívej se jen na toho druhého hrdinu, který jde vedle něho, tak pevný v tváři! Není-li to zlověstný zemský správce z Jeruzaléma, pak ať se nejmenuji Josef!”

10 Co ten tady dělá? Platí snad jeho přítomnost nám? Vydal nás snad Cyrenius hanebně Herodesovi?

11 Nejlepší na věci je, že ani tebe, ani mě osobně nezná; proto se můžeme zachránit novým útekem hlouběji do Egypta.

12 Kdyby totiž mě nebo tebe znal, byli bychom ztraceni; vždyť je od nás vzdálený sotva dvacet kroků a mohl by nás dát hned zatknout.

13 Proto se co nejrychleji stáhněme zpátky, jinak je s námi konec, jakmile nás Cyrenius spatří, protože on nás jistě ještě zná až moc dobře!"

14 Marie se ulekla a chtěla se dát hned na útek. Ale tlačence lidí jí v tom zabránila; neboť na náměstí přišlo ze zvědavosti tolik lidí, že bylo nemožné protlačit se jimi ven.

15 Josef nato řekl: „Co je nemožné, je nemožné; odevzdejme se *proto do vůle Boží!* Pán nás *jistě* ani tentokrát neopustí!

16 Pro jistotu však srazme hlavy pěkně dohromady, aby nás alespoň Cyrenius nepoznal podle tváří!"

17 Při této příležitosti však došel Cyrenius až těsně k Josefovi a odstrčil ho trochu z cesty. Josef se však pro nával vyhnout nemohl; proto se Cyrenius podíval na tvrdohlavého muže blíže a poznal hned Josefa.

18 Když však spatřil Josefa a Marii a Dítě, které se na něho usmívalo, vstoupily mu slzy do očí; byl tolik potěšen, že mohl sotva promluvit!

19 Ale potom se vzchopil, jak jen bylo možno, uchopil spěšně Josefovou ruku, přitiskl ji na srdce a řekl:

20 „Můj nejvznešenější příteli! Vidíš, kolik mám práce!

21 Ó, odpusť mi, že jsem tě ještě nemohl navštívit; ale přehlídka právě končí! Dám oddílům hned odtáhnout do kasáren,

22 potom dám veliteli krátký rozkaz na zítřek, hned se přestrojím a doprovodím tě do tvého domu!"

23 Nato se obrátil plný radosti k Marii a k Dítěti a otázel se, laskaje Děťátko:

24 „Ó, ty můj živote, ty moje všechno, znáš mě ještě? Máš mě rádo, ty moje nejspanilejší Děťátko?"

25 A *Děťátko* rozpřáhlo ručky k Cyreniovi, něžně se usmálo a zřetelně pak promluvilo:

26 „Ó, Cyrenie! Já tě znám dobře a miluji tě, protože Mě máš tak rád! - Pojď, pojď ke Mně, protože ti musím požehnat!"

27 To bylo příliš pro *Cyreniovo* srdce; vzal *Děťátko* na ruce, přitiskl Je na srdce a řekl:

28 „Ano, ty můj živote, s Tebou na rukou chci udělit rozkaz k dlouhému míru národů!"

29 Zavolal potom velitele, ujistil ho svou plnou spokojeností a přikázal mu, aby oddíly stáhl, po tři dny je pak stravoval na účet svého měšce (to jest *Cyreniova*) a pozval velitele včetně dalších významných lidí k hostině do Josefovy vily.

30 Vydal se potom tak, jak byl, doprovázen čím dále tím více se divícím Maroniem Pillou, na cestu, Dítě sám nesa, s Josefem a Marií do vily, kde dal hned svými služebníky připravit slavnostní hostinu. Ve městě to vzbudilo velký rozruch; všechen lid totiž vzplanul láskou k Cyreniovi, protože v něm poznal velkého přítele dětí.

**Josefova starostlivá otázka kvůli přítomnosti Maronia Pilly.
Cyreniova uklidňující odpověď. Příchod do Josefova venkovského domu.**

1 *Josefovi* však bylo všechno vhod a ve svém srdci chválil vroucně Boha Pána za tento přešťastný obrat jeho starostlivého strachu.

2 Ale přece jen mu trochu vadil Maronius; neboť nevěděl ještě stále, co tady vlastně tento Herodesův přítel pohledává.

3 Proto se ještě po cestě nenápadně přiblížil k Cyreniovi a zeptal se ho tiše:

4 „Nejušlechtilější příteli lidu! Není tento hrdina, který jde před tebou, Maronius z Jeruzaléma?"

5 Jestli to on je, tento přítel Herodesa, co tady pohledává?

6 Doslechl se snad nějak o mně a chce mě zde vyhledat a vzít do zajetí?"

7 Ó, nejušlechtilejší příteli lidí, nenechávej mě déle v této úzkostné nejistotě!"

8 *Cyrenius* však uchopil Josefovou ruku a řekl rovněž potichu:

9 „Ó, ty můj nejmilejší, nejuvznešenější příteli, neobávej se ani v nejmenším bývalého zemského správce Jeruzalému, kterým on skutečně byl!

10 Neboť ještě dnes se sám přesvědčíš, že on má mnohem větší důvod obávat se *tebe* než ty *jeho*!

11 Hleď, on už není zemským správcem Jeruzalému, nýbrž tak, jak je, je mým zajatcem, a nedostane svůj úřad dříve, dokud se dokonale neuzdraví!

12 Vzal jsem ho s sebou právě kvůli tobě; když jsem ho totiž vyslyšel kvůli ukrutnostem v Palestině,

13 předstíral, že tebe i Marii osobně zná! Jak se však nyní ukázalo, nezná ani tebe, ani tvou ženu Marii!

14 A to už je voda na náš mlýn.

15 Nemá však ani zdání, že jsi tady; proto se nesmíš prozradit!

16 On totiž tady očekává jen přemoudrého muže, který mu odhalí jeho útroby,

17 a to není nikdo jiný než ty sám! Neboť proto jsem ho, jak jsem, řekl, vzal s sebou, aby v tobě poznal onoho moudrého muže a byl poučen k svému dobru.

18 Bojí se už předem strašně a podle jeho bledého vzezření lze usoudit, že je zcela jistě přesvědčen, že ty budeš tím vyvoleným mužem!

19 Z toho mála se můžeš už předem uklidnit; to, co bude následovat, ti však otevře oči!"

20 Když *Josef* toto od *Cyrenia* uslyšel, byl přešťasten, upozornil potají Marii a nejstaršího syna, jak se mají vůči *Maroniovu* chovat, aby se neprozradilo nic z *Cyreniova* plánu. A tak došli volným krokem k vile a byla tam připravena hostina, jak už bylo řečeno.

55

Hostina v Josefově venkovském domě.

Mariina pokora a láskyplný spor s *Cyreniem*.

Božská, veškerou filosofii zahanbující moudrost svatého Dítěte.

1 Hostina byla připravena a pozvaní hosté přišli; a *Cyrenius*, který ještě stále *Děťátko* hýčkal, laskal Je a hrál si s Ním, Je odevzdal Marii a dal znamení, aby všichni zasedli ke stolu.

2 Všichni zasedli k čistému stolu; ale Marie, která neměla slavnostní šat, odešla s *Děťátkem* do vedlejší místnosti a posadila se ke stolu s Josefovými syny.

3 *Cyrenius* si toho však brzy povšiml, běžel za milou matkou a řekl:

4 „Ó, nejmilejší matko tohoto mého života, co to činíš?

5 Na tobě a na tomto Dítěti mi záleží nejvíce; ty jsi královnou naší společnosti a právě ty se nechceš naší přátelské hostiny zúčastnit a já jsem ji přece dal uspořádat hlavně *kvůli tobě*?

6 Ó, hleď, to přece nejde! Pojď proto rychle do velké místnosti a posad se po mé pravici, vedle mne po mé levici sedí tvůj manžel!" ,

7 Marie však řekla: „Ó, hleď, milý pane, mám přece nuzné šaty; jak by se jen vyjímaly vedle tvého boku ?"

8 *Cyrenius* však řekl: „Ó, milá matko, jestliže tě tolik matou moje zlaté šaty, které pro mne nemají nejmenší cenu, pak je hned svléknu a obleču si nejobyčejnější šat námořníka, jen abych tě nepostrádal u svého stolu!"

9 Protože se Marie přesvědčila o velké *Cyreniově* pokoře, obrátila se a posadila se ke stolu vedle *Cyrenia*, Dítě držíc na ruku.

10 Když všichni seděli u stolu, dívalo se usmívající Dítě stále na *Cyrenia*; a *Cyrenius* nemohl ze samé lásky k tomuto Dítěti od Něho odvrátit zrak.

11 Chvilku to vydržel; ale potom byla jeho láska k Němu ještě, mocnější,

12 a otázal se milého maličkého: „Ty, můj živote, Ty bys chtěl zase ke mně do náručí, že tomu tak je?"

13 A *Děťátko* se na *Cyrenia* usmálo obzvláště líbezně a promluvílo opět zcela zřetelně:

14 „Ó, můj milý Cyrenie, k tobě půjdu velice rád; protože Mě máš tak rád, mám i Já tebe tak rád!"
 15 A Cyrenius hned vztáhl po Dítěti ruce a vzal je k sobě a vroucně je laskal.
 16 Marie řekla žertem Dítěti: „Neumaž však pana Cyrenia!"
 17 *Cyrenius* však řekl dojat: „Ó, milá matko! Přál bych si, abych byl tak čistý, abych byl toho hoden nosit toto Dítě na rukou!
 18 Toto Dítě mě může jen očistit, nikdy však pošpinit!"
 19 Nato se opět obrátil k Dítěti a řekl: „Moje Děťátko, že jsem dosud velmi nečistý, velmi nehodný, abych Tě směl nosit?"
 20 *Děťátko* však opět zřetelně promluvílo: „Cyrenie, ten, kdo Mne miluje jako ty, je čistý, a Já miluji jeho tak, jak on miluje Mne!"
 21 A *Cyrenius*, plný nadšení, se vyptával *Děťátka* dále: „Ale jak jen to je možné, moje *Děťátko*, sotva několik měsíců staré, že už tak rozumně a moudře mluvíš? Naučila Tě to Tvoje milá matka?"
 22 *Děťátko* však se s obzvláště jemným úsměvem v *Cyreniových* rukou napřímilo a promluvílo jako nějaký malý pán:
 23 „Cyrenie, nezáleží na věku ani na naučeném, ale na Duchu! Učit se musí jen tělo a duše; ale Duch má už všechno v Sobě od Boha!
 24 Já však mám pravého Ducha v plné moci z Boha; hled', proto také umím už tak brzy mluvit!"
 25 Tato odpověď vyvedla *Cyrenia* i celou společnost dokonale z míry a *velitel* řekl: „U Dia, toto Dítě zahanbuje už teď touto odpovědí všechny naše mudrce! Co je Platón, Sokrates a stovky dalších vedle Něho?! Co teprve toto Dítě dokáže až dospěje?" - A *Cyrenius* řekl: „Jistě víc než všichni naši mudrcové včetně všech našich bohů!"

56

Maroniovo vysoké mínění o Dítěti a Cyreniova spokojenost s Maroniem.

1 *Cyrenius* se však po těchto zázračných slovech Dítěte obrátil ke stále víc blednoucímu Maroniovu a řekl mu:
 2 „Maronie Pillo, co říkáš ty tomuto Dítěti? Viděl a slyšel jsi už kdy něco podobného?
 3 Není to zřejmě víc než naše mýty o Diovi, který prý na jednom ostrově byl odkojen kozou?
 4 Není to mnohem víc než sporná tradice o zakladatelích Říma, které živila vlčice?
 5 Mluv, jak ti to zde připadá? Neboť proto mě doprovázíš, abys něco slyšel, viděl, naučil se a potom to přede mnou posoudil!"
 6 *Maronius Pilla* se vzmužil, jak jen bylo možno, a řekl:
 7 „Vysoký veliteli Asie a Egypta, co bych mohl říci já, ubohý hlupák, když musí zmlknout všichni největší staří mudrcové světa a všechna Apollonova a Minervina moudrost se jeví jakoby v nejtenčí plech bídne zpracovaná na Vulkánově žhnoucí kovadlině?
 8 Nemohu říci nic jiného než: bohům se zlíbilo vyslat na zem ze svého středu nejmoudřejšího boha; a Egypt coby stará země, které všichni bohové dávají přednost, musí být též vlastní tohoto Boha všech bohů, země, která nezná sníh ani led!"
 9 A *Cyrenius* řekl, poněkud se usmívaje: „Zajisté nemáš nepravdu;
 10 ale hled', jen v tom jsi se zřejmě spletl, že toto Dítě považuješ za dítě všech bohů!
 11 Neboť hled', tady vedle mne sedí otec a matka Dítěte, a to jsou lidé jako my dva!
 12 Jak by se z nich mohlo zrodit božské dítě všech bohů?!
 13 Kromě toho by si tak byli vysocí obyvatelé Olympu nasadili pořádnou veš do kožichu, která by je pro obrovskou převahu vědění co nejdříve vystřadila.
 14 Vyzývám tě proto, aby sis poradil jinak; vydáváš se totiž v nebezpečí, že tě jinak pro takovou demonstraci všichni bohové současně napadnou a postaví tě v živoucím těle před Minose, Aiaka a Rhadamanthyse a pošlou tě potom k Tantalovi."
 15 Nato se *Maronius* zarazil a řekl po chvíli: „Konzulská císařská Výsosti! Domnívám se, že soud tří soudců podsvětí už téměř nastal, a že bohové, jak se mi zdá, už Olymp téměř opustili!"

16 Když teď máme moudré lidi, kteří svou moudrost do zajetí také nemají z louže, pak se budeme brzy moci bez rady našich bohů obejít!

17 Slova tohoto zázračného Dítěte ve mně věru vzbuzují větší úctu než tři Olympi, plné novopečených bohů!"

18 A *Cyrenius* řekl: „Maronie, myslíš-li to doopravdy vážně, pak nechť ti je všechno odpuštěno ale předtím ještě spolu budeme hovořit dále! Proto zatím nic více!"

57

Ukončení hostiny. Cyrenius se Maronia vyptává na svatou rodinu. Maronius doznává svou lež z nouze.

1 Po ukončení hostiny, která u Cyrenia netrvala nikdy déle než dvě hodiny, se velitel a centuriové odebrali opět do města s výslovným rozkazem, aby Cyreniovi, toho dne už neprokazovali žádné projevy úcty.

2 Když všichni odešli, vzal si *Cyrenius* Maronia teprve pořádně ad caram (osobně).

3 Zeptal se ho v přítomnosti Josefa a Marie, která opět držela Dítě na ruce:

4 „Maronie! Když jsem tě v Týru vyslyšel kvůli Herodesovi, řekl jsi mi, a formálně jsi to potvrdil, že znáš osobně jistého počestného tesaře Josefa z krajiny kolem Nazaretu

5 stejně tak i jistou Marii, kterou týž tesař převzal z chrámu jako ženu nebo pouze jako pěstoun!

6 Proto mi je teď, kdy máme u mého hostitele klidnou chvíli, blíže popiš!

7 Dověděl jsem se totiž v těchto dnech, že se má rodina vynacházet v Egyptě a že to je docela jiná rodina? - než ta, o které mi dal zprávu můj bratr, a která je dosud v bezpečném vězení.

8 Neboť tolik právního a lidského citu v tobě i přes kruté společenství s Herodesem přece jen zůstalo, abys uznal, že by bylo jisté na výsost ukrutné držet neprávem ve vězení nevinné lidi - lhotejno, odkud přišli!

9 Dej mi tedy přesný popis toho podezřelého páru, abych jej dal v této krajině vyhledat a zajmout; neboť to vyžadují přísně naše státní zákony!

10 Jsem však oprávněn žádat to od tebe proto, žes mi sám doznal, že tu rodinu osobně znáš; mně teď musí záležet na tom, abych zatkl tu pravou."

11 *Maronius* se opět zarazil a nevěděl, co by řekl, protože ani Josefa ani Marii předtím nikdy neviděl; konečně vykoktal:

12 „Konsulská císařská Výsosti! Spoléhaje na tvou dobrotu a shovívavost musím ti konečně ve jménu Dia a všech ostatních bohů vyjevit a přísězně oznámit, že uvedeného Josefa včetně oné jisté Marie ani v nejmenším neznám!

13 Moje přiznání v Týru bylo jen prázdná výmluva, protože jsem tě tenkrát ještě chtěl zlomyslně oklamat.

14 Nyní jsem se však přesvědčil, že tě oklamat nelze; proto se změnilo i mé smýšlení a pověděl jsem ti plnou pravdu!"

15 Nato *Cyrenius* pokynul Josefovi, který chtěl promluvit, aby ještě mlčel, a řekl Maroniovi:

16 „Ano, když jsem s tebou na tom tak, pak budeme muset ještě trochu déle se poznávat a mluvit spolu; neboť teprve nyní v tobě poznávám státu velmi nebezpečného muže! Dej mi tedy přísěžnou odpověď na každou z mých otázek!"

58

Obhajoba Maronia Pilly a dobré rozhodnutí. Josef jako smírčí soudce. Cyreniův ušlechtilý rozsudek.

1 *Maronius* nato řekl Cyreniovi: „Konsulská císařská Výsosti! Jak bych ještě mohl být státu podezřelým přívržencem Herodesa?!

2 Vždyť nyní přiznávám, že ten zběsilec usiluje, aby se stal samovládcem nad Asií!

3 Což jsem mu k tomu mohl napomáhat?! Jak jen by bylo něco takového možné? S hrstkou místních lidí se mohl Herodes odvážit leda na děti Židů!

4 A tento násilný čin mu už způsobil takovou porážku, že se ničeho podobného pro všechny časy už neodváží!

5 Já však jsem byl tak jako tak nástrojem z nouze a musel jsem jednat dle vůle tohoto zběsilce, protože mi hrozil Římem!

6 Protože však nyní vím zcela jasně, jak se věci mají, a kromě toho nemám v ruku žádnou moc a žádnou už mít nechci,

7 nevidím věru, jak a jakým způsobem bych ještě měl být státu nepřátelským člověkem.

8 Ponech mě u sebe jako rukojmí mé věrnosti k Římu, a učiníš mě šťastnějším, než kdybys mě opět učinil zemským správcem Palestiny a Judeje!"

9 Tato slova pronesl Maronius zcela vážně a v jeho slovech nezněla žádná dvojsmyslnost. .

10 Nato mu řekl *Cyrenius*: „Dobře, můj bratře, budu věřit tomu, co jsi řekl; neboť jsem z tvých slov vycítil mnoho vážnosti!

11 Ale něco mi k plnému potvrzení tvých slov ještě chybí, a to je úsudek onoho moudrého muže, o kterém jsem se ti už zmínil v Týru.

12 A hled', tento muž, věštba všech věštev, zde před námi stojí.

13 Tento muž tě prokoukl až do nejnějnějšího hnutí mysli; proto se ho teď zeptáme, co si o tobě myslí!

14 A tobě nechť se stane podle jeho výroku! Dosadí-li tě opět jako zemského správce do Jeruzaléma, budeš ještě dnes jmenován zemským správcem v Jeruzalémě;

15 jestliže to však z vysoce moudrých a dobrých důvodů neučiníš, zůstaneš mým rukojmím!"

16 Nato byl *Josef* dotázán a on řekl: „Nejvzácnější příteli *Cyrenie*! Pokud jde o mě je nyní *Maronius* čistý a můžeš mu dát opět jeho úřad bez váhání!

17 My však jsme v ruku všemohoucího, věčného Boha, jaká moc ;by se nám tedy mohla stavět na odpor?"

18 *Cyrenius* pozvedl ruku a řekl: „Pak také já přísahám tobě, *Maronie Pillo*, při živém Bohu tohoto mudrce, že jsi od této chvíle opět zemským správcem Jeruzaléma!"

19 *Maronius* však řekl: „Dej ten úřad někomu jinému, a ponech mě jako svého přítele u tebe; to mě učiní šťastnějším!"

20 A *Cyrenius* pravil: „Buď tedy mým spoluvládce, pokud *Herodes* bude žít, a potom teprve vrchním správcem celé země Židů!" - A *Maronius* tento návrh vděčně přijal.

59

Josef se ptá na Herodesa. Odpověď Maronia Pilly. Koruna Herodesova utrpení a jeho strašný konec.

1 Nato však řekl *Josef* *Maroniov*i: „Protože jsem nyní poznal velkou milostí mého Boha a mého Pána, že už v tobě není žádný zlý úmysl,

2 pověz mi, jaké jsi shledal z vlastního pozorování srdce *Herodesova* vůči dětem, které dal zavraždit kvůli novému Králi Židů!

3 Neobměkčilo se nevinnou krví dětí, nářkem matek?

4 Co by učinil, kdyby se novou zprávou dověděl, že mezi tolika zavražděnými dětmi přesto nezavraždil to pravé?

5 Kdyby se dověděl, že pravé Dítě v plném zdraví dosud někde v Judeji nebo Palestině žije?"

6 Zaražený *Maronius* se podíval na *Josefa*- a řekl po chvíli:

7 „Vpravdě nejmoudřejší muži, nemohu ti říci nic než toto:

8 Kdybys chtěl použít své moudrosti v nejhrošším slova smyslu a požadovat od *Herodesa* deset tisíc liber zlata za to, že mu s určitostí prozradíš pravé Dítě,"

9 věru bys tuto obrovskou částku peněz dostal předem!

10 Neboť zlato tomu *zlosynovi* - neznamená nic ve srovnání s jeho touhou po moci

11 Ačkoliv má zlata tolik, že by mohl stavět z čistého zlata domy, sotva o ně dbá; ale kdyby si mohl zajistit trůn, byl by schopen naházet všechno své zlato do moře a pobít celý svět lidí!

12 Hled', také mě chtěl zpočátku podplatit zlatem, diamanty, rubíny a velkými perlami;

13 pouze můj stav pravého římského patricije to tomu krvavému psovi nedovoloval.

14 To však roznítilo jeho hněv a začal mi vyhrožovat Římem, vydávaje se za vlastence. konečně jeho

15 Potom teprve jsem musel činit, co chtěl, a nemohl jsem najít žádné východisko; neboť mi vlastní rukou předal listinu, podle které vzal na sebe celé vypořádání se s Římem.

16 Proto jsem byl nucen jednat tak, jak je ti jistě známo.

17 Můžeš být plně ujištěn, že podle toho, co jsem řekl, nelze ani teď od jeho srdce nic dobrého očekávat.

18 Myslím, že víc nemusím tobě, který jsi tak hluboký mudrc, povídat o tomto pravém králi všech furií, o této živoucí hlavě Medusy!"

19 A Josef řekl: „Věčně jediný, pravý Bůh nechť ti požehná za tvá věrná slova!

20 Věř mi, že se přesvědčíš: Bůh věčně spravedlivý nasadí tomuto vyvrheli lidí ještě na tomto světě na hlavu korunu, po které tak krvelačně touží, a celý svět se podiví!"

21 Nato pozvedlo Děťátko ruku a promluvalo opět velice zřetelně: „Herodesi, Herodesi, Já tě neproklínám; ale poneseš na tomto světě korunu, která ti přinese velké utrpení a bude bolestivější než břemeno zlata, které jsi musel platit Římu!"

22 V době, kdy Děťátko v Egyptě toto vyslovilo, zachvátily Herodesa vši a jeho služebníci, pokud ještě žil, neměli nic jiného na práci, než ho od vši čistit, a ty se stále množily a způsobily konečně jeho smrt.

60

Cyreniova zlost na Herodesa a uklidňující slova Dítěte Ježíše.

Otázka Dítěte: „Kdo má nejdelší paži?" Zázrak zničení.

1 Když však *Cyrenius* uslyšel Maroniova slova a také výrok Josefův a Děťátka, vyděsil se a řekl:

2 „Ó, vy, věčné mocnosti nejvyššího vládce nekonečnosti! Což už nemáte žádné blesky, abyste je vrhly na toho ničemného římského vazala?!

3 Ó, Auguste Caesare, můj dobrý bratře! Která fúrie tě tehdy oslepila, když jsi dal Palestinu a Judeji jako léno tomuto ničemovi, vyvrheli nejnižšího Tartaru ?

4 Ne, ne, to je přespříliš najednou! - Maronie, proč jsi mi o tom nic neřekl, když jsem Herodesa v Týru vyslyšel?

5 Podle stanného práva bych mu byl dal hned srazit jeho hlavu Medusy,

6 a už dávno by byl důstojný vazal na místě tohoto ničemy z Řecka!

7 Co však mám teď dělat? Pokutu zaplatil; druhou mu uložit nemohu, nesmím ho už dál trestat!

8 Ale jen počkej, ty starý krvavý pse, ty hyeno všech hyen! U spořádáme na tebe hon, o jakém se všem furiím dosud ani nezdálo!"

9 Maronius, Josef i Marie se chvěli před Cyreniovým hněvem; neboť nevěděli, co všechno by mohl Cyrenius učinit.

10 Také neměl nikdo odvahu položit mu otázku; neboť Cyrenius byl příliš rozčilený.

11 Jen Děťátko neprojevovalo žádný strach před mocným Cyreniovým hlasem, nýbrž se mu stále dívalo. klidně do tváře.

12 A když se Cyrenius poněkud uklidnil, promluvalo k němu náhle opět zcela zřetelně:

13 „Ó, Cyrenie! Slyš Mě! Pojď ke mně, vezmi Mě na ruce, a vynes Mě pod širé nebe; tam ti něco ukáží!"

14 Tato slova působila jako balzám na Cyreniovo zraněné srdce, šel hned s otevřenou náručí k Děťátku, vzal Je plný lásky obzvláště jemně na ruce a vynesl Je v doprovodu Josefa a Marie a Maronia Pilly ven pod širé nebe.

15 Když brzy dospěli pod širé nebe, zeptalo se Děťátko Cyrenia zřetelně:

16 „Cyrenie, kdo z nás dvou má asi delší paži? Změř svou s Mojí!"

17 Cyrenia tato otázka udivila a nevěděl, co by měl Dítěti odpovědět; viděl přece, že je jeho paže docela zřejmě třikrát tak dlouhá jako obě paže Dítěte dohromady.

18 Ale Děťátko promluvilo opět: „Cyrenie, vidíš svou paži mnohem delší než je Moje;

19 Já ti však pravím, že je Moje paže mnohem delší než tvá!

20 Vidíš tam v pořádné vzdálenosti od nás vysoký sloup, vyzdobený modlou?

21 Sáhni po ní odtud tvou delší paží, strhni ji a rozdrť ji svými prsty!"

22 *Cyrenius* ještě zmatenější než předtím však řekl po krátké přestávce: „Ó, Děťátko, Ty můj živote, to kromě Boha nedokáže nikdo!"

23 Děťátko však vztáhlo paži ke sloupu, vzdálenému dobře tisíc kroků, a sloup se zřítíl a proměnil se hned v prach.

24 A *Děťátko* řeklo: „Nestarej se tedy zbytečně o Herodesa; neboť Moje paže dosáhne dále než tvá! Herodes svou odměnu má ty mu však odpusť jako jsem mu odpustil Já, a dobře se ti povede! Neboť i on je slepým synem země!" - Po těchto slovech z Cyrenia vyprchal všechnen hněv; a začal potají Dítě vroucně vzývat.

61

Zděšení Maronia Pilly a Josefova otázka. Maroniovo pohanské vyznání. Josefův skromný výklad. Cyreniovo nabádání k opatrnosti.

1 Maronius Pilla se však tímto zázračným činem vyděsil tak, že se na celém těle chvěl jako list osiky při mocné bouři.

2 *Josef* však Maroniovo zděšení hned zpozoroval, šel proto k němu a řekl:

3 „Maronie Pillo, proč se tolik chvěješ? U dělal ti někdo něco zlého?"

4 A *Maronius* Josefovi odpověděl: „Ó, muži, jemuž podobného není na zemi, ty to máš snadné; neboť ty jsi Bůh, kterého musí poslouchat všechny elementy!

5 Já však jsem jen slabý, smrtelný člověk, jehož život, stejně jako existence onoho sloupu, je v tvých rukou!

6 Myšlenkou mě můžeš okamžitě zničit stejně jako celý svět! .

7 Jak bych se neměl před tebou chvět, když jsi jistě nejmocnější praotec všech našich bohů, jestliže někdy doopravdy existovali?!

8 Ten sloup byl už od pradávna zasvěcen Jupiterovi; všechny bouře a blesky se mu v úctě a strachu vyhýbaly!

9 A teď jej zničilo dokonce i tvé nedospělé Dítě! Když to však už dovede tvé Dítě, jaká síla musí být v tobě?!

10 Dovol mi, nehodnému červu země, abych tě vzýval!"

11 *Josef* však řekl: „Poslyš, příteli a bratře Maronie, ty se velmi mýlíš!

12 Já nejsem více než ty, jsem taky jen smrtelný člověk; můžeš-li však při svém životě mlčet před světem, něco ti povím!

13 Nebudeš-li však mlčet, nedopadne to s tebou lépe než s tím sloupem!

14 Proto mě poslouchej, chceš-li a máš-li k tomu odvahu!"

15 *Maronius* však prosil Josefa na kolenu, aby mu nic nepovídal; neboť by mu mohlo někdy něco náhodou vyklouznout a byl by ztracen.

16 *Josef* však řekl: „S tím si nedělej starosti; Pán nebe a země netrestá nikoho kvůli náhodě!

17 Proto mě můžeš vyslechnout beze strachu; to, co ti povím, tě nezničí, nýbrž zachová pro věčnost!"

18 A *Cyrenius*, vzývaje Děťátko, mazle se s Ním a drže Je dosud na rukou, přistoupil k Josefovi a řekl mu:

19 „Můj největší a nejmilejší příteli! Nech Maronia, jaký je; já ho dnes u sebe nejprve připravím a zítra teprve mu můžeš dát vyšší zasvěcení!"

20 A *Josef* s tím byl srozuměn a odebral se potom se společností opět do domu.

**Cyrenius a Josef láskyplně usilují o blaho lidské duše.
Josefova slova o bratrské lásce a lásce k lidem.
Proč my lidé máme dvě oči, dvě uši, ale jen jedna ústa.**

1 Večer řekl *Cyrenius* Josefovi: „Můj příteli, můj božský bratře, jak velice je mi líto, že dnes nemohu u tebe přenocovat.

2 A jak je mi líto, že musím zítřejší den až do odpoledne věnovat státním záležitostem!

3 Ale kolem třetí hodiny odpoledne k tobě opět přijdu s Maroniem, a ty mu pak dáš po mém nižším zasvěcení svaté zasvěcení nejvyšší!

4 Neboť hled', záleží mi velmi na tom, aby byl tento vědomostmi tak bohatý člověk zachráněn svatou školou života tvého Boha, kterou jediné považuji za pravdivou a životaschopnou!"

5 A *Josef* řekl: „Ano, vysoký příteli, to je správné a spravedlivé; neboť nic není Pánovi milejší, než když k našim nepřítelům přistupujeme s láskou a staráme se o jejich dočasné i věčné blaho!

6 Považujeme-li každého hříšníka za zbloudilého bratra, bude nás i Bůh považovat za Svě zbloudilé děti.

7 V opačném případě však pouze za zlomyslné bytosti, které vždy podléhají Jeho soudu a budou vyhlazeny jako efemeridy.

8 Neboť hled', proto nám dal Pán dvě oči a jen jedna ústa k mluvení, abychom jedním okem viděli lidi pouze jako *lidi*, a druhým jako *bratry*!

9 Dopustí-li se *lidé* před námi chyb, máme mít otevřeno bratrské oko a lidské oko zavřeno;

10 dopustí-li se však před námi chyb *bratři*, pak máme zavřít oko bratrské a lidské oko upřít na nás samé a považovat se vůči chybujiícím bratrům za chybujiící lidi.

11 *Jedinými* ústy však máme všichni stejně vyznávat *jediného* Boha, *jediného* Pána a *jediného* Otce, potom nás On všechny uzná za Svě děti!

12 Neboť i Bůh má dvě oči a jedna ústa; jedním okem vidí Svě *tvory* - tím druhým Svě *děti*.

13 Pohlížíme-li na sebe očima bratrů, vidí nás Otec očima *Otce*;

14 pohlížíme-li však na sebe očima *lidi*, pak nás Bůh vidí jen očima Tvůrce, a Jeho též *jediná* ústa zvěstují dětem Jeho lásku, tvorům však Jeho soud!

15 Je proto správné a spravedlivé, že se staráme o našeho bratra Maronia!"

16 Nato *Josef* požehnal *Cyrenia* a *Maronia*; oba se potom odebrali s doprovodem do města a *Josef* se staral o svou domácnost.

**Jakub jako chůva při kolébce Děťátka; jeho zvědavost
a napomenutí malého Spasitele. Jakubovo tušení, Kdo v Dítěti je.**

1 Večer uložila Marie unavené Dítě do kolébky, kterou *Josef* zhotovil už v Ostrazine

2 A *Josefův* nejmladší syn (*Jakub*, první autor této knihy) musel většinou dělat chůvu a kolébal také nyní Děťátko, aby usnulo.

3 A *Marie* šla do kuchyně, aby připravila večeři.

4 Kolébající *Josefův* syn by si byl přál, aby Děťátko tentokráte usnulo trochu dříve, protože by se všechny byl s bratry rád podíval na osvětlení vítězného oblouku venku, který byl nedaleko vily postaven *Cyreniovi*.

5 Kolébal proto Děťátko pilně a zpíval a hvízdal přitom.

6 Ale Děťátko usnout nechtělo; jakmile přestal kolébat, začalo se hned Děťátko hýbat a ukazovat kolébajícímu, že nespí.

7 To přivedlo naši mužskou chůvu téměř k zoufalství, protože venku planoucí pochodně už všechno osvětlily.

8 Rozhodl se proto, že Děťátko, i když ještě bdí, opustí, aby mohl trochu okukovat podívanou venku.

9 Když se tedy náš Jakub trochu pozvedl, promluvil Děťátko: „Jakobe, jestliže mě teď opustíš, špatně to s tebou dopadne!

10 nemám snad větší cenu než ta pošetilá podívaná venku a tvá marnivá zvědavost?

11 Hleď, všechny hvězdy a všichni andělé ti závidí, že Mi smíš takto sloužit, a ty se Mnou nemáš žádnou trpělivost a chceš mě opustit?

12 Když to učiníš, pak vpravdě nejsi hoden být mým bratrem!

13 Jdi si ven, je-li ti světská podívaná milejší nežli Já.

14 Hleď, celá místnost je plná andělů, kteří jsou ochotni mi sloužit, když ti je tvá malá a lehká služba pro mne na obtíž.

15 Tato slova vzala Jakobovi všechnu chuť vyjít ven;

16 zůstal proto při kolébce, poprosil Děťátko o odpuštění a kolébal Je pilně dál.

17 A *Děťátko* Jakobovi řeklo: „Ať je ti všechno odpuštěno; ale napříště se nenech nikdy světem zlákat!

18 Neboť Já jsem *více*, než celý svět, všechna nebesa a všichni lidé i andělé!”

19 Tato slova stála Jakuba málem život; neboť začínal pomalu chápat, Kdo je skryt v tomto Dítěti.

20 Do místnosti pak vstoupili Marie a Josef a ostatní čtyři Josefovi synové a posadili se ke stolu; Jakub jim však hned vyprávěl, co se mu přihodilo.

64

Josefovo kázání o lásce k Bohu a o lásce k světu s poukazem na Davida, Šalamouna a Cyrenia. Pohnutí Josefových synů a žehnání Dítěte Ježíše.

1 Když Jakub své vyprávění ukončil, řekl mu *Josef*:

2 „Ano, tak tomu je a vždy bylo a bude; Boha musí člověk milovat *víc* i v sebemenší části Jeho podstaty, než všechnu nádheru světa!

3 Neboť co by mohla dát člověku všechna vyzývavá nádhera světa?!

4 Sám David musel před svým vlastním synem prchat a Šalamoun musel nakonec trpce pocítit nemilost Pána, protože příliš lpěl na nádherách světských.

5 Bůh nám však daruje každou vteřinou nový život; jak bychom Ho tedy neměli milovat v každé sebemenší části Jeho podstaty *víc*, než celý svět, který zanikne a je plný mršiny a nečistoty?!

6 My všichni jsme však mezi sebou přesvědčeni, že toto naše Děťátko pochází seshora a nazývá se Syn Boží.

7 Není proto nepatrnou částí Boha; proto je také spravedlivé, abychom Je milovali *víc*, než svět.

8 Pohleďte na pohana Cyrenia! Nám neplatí to, co pro nás dělá, ale Děťátku; neboť jeho srdce mu říká, že podle jeho představ nejvyšší Božská Bytost je s tímto našim Dítětem v nejužším styku, a proto se Ho bojí a miluje Je.

9 Jestliže však něco takového dělá *pohan*, oč *víc* musíme tak činit *my*, když přece dobře víme, odkud Děťátko přišlo a kdo je Jeho otcem!

10 Proto mu musíme vždy věnovat všechnu pozornost; neboť to Dítě je *víc*, než my a než celý svět!

11 Vezměte si příklad ze mě a uvědomte si, kolik těžkých obětí jsem já, starý muž, už tomuto Božskému Dítěti přinesl!

12 Ale přinesl jsem ty oběti lehce a s velkou láskou, protože miluji Boha *víc*, než svět.

13 Což jsme tím něco ztratili? - Ó ne! Každou obětí jsme získali!

14 Myslete a jedněte proto také tak a nikdy nic neztratíte, nýbrž naopak mnohem *víc* získáváte!

15 Navíc je toto Dítě tak roztomilé, že je to opravdu radost být u Něho!

16 Jen málokdy hlasitě pláče! Ještě nikdy nebylo nemocné; a když se s Ním člověk mazlí, rozhlíží se tak vesele a radostně a na každého se tak srdečně usmívá, že je člověk až dojat k slzám.

17 A teď, když začalo tak zázračně najednou mluvit, nejraději by Je člověk samou láskou umačkal!

18 Proto tedy, milé děti, myslete na to, Kdo toto Děťátko je a hlídejte Je a starejte se o Ně pečlivě!

19 Jinak totiž by vás mohlo náležitě potrestat, kdybyste Je - to nejvyšší, co máme - cenili méně, než nic neznamenající bludy světa!"

20 Po těchto slovech se všech pět synů dalo do pláče, všichni vstali od stolu a obestoupili kolébku s Děťátkem.

21 *Děťátko* však pohlédlo na bratry obzvláště přátelsky, požehnálo jim a pravilo: „Ó, bratři, buďte jako Já, chcete-li být věčně šťastni!" A bratři plakali a toho večera nic nejedli.

65

Josef nabádá k nočnímu klidu. Děťátko prikazuje bdít kvůli blížící se bouři. Josefovy pochybnosti a vypuknutí orkánu. Příchod prchajícího Cyrenia s doprovodem.

1 Josefovi synové chtěli zůstat u kolébky; neboť tak mocná láska v nich vzplanula k Božskému malému bratrovi.

2 Protože však už bylo dost pozdě, řekl Josef synům:

3 „Ukázali jste už dostatečně, že *Děťátko* milujete.

4 Je už pozdě v noci a zítra nastane den brzy; proto byste se měli ve jménu Páně odebrat k odpočinku!

5 *Děťátko* teď spí, postavte tedy opatrně kolébku k matčině lůžku a odejděte potom do ložnice!"

6 Sotva toto Josef odpověděl, otevřelo *Děťátko* oči a řeklo:

7 „Zůstaňte pro tuto noc všichni tady a ponechte ložnici pro cizince, kteří tady ještě dnes budou hledat útočiště!

8 Neboť co nevidět zachvátí tuto krajinu bouře tak mocná, jakou tady lidé ještě nikdy nezažili.

9 Ale nikdo z vás ať se nebojí; nikomu se nezkříví ani vlásek!

10 Nezamykejte však žádné dveře, aby se uprchlíci mohli v tomto domě zachránit!"

11 Josefa tato předpověď Dítěte vystrašila a pospíchal ven, aby se podíval, odkud by bouře měla přijít.

12 Když však byl venku, neviděl nikde ani mráček; nebe bylo čisté a nehýbal se ani větřík.

13 Nad krajinou leželo hrobové ticho a o blížící se bouři nemohla být vůbec ani řeč.

14 *Josef* se proto brzy vrátil, vzdal Bohu chválu a řekl:

15 „Dítě nejspíše snilo; neboť o bouři nemůže být ani řeč!

16 Nebe je čisté na všechny strany a nehýbá se ani větřík; odkud by tedy měla přijít bouře?"

17 Sotva to Josef dopověděl, ozval se třesk, mocný jako tisíc hromů; země se zachvěla tak mocně, že se ve městě zřítily mnoho domů i chrám.

18 Hned nato začal běsnit tak prudký orkán, že nahnal blízké moře do města až do výšky loktu; a lid, probuzený mohutným otřesem země, prchal z města ven na výše položená místa.

19 A Cyrenius s Maroniem a celým svým doprovodem dorazil brzy prchaje co nejrychleji do Josefovy vily a vyprávěl mu kvapně o hrůzných scénách, které zemětřesení a bouře způsobily.

20 *Josef* však Cyrenia uklidnil, protože mu řekl, co Dítě předtím vyslovilo. Cyrenius nato začal lehčeji dýchat a běsnění bouře už ho neděsilo; neboť cítil, že je v bezpečí.

66

Bouře sílí. Spící Děťátko. Cyreniův strach. Slova útěchy Děťátka. Evangelium přírody a důvěry v Boha.

1 Když se Cyrenius opět vzpamatoval, šel ke kolébce a pozoroval Dítě hluboce zamyšlen.

2 *Děťátko* však spalo docela klidně a strašlivé burácení bouře je ve spánku nerušilo.

3 Zakrátko však začal orkán narážet tak prudce na budovu, že se *Cyrenius* obával, že se dům zřítí.

4 Řekl proto Josefovi: „Vzácný příteli! Myslím, že bychom pro vzrůstající nebezpečí bouře měli budovu raději opustit.

5 Neboť jak snadno by mohla mocná větrná smršť uchvátit tuto - i když pevnou - budovu a všechny nás pohřbít v jejich sutinách.

6 Proto však raději uprchněme, protože nemáme jistotu, že by se tady nemohlo stát to, co se stalo ve městě!"

7 Tu však otevřelo *Děťátko* náhle své nebesky Božské oči a poznalo hned Cyrenia a řeklo mu obzvláště zřetelně:

8 „Cyrenie, když jsi u *Mne*, nemusíš se bát této bouře;

9 neboť i bouře jsou, stejně jako celý svět, v rukou tvého Boha!

10 Bouře být musí a musí zaplašit zosnované zlo pekla!

11 Ale těm, kdo jsou kolem *Mne*, se nikdy nemohou dostat na tělo; neboť i bouře znají svého Pána a nedělají bez plánu, co dělají.

12 Neboť ten Jediný, nanejvýš láskyplný, drží uzdu ve Své ruce.

13 Buď proto beze strachu, Můj Cyrenie, tady u *Mne*, a buď ujištěn, že se zde nikomu ani nezkříví vlas!

14 Neboť tyto bouře vědí přesně, *Kdo* je zde doma.

15 Hleď, lidé přece dnes večer vzdali dokonce i tobě, *člověku* pouze, ohnivou poctu!

16 Zde však bouře uctívají někoho, *Kdo* je víc než jenom člověk! Shledáváš to nespravedlivé?

17 Hle, je to píseň chvály přírody, která velebí svého Pána a Stvořitele! Není to spravedlivé?

18 Ó, Cyrenie, vzduch, který tě ovívá, rozumí také Tomu, kdo jej stvořil: proto Ho také může velebit!"

19 Po těchto slovech *Děťátka*, které opět brzy usnulo, všichni oněměli, a Cyrenius poklekl u kolébky a potají Dítě vzýval.

67

Děsivá zpráva spěšného posla..

Krvavá žádost pohanských modlářských kněží.

Cyrenius v tísní mezi srdcem a světem. Nejlepší rada *Děťátka*.

1 Tak přešla klidná hodina a nikdo se příliš nestaral o běsnění a řádění bouře.

2 Po uplynutí hodiny však přišli k Cyreniovi do Josefova domu *spěšní poslové* a vyprávěli slovy:

3 „Vysoký, mocný pane! Neslýchané věci se dějí:

4 Na mnoha místech vyrazil oheň ze země;

5 létající ohnivé sloupy žene orkán sem a tam a ty sloupy ničí všechno, čeho se dotknou.

6 Nic není dost pevné a silné, aby to odolalo jejich děsné síle.

7 Kněží řekli: „Všichni bohové se rozhněvali a chtějí nás všechny zničit!"

8 Tak tomu však skutečně je; je slyšet zřetelně štěkání Cerbera, a fúrie už všude tancují! Vulkán zaměřil své kovářské výhně na svět;

9 jeho mocní Kyklopové svévolně proměňují v trosky domy i hory.

10 A Neptun sjednotil všechny své síly v *jedinou!*

11 Zvedá moře do výše hor a chce nás všechny utopit.

12 Nebudou-li hned rozzuřeným bohům přineseny velké lidské oběti, je s námi všemi konec!

13 Kněží určili tisíc mládenců a tisíc panen k usmíření; a my jsme k tobě přispěchali proto, abychom od tebe dostali *Fiat* (Ať se stane)!"

14 Tato zpráva *Cyrenia* vyděsila mocně a nevěděl, co počít.

15 Vzepřít se požadavku kněží si kvůli státní politice přímo netroufal;

16 ale oběť schválit bylo jeho srdci ještě nemožnější, než se kněžím postavit na odpor.

17 Obrátil se proto na *Děťátko*, které se právě probudilo, a prosil Je o radu v té strašné věci.

18 *Děťátko* však pravilo: „Uklidni se; neboť za minutu bouře ustane a těch, kdo chtějí vraždit lidi, už není! Buď proto klidný, Můj Cyrenie!"

**Cyreniova odpověď poslům. Naléhání tří krvežíznivých kněží
na souhlas k oběti. Cyreniova opatrnost. Nárek dvou tisíc obětí.**

- 1 Spěšní poslové však dosud čekali na Cyreniův nejvyšší rozkaz.
- 2 *Cyrenius* se však pozvedl od kolébky a řekl spěšným poslům:
- 3 „Jděte ke kněžím a přineste mi seznam mládenců a dívek, určených k oběti;
- 4 musím se totiž přesvědčit, zda je volba spravedlivá!“
- 5 Spěšní poslové odběhli, když se bouře začínala uklidňovat.
- 6 Když dorazili do města, zjistili ke svému zděšení, že se kněžská budova proměnila v mocnou hromadu slitin, pod kterými zahynuli všichni vyšší kněží až na tři nižší.
- 7 *Spěšní poslové* se proto obrátili a donesli *Cyreniovi* zprávu, co se s knězi stalo.
- 8 *Cyrenius*, nyní plně přesvědčen o správnosti toho, co mu Děťátko řeklo, teď nevěděl, co si počít, a chtěl Je opět poprosit o radu.
- 9 Ale v této chvíli přišli také ti tři nižší kněží, kteří přežili;
- 10 tito se rychle ptali, co se má nyní stát, když nové zemětřesení pochovalo všechny zbožné služebníky bohů v jejich paláci, když se připravovali k velké oběti.
- 11 Tisíc mládenců a tisíc dívek stáli už připraveni k oběti na onom místě, kde stávala Jupiterova socha, která však byla také zničena.
- 12 Má se obětovat hned nebo až při východu slunce?
- 13 Zrušit oběť nelze v žádném případě, protože by se bohové mohli rozzlobit ještě více pro lidský nevděk a věrolomnost!
- 14 A *Cyrenius* odpověděl nižším kněžím:
- 15 „Dnes se v žádném případě obětovat nesmí a zítra ráno pod trestem smrti ne dříve než k tomu já osobně dám rozkaz!“
- 16 Nato opustili tři nižší kněží *Cyrenia* a odebrali se na náměstí, kde ubozí plakali a naříkali a ve smrtelném strachu vztahovali ruce k bohům a prosili, aby byli ušetřeni.
- 17 *Cyrenius* však mohl sotva dočkat příštího jitra; bylo mu totiž příliš líto ustrašených obětí, které musely přetrpět takovou noc hrůzy.

**Noc strachu mladých lidských obětí. Tři pekelní modlářští sluhové.
Cyreniovo vnitřní pobouření a spravedlivý rozsudek:
svobodu obětovaným, smrt třem kněžím!**

- 1 *Tři nižší kněží* však, když byli došli na místo oběti, oznámili jak strážcům obětí, tak i ubohým přestrašeným mladým lidem, kteří měli být obětováni, že předurčená a neodkladná oběť se uskuteční až příštího rána o to jistěji, že tak přikázal sám vysoký *Cyrenius*.
- 2 Do jaké nálady tato zpráva přenesla dva tisíce obětí, netřeba blíže popisovat tomu, kdo z historické tradice ví, že takové oběti k usmíření nejrůznějších bohů byly také nejrůznějším způsobem mučeny a vražděny.
- 3 Mnohé by asi příliš pobouřilo, kdyby uslyšeli o tisíci různých způsobech mučení; proto je přejdeme mlčením.
- 4 Zato se však hned vydáme časného jitra s *Cyreniem* a *Maroniem* a *Josefem* na náměstí, kde se mělo obětovat, a trochu se tam poohlédneme.
- 5 Za časného, nadmíru jasného jitra se odebrali oni tři shora uvedení na místo, určené pro obětování.
- 6 S největším roztrpčením slyšel *Cyrenius* už zdaleka strašlivé výkřiky strachu mládeže, která měla být obětována.
- 7 Zrychlil proto kroky, aby co nejrychleji ukončil tuto děsivou scénu.
- 8 Když na náměstí došel, zděsila ho nelidská bezcitnost tří nižších kněží, kteří už s největší touhou čekali na *Cyreniův* rozkaz, aby mohli začít oběti rdousit.

9 Cyrenius dal hned kněze k sobě zavolat a zeptal se: „Řekněte mi, což vám vůbec není líto této nádherné mládeže, která má být nejhrůznějším způsobem zavražděna? Nemáte s ní ve svém nitru žádné smilování?”

10 A *kněží* promluvili: „Tam, kde cítí bohové, je s lidskými city konec!

11 Pro ně lidský život neznamena nic - často jen ohavnost; proto jako jejich služebníci na zemi, cítíme podle *jejich* způsobu, a nemůže v nás být slitování,

12 ale jen rozkoš a radost z toho, jak přesně bohům dovedeme sloužit!

13 Proto se už teď nadmíru těšíme na zabíjení těchto obětí, jak to ostatně vysocí bohové vyžadují jen málokdy!”

14 Tato slova zranila *Cyreniovo* srdce tak mocně, že se rozechvěl hněvem.

15 Zakrátko se však vzmužil a řekl kněžím: „Co však, kdyby se zde objevil sám Zeus a daroval těm, kdo mají být obětováni, život? - Co byste pak učinili?”

16 A *kněží* odpověděli: „Pak by se muselo obětovat tím rozhodněji, protože by to byla jen zkouška naší kněžské horlivosti!

17 Kdybychom se nad určenou obětí smilovali, považoval by nás Zeus za rouhače a zničil by nás bleskem a hromem!”

18 *Cyrenius* se však kněží vyptával dále a řekl: „Čeho se tedy ostatní vysocí kněží před bohy dopustili, že byli tak bídně zabiti v jejich paláci?”

19 A *kněží* odvětili: „Což nevíš, že nad všemi bohy a jejich knězi vládne *Fatum* (Osud)?

20 Ono kněze zabilo jako už předtím bohy vydráždilo; bohy však zabít nemůže, ale může zabít někdy smrtelné kněze!”

21 „Dobře,” řekl *Cyrenius*, „dnes o půlnoci přišlo *fatum* ke mně a udělilo mi rozkaz, abych všem těmto mladým lidem daroval život a místo nich obětoval vás, a to s takovou určitostí, jako že se jmenují *Cyrenius* jako nejvyšší konzul a můj bratr *Julius Augustus Caesar* jako císař vládne v Římě! Co říkáte této zprávě?”

22 Po této úděsné zprávě kněží zbledli a ostatní oběti se opět probraly k vědomí. *Cyrenius* jim všem dal oznámit, že jsou svobodní, tři kněze však dal svázat a připravit k popravě.

70

Josefův pokus o zmírnění rozsudku. *Cyreniova* zlost na tři kněze, odsouzené k smrti. Snažná prosba odsouzených o milost.

1 *Josef* však přistoupil k *Cyreniovi* a otázal se ho: „Nejváženější, nejmilejší příteli, chceš doopravdy dát zabít tyto tři pohanské modloslužebníky?”

2 A *Cyrenius*, plný zloby na tyto tři nejbezcitnější lidské tygry, řekl *Josefovi*:

3 „Ano, můj nejvznešenější příteli! Chci zde dát příklad, aby všechen lid poznal, že nic netrestám tolik jako naprostou bezcitnost!

4 Neboť člověk bez lásky a bez milosrdenství je největším zlem na zemi.

5 Všechna dravá zvířata jsou beránky ve srovnání s ním a všechny pekelné fúrie pouze špatnými žáky ve srovnání s ním.

6 Považuji proto za první a nejvyšší povinnost pravého vladaře lidu takové obludy vyhladit a zcela je na zemi vyhubit.

7 Kněží však by měli lid obzvláště učit láskyplnosti; měli by každému ukazovat cestu dobrým příkladem!

8 Jestliže se však tito první učitelé a rádci lidu stanou fúriemi, co potom má být z jejich žáků?

9 Proto pryč s takovými bestii! Přemýšlím jen o nejmučivějším způsobu smrti; až mi napadne, nechť je nad nimi hned zlomena hů!”

10 *Josef* se už neodvažoval *Cyreniovi* něco namítat, protože on tato slova pronesl v nesmírné vážnosti.

11 Po chvíli však padli *tři kněží* před *Cyreniem* na kolena a prosili ho o milost, ujišťující, že své životy pozmění, a že jsou též ochotni složit na místě kněžský úřad.

12 Aby milost získali, odvolávali se na kněžský zákon, který je nutil jednat tak a ne jinak.

13 *Cyrenius* však řekl: „Myslíte, vy zlosynové, že neznám zákony kněží?”

14 Slyšte mimořádný zákon týkající se obětí, zní takto: „Jestliže se stal nějaký národ zjevně bohům nevěrným svými prostopášnostmi a bohové pak tento národ postihnou válkou, hladem a morem, pak mají kněží národ nabádat k polepšení.

15 Jestliže se pak lid obrátí, mají mu kněží požehnat a žádat po něm, aby k smíření bohů přinesl určité oběti zlata, dobytka a obilí kněžím, kteří pak tyto oběti posvědí a přinesou zápalnou oběť.

16 Kdyby se však někde vyskytl tak tvrdošíjný lid, jaký napravit nelze, který by se kněžím vysmíval, pak mají kněží posměvače i s jejich dětmi dát spoutat a poučovat v podzemních místnostech po sedm měsíců prutem!

17 Polepší-li se rouhači, mají být propuštěni na svobodu; nepolepší-li se však, mají být ztrestáni mečem - a teprve potom k usmíření bohů položení do ohně!”

18 Nezní snad tak starý moudrý zákon, týkající se obětí? Byla tady válka nebo snad hlad nebo mor? Odpadla tato krásná mládež od bohů? Poučovali jste ji nejprve po sedm měsíců? Ne, nýbrž z chorobné ctižádosti a vilnosti jste ji chtěli zabít! A proto musíte zemřít jako největší rouhači vlastního zákona!”

71

Josefova jemná domluva s poukázáním na soud Páně. *Cyrenius* ustupuje. Zdánlivé odsouzení ke smrti na kříži jako prostředek k polepšení tří kněží.

1 Po tomto *Cyreniově* výkladu k němu opět přistoupil *Josef* a řekl:

2 „*Cyrenie*, ty můj velký vznešený příteli a bratře! Domnívám se, že bys měl trest pro tyto tři pohanské modloslužebníky, kteří jsou asi doopravdy zlovolní, ponechat Pánu!

3 Neboť věř mi, že nikdo neprokáže Pánu, všemohoucímu Bohu nebe i země, bohulibou službu, ba dokonce ani tehdy, když dá zabít třeba i největšího zločiníka!

4 Přenech tedy bez starosti Všemohoucímu spravedlivé potrestání těchto tří a Pán ti požehná trestem, který na tyto tři určitě sešle, jestliže se nezmění převelikým pokáním a obrácením na pravou cestu!”

5 Po těchto *Josefových* slovech začal *Cyrenius* přemýšlet, co by měl tedy učinit.

6 Po chvíli se rozhodl, že je alespoň vystaví silnému strachu ze smrti jako odplatu za strach, který způsobili ubohým mladým lidem.

7 Proto řekl *Josefovi*: „Můj nejvroucnější, nejvznešenější příteli a bratře! Uvážil jsem tvou radu a budu se podle ní řídit!

8 Ale jen pro *tuto* chvíli to učinit nemohu! Musím nad těmito nehodnými služebníky zlomit hůl a odsoudit je k nejmučivější smrti!

9 Když vytrpí čtyřicet hodin strachu ze smrti, pak mě před veškerým lidem popros na tomto popravišti o milost a zrušení trestu smrti,

10 a já tě přede všemi vyslechnu a potom podle zákonného pořádku daruji těmto třem bídákům život!

11 Myslím, že to tak bude nejlepší; neboť hled, hned jim milost dát nemohu, protože jsem je odhalil jako temné zločince, jednající v rozporu s kněžským zákonem!

12 Podle zákona musí vyslechnout rozsudek smrti; když se tak stalo, může teprve v mimořádných případech pozměnit omilostnění rozsudek popravu.

13 A proto se hned pustím do díla!”

14 *Josef* to schválil a *Cyrenius* ihned povolal soudce, liktory a biřice a řekl:

15 „Přineste sem tři železné kříže a řetězy; kříže upevněte v zemi a topte čtyřicet hodin kolem postavených křížů!

16 Až se za tu dobu kříže řádně rozžhaví, přijdu a dám ty tři rouhače na rozžhavené kříže vytáhnout! *Fiat!*”

17 Nato vzal *Cyrenius* hůl, zlomil ji, hodil ji těm třem pod nohy a řekl:

18 „Vyslechli jste rozsudek! Proto se připravte; neboť takové smrti jste hodni! *Fiat!*“

19 Rozsudek zasáhl ty tři jako tisíc blesků; začali hned lkát a naříkat a všechny bohy volat ku pomoci.

20 Byli hned postaveni pod římskou stráž a biřicové šli do soudní budovy a přinesli nástroje k mučení, jak jim bylo přikázáno. Cyrenius, Josef a Maronius se však hned odebrali domů.

72

Mariiny pochybnosti o všemocnosti Dítěte Ježíše, Josefovo uklidňující vyprávění. Proč mocný lev Judův uprchl před Herodesem. Blaženost zavražděných děťátek, Zráni Pilly,

1 Když se *Cyrenius* s Josefem a Maroniem opět blížili k vile, šla jim *Maria* s Děťátkem na rukou vstříc plna strachu a hned se ptala Josefa:

2 „Můj Josefe, můj nejmilovanější muži! Ó, pověz mi, co se stalo s onou mládeží!“

3 Neboť jestliže je zvykem takto obětovat při živelných bouřích, které jistě přicházejí častěji, nejsme ani my s naším Děťátkem bezpečni.

4 I když má velkou moc - ale před Herodesem jsme i přes tuto moc museli z Palestiny prchat,

5 z čehož jsem učinila závěr: Pro určité případy má Dítě přece jen moci málo! Proto je na nás, abychom Je chránili před velkým nebezpečím!“

6 A *Josef* řekl *Marii*: „Ó, ty mně Pánem Bohem samým svěřená ženo, neboj se toho!“

7 Neboť hled', ani vlásek mládeže, určené k potupné smírné oběti, nebyl zkřiven!

8 Náš milý *Cyrenius* jí dal hned svobodu a odsoudil zato tři kněze, kteří zde včera byli a žádali od *Cyrenia* souhlas k zavraždění oněch mladých lidí, k nejbolestivější smrti na rozpáleném kříži.

9 Ale - řečeno mezi námi jen zdánlivě! Zítra časně ráno se jim místo vykonání rozsudku smrti dostane milosti!

10 A tato lekce je dozajista přivede plně k rozumu, takže v budoucnu už zcela jistě nepřijdou s podobným návrhem takové smírné oběti!

11 Buď proto, moje nejmilovanější ženo, zcela bez starosti a pomysli: Pán, který nás dosud tak bezpečně vedl, nevydá nás ani v budoucnosti do moci pohanů!“

12 *Josefova* slova *Marii* plně uklidnila a její tvář se opět rozjasnila.

13 A *Děťátko*, usmívajíc se na matku, řeklo jí:

14 „Marie, kdyby někdo zkrotil lva tak, že by ho nosil na hřbetě jako mírné, tažné zvíře,

15 domníváš se snad, že by bylo chvályhodné obávat se na hřbetě mocného lva prchajícího zajíce?“

16 Marie užasla nad hlubokou moudrostí těchto slov, ale nerozuměla jim.

17 A *Děťátko* proto k *Marii* ještě jednou promluvílo, a to se zcela vážnou tváří:

18 „Já jsem ten mocný lev Judův, který tě nosí na hřbetě; jak jen se můžeš bát těch, které mohu jediným dechem odváť jako pouhou plevu?“

19 Domníváš se snad, že jsem uprchl před Herodesem, abych Se zabezpečil před jeho zběsilostí?“

20 Ó ne! Uprchl jsem, jen abych ho *ochránil*; neboť kdyby na něho popatřila Má tvář, byl by s ním konec navěky!

21 Hled', děťátka, jež byla kvůli Mně zardoušena, jsou už přešťastná v Mé říši – a jsou denně kolem Mne a poznávají ve Mně už dokonale svého Pána až do věčnosti!

22 Hled', Marie, tak tomu je! Proto bys měla o Mně všude mlčet, jak bylo přikázáno; ale sama pro sebe bys měla vědět, *Kdo* je Ten, jehož jsi měla nazvat Synem Božím a také jsi ho tak nazvala!“

23 Tato slova *Marii* docela otřásla; pochopila nyní zcela jasně, že na rukou nosí Pána.

24 Avšak i *Maronius*, který stál za *Marií*, tato slova vyslechl a padl před Dítětem na kolena.

25 Teprve nyní upozoroval *Marii* *Cyrenius*; byl až dosud pohroužen do rozhovoru s jedním ze svých tajemníků, kteří ho doprovázeli.

26 Pospíšil proto k Dítěti, pozdravil a laskal Je a *Děťátko* to opětovalo a řeklo: „*Cyrenie*, pozvedni *Maronia*, - neboť je už připraven; může Mě už poznat! Rozumíš, co tím chci říci?“

**Cyreniovo nařízení vynechat vojenská cvičení. Odchod do města
a podmínka Dítěte Ježíše ve prospěch tří k smrti odsouzených.**

1 Když celá společnost došla k vile, poslal hned Cyrenius svého pobočníka k veliteli města a dal mu vědět, že si pro tento i pro příští den nepřeje žádné přehlídky a žádné vojenské pochody.

2 Neboť u Římanů bylo při mimořádných příležitostech zvykem, že při zvláštních jevech - jako například zatmění Měsíce nebo Slunce, při silných nepohodách,

3 ohnivých meteorech, kometách, při náhlém vystoupení šílence, při záchvatu tak zvané epilepsie,

4 stejně tak ve dnech mimořádných poprav - nedovolovaly obyčejně Římanů věnovat se současně jiným státním záležitostem.

5 Neboť všechny takové dny považovali jinak všestranně odvážní Římané za nešťastné dny nebo za mimořádné dny bohů, které měli lidé svěřit a.a nikoliv jich používat k řešení vlastních záležitostí.

6 Ačkoliv Cyrenius osobně na tyto prázdné obyčejně nic nedal, musel tak učinit kvůli lidu, který se těchto bláhovostí pevně držel.

7 Když však pobočník odešel, řekl *Cyrenius* Josefovi: „Nejvznešenější bratře a příteli! Dej nám připravit snídani! Po snídani však půjdeme všichni do města a podíváme se, co všechno bouře zpusťovala!“

8 Jistě při té příležitosti potkáme mnoho chudých a nešťastím postižených obyvatel toho místa a pomůžeme jim, jak jen to bude možné.

9 Potom zajdeme do přístavu a podíváme se, jak to vypadá s loďmi, zda a jak byly poškozeny.

10 Jistě se tam najde nějaká práce pro tvé syny, které hned budu jmenovat vrchními dozorcí, protože právě v tomto městě je beztak nedostatek stavbyvedoucích.

11 Egypt totiž, pokud jde o architekturu, není už dávno tím, čím kdysi byl před tisíci lety v době starých faraonů.“

12 Josef hned Cyreniovo přání splnil, dal připravit prostou snídani skládající se z chleba, medu a mléka a plodů.

13 Po snídani se zvedl Cyrenius a celá stolní společnost a chtěli podle jeho úmyslu odejít hned do města;

14 ale *Děťátko* zavolalo Cyrenia k Sobě a řeklo mu: „Cyrenie, ty táhneš do města pomoci nouzí trpícím občanům a tvým největším přáním je, abych mohl být u tebe!“

15 Ano, Já s tebou půjdu také, ale musíš Mě slyšet a poslechnout Mé rady!

16 Hleď, největší nouzí trpící jsou jistě oni tři, které jsi odsoudil ke čtyřadvaceti hodinám strachu ze smrti!

17 Pochop však také, že nemám žádnou radost z velké bolesti trpících; proto pojďme nejprve tam a pomůžeme těmto ze všech nejnešťastnějších! Teprve potom navštívme méně nešťastné ve městě a v přístavech.

18 Když to uděláš, půjdu s tebou; když to však *neuděláš*, zůstanu doma! Neboť hleď, také Já jsem Pánem na Svůj způsob, a mohu činit, co chci a nemusím se řídit podle tebe! Jestliže však Mé rady uposlechněš, pak se budu řídit i Já podle tebe!“

**Cyrenius na rozcestí. Rada Děťátka. Maronius jako znalec římského práva.
Omilostnění tří kněží na popravišti, jejich smrt z radosti a vzkříšení Dítětem Ježíšem.**

1 Když *Cyrenius* toto vyslechl od nade všemi stojícím malým kolébkovým řečníkem, jak Ho někdy nazýval, zarazil se a nevěděl, co by měl vlastně učinit.

2 Neboť na jedné straně se před lidem viděl jako vrtkavý vojevůdce a nejvyšší místodržící silně blamován,

3 na druhé straně však měl před vyzkoušenou mocí Dítěte příliš velký respekt.

4 Rozmýšlel se proto po nějakou dobu a po chvíli promluvil jakoby sám k sobě:
 5 „Ó, Skylló, ó Charybdo, ó báji o Herkulovi na rozcestí!
 6 Tu stojí hrdina mezi dvěma propastmi; vyhne-li se jedné, zřítí se nevyhnutelně do druhé!
 7 Co si mám počít? Kam se obrátit? Mám se poprvé před lidem projevit jako kolísavý a podřídít se vůli tohoto mocného Dítěte?
 8 Nebo se mám řídit svým, i tak velmi mírným rozhodnutím?“
 9 *Děťátko* opět zavolalo Cyrenia k Sobě a řeklo s úsměvem: „Ty můj milý příteli, ty mícháš duté ořechy a dutá vejce dohromady!
 10 Co je Skylla a co je Charibda a co je hrdina Herkules přede *Mnou?! Následuj Mě* a se všemi těmito nicotnostmi nebudeš mít co dělat!“
 11 A *Cyrenius*, zotavuje se ze svého kolísání, řekl Dítěti:
 12 „Ano, Ty můj živote, Ty můj malý Sokrate, Platóne a Aristotele v kolébce, tebe uspokojím, ať se děje co děje!
 13 A tak jen pojďme na popraviště a proměňme náš rozsudek hned v milost!“
 14 Nato přistoupil k *Cyreniovi Maronius* a řekl mu zcela klidně:
 15 „Císařská konzulská Výsosti! Jsem s radou Dítěte zcela srozuměn; neboť mi právě napadlo, že trest smrti, týkající se záležitostí kněží, nemůže být vynesena nad knězi bez souhlasu, který musí dát *Pontifex maximus v Římě*,
 16 leč by šlo o buřiče proti státu, kterými však tito nejsou, nýbrž pouze slepými horlivci v jejich věci.
 17 Proto schvaluji radu Dítěte velmi; její uposlechnutí ti může jen prospět, nikdy však uškodit!“
 18 Cyrenia tato *Maroniova* poznámka potěšila a vydal se hned na cestu s celou společností.
 19 Když přišli na popraviště, shledal tři kněze už téměř bez duše - ze samého strachu před strašnou smrtí.
 20 Jen jeden z *nich* měl ještě tolik duchapřítomnosti, že se před *Cyreniem* s námahou pozvedl a prosil o milosrdnou smrt.
 21 *Cyrenius* však k němu promluvil, jakož i k oběma ostatním: „Pohleďte na Dítě, které tato matka drží na ruce! Ono vám život navrací, a proto vám jej daruji také já a odvolávám rozsudek!
 22 Proto se opět pozvedněte a buďte svobodni! A vy strážce, soudci, liktoři a biřící, odejděte se vším! *Fiat!*“
 23 Tato slova omilostnění vzala kněžím život; ale *Děťátko* vztáhlo nad těmi třemi ruku, a oni opět procitli do života a následovali zcela rozradostněného malého zachránce jejich životů.

75

**Prohlídka města po bouři. Dobrý účinek orkánu.
 Cyreniův pošetilý úmysl odhodit meč.
 Moudrá slova svatého Dítěte o meči jako pastevcově holi.**

1 Od popraviště se rychlým krokem pohybovala celá společnost do města, sledována třemi omilostněnými knězi.
 2 Když dospěla ve městě k velkému náměstí, a to k mocným sutinám velkého chrámu a celého, ještě většího paláce kněží,
 3 spráskl *Cyrenius* ruce nad hlavou a řekl hlasitě:
 4 „Jak docela jinak vyhlížíš! Ano, tak může působit jen Boží síla!
 5 Není k tomu zapotřebí dlouhé doby, nýbrž stačí jen pokyn Všemohoucnosti, a celý svět se změní v prach!
 6 Ó, lidé, chcete bojovat s Tím, Kdo rozkazuje živlům, a ony jsou poslušny Jeho pokynů?!
 7 Chcete být soudci tam, kde poroučí Boží Všemohoucnost, a chcete panovat tam, kde vás rozdrťí jemný pokyn věčného vladaře?!
 8 Ne, ne! Jsem pošetilý, že ještě se opásávám mečem, jako bych měl moc!
 9 Pryč s tebou, bídná veteši! Tady na tom rumišti je pro tebe nejlepší místo! Mým pravdivým mečem však ať jsi Ty, Ty, kterého matka nese na ruce!“

74

10 Cyrenius nato uvolnil meč i s čestným pásem od těla a chtěl jím vší silou mrštit do sutin.
11 Ale *Děťátko*, které bylo po jeho boku na Mariiných rukou, mu řeklo:
12 „Cyrenie! Nedělej, co udělat chceš! Neboť věru, kdo nosí meč jako ty, nosí jej oprávněně!
13 Ten, kdo meč nosí jako zbraň, ať jej od sebe odhodí;
14 ten však, kdo jej používá jako *pastýřskou hůl*, ať si jej ponechá! Neboť taková je vůle Toho,
Kterého musí poslouchat nebe i země až do věčnosti!
15 Ty však jsi pastýřem těch, kteří jsou zapsáni do knihy tvého meče;
16 proto se opět opásej s patřičnou vážností, aby tvůj lid poznal, že jsi jeho pastýřem!
17 Kdyby v tvém stádu byli pouze beránci, žádnou hůl bys nepotřeboval!
18 Ale je mezi nimi též velmi mnoho beranů; proto bych ti nejraději ještě jednu hůl přidal, než
abych ti tu jednu vzal!
19 Je pravda: kromě Boha není žádné moci; jestliže ti však Bůh moc propůjčil, neměl bys ji od
sebe odhazovat na místo Božího soudu!”
20 Po těchto slovech se Cyrenius hned opět mečem opásal a vzýval přitom tiše *Děťátko*.
21 Tři kněží však nanejvýš užasli nad moudrostí *Dítěte*.

76

Údiv tří kněží nad moudrostí *Dítěte* a Josefa. Josefova krátká a dobrá mytologie Bohů.

1 S největší úctou se tři *kněží* přiblížili k Josefovi a ptali se ho, jak toto *Dítě* přišlo k tak zázračné
moudrosti a jak je staré.
2 Josef jim však řekl: „Milí přátelé, neptejte se na to příliš brzy; neboť předčasná odpověď by vás
mohla stát život!”
3 Následujte nás však, nechte padnout své přečetné bohy a věřte, že jest jen *jediný* pravý Bůh
nebe a země, a věřte, že tento *jediný* Bůh je Ten, Kterého vyznává a uctívá národ Izraele v
Jeruzalémě; pak poznáte sami v sobě i v tomto *Dítěti*, odkud je jeho moudrost!”
4 Tři *kněží* však promluvili: „Muži, mluvíš podivná slova!”
5 Což jsou naši hlavní bohové Zeus, Apollon, Merkur, Vulkán, Pluto, Mars a Neptun, Juno,
Minerva, Venuše a ostatní pouze dílem lidské fantazie?”
6 A *Josef* odpověděl: „Slyšte mne, přátelé! Všichni vaši bohové jsou výplodem fantazie vašich
praotců, kteří ještě *jediného* Boha velmi dobře znali!”
7 Byli však vzácnými básníky a pěvci při dvorech starých králů této země a zosobňovali - ovšem
ve vhodných podobenstvích - *jediného* pravého Boha.
8 Jupiter jim představoval otcovskou laskavost a lásku od věčnosti, Apollon moudrost otce, a
Minerva ztělesňovala moc této moudrosti.
9 Merkur představoval všudypřítomnost *jediného* Boha prostřednictvím Jeho všemohoucí vůle.
10 Venuše ztělesňovala nádhernost a krásu a věčně stejné mládí Božské Bytosti.
11 Vulkán a Pluto představovali všemohoucnost *jediného* Boha nad celou zemí.
12 Mars byl symbolem Božské vážnosti a soudu a smrti pro odsouzené.
13 Neptun ztělesňoval činného Ducha *jediného* Boha ve všech vodách, jak jejich prostřednictvím
oživuje zem.
14 Stará Isis stejně jako Osiris představovali Božskou nedotknutelnou svatost, kterou je Božská
láska a moudrost pravěčně v Sobě.
15 A tak představovali i všichni ostatní nižší bohové jen samé vlastnosti *jediného* Boha v
odpovídajících obrazech!
16 A bylo to velmi chvályhodné zobrazení; neboť nevěděli nic jiného, než že toto všechno
představuje jen *jediného* Boha v různých formách Jeho nesčetných vlastností.
17 Ale časem lidi oslepily a zatemnily zjištnost, sebeláska a panovačnost.
18 Ztratili ducha a nezbylo jim nic než hmota a stali se pohany, což znamená: stali se hrubými
materialisty a ztratili *jediného* Boha, hlodali proto na vnějších, prázdných, nepochopených obrazech
jako psi, kteří hladově ohlodávají holé kosti, na kterých už není žádné maso. - Rozumíte mi?”

19 *Ti tři* na sebe pohlédli udiveni a řekli: „Vpravdě, vyznáš se v našem náboženství lépe než my! Kde ses to však všechno dověděl?”

20 *Josef* však řekl: „Mějte jen strpení; Dítě vám to vyjeví! Proto nás následujte a neobracejte se už zpět!”

77

Cyrenius a tři kněží. Vyhrabání zasypaných. Zázračná moc Dítěte. Oživení zdánlivě mrtvých průvodců v katakombách.

1 Tři kněží se už na nic neptali; neboť v Josefovi poznali muže, který, jak se zdálo, byl hluboce zasvěcen do starých mysterií Egypta, což bylo v této zemi jen výsadou nejvyšších kněží.

2 *Cyrenius* se však otočil a zeptal se kněží, kolik jim rovných zde přišlo o život.

3 A *oni tři* pravili: „Mocný místodržitel, zcela přesně jejich počet neznáme;

4 ale *přes* sedm set jich bylo jistě, kdo zde byli pochováni, nepočítaje v to chovance obojího pohlaví!”

5 „Dobře,” řekl *Cyrenius*, „přesvědčíme se o tom přesněji!”

6 Otázal se potom Josefa, zda by nebylo záhodno zasypané vyhrabat.

7 A *Josef* odpověděl: „To je dokonce přísná povinnost; v katakombách by mohli být tu a tam ještě chovanci naživu a ty zachránit je přísnou povinností!”

8 Když to *Cyrenius* uslyšel, přikázal hned kopat dvěma tisícům dělníků, kteří se museli hned dát do odklizení sutin.

9 V několika málo hodinách bylo vyproštěno sedm mrtvol, a byli to právě průvodci po katakombách.

10 A *Cyrenius* řekl: „Vpravdě těch je mi líto; neboť bez jejich pomoci mnoho nepořídíme v podzemním labyrintu nesčetných chodeb!”

11 *Děťátko* však řeklo *Cyreniovi*: „Můj *Cyrenie*, pokud jde o katakomby, nenajde se tam mnoho, co by prospělo;

12 těch totiž se už několik století nepoužívá a jsou plné bahna a havěti všeho druhu.

13 Těchto sedm průvodců po katakombách mělo pouze titul jako takový; ani jeden z nich do katakomb nikdy nevstoupil.

14 Hleď, abys však uvěřil tomu, co ti říkám, říkám ti také, že těch sedm nezemřelo, nýbrž že zde leží jen velice omámení, a proto je možno navrátit jim opět život.

15 Nech je třít silnými ženami na spáncích, na prsou, šiji a na rukou a nohou, a brzy se z omámení probudí!”

16 A *Cyrenius* se otázal *Dítěte*: „Ó, Ty můj živote! Kdyby ses jich dotkl ty, jistě by se také probrali k životu!”

17 A *Děťátko* odpovědělo: „Udělej, co jsem ti poradil; neboť Já nesmím dělat příliš, nechci-li místo požehnání dávat světu soud!”

18 *Cyrenius* těm slovům sice nerozuměl, ale uposlechl nicméně rady *Dítěte*.

19 Dal ihned přivést deset silných panen, aby třely sedm průvodců.

20 Po několika minutách *těch sedm* procitlo a vyptávali se okolo stojících, co se s nimi stalo, a co se zde děje.

21 A *Cyrenius* je dal hned odvést do vhodného přístřeší; lid však se velice podívoval nad tímto vzkříšením a prokazoval pannám velkou úctu.

78

Práce milosrdenství. Inteligentní bouře. Cyreniovo správné tušení. Návštěva přístavu.

1 Potom se kopalo dál a *Cyrenius* rozkázal, aby všechny mrtvoly, které by nebyly příliš zmrzačeny, byly položeny tváří k zemi na určitém místě pokrytém rohožemi;

2 Jen ty, které byly velmi zmrzačeny, měly být obvyklým způsobem na všeobecném pohřebišti buď spáleny, nebo osm stop hluboko pochovány.

3 Na málo zmrzačených se mělo pokračovat v pokusech o oživení podobně, jak se to dělalo s oněmi sedmi.

4 A kdyby některý ožil, měl být hned doveden do přístřeší k sedmi ostatním!

5 Když byl tento rozkaz udělen, odebral se Cyrenius se svou společností odtamtud pryč, aby si prohlédl také ostatní části města.

6 Ke svému velkému překvapení však shledal, že nebyl poškozen ani jediný obytný dům;

7 nikde však nebyl k nalezení žádný pohanský chrám, který by neležel v sutinách, až na jediný, malý, uzavřený s nápisem Neznámému Bohu!

8 Když společnost, sledovaná velkým zástupem lidí, prošla celé, nikoliv bezvýznamné město o osmdesáti tisících obyvatel, zavolal k sobě *Cyrenius* Josefa a řekl mu:

9 „Poslyš, můj nejvznešenější příteli a bratře, musím se potají smát podivnému účinku zemětřesení i bouře!

10 Jen se rozhlédni! Podél této ulice stojí uboze postavené domy; suché kameny a bez malty - a ještě k tomu nesymetricky – tvoří stěnu, položeny na sebe.

11 Člověk by se domníval, že nejsou ani dost pevné, aby odolaly otřesu, jaký by způsobil alespoň trochu silný kůň!

12 Ale podívej se, tyto vpravdě domky pro mravence stojí neporušeny! Žádný z nich není ani v nejmenším poškozen,

13 zatímco mezi těmito narychlo postavenými baráčky na tisíciletí pevně vybudované chrámy se veskrze všechny proměnily v nejhanebnější hromady sutin!

14 Co soudíš o tak nesmírně pozoruhodném jevu? Nepotvrzuje to, že jak zemětřesení, tak také bouře musely k dílu přistupovat velice inteligentně?

15 Musím ti věru povědět a říci ke své velké radosti:

16 Jestliže si tvůj synáček Svými všemohoucími prsty trochu nepohrával pod chrámy ve společnosti bouře, ať se nejmenují *Cyrenius*!”

17 *Josef* však řekl: „Ponech pro sebe, čemu věříš, a s nikým o tom nemluv - protože tomu tak skoro bude!

18 Pojdme však k přístavu a podívejme se, zda se tam pro mne nenajde práce!” - A *Cyrenius* hned *Josefov* rady uposlechl a zamířil k mořskému břehu.

79

Nepatrné škody v přístavu. Návrat domů. Marie v nosítkách. Úmyslná oklika domů.

1 Když přišli na mořský břeh, kde byl pro lodě zčásti přírodou, zčásti lidskou dovedností vybudován přístav, užasl *Cyrenius* opět.

2 Nikde totiž nebylo možno najít škody, až na to, že na *Cyreniově* nejnádhernější lodi byly zničeny všechny takzvané mytologické okrasy.

3 *Cyrenius* proto řekl *Josefovi*: „Můj nejvznešenější příteli, za těchto okolností najdou tvoji synové málo práce!

4 Hleď, ani *jediná* loď nebyla poškozena, až na to, že obzvláště na mé lodi modly pravděpodobně dostaly okusit mořské vody,

5 což je mi však velmi milé; neboť docela jistě už žádné na své lodi nebudu chtít mít!

6 Tvému Bohu za to všechna chvála a všechna sláva!

7 Tvé syny však odměním nicméně pro případ malých oprav, kterých bude tu a tam na lodích zapotřebí, jako kdyby dělali velké dílo!”

8 A *Josef* řekl *Cyreniovi*: „Ó, příteli a bratře, nestarej se příliš o výdělek mých dětí!

9 Hleď, nikoliv kvůli výdělku, nýbrž abychom ti mohli prokázat službu, byl bych rád se svými syny přišel ku pomoci při stavební práci; pomohl ti však Pán, a tak je to lepší, a ty mé pomoci nepotřebuješ.

10 Teď už jsme však viděli všechno; protože už je pozdní odpoledne, myslím, že bychom se měli opět odebrat domů, a co ještě zbývá, prohlédnout si *zítra!*"

11 A *Cyrenius* řekl: „Toho mínění jsem také; je mi už totiž nesmírně líto ubohé matky. Proto musíme hledět, abychom se co nejrychleji dostali domů!

12 Obstarám však pro ni hned nosítka, aby ji i s Děťátkem donesli domů!"

13 A *Děťátko* se hned u *Cyrenia* ohlásilo a řeklo mu:

14 „U dělej to určitě; neboť matka se už příliš unavila, protože Mne nosit je pro ni těžké.

15 Ale až půjdeme domů, nesmiš se dát na cestu přes jisté náměstí kněží, jak máš v úmyslu!

16 Kdyby Mne totiž s matkou nesli tam tudy, kde nyní už na rohožích leží kolem stovky zasypaných,

17 všichni by hned ožili, a pro tebe i všechny lid by to znamenalo soud, který by byl pro všechny velmi zlý!

18 Takto však budou probuzeni lidskou pomocí za Mého tajného působení během noci!

19 Tak se zabrání zdání zázraku, a ty i všechny lid budete ušetřeni soudu, který by mohl na věky usmrtit vašeho ducha!"

20 *Cyrenius* rady přesně uposlechl, rozradostněn v srdci; nosítka byla okamžitě opatřena a *Maria* s *Děťátkem* do nich vstoupila.

21 A *Cyrenius* určil jinou cestu, po které celá společnost, včetně tří kněží, dospěla brzy a pohodlně do *Josefovy vily*.

80

Péče Josefa - otce rodiny. Děťátko má radost z *Jakuba*.

„Ty, které mám rád, škádlím, štípu a tahám!"

Jakubovo šťastné a záviděňhodné poslání.

1 Když došli do *vily*, odebral se hned *Josef* k synům, kteří se zabývali přípravou oběda, a řekl jim:

2 „Dobře, dobře, moji synové, předešli jste mému přání; ale máme dnes o tři hosty více, totiž ty tři kněze, kteří byli dnes ráno vyvázáni z trestu smrti!

3 Tyto pohostíme obzvláště dobře, aby se stali našimi přáteli v uznání našeho Otce v nebesích,

4 který nás vyvolil za Své děti svazkem, který uzavřel s našimi otci!

5 Ty, *Jakube*, však jdi hned ven naproti velice unavené matce a vezmi od ní naše ode všech nejmilovanější *Děťátko*,

6 a ulož Je hned k odpočinku; je totiž už také zřejmě unavené a touží po kolébce!"

7 *Jakub* hned utíkal ven k *Marii*, která právě vystupovala z nosítek a vzal z jejích rukou s velkou láskou a radostí *Děťátko*.

8 Ale *Děťátko* ukazovalo *Jakubovi* stejně velkou radost; v jeho rukou poskakovalo, usmívalo se a štípalo a tahalo ho všude, kam mohlo ručkama dosáhnout.

9 *Tři kněží* však, kteří před tímto *Dítětem* měli největší respekt, se s radostí podívovali v nitru, že v Něm objevili také něco vpravdě dětského.

10 *Jeden z nich* však šel k *Jakubovi* a zeptal se v bezvadné hebrejštině:

11 „Pověz mi, je toto zázračné *Dítě* všech dětí stále tak čilé, dalo by se dokonce říci škádlivě zlé, jak jsou obvykle děti teprve za dva nebo tři roky?"

12 *Děťátko* však hned odpovědělo Samo místo *Jakuba*:

13 „Ano, ano, můj příteli! Ty, které mám rád, škádlím, štípu a tahám; ale jen ty, kdo Mě milují jako Můj *Jakub* - a které také Já miluji jako *Jakuba*.

14 Ale nedělám jim přítom žádnou bolest! - Že tě to nebolí, Můj milý *Jakube*, když tě štípu a tahám?"

15 A *Jakub*, jako obvykle dojat hned k slzám, řekl: „Ó, Ty můj božsky nejmilovanější bratříčku, jak bys mi mohl ublížit?!"

16 A *Děťátko* *Jakubovi* odpovědělo: „*Jakube*, Můj bratře, ty Mě máš doopravdy rád!

17 Ale také Já tě mám tak rád, že až do věčnosti nikdy nepochopíš, jak tě mám rád!"

18 Hled', Můj milý bratře Jakube, nebesa jsou daleká a nekonečně velká; zachycují nesčetné zářivé světelné světy tak jako země kapky rosy;

19 a ty světy jsou nositeli nesčetných nejšťastnějších bytostí tvého druhu; ale šťastnější mezi nimi není nikdo než ty, nyní Můj nejmilovanější bratře! Nyní Mi ještě nerozumíš; ale během času se naučíš dobře Mi rozumět! Ale spát teď nechci, když lidé kolem Mne bdí! Ale chci zůstat u tebe!"

20 Tato slova našemu Jakobovi opět zlomila srdce, takže se rozplakal láskou a radostí; vyptávající se kněz však málem klesl do země ze samé hluboké úcty a nejvyšší vážnosti před tímto Dítětem.

81

Cyreniovo přání, aby také jeho svaté Děťátko škádlilo. Odpověď Děťátka.

Předpověď, týkající se Říma.

Mariino napomenutí zachovat v srdci nepochopená slova Děťátka.

1 *Cyrenius*, který tato slova Dítěte rovněž velmi dobře slyšel, odebral se hned k Děťátku a zeptal se Ho obzvláště láskyplně:

2 „Ó, ty můj živote! Ty mě jistě nemáš tak rád, protože mě, když tě držím na rukou, neštípeš a netaháš?"

3 *Děťátko* však řekl: „Ó, Cyrenie, o to se nestarej; neboť hled', všechny nepříjemnosti, které jsi už kvůli Mně vytrpěl, to byly samé štípance a tahání ode Mne, protože tě mám tak rád!

4 Rozumíš tomu, co jsem ti řekl?

5 Budu tě však ještě častěji štípat a tahat - a z lásky k tobě budu pořádně zlý!

6 Ale poslyš, proto se Mne přece jen nemusíš bát, protože to nebude bolet, tak jako dosud; rozumíš Mi, Můj milý Cyrenie?"

7 *Cyrenius*, v nejhlubší úctě ve svém srdci před Dítětem, řekl všecek zaražený a dojatý:

8 „Ano, ano, Ty můj živote! Rozumím Ti velmi dobře a vím, co velkého jsi mi řekl!

9 Ale přesto bych si přál také, abys mě trochu štípal a tahal jako Svého bratra!"

10 A *Děťátko* řeklo Cyreniovi: „O, Můj milý příteli, přece nebudeš dětinštější než Já?

11 Myslíš si snad, že bych tě proto *víc* miloval?

12 Ó, vidíš, to se velmi mýlíš; neboť ještě *více*, než už tě miluji, tě vskutku milovat nemohu!

13 Vpravdě také ty nebudeš moci nikdy plně poznat a pochopit velikost a sílu Mé lásky k tobě!

14 Slyš, neuplyne ani celé století, kdy Řím vtáhne mnohonásobně do Mého hradu!

15 Nenastal dosud čas, ale věř Mi, že už nyní stojíš na prahu, který už brzy přestoupí velmi mnozí!

16 Rozuměj - ale ne tělesně, nýbrž *duchovně* do Mé budoucí říše navěky!"

17 Tato slova Dítěte vzbudila velkou senzací u všech přítomných a *Cyrenius* nevěděl, co si má o tom myslet.

18 Obrátil se proto k vedle něho stojící Marii a zeptal se, zda rozumí tomu, co právě Božské Děťátko vypovědělo. .

19 Maria však řekla: „Ó, příteli, kdyby to bylo obyčejné lidské dítě, pak bychom mu my lidé rozuměli;

20 ale protože je vyššího druhu, nerozumíme Mu! Zachovejme však v sobě všechna Jeho slova; čas nám je už odhalí v pravém světle!"

82

Cyrenius se ptá a Josef odpovídá na otázku o odhalení závoju Isidiných

Maroniův správný výklad. Stolování. Hluboká úcta kněží.

1 Nato přišel *Josef* opět z domu a pozval společnost k připravovanému obědu.

2 *Cyrenius* však, plný křížících se velkých myšlenek, k sobě Josefa zavolal a vyprávěl mu, co mu právě řeklo Dítě a nakonec co mu odpověděla Maria,

3 a otázel se dobrého Josefa, jak lze takovým slovům a řečem rozumět.

4 Josef však odpověděl vzrušenému Cyreniovi slovy:

5 „Ó, příteli a bratře, což neznáš mýtus, který se zmiňuje o člověku, jenž chtěl nadzvednout Isidin plášť?“

6 A *Cyrenius*, zcela užaslý nad touto neočekávanou otázkou, řekl:

7 „Ó, vznešený příteli, ten mýtus znám dobře; ten člověk bídne zašel! Ale co to má společného s mou otázkou?“

8 A *Josef* Cyreniovi odpověděl: „Nejmilejší příteli, nic jiného než toto: Zde je *více*, než *Isis*!

9 Poslechni proto rady mé ženy a dobře pochodíš na věčné časy!“

10 Vedle však stál též *Maronius Pilla* a řekl při této příležitosti:

11 „Konzulská císařská Výsosti! Jsem sice v takových věcech jinak ještě velmi hloupý, ale tentokrát se domnívám, že jsem moudrého pochopil dokonale!“

12 A *Cyrenius* mu odpověděl: „Blaze tobě, jsi-li o tom přesvědčení

13 já se tím zatím chlubit nemohu!

14 Můj mozek není sice jinak zrovna zbedněný ale tentokrát mi nechce řádně sloužit!“

15 A *Maronius* řekl: Já, co se mě týče, tomu rozumím tak: Nesahej po vzdálených věcech; neboť k tomu je tvá ruka příliš krátká!

16 Bylo by pochopitelně velmi čestné, být šťastným *Faethonem*;

17 ale co může dělat slabý smrtelník, jestliže slunce nad ním si razí cestu příliš daleko?!

18 Musí se pouze spokojit jeho světlem a ochotně ponechat moc a čest řídit slunce oněm bytostem, které mají dozajista delší rámě než on, slabý smrtelník!

19 Jak dlouhá je však neviditelná ruka tohoto Dítěte, o tom jsme se přesvědčili včera.

20 Hleď, konzulská císařská výsosti! Nepochopil jsem podstatu toho, co tento moudrý muž řekl?“

21 A *Cyrenius* dal *Maroniovi* zapravdu, uchlácholil své srdce a odebral se dobré mysli s Josefem do vily a posilnil se prostým jídlem.

22 *Tři kněží* se však sotva odvážili otevřít oči; neboť se domnívali, že je Dítě buď *Zeus*, nebo dokonce *Fatum* samo.

83

Slepotu, hluboká úcta a myšlenky na útěk tří pohanských kněží. Moudrá pravidla Dítěte Ježíše Josefovi a Cyreniovi, jak si počínat.

1 Když skončilo stolování a všichni se opět pozvedli od stolu, přistoupil jeden z *kněží* k Josefovi a zeptal se ho v hluboké pokoře.

2 „Urane nebo přinejmenším *Saturne*, otče *Dia*! Neboť ty ho určitě ztělesňuješ; ačkoliv ses snažil už předtím ve městě před námi skrývat své božství,

3 učinil jsi to proto, abys nás zkoušel, zda tě zcela vážně poznáme nebo ne.

4 Jen po určitou dobu jsme tě nepoznali, a proto tě prosíme, abys nám odpustil naši velkou slepotu.

5 Dřívější slova Dítěte nám však všem přinesla světlo a víme teď přesně, kde se nalzáme.

6 Ó, učiň nás proto nevýslovně šťastné a oznam nám, jak ti máme přinést oběť, jak tvé božské ženě a jak tvému Dítěti, dozajista tvou všemocností omládlému *Diovi*!“

7 Josef však užasl nad touto náhlou změnou tří kněží, kterým přece předtím ve městě jasně a srozumitelně vysvětlil bludy jejich pohanství.

8 Přemýšlel proto, jak jim odpovědět. - Ale *Děťátko* si přálo být doneseno k Josefovi;

9 a když se k němu na rukou *Jakubových* dostalo, řeklo mu hned:

10 „ a Moji bratři už je ze spánku i ze snů probudí. Až uvidí, jak se vy modlíte k *Bohu*, pak už *Urana*, *Saturna* a *Dia* nechají na pokoji!“

12 Tato slova Josefa plně uklidnila a navrhl hned třem kněžím, aby zatím bydleli pod jeho střechou, dokud se pro ně nenajde zaopatření a určení.

13 *Tři kněží* však, samou hlubokou úctou sotva se odvažující dýchat, si netroufali návrh odmítnout, a to tím spíše proto, že nevěděli, jak na tom vlastně jsou.

14 Návrh tedy přijali; ale mezi sebou mumlali:
15 „Ach, kdyby to jen bylo možné odtud utéci a zahrabat se v nějakém posledním koutku světa, jak šťastni bychom byli!
16 Ale takto zde musíme zůstat tváří v tvář zjevených hlavních bohů. Ó, jaké utrpení to je pro nás nehodné!”
17 Cyrenius však zpozoroval jejich mumlání, přistoupil proto k nim a chtěl jim domluvit.
18 *Děťátko* však řeklo: „Můj Cyrenie, zadrž; neboť Mi není neznámo, co se v těch třech děje.
19 Jejich plán je plodem jejich slepoty a jejich pošetilého strachu a cílem toho plánu je utéci od nás do nejzapadlejšího koutu světa.
20 Hleď, to je všechno, a nemusíš se proto hned tak unáhlit!
21 Ponech v tomto domě soud pouze *Mně* a buď ujistěn, že se nikomu nestane bezpráví!”
22 A Cyrenius se upokojil a vyšel opět s Josefem pod širé nebe; tři kněží se však odebrali do vykázané komnaty.

84

Pověst o vzniku města Ostrazine. Cyreniova starost o pohanské chrámy v budoucnu.

1 Pod širým nebem začali Josef a Cyrenius rozmlouvat o mnohých věcech, zatímco se Marie v domě starala o *Děťátko*.
2 Josefovi synové dělali v domě pořádek, přičemž jim pomáhalo Cyreniovo služebnictvo.
3 Po četných, nepřilíš obsažných rozhovorech mezi Josefem a Cyreniem v doprovodu Maronia Pilly, začali hovořit o důležitém bodě, který zněl takto, a to z úst *Cyrenia*:
4 „Vznešený příteli a bratře! Hleď, město a velké okolí, které ještě k panství města patří, má nejméně osmdesát tisíc obyvatel!
5 Mezi nimi je jen velmi málo tvého vyznání a náboženství.
6 Pokud vím, jsou většinou více či méně už po tisíciletí arcimodláři.
7 Modlářské chrámy mají všichni v tomto prastarém městě, o kterém mýtus vypráví, že bylo vystavěno v době války bohů s Giganty země, a to Diem samým na znamení vítězství nad Giganty země.
8 Merkur prý musel sesbírat kosti Gigantů a potopit je v moři; tak prý vznikla tato země.
9 Na tyto kosti Gigantů nechal Zeus po celý měsíc přšet písek a popel a mezitím velké a těžké kameny.
10 Nato přikázal Zeus staré Ceres, aby zemi učinila plodnou a v jejím středu, nepřilíš daleko od moře, aby postavila hrad a město jako znamení velkého vítězství.
11 Zeus sám pak zavolá ze země národ, který má obývat pro všechny časy tuto zemi a toto město.
12 Z toho, co jsem ti řekl, snadno pochopíš, že právě tento národ jako žádný jiný na zemi dosud pevně věří, že bydlí v *tom* městě, které vystavěli sami bohové,
13 a právě proto vidíš vždy tak hrozně rozedrané obytné domy, protože si žádný člověk netroufá něco vylepšovat na díle bohů, aby se na nich neprohlešil.
14 Obzvláště prý vystavěla stará Ceres za, pomoci Merkura a Apollona chrám vlastníma rukama.
15 To je mýtus a současně i pevná víra tohoto jinak dobromyslného národa, který je i přes svou chudobu velmi pohostinný a výjimečně poctivý.
16 Co se však stane, bude-li lid žádat, aby byl chrám opět vybudován?
17 Mají se mu chrámy opět postavit nebo ne, anebo se má lid obrátit na tvé učení?
18 A kdyby se to stalo, co by k tomu řekli sousední lidé, kteří nezdídky přicházejí do města, které nyní tím více, jako už ostatně dávno, vypadá spíše jako ruina než jako město?”

Josef poukazuje na důvěru v Boha a jeho předpověď o konci Ostrazine.

- 1 A dále mluvil *Cyrenius*: „Ó, přáteli, tady je každá rada drahá!
- 2 Máš-li v živé komoře tvé pravé Božské moudrosti pro mne radu, dej mi ji!
- 3 Neboť vpravdě, čím více o celé věci přemýšlím, tím je kritičtější a zamotanější!"
- 4 *Josef* nato řekl *Cyreniovi*: „Slyš mě, nejšlechetnější příteli! Z těchto rozpaků ti může být velmi snadno pomozeno!
- 5 Dám ti dobrou radu, která ti ukáže to pravé, co máš při této příležitosti učinit.
- 6 Hleď, ve svém srdci jsi nyní mé živoucí víry a miluješ a ctíš se mnou jediného pravdivého Boha!
- 7 Já ti však pravím: Pokud si budeš dělat starosti, neučiní Bůh pro tebe nic!
- 8 Jestliže však všechny své starosti vložíš na Něho a nebudeš se starat ani si dělat starosti s ničím jiným, než abys tohoto pravého Boha stále více poznával a stále více miloval
- 9 začne to ve všem pomáhat, a všechno co ještě dnes vidíš křivě bude zítra před tebou stát rovně!
- 10 Dej proto toto město jen tam vyčistit od sutin, kde by ještě mohli být zasypaní lidé, což se právě děje,
- 11 Všechny ostatní chrámy, v jejichž sutinách není nic než nejvýše nějaké velmi neohrabané, bezcenné, poničené modly, ponech však ležet v troskách!
- 12 Neboť to, co živlové rozrušily, znamená tomuto slepému lidu tolik, jako by to zničili bohové.
- 13 Nebude se proto ani o to snažit tyto chrámy opět vybudovat;
- 14 obává se totiž, že by na sebe mohl přivolat velký trest, kdyby byl činný proti vůli bohů,
- 15 Kněží však, kteří by to podnikli prostřednictvím vybájené výzvy bohů a rukama a prostředky lidu ve svůj prospěch, těch kněží už není,
- 16 a ti, kteří tu ještě jsou, nebudou už nikdy stavět chrám pro modly!
- 17 Můžeš proto být bez starosti; Pán nebe a země učiní to nejlepší pro tebe i pro celý národ!
- 18 V tomto čase ostatně potká podobný úděl více měst, že budou totiž tu a tam zasypaný; a tak nebude nápadné, změní-li se toto staré město za deset let docela v trosky!"
- 19 *Josefova* slova *Cyrenia* upokojila a vrátil se opět dobré mysli s *Josefem* do bytu.

**Návrat *Cyrenia* a jeho služebnictva do Ostrazine. Marie v modlitebně.
Josefova utěšující slova.**

- 1 Když přišli do jídelny, otázel se *Cyrenius* *Josefa*: „Milý příteli, ty moje všechno, poslyš, mým srdcem i hlavou právě projela dobrá myšlenka!
- 2 Co myslíš, nebylo by pro plné uklidnění mé mysli vhodné, abych se v té věci, o které jsme rozmlouvali venku a tys mi řekl to nejlepší a nejutěšnější,
- 3 dotázal zde přítomných kněží, jaké by bylo jejich mínění?"
- 4 A *Josef* řekl: „Pokud ti ještě moje slovo nestačí, ty jsi zde pánem a můžeš dělat, co je ti libo k tvému uklidnění,
- 5 i když se domnívám, že s těmito knězi žádná řeč nebude možná, pokud mě považují za *Urana* nebo *Saturna* a *Děťátko* za omlazeného *Dia*!
- 6 Zeptáš-li se jich proto na to, oč ti jde, odkáží tě zřejmě na mne nebo na *Děťátko*!"
- 7 Když *Cyrenius* toto od *Josefa* uslyšel, upustil od svého úmyslu a řekl:
- 8 „Nyní je mi všechno jasné moje mysl se zcela uklidnila a mohu se v budoucnu opět zcela klidně věnovat řádným státním záležitostem.
- 9 Nastal už večer odeberu se proto i se svým služebnictvem opět do města!
- 10 Zítra odpoledne budu však opět u tebe! Kdybych však přece jen potřeboval, abys mi poradil, poprosím tě, abys za mnou ještě dopoledne přišel!"

11 Nato Josef Cyrenia a Maronia požehnal a Cyrenius se ještě odebral ke kolébce a políbil docela tiše spící Děťátko,

12 potom se však pozvedl a odešel se slzami v očích.

13 Při chůzi se nejméně stokrát otočil k vile, která nyní pro něho znamenala *více*, než všechny poklady světa.

14 Josef však posílal také Cyreniovi jedno požehnání za druhým, pokud mohl z Cyreniovy skupiny ještě něco vidět.

15 Když už nic z Cyrenia vidět nebylo, odebral se Josef opět do domu a k Marii, která právě jako obvykle v tuto dobu - byla hluboce ponořena v modlitbu k Bohu.

16 Jakmile však zpozorovala, že je Josef u ní, pozvedla se a řekla: „Milý manželi, věru mě tento den docela proměnil! Svět, svět není pro člověka žádný zisk!“

17 A Josef řekl: „Moje nejméně ženo, máš pravdu; já si však myslím: Pokud je Pán s námi, neztratíme ve světě také nic! Buď proto dobré mysli; zítra nám vyjde opět staré slunce nově a nádherně! Pánu jedinému všechna sláva na věky! Amen.“

87

Marie jako vzor ženské pokory. Píseň chvály a díků Josefa a jeho synů. Dobrý vliv na tři modlářské služebníky.

1 Marie však, která odjakživa nepromlouvala nikdy mnoho slov a ani po způsobu žen nechtěla mít nikdy poslední slovo, se v srdci upokojila zcela prostou a krátkou Josefovou útěchou.

2 Odebrala se proto k odpočinku, obětována Josefem v jeho srdci Pánu.

3 Josef se však odebral ke svým synům a řekl jim: „Děti, večer je nádherný a krásný; pojďme proto ven pod širé nebe!“

4 Tam ve velkém posvátném Božím chrámu zanotujme píseň chvály a poděkujme Pánu za všechno nekonečné dobrodiní, které prokázal nám a našim otcům od počátku světa.“

5 Josefovi synové hned všeho nechali a následovali otce.

6 A on je zavedl na volný malý pahorek, vzdálený asi sto kroků od vily a patřící k Josefovým pozemkům, vysoký asi dvacet sáhů.

7 Toho pohybu si však povšimli *tři kněží* a domnívali se, že se bohové pro tuto noc odebírají na Olymp, aby se tam radili se všemi bohy.

8 Proto se pozvedli hned ze své komnaty a plížili se docela potají a tiše za Josefem.

9 Když došli na pahorek, poslouchali pod hustými listy fíkovníku, na čem se domnělí bohové na Olympu uradí.

10 Ale jak velmi se začali divit, když slyšeli přední bohy mocně a dojemně vzývat a opěvovat Boha.

11 Obzvláště však na ně zapůsobila místa ze Žalmu *Davidova* (Žalm 90), jež znějí takto:

12 „Pane, ty jsi býval přibyték náš od národu do pronárodu. Prvé než hory stvořeny byly, nežli's zformoval zemi a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, Ty jsi Bůh silný.

13 Ty necháváš lidi umíratí a říkáš: „Navraťte se zase, synové lidští!“

14 Vždyť tisíc let je před Tebou jako den, který včera uplynul, a jako bdění noční.

15 Povodní zachvacuješ je; jsou sen a jako byliny hned v jitře pomíjející.

16 Toho jitra, kteréhož vykvete, mění se, a večer pak jsouc podřata, usychá.

17 Ale my hyneme od hněvu Tvého a prchlivostí Tvou jsme zděšení.

18 Nebo jsi položil nepravosti naše před Sebe, a tajnosti naše na světlo obličej Svého.

19 Pročež všichni dnové naši náhle přebíhají pro Tvé rozhněvání. K skončení let svých docházíme jako řeč.

20 Všechnu dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát "let, a i to, což nejzdárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tožť ihned rychle zaletíme.

21 Ale kdo jest, ježto by znal přísnost hněvu Tvého, a neostýchal se zuřivosti Tvé?

22 Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvolnili moudrost v srdce.

23 Pane, obrať se opět k nám a buď milostiv k svým služebníkům.

24 Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati a veseliti se mohli po všechny dny naše.

25 Obveseliž nás podle dnů, v nichž jsi nás sužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého.

26 Budiž zřejmé při služebnících Tvých dílo Tvé, a okrasa Tvá při synech jejich.

27 Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď!"

28 Když ti tři tento zpěv velmi zřetelně vyslechli, odebrali se hned zase do své komnaty.

29 A *jeden* z nich řekl ostatním dvěma: „To věru nemohou být žádní bohové, kteří se tak modlí k jednomu Bohu a uznávají dokonce Jeho hněv a zlobu nad sebou!"

30 A *jiný* řekl: „To by bylo v podstatě to nejmenší; ale že nás ta modlitba tak zasáhla, v tom je její síla!"

31 Proto tiše; modlíci se vracejí! Zítřa promyslíme hlouběji, co jsme slyšeli; pro dnešek jen tiše, protože přicházejí!"

88

Zlatá hodina ranní. Josef a jeho synové na poli při práci. Joelova smrt kousnutím jedovatého hada. Návrat domů a hrůza. Utěšující slova Děťátka. Probuzení mrtvého.

1 *Josef* potom řekl svým synům, aby dokončili nutné práce a odebrali se k odpočinku.

2 Také on však už pociťoval únavu v údech a odebral se rovněž k odpočinku.

3 Tak skončil tento den, bohatý na události.

4 Následujícího dne byl však náš *Josef* jako vždy už dávno před východem slunce na nohou a probudil také syny k práci.

5 Neboť řekl: „Ráno je zlatem požehnáno; práce ranní přináší větší požehnání než námaha celého dne!"

6 A tak se vydal s výjimkou *Jakuba*, který musel zůstat u *Děťátka*, se staršími čtyřmi syny ven na pole a obdělával je.

7 Nejstarší syn však pracoval nejpilněji a chtěl ostatní tři předstihnout.

8 Ale hle, když tak pilně rylo patou do země, vytáhl z ní náhle velmi jedovatého hada!

9 A had se k němu velmi rychle doplazil a kousl ho do nohy.

10 Tři mladší bratři sice rychle přispěchali a ubili hada, ale bratrova noha silně otekla. Přepadla ho závrať a zakrátko padl mrtev.

11 *Josef* a tři mladší bratři začali naříkat a prosili Boha, aby jim *Joela* opět probudil k životu.

12 A *Josef* proklel hada a řekl těm třem: „Od této chvíle nechť už nikdy se had nedoplazí na tuto zem!"

13 Pozvedněte však bratra a doneste ho domů; neboť se Bohu muselo zlíbit vzít mi udržovatele rodu!"

14 A tři bratři v pláči pozvedli *Joela* a donesli ho domů a *Josef* roztrhl své roucho a následoval je naříkaje.

15 Když došli k domu, přišla jim naproti *Marie* vyděšená nářkem s *Děťátkem* a *Jakub* ji následoval.

16 Oba však vykřikli zděšením, když spatřili bezduchého *Joela* a *Josefa* s roztrženým rouchem.

17 Také tři kněží přispěchali a ulekli se nemálo při pohledu na mrtvolu.

18 *Jeden* z nich řekl *Josefovi*: „Teprve nyní ti plně věřím, že jsi jen člověk; neboť kdybys byl bohem, jak by mohly tvé děti umírat a tys je nemohl probudit k životu?"

19 *Děťátko* však řeklo: „Mýlíte se všichni! *Joel* je sice omámen a spí; ale mrtev není!"

20 Přineste mořskou cibuli; položte mu ji na ránu a bude mu brzy lépe!"

21 Co nejrychleji takovou cibuli *Josef* přinesl a položil ji *Joelovi* na ránu.

22 A za několik okamžiků přišel opět k sobě a ptal se všech, co se s ním stalo.

23 Okolostojící mu všechno vyprávěli a chválili a velebili Boha, že ho zachránil; tři kněží však pocítili velkou úctu k *Děťátku*, ale ještě větší k cibuli.

**Josefův slib oběti. Námitka Dítěte Ježíše s poukazem
na Bohu nejmilejší oběť. Josefova námitka a její vyvrácení Dítětem.**

- 1 Nato se Josef s celou rodinou odebral do ložnice a hlasitě chválil a velebil Boha po celou hodinu,
- 2 a učinil slib, že přinese Bohu oběť, jakmile opět přijde do Jeruzaléma.
- 3 *Děťátko* však Josefovi řeklo: „Slyš Mě! Myslíš, že v tom má Pán zalíbení?”
- 4 Ó, to se tedy velmi mýlíš! Hleď, ani na zápalných obětech, ani na krvi zvířat a stejně tak na mouce, oleji a obilí Bůh zalíbení nemá,
- 5 nýbrž pouze v kajicném, zkroušeném a pokorném srdci, které Ho nade všechno miluje.
- 6 Máš-li však něčeho přebytek, dej to nahým, hladovým a žíznivým, tak přineseš Bohu pravou oběť!
- 7 Vyvazuji tě proto z tvého slibu a povinnosti vůči chrámu, protože k tomu mám plnou moc.
- 8 Jásám však tvůj slib jednou splním v Jeruzalému tak, že bude nasycena celá země až do věčnosti!”
- 9 Josef však vzal *Děťátko* na ruce, políbil Je a řekl:
- 10 „Ty můj nejmilovanější malý Ježíši, Tvůj Josef ti sice děkuje z celého srdce a uznává plnou svatou pravdu Tvých podivuhodných slov,
- 11 ale hleď, Bůh, Tvůj i náš otec, toto prostřednictvím Mojžíše a proroků přikázal a nám, Svým dětem nakázal, abychom se příkazu drželi!
- 12 Ó, řekni mi: což máš Ty, můj synáčku, i když Božského, svatého a zázračného původu, právo rušit zákony velkého otce, který věčně sídlí v nebesích?”
- 13 *Děťátko* však řeklo: „Josefe, i kdybych ti řekl, *Kdo Jsem*, přece jen bys mi to nevěřil, protože ve Mně vidíš jen lidské dítě!
- 14 Ale přece jen ti pravím: Tam, kde jsem *Já*, je také *Otec*; tam, kde nejsem, není ani *Otec*!
- 15 Já však jsem nyní zde a nikoliv v chrámě; jak by tedy mohl být *Otec* v chrámě?!
- 16 Rozumíš tomu? - Hleď, tam, kde je *Otcova láska*, tam je také jeho *srdce*; ve Mně však je *Otcova láska*, a proto také Jeho *srdce*!
- 17 Nikdo však nenosí své srdce mimo sebe, tedy ani *Otec* ne; tam, kde je Jeho *srdce*, tam je také *On*! - Rozumíš tomu?”
- 18 Tato slova naplnila Josefa, Marii a pět synů hlubokým, svatým tušením. A vyšli potom ven a ve svých srdcích chválili tak blízkého Otce. Marie se potom jala připravovat snídani.

**Snídaně. Josefova otázka, týkající se umývání.
Odpor tří kněží proti Josefově příkazu a jejich výchova
k poslušnosti Dítětem. Významná otázka kněží a Josefovy rozpaky.**

- 1 Snídaně byla připravena brzy, protože se neskládala z ničeho jiného než ze svařeného čerstvého mléka s trochou medu s tymiánem a chleba.
- 2 Marie sama to přinesla na stůl a zavolala pak Josefa a pět synů a také tři kněze ke stolu.
- 3 A *Josef* brzy přišel s *Dítětem* na rukou, předal Je matce a odebral se potom ke stolu.
- 4 Tam zanotoval hned píseň chvály Pánu; když byla dozpívána, otázal se Josef podle vžitého obyčeje, zda jsou všichni umyti.
- 5 A Marie, *pět synů* a *Děťátko* řekli: „Ano, jsme všichni dobře umyti!”
- 6 A *Josef* odpověděl: „Můžete se tedy dát do jídla! Jak to však vypadá s vámi třemi? Umyli jste se také vy?”
- 7 *Tři kněží* však řekli: „U nás není zvykem umývat se vodou ráno, nýbrž večer.
- 8 Ráno se mažeme olejem, abychom lépe snášeli denní horko.”

9 A *Josef* řekl: „To může být dobré; kdybych přišel do vašeho domu, dělal bych to jako vy.
10 Protože však jste nyní v mém domě, dbejte mých obyčejů; jsou totiž lepší než ty vaše!“
11 *Kněží* však prosili, aby toho byli ušetřeni.
12 *Josef* tedy chtěl kněžím odpustit;
13 - ale *Děťátko* promluvílo: „V kámen se má věru proměnit každé sousto v jejich žaludku, dokud se neumyjí vodou, než zasednou ke stolu, u kterého Jsem přítomen *Já!*“
14 Tato slova hned zrušila zvyky tří kněží, požádali o vodu a umyli se.
15 Když se byli umyli, pozval je *Josef* opět hned zase ke stolu;
16 ale *kněží* se zdráhali a netroufali si, neboť se báli *Dítěte*.
17 *Děťátko* však řekl: „Budete-li váhat přistoupit ke stolu a zúčastnit se s námi požehnané snídaně, zemřete!“
18 A kněží se okamžitě odebrali ke stolu a jedli s velkou utajovanou úctou před *Dítětem*.
19 Když však byla snídaně snědena, pozvedl se opět *Josef* a poděkoval za ni *Bohu*.
20 *Kněží* se ho však otázali: „Kterému *Bohu* děkuješ? Což není *Dítě* prvním, pravým *Bohem*? Jak to, že děkuješ ještě jinému?“
21 Tato otázka přivedla *Josefa* velmi do rozpaků a nevěděl, co by měl odpovědět.
22 Ale *Děťátko* řekl: „*Josefe*, nestarej se zbytečně; neboť to, co oni tři řekli, se splní! Ale teď buď bez starosti; vždyť jsi se modlil přece jen k jedinému *Bohu* a *Otci!*“

91

**Láska jako pravá modlitba k Bohu. Ježíš jako Syn Boží.
Pohanské myšlenky tři kněží a odpověď *Dítěte*.**

1 *Josef* *Děťátko* políbil a řekl: „Kdyby v tobě věru nebylo *Otcovo* srdce, nikdy bys takových slov nebyl schopen!
2 Neboť kde asi je na celém světě dítě *Tvého* věku, které by ze *Sebe* promluvílo taková slova, jaká dosud nikdy žádný mudrc nevyšlovil?
3 Proto mi řekni, zda *Tě* mám vzývat tak vroucně jako svého *Boha* a *Pána!*“
4 Tato *Josefova* otázka *Děťátku*-překvapila srdce všech přítomných.
5 Ale *Děťátko* promluvílo, něžně se na *Josefa* usmívající: „*Josefe*, víš ty, jak se má člověk k *Bohu* modlit?
6 Hleď, nevíš to zcela; proto ti to povím!
7 Slyš! V *duchu* a v *pravdě* se má člověk modlit k *Bohu*, nikoliv však rty, jak to dělají děti země, jež se domnívají, že *Bohu* posloužili, když po nějakou dobu pohybují rty.
8 Chceš-li se modlit v *duchu* a *pravdě*, pak *Boha* miluj ve svém srdci a čiň dobro všem přátelům i nepřátelům, pak bude tvá modlitba před *Bohem* spravedlivá.
9 Jestliže však někdo v určitý čas po krátkou dobu jen před *Bohem* pohybuje rty a myslí při tom na všelijaké světské věci, jež mu leží na srdci více než jeho marná modlitba, ba dokonce mu ty věci leží na srdci víc než *Bůh Sám*, řekni, je to potom také modlitba
10 Vpravdě budou miliony takových modliteb *Bohem* vyslyšeny asi tak, jako vyslyší kámen hlas křiklouna!
11. Když se však k *Bohu* modlíš láskou, nemusíš se nikdy ptát, zda *Mě* máš vzývat jako největšího *Boha* a *Otce*.
12. Neboť ten, kdo se modlí k *Bohu*, modlí se také ke *Mně*; neboť *Otec* a *Já* jsme jedné lásky a jednoho srdce.“
13 Tato slova všem přinesla jasno a věděli nyní, proč se měl *Ježíš* nazývat *Syn Boží*.
14 *Josefovo* nitro se naplnilo nejvyšší blažeností.
15 A *Marie* skrytě jásala nad *Děťátkem* a uložila všechna *Jeho* slova v srdci; stejně tak i *Josef* i synové.
16 *Tři* kněží však pravili *Josefovi*: „Nejvznešenější mudrci všech věků!
17 *Rádi* bychom s tebou promluvíli několik slov potají, jen s tebou samým, na onom pahorku, kde ses večer se svými syny tak z plna srdce a velebně modlil k tvému *Bohu!*“

18 *Děťátko* však do toho vpadlo slovy:

19 „Myslíte si snad, že by Moje uši byly příliš krátké a nedosáhly by až k vašim ústům na pahorku? Ó, to se mýlíte; neboť Moje uši sahají tak daleko jako Moje ruce! Proto promluvte tady přede Mnou!“

92

**Odhalení slepoty a zbloudilosti tří kněží.
O budování chrámu v srdci a pravdivé bohoslužbě.**

1 Tři kněží však byli velmi rozpačití a nevěděli, co počít; netroufali si totiž snažnou prosbu k Josefovi vyslovit před Dítětem.

2 *Děťátko* se však na ně podívalo a řeklo velmi pevným hlasem:

3 „Nechtěli byste snad také ze Mne udělat modlu?“

4 Tam na onom pahorku byste chtěli vystavět chrám, v němž byste na zlatém oltáři umístili řezbu Mne znázorňující, a jí byste pak obětovali podle svého způsobu.

5 Jen se o něco takového pokuste; vpravdě vám pravím, že první, kdo by v tom smyslu učinil první krok a napřáhl prst, zemře hned na místě!

6 Chcete-li Mi však už vystavět chrám, vystavte jej živoucí ve svých srdcích!

7 Neboť Já jsem živoucí, nikoliv mrtev, a proto chci živoucí chrám, ale nikdy ne mrtvé!

8 Jestliže však věříte, že ve Mně sídlí v plnosti tělesně Božství, což potom nejsem Já Sám před vámi živoucí chrám? Proč by tedy měl být přede Mnou ještě vyřezávaný obraz a chrám z kamene?!

9 Co je více, Já nebo nic neříkající chrám a Můj obraz?

10 Jestliže je živý u vás a mezi vámi, k čemu by měl být dobrý a prospěšný mrtvý?

11 O, vy slepí pošetilci! Což neznamena více, budete-li Mě milovat, než kdybyste Mi vystavěli tisíc chrámů z kamene a tisíc let byste v nich v slavnostně olemovaných rouchách před vyřezávanými obrazy Mne znázorňujícími pohybovali rty?!

12 Kdyby k vám však přišel chudý člověk, který *by* byl nahý a hladový a žíznivý,

13 vy *byste* však řekli: „He, je *to* polobůh, neboť takto se vysoké bytosti objevují;

14 dejme udělat jeho obraz a ten potom umístíme v chrámu, abychom jej mohli uctívat!“

15 řekněte Mi, kdybyste *to* učinili, bylo *by* tak chudému člověku pomoheno, i kdybyste jeho obraz dali zhotovit z čistého zlata?

16 Což *by* ubožákovi víc neprospělo, kdybyste ho s láskou ošatili a podali mu potom potravu a nápoj?

17 Což není Bůh více živý než každý člověk na zemi, když přece všechno má život z Něho?

18 Což je snad slepý Bůh, který stvořil slunce a dal ti tvé vidoucí oko?!

19 Nebo je snad hluchý Ten, Který stvořil tvé ucho, a bez citu Ten, Který ti dal cítění?!

20 Hledte, jak pošetilci by bylo tak myslet a mluvit!

21 Bůh je proto nejdokonalejší život Sám, stejně tak nejdokonalejší láska; jak tedy *Ho* chcete vzývat a uctívat jako mrtvého?

22 Promyslete *to*, abyste se uzdravili ze své slepoty!“

23 Tato slova sehnula kněze k zemi; pochopili svatou pravdu a téhož dne už nepromluvili.

93

**Všeobecně dobrý účinek tohoto poučení. Domácí život svaté rodiny.
Slepá žebračka a její sen. Uzdravení slepé vodou, v níž se koupalo Dítě.**

1 Po této prokázané nejvyšší účtě se tři kněží vrátili do vykázané komnaty a zůstali tam až do západu slunce.

2 Nemluvili, ale každý z nich přemýšlelo slovech zázračně mluvícího Dítěte.

3 *Josef* však ve svém srdci vzdal Bohu úctu a poděkoval vroucně za nekonečně velkou milost, že se stal pěstounem Syna Božího.

4 Když byl takto s Marií a svými syny vzdal Bohu úctu a chválu a Marie Dítě opatřila,
5 předala Je opět Jakobovi, pospravila Josefovi roztržený šat a *Josef* potom šel se čtyřmi syny opět ven na pole a obdělával je.

6 Marie však mezitím vyčistila domácí náčiní, aby bylo čisté k přijetí hostů, kteří slíbili, že opět odpoledne přijdou.

7 Když byla s čištěním hotova, podívala se opět na Dítě, zda *Mu* nic nechybí.

8 Dítě však žádalo prs a *potom* koupel v čisté studené vodě.

9 Marie *to* všechno hned udělala; a když Děťátko vykoupala, vstoupila do místnosti *slepá* žena a velice naříkala nad svým utrpením.

10 Marie však slepé ženě řekla: „Vidím, že velice trpíš; ale co mohu učinit, aby ti bylo pomůženo?“

11 A žena řekla: „Poslyš mě! V této noci jsem měla zázračný sen.

12 Viděla jsem, že máš přemocné zářící Dítě; toto Dítě od tebe žádalo prs a koupel.

13 Koupel byla čerstvá voda; a když jsi v ní Dítě koupala, byla voda plná zářících hvězd,

14 Tu jsem se upamatovala, že jsem slepá a divila se nemálo, jak jen to všechno mohu vidět.

15 Ty však jsi ke mě promluvila: „Ženo, vezmi tedy tuto vodu a umyj v ní oči - a budeš vidět!“

16 Tu jsem chtěla hned po vodě sáhnout a umýt si oči; ale ihned jsem se probudila - a zůstala slepá!

17 Dnes ráno mi však někdo řekl: „Jdi ven a hledej! Ženu s Dítětem najdeš; protože dříve nevstoupíš do žádného domu než právě do toho!“

18 Zde tedy jsem u cíle své velké námahy, strachu a nebezpečí!“

19 Marie nato podala ženě vodu po koupeli, a žena si umyla oči a byla v okamžiku vidoucí.

20 Žena si však nemohla odpomoci od hlasitého děkování a radosti a chtěla hned všechno v celém Ostrazine vytrubovat; Marie to však ženě zakázala, a to co nejnaléhavěji.

94

Dík a pokus uzdravené, aby mohla v domě zůstat, a Jakobovo vysvětlení, proč je Marie tak plachá. Ženina předpověď o Mariině budoucnosti. Mariina skromnost. Josefův návrat domů.

1 Žena však prosila Marii, zda by jí nebylo dovoleno, aby u ní nějaký čas zůstala a sloužila v domě, kde ji potkalo tak velké blaho.

2 Marie však řekla: „Ženo, o tom nemohu rozhodovat, neboť já sama jsem pouze děvečka Páně;

3 ale počkej chvíli, než se můj manžel vrátí z pole! Od něho dostaneš správnou odpověď!“

4 Žena však padla Marii k nohám a chtěla ji začít vzývat jako bohyni; neboť uzdravení jejího zraku vypadalo jako příliš velký zázrak, protože se slepá narodila.

5 Marie jí to však přísně zakázala a odešla do jiné místnosti.

6 Žena se však dala do pláče, protože se domnívala, že urazila svou největší dobroditelku.

7 *Jakub* však, který v téže místnosti škádlil Děťátko, se na ženu podíval a řekl jí:

8 „Proč pláčeš, jako by ti někdo ublížil?“

9 Žena však řekla: „Ach, ty milý mládenče! Urazila jsem *tu*, která mi dala světlo očí! Jak bych neplakala?“

10 *Jakub* však řekl: „Ach, starej se o něco jiného! Mladá žena, která ti podala vodu po koupeli, je něžnější než hrdlička; proto ji urazit nemůže nikdo.

11 I kdyby ji chtěl někdo urazit, nedokáže to!

12 Neboť ho za urážku desetkrát požehná a sama prosí toho, kdo ji chce urazit, o jeho přátelství, a to tak, že by ani nejtvrďší kámen neodolal!

13 Hleď, tak dobrá je tato žena! Proto si nedělej starosti; ujišťuji tě totiž, že se právě za tebe modlí k Bohu!“

14 Tak tomu skutečně bylo: Marie vpravdě se modlila k Bohu za tuto ženu, aby osvětil její rozum, a aby pochopila, že ona je také pouze slabou ženou.

15 Marie sice pocházela z nejvyšší šlechty (jako dcera královská); ale její radost byla v tom, být pokořována všude a od každého.

16 Po chvíli se však dobrá, milá Marie vrátila a prosila ženu o prominutí, že se na ni obořila trochu tvrdě.

17 Toto chování ze strany Marie vděčnou ženu téměř samou láskou k Marii zabilo.

18 Žena promluvila v prudkém roznícení své lásky:

19 „Ó, ty jasná Psyché mého pohlaví, co tvé nejušlechtlejší srdce předtím prokázalo mně, budou jednou národy prokazovat tobě!

20 Neboť ze všech žen země jsi dozajista první, která je ve spojení s vysokými bohy, a to tím jistěji, že je kromě jejich pravých božských vlastností také tak nevýslovně milá, vznešená a krásná!”

21 Marie však pravila: „Milá ženo, po mé smrti ať se mnou lidé dělají, co chtějí; ale za mého života se to stát nesmí!”

22 Vtom se navrátil Josef se čtyřmi syny; a Marie k němu hned ženu přivedla a vyprávěla mu všechno, co se stalo.

95

Josef uzdravenou přijme. Romantický příběh ženy. Josefova slova útěchy ubohému sirotkovi.

1 Když žena poznala, že je Josef Mariin manžel, šla k němu a požádala ho, aby v jeho domě směla zůstat.

2 A Josef ženě řekl: „Protože ti byla prokázána taková milost, jak mi o tom moje žena v tvé přítomnosti vyprávěla, a ty chceš proto zůstat tomuto domu vděčná, můžeš zůstat.

3 Neboť hled, mám tady poměrně velký pozemek a několik domácích zvířat a velký dům!

4 A tak budeš mít dost co dělat a místa k bydlení je také dostatek.

5 Moje žena není tělesně obzvláště silná; proto mi prokážeš dobrou službu, když jí tu a tam pomůžeš v domácí práci.

6 O všechny tvé potřeby bude postaráno; ale v penězích ti mzdu platit nemohu, protože žádné peníze nemám.

7 Jestliže jsi s tímto návrhem spokojena, můžeš zde zůstat, jak je ti libo, ale ne z domnělé povinnosti!”

8 Tato slova učinila ženu, která byla docela chudým sirotkem, přešťastnou a chválila nadmíru dům, ve kterém ji potkalo tolik dobrého.

9 Josef se však vyptával, kde se narodila, jak je stará a jakého je náboženství.

10 A žena odpověděla: „Veškeré cti hodný muži, narodila jsem se v Římě a jsem dcera mocného patricije!

11 Moje sešlé vzezření neodpovídá mému věku; neboť žiji na zemi sotva dvacet let.

12 Narodila jsem se slepá; rodičům však poradili kněží, aby mě zavedli do Delf, tam že prý smilováním Apollona dostanu světlo do očí.

13 Když byla tato rada mým rodičům udělena, bylo mi deset let a sedm měsíců.

14 Moji rodiče, kteří byli velmi bohatí a jako jedinou dceru mě nade všechno milovali, rady uposlechli.

15 Najali loď a vypravili se, se mnou do Delf.

16 Byli jsme však sotva tři dny na moři, když propukla strašná bouře a zahnila loď velkou rychlostí do těchto končin.

17 Asi dvě stě sáhů od břehu jak mi často vyprávěl ten, kterými zachránil život - ztroskotala loď na útesu,

18 a všichni - až na mě a námořníka, který mě zachránil - se utopili; též moji hodní rodiče.

19 Nikdy se nenašla příležitost, abych se mohla vrátit do rodného města. Námořník zde zemřel už před lety, a já jsem nyní v tomto místě ve velké bídě a ve velkém zármutku osiřelá žebračka.

20 Protože se mi však dostalo takové milosti před bohy a mým očím se dostalo světla a mohu nyní vidět své dobrodince, zapomenu ráda na svůj velký zármutek!”

21 Toto vyprávění zdánlivě stařeny všechny rozplakalo; a Josef řekl: „U tiš se, ubohý sirotku; neboť tady naleznáš své rodiče mnohonásobně!”

**Ženina otázka, jak by mohla mnohonásobně najít své rodiče.
Josefovo vysvětlení. Ženina klamná představa, že je Josef Zeus.
Josefova odpověď.**

1 Žena však zcela nepochopila, co měl na mysli získáním mnohonásobných rodičů, a proto se ho zeptala:

2 „Ó, ty milý, předobry člověče, v jehož domě se mi dostalo tak nekonečně zázračné velké milosti, co tím, míníš, že bych zde našla mnohonásobně své ztracené rodiče?“

3 *Josef* jí však řekl: „V mém domě máš být věru považována za rovna mým dětem, a to po celý tvůj život!“

4 U mě máš poznat jediného a věčně pravdivého Boha, který tě stvořil a navrátil ti světlo tvých očí!

5 Ano, ty máš svého Boha a Pána poznat v Jeho podstatě a On Sám tě má učit!

6 V tomto mém domě se také velmi brzy setkáš s vysokým Římanem, který uspořádá tvou věc v Římě!

7 Tímto Římanem je Cyrenius, Augustův bratr.

8 Jistě tvé rodiče znal a na mou radu se jistě kvůli tobě v Římě postará o věc tvých rodičů. A to pak budou přece tvoji rodiče mnohonásobně, duchovně i tělesně?!

9 Neboť kdyby tvoji tělesní rodiče žili, řekni, mohli by pro tebe učinit *více*?

10 Navrátili by snad světlo tvým očím a mohli by ti ukázat jediného, pravého Boha?

11 Tvoji tělesní rodiče by tě byli jistě zabezpečili dočasně, zde však budeš zajištěna pro věčnost, chceš-li toto zaopatření přijmout!

12 Pověz, co je asi víc? Tvoji tělesní rodiče, které pohltilo moře, nebo ti nynější, kterých musí být poslušno moře ve jménu *jediného* Boha?“

13 Žena po těch slovech zcela oněměla samou úctou, a láskou k *Josefovi*.

14 Domnívala se totiž, protože už tu a tam zaslechla mluvit tiše o tom, že někde v okolí Ostrazine sídlí Zeus, že je nyní v jeho tělesné blízkosti.

15 *Josef* však velmi brzy poznal ženin omyl a řekl jí:

16 Ó, děvče, ó dceró! Nepovažuj mě za víc než jsem; už vůbec ne za něco, co není!

17 Jsem člověk jako ty; to ti prozatím stačí! Během času se kolem tebe rozjasní; proto teď dost!

18 Přineste však teď oběd; potom se dovíme víc! Staň se!“

**Josefova slova, týkající se tří posticích se kněží.
Pokora nové družky v domě a její adopce *Josefem*.
Požehnání a radost Dítěte Ježíše.**

1 *Josefovi* synové hned vyšli ven a přinesli oběd.

2 *Josef* však řekl: „Co je s těmi třemi? Budou obědovat s námi nebo chtějí snad dnes poobědovat v jejich komnatě?“

3 Jděte ven a pozeptejte se a ať se stane, jak jim je libo!“

4 A synové šli a zeptali se *těch tří*; oni však nepromluvili a naznačili synům, že před západem slunce nebudou mluvit a nebudou nic jíst ani pít.

5 Synové to *Josefovi* vyřídili a on byl spokojen a řekl:

6 „Jestliže to ti tři učinili věcí svého svědomí, pak bychom se na nich prohřešili, kdybychom je neoponechali ve věrnosti jejich slibu!“

7 Posadme se proto ve jménu Páně ke stolu a pojezme vděčně, čím nás Bůh obdařil!“

8 Žena však řekla: „Ó, pane tohoto domu! Ty jsi příliš dobrý a já nemám žádnou cenu; nejsem proto hodna jíst u tvého stolu! Na chodbě domu pojím ráda, čím mě tvá dobrota obdaří.“

9 Kromě toho nejsou mé rozedrané šaty a moje nemyté tělo vhodné pro stůl takového pána, jakým ty jsi!"

10 Josef však řekl synům: „Jděte a přineste čtyři velké džbány vody; postavte je do Mariina předpokoje!

11 Ty, ženo, však jdi a umyj ženu a učeš ji a oblékni jí tvé nejlepší šaty!

12 Až bude tak krásně a slavnostně vyzdobena, přiveď ji sem, aby s námi beze studu mohla poobědvat!"

13 Za půl hodiny bylo Josefovo přání splněno a místo ženy tu stálo přemilé, stydlivé a nadmíru vděčné děvče, v jehož tváři byly vidět jen ještě stopy bývalého zármutku.

14 Rysy tváře ukazovaly velkou krásu a v jejích očích byla hluboká vděčnost, ale též hluboká láska.

15 Josef měl z tohoto dítěte velkou radost a řekl: „Ó, Pane, děkuji Ti, žes mě vyvolil, abych tuto ubohou zachránil! Tvým nejsvětějším jménem ji chci přijmout za svou pravou dceru!"

16 A obraceje se k synům, řekl: „Pohledte na svou ubohou sestru a pozdravte ji jako bratři!"

17 S velkou radostí to *Josefovi synové* učinili a nakonec promluvil také *Děťátko*:

18 „Stejně jako vy přijímám ji také Já; je to dobrá věc a mám z ní velkou radost!"

19 Když však *dívka* uslyšela *Děťátko* takto promluvit, podivila se a řekla: „Ó, zázraku, čím to je, že *Děťátko* promlouvá jako Bůh?"

98

**Líbezná scéna mezi dívkou a Děťátkem. Nebezpečí svatého tajemství.
Blaženost a převeliká radost dívky.**

1 *Dívka* šla hned k *Děťátku* a řekla:

2 „Ó, jaké jen jsi to mimořádně zázračné Dítě!

3 Ano, ty jsi to zářící *Děťátko*, o kterém se mi tak zázračně zdálo, že je matka koupe, a že mi potom voda po koupeli navrátí světlo mých očí.

4 Ano, ano, ty Božské *Děťátko*! Tys mi dalo světlo očí! Ty jsi můj Spasitel! Ty jsi tím pravým Apolonem z Delf!

5 Ano, v mém srdci jsi už teď víc než všichni bohové Říma, Řecka a Egypta!

6 Jak vysoký, Božský Duch v Tobě musí sídlit, když už tak brzy rozvázal tvůj jazyk, a který z Tebe už nyní mluví tak útěšně a mocně!

7 Spáso všech lidí na zemi, kteří i se mnou žijí ve velké temnotě a ve velkém žalu!

8 Zde je Slunce nebes, které vám slepým, stejně jako mně, navrátí zrak!

9 Ó, Říme, ty velký přemožitel světa, hle, zde přede mnou se na mne usmívá hrdina, který tě změní v trosky!

10 Svou korouhev postaví na tvé zdi, a ty zahyneš! Stejně tak, jako bouře odvané lehkou plevu, budeš odvanut také ty!"

11 *Děťátko* však podalo dívce ruku a chtělo jít k ní.

12 A dívka Jé vzala k sobě s velkou radostí a laskala Je a mazlila se s Ním.

13 *Děťátko* si však hrálo s dívčinými bohatými kadeřemi a řeklo jí zcela tiše:

14 „Věříš, Moje milá sestro, slovům, která jsi přede Mnou vyslovila, když Jsem ještě byl na ruku Mého bratra?"

15 A *dívka* řekla rovněž docela tiše *Děťátku*:

16 „Ano, Ty můj Spasiteli, moje světlo, Ty moje první ranní slunce, teď tomu věřím tím pevněji, protože se mě na to ptáš!"

17 A *Děťátko* jí řeklo: „Blaze tobě, že ve svém srdci věříš, jak jsi promluvila!

18 Ale to ti pravím: Nezachovávej prozatím nic hlouběji v tajemství než právě toto vyznání víry!

19 Neboť nikdy nezbystřil sluch nepřítel všeho života jako právě v této době!

20 Proto o Mně mlč a neprozrad' Mě, nechceš-li být tímto nepřitelem zabita na věčné časy!"

21 *Dívka* to však pochválila ze všech sil a stala se v době, kdy se s Děťátkem mazlila, tak dokonale mladistvě krásná, že se tomu všichni začali divit, a dívka si samou blažeností téměř nemohla pomoci, tak blažená byla, že začala jásat a přestala být ostýchavá.

99

**Příchod Cyrenia a Pilly. Josefova zpráva o dívce.
Cyrenius se uchází o Josefovou adoptivní dceru.**

1 Když byla dívka ještě plna radosti, přišel právě Cyrenius ve společnosti Maronia Pilly k Josefovi, jak to byl večer předcházejícího dne přislíbil.

2 Josef a Marie ho přivítali s velkou srdečnou radostí a *Cyrenius* řekl:

3 „Ó, ty můj vzácný příteli a bratře, co se přihodilo, že jste k mé velké radosti tak veselí?“

4 Josef však ukázal Cyreniovi hned na dívku a řekl:

5 „Hleď, tam s Děťátkem na rukou a v hluboké blaženosti vidíš předmět naší radosti!“

6 *Cyrenius* pohlédl na dívku zblízka a řekl potom Josefovi:

7 „Přijal jsi ji k Dítěti? Odkud pochází tato krásná izraelská dívka?“

8 A Josef odpověděl zvědavostí hořícímu Cyreniovi:

9 „Ó, vznešený příteli, hle, zázrak ji přivedl pod tuto střechu! Přišla ke mně slepá a vypadala jako stará nejchudší žebračka.

10 Zázračnou mocí Děťátka však začala vidět a potom se ukázalo, že je to dívka sotva dvacetiletá a sirotek, protože jsem ji přijal za dceru, a to je vlastně důvod naší radosti!“

11 A *Cyrenius*, pohlížeje se stále větším zalíbením na dívku, která si ho ze samé radosti dosud vůbec nevšimla, ačkoliv tu byl v plném svém lesku, řekl Josefovi:

12 „Ó, příteli, ó bratře, jak velice lituji, že jsem vysoký římský patricij !

13 Dal bych věru všechno za to, kdybych byl Žid a mohl si tuto nádhernou Židovku od tebe vyprosit za ženu!

14 Neboť ty víš, že jsem svobodný a bezdětný. Ó, čím by mi mohla být žena, tebou požehnaná!“

15 A Josef se na Cyrenia usmál a otázal se ho: „Co bys učinil, kdyby tato dívka nebyla Židovka, nýbrž Římanka vysokého stavu, tobě rovná?“

16 Kdyby byla jedinou dcerou patricije, jejíž rodiče utonuli v moři na cestě do Delf?“

17 *Cyrenius* pohlédl celý zmatený na Josefa a řekl po chvílce ticha:

18 „Ó, vznešený příteli a bratře! Co to povídáš? Vysvětli mi to, prosím, důkladněji; zdá se totiž, že se mě ta věc týká!“

19 Josef však řekl: „Můj vznešený příteli! Hleď, všechno má svůj čas, proto měj trochu strpení; dívka sama ti to všechno poví!“

20 Ty mi však pověz, jak to vypadá s mrtvolami, vyproštěnými ze sutin chrámu!“

100

**Cyreniova zpráva o oživení dvou set zdánlivě mrtvých
a jeho vzrůstající zájem o cizí dívku.
Josefovy úvahy. Trojnásobné manželské právo ve starém Římě.**

1 *Cyrenius* však řekl Josefovi: „Ó, příteli a bratře, nestarej se o mrtvoly; v této noci byl život navrácen asi dvěma stům a dnes celé dopoledne jsem se staralo přístřeší pro ně!“

2 A kdyby při odstraňování sutin našli ještě další nepoškozené mrtvoly, bude o ně postaráno stejně jako o předcházející.

3 Hleď, to je v krátkosti všechno a není to teď pro mne středem tak velkého zájmu jako právě tato dívka, která je podle tvé výpovědi dcerou nešťastím postiženého římského patricije!

4 Nech mne proto nejdříve se přesně dovědět, jak tomu s tímto dítětem je, abych potom mohl vynaložit všechno, co je k blahu tohoto sirotka třeba!

5 Hleď, jak už jsem ti předtím řekl, jsem svobodný a nemám žádné děti; což by mohla být lépe zaopatřena, než kdybys si ji jako bratr císaře vzal za ženu?

6 Proto mi teď leží příběh této dívky především stále víc a víc na srdci.

7 Opatři mi proto hned příležitost, abych s tím nádherným Dítětem mohl promluvit a poradit se s ním!"

8 A *Josef* řekl *Cyreniovi*: „Vysoký příteli a bratře, říkáš mi tu, že jsi svobodný, ale v Týru jsi mi přece sám řekl, že jsi ženatý s ženou - ale že s ní nemáš žádné děti!

9 Pověz mi, jak tomu mám rozumět? Můžeš si sice jako Říman vzít druhou ženu, je-li první neplodná; ale nerozumím věru tomu, jak bys mohl být jako ženatý manžel ještě svobodný! Proto mi to vysvětli důkladněji!"

10 A *Cyrenius* se po těch slovech usmál a řekl: „Milý příteli, vidím, že se v římských zákonech nevyznáš; proto ti je musím blíže objasnit, a proto poslouchej:

11 Hleď, my Římané máme *trojí* manželské právo; dvě z nich nejsou závazná, jen jedno závazné je.

12 Podle oněch dvou nezávazných zákonů se mohou oženit dokonce i s otrokyní; nemám však proto zákonnou ženu, nýbrž pouze zákonem povolenou souložnici, a jsem přitom svobodný a mohu si vždy vzít stavu přiměřenou vhodnou ženu.

13 Rozdíl těch prvních dvou nezávazných zákonů je jen v tom, že si v prvním případě mohu vzít jen souložnici, konkubínu bez nejmenšího závazku, že bych si ji musel vzít jako právoplatnou ženu;

14 ve druhém případě však si mohu dát rodiči světit i dceru stavu přiměřeného domu pod podmínkou, že si ji vezmu za právoplatnou ženu, zplodím-li s ní jedno až tři živé děti, mezi nimiž je alespoň jeden chlapec.

15 Teprve ve třetím případě platí zavazující zákon, který mě před oltářem Hymenovým - prostřednictvím k tomu určenému kněze - pevně spojuje s právoplatnou ženou, a potom už nejsem svobodný, ale ženatý.

16 U nás tedy svobodný stav podle nyní platných zákonů neruší ani ožení (nuptias capere) ani examinatívni ženitba (patrimonium facere), nýbrž pouze skutečný sňatek (uxorem ducere).

17 Můžeme tedy nuptias capere, patrimonium facere a uxorem ducere a teprve to poslední ruší náš svobodný stav!

18 Hleď, proto jsem tím více svobodný, že jsem se souložnicí nezplodil žádné děti, a byl bych svobodný i tehdy, kdybys s ní děti měl, protože u nás děti z konkubinátu nemají právo na otce, leč v tom případě, že je otec se souhlasem císaře adoptuje!

19 Teď víš všechno, a proto tě žádám, abys mě blíže seznámil s příběhem této dívky; neboť jsem plně rozhodnut, uzavřít s ní dokonalý sňatek!"

20 Když *Josef* toto od *Cyrenia* vyslechl, řekl: „Když tomu tak je, promluvím nejprve s dívkou sám a připravím ji, aby ji po tomto návrhu nepřepadla slabost, anebo aby ji to dokonce neusmrtilo!"

101

**Tullia se seznamuje s Cyreniem prostřednictvím Josefa. Zázračné odhalení:
Tullia, Cyreniova sestřenice a láska z mládí. Cyreniovo dojetí.**

1 Nato šel *Josef* k dívce, zabývající se ještě stále Děťátkem, zatahal ji za rukáv a řekl jí:

2 „Slyš, moje drahá dcero, skutečně jsi ještě nepoznala, kdo tady je? Vzhleďni přece a podívej se!"

3 Tu se probírala *dívka* ze své blaženosti a spatřila skvělého *Cyrenia*.

4 Ulekla se a otázala se plna strachu: „Ó, ty můj milý otče *Josefe*, kdo je tento tak nádherně zářící muž? Co tady pohledává? Odkud přichází?"

5 A *Josef* dívce řekl: „Ó, neboj se, moje dcero *Tullie*! Hleď, to je předobry *Cyrenius*, bratr císaře a místodržitel *Asie* a části *Afriky*!

6 On tvou věc v *Římě* zcela jistě uvede do nejlepšího pořádku; neboť ses mu stala velmi drahá už na první pohled!

7 Jdi však k němu a popros ho, aby tě vyslyšel, a vypověz mu celý svůj životní příběh, a buď ujištěna, že nebudeš mluvit k hluchým uším!"

8 *Dívka* však řekla: „Ó, můj milý otče, to si netroufám; vím totiž, že takový pán zkouší při takových příležitostech strašně přísně, a doví-li se něco, co nelze prokázat, hrozí hned smrtí!

9 To se mi už v mé chudobě jednou stalo, když mě také takový pán začal vyslychat, odkud pocházím!

10 A když jsem mu všechno vypověděla, chtěl ode mne velmi přísné důkazy!

11 Protože jsem však v mé naprosté sirobě a čiré chudobě žádné důkazy předložit nemohla, přikázal mi nejpřísnější mlčení a hrozil mi smrtí, kdybych se jen o tom někomu zmínila.

12 Prosím tě proto, abys mě ani ty neprozradil, jinak jsem určitě ztracena!"

13 Nato k Tullii přistoupil *Cyrenius*, který tento tichý rozhovor vyslechl, a řekl jí:

14 „Ó, Tullie, neboj se toho, který chce učinit všechno, abys byla šťastna, jak jen to je možno!

15 Neříkej mi nic než jméno tvého otce, pokud si je pamatuješ, víc nepotřebuji!

16 Ale neboj se nic, i když jsi jméno svého otce zapoměla! Budeš mi stejně drahá, protože jsi nyní dcerou mého největšího přítele!"

17 Tu dostala Tullie už víc odvahy a řekla *Cyreniovi*: „Vpravdě, klame-li mě tvůj něžný zrak, potom je celý svět lež! Povím ti proto, jak se můj dobrý otec jmenoval.

18 Hleď, jeho jméno bylo *Victor Aurelius Dexter Latii*; jsi-li bratr císařův, nemůže ti být toto jméno neznámo.

19 Když *Cyrenius* toto jméno uslyšel, byl velmi dojat a řekl selhávajícím hlasem:

20 „Ó, Tullie, to byl pravý bratr mé matky! Ano, ano, o něm vím, že měl s právoplatnou ženou dceru, která se narodila slepá, a kterou nade všechno miloval!

21 Ó, jak často jsem mu záviděl jeho štěstí, jež bylo vlastně neštěstím! Ale pro něho znamenala slepá Tullia víc než celý svět.

22 Ano, já sám jsem byl do této Tullie, když jí byly sotva čtyři nebo pět let, zamilovaný a často jsem si přísahal: „Tato nebo žádná má být jednou mou pravou ženou!"

23 A - ó Bože, teď nalézám tuto božskou Tullii zde v domě mého Božského, Nebeského přítele!

24 Ó, Bože, ó Bože, to je příliš velká odměna naráz pro slabého smrtelníka za to málo, co jsem před Tebou, ó Pane, učinil!"

Nato sklesl zesláblý *Cyrenius* na židli a vzpomatoval se teprve po chvíli, aby mohl s Tullii dále rozmlouvat.

102

Cyrenius se uchází o ruku Tullie, která ho zkouší. Evangelium manželství.

1 Když se *Cyrenius* vzpomatoval, řekl opět Tullii: „Tullie, nechtěla bys mi podat ruku a stát se mou právoplatnou ženou, kdybych tě o to poprosil z hlubokosti svého srdce?"

2 A *Tullie* řekla: „Co bys se mnou učinil, kdybych odmítla?"

3 A *Cyrenius* řekl, poněkud vzrušen, ale od srdce:

4 „Pak bych to obětoval Tomu, kterého držíš na rukou, a smuten bych odtud odešel!"

5 *Tullie* se *Cyrenia* vyptávala dále slovy: „A co bys učinil, kdybych se otázala o radu Toho, Který spočívá na mých rukou, a zeptala se Ho, co mám učinit,

6 a On by mě zrazoval, abych tvou nabídku nepřijala a poručil mi, abych zůstala věrna domu, který mě tak neuvěřitelně přátelsky přijal?"

7 A *Cyrenius* se při otázce trochu zarazil, ale řekl, poněkud v rozpacích:

8 „Potom, moje nejnádhernější Tullie, bych ovšem musel bez odmluvy od své žádosti hned ustoupit!

9 Neboť proti vůli Toho, Kterého poslouchají všechny elementy, se smrtelný člověk vzpírat nemůže nikdy.

10 Ó, zeptej se však hned Děťátka, abych se co nejdříve dověděl, jak na tom jsem."

11 *Děťátko* se však hned napřímilo a řeklo: „Já nejsem Pánem toho, co patří světu; proto jste, pokud jde o Mne, svobodni ve všem světském!

12 Jestliže jste však ve svých srdcích o sobě pojali pravou lásku, neměli byste ji porušit!

13 Neboť pro manželství pro Mne neplatí žádný jiný zákon než ten, který je planoucím písmem vepsán do vašich srdcí.

14 Jestliže jste se však už na první pohled podle tohoto živoucího zákona poznali a spojili, neměli byste se už odloučit, nechcete-li přede Mnou hřešit.

15 Já však nepovažuji žádný světský manželský svazek za platný, nýbrž pouze svazek srdcí.

16 Kdo takový poruší, je přede Mnou vpravdě cizoložníkem!

17 Ty, Můj Cyrenie, jsi k této dceři přemocně přilnul srdcem; proto bys své srdce od ní už odvracet neměl!

18 A ty, dcero, jsi už na první pohled vzplanula ve svém srdci láskou k Cyreniovi, proto jsi už přede Mnou jeho ženou a nemusíš se jí teprve stát!

19 Neboť pro Mne neplatí vnější rada nebo zrazování někoho od něčeho, nýbrž pouze rada vašich srdcí pro Mne platí.

20 Té zůstaňte věrni navěky, nechcete-li se přede Mnou stát skutečnými cizoložníky!

21 Proklet nechť však je ten, kdo zrazuje ze světských důvodů ve věcech lásky, která je ode Mne!

22 Co je víc: Živoucí láska, která je ze Mne, nebo světský důvod, který je z pekla?

23 Běda však lásce, jejímž základem je svět - ta nechť je prokleta!"

24 Po těchto slovech *Děťátka* se všichni zhrozili a nikdo se už neodvážil promluvit ve věci manželství.

103

Další výklad živoucího manželského zákona Božským *Děťátkem*. Lásky hlavy a lásky srdce. Spojení obou milujících *Děťátkem*. Tullie vyznává Božství *Děťátka*.

1 Protože se však po těchto slovech *Děťátka* všichni rozhlíželi ohromeni a nikdo se neodvážil promluvit, otevřelo *Děťátko* opět ústa a promluvílo:

2 „Proč všichni kolem Mne stojíte tak smutně? Já vám přece neudělal nic zlého!

3 Tobě, Můj milý Cyrenie, Já dal, po čem tvé srdce touží, a tobě také, milá Tullie; co byste ještě chtěli?

4 Měl bych snad schvalovat živé cizoložství, zatímco vy lidé přece *mrtvé* trestáte smrtí?

5 Jaký požadavek by to asi byl? Což neznamená víc to, co se děje v *životě*, než to, co je odsouzeno ve smrti?!

6 Myslím, že byste se měli radovat, ale netruchlit, že tomu tak je!

7 Ten, kdo miluje, miluje v srdci, nebo v hlavě?

8 Vaše manželské zákony však nepocházejí ze srdce, nýbrž z hlavy!

9 Život však je pouze v *srdci* a z něho vychází do všech údů člověka, tedy také do hlavy, ve které už žádný život není, nýbrž je mrtva.

10 Jestliže však zákony *hlavy*, které i s hlavou už mrtvy jsou, potvrzujete smrtí, oč spravedlivější je respektovat živoucí věčné zákony *srdce*!

11 Radujte se proto, že Já, jako živý mezi vámi, schvaluji zákony života; neboť kdybych to nedělal, propadli byste už dávno vy všichni věčné smrti!

12 Já jsem však proto na svět přišel, abych zničil všechna díla a všechny zákony smrti a aby na jejich místo nastoupily staré zákony života!

13 Když vám však už předem ukazuji, co jsou zákony života a co jsou zákony smrti, jaké bezpráví vám tím činím, že proto truchlíte a bojíte se Mne, jako bych vám místo života přinášel smrt?

14 Ó, vy pošetilci! Ve Mně k vám přišel starý věčný život; proto se radujte a už nikdy nebudte smutní!

15 A ty, Můj Cyrenie, vezmi tuto ženu, kterou ti dávám, a ty, Tullie, vezmi muže, kterého jsem k tobě přivedl v plné vážnosti; od této chvíle se už nikdy neopustíte!

16 Až vás rozdělí smrt těla, nechť je ten, který přežije, svobodný ve vnějším světě, láska však nechť setrvá navěky. Amen!"

17 Nad těmito slovy Děťátko všichni užasli,

18 a *Tullie* promluvila, chvějící se v nejhlubší úctě:

19 „Ó, lidé! Toto Dítě není dítě lidské, nýbrž nejvyšší Božství Samo!

20 Protože tak nemůže mluvit žádný člověk, nýbrž pouze Bůh; jen Bůh jako podstata života Sama může znát zákony života a může je v nás probudit!

21 My lidé jsme však všichni mrtvi; jak bychom mohli zákony života najít a jako takové je stanovit?!

22 Ó, Ty přesvaté Děťátko, teď teprve jasně poznávám, co jsem už předtím nejasně tušila: Ty jsi Pán nebe a země od věčnosti! Tobě nechť platí také všechno moje zbožňování!"

104

Cyrenius prosí Děťátko o požehnání.

Děťátko Cyrenia žádá, aby se kvůli Tullii vzdal Eudokie.

Cyreniův vnitřní boj. Pevná vůle Děťátka. Přivolání Eudokie.

1 Tato vznešená slova *Tullie Cyrenia* zcela nadchla a přistoupil k Tullii, která dosud držela Děťátko na rukou, a řekl Mu hluboce dojat:

2 „Ó, ty můj živote, Ty pravý Bohu mého srdce, když jsi mě tak milostivě spojil s touto dívkou, prosím Tě, ubohý hříšník, také o Tvé požehnání, kterému zůstanu věrný po celý život!"

3 A *Děťátko* se napřímilo a řeklo: „Ano, Můj milý Cyrenie, žehnám ti i tvé ženě Tullii!

4 Ale ženu, se kterou jsi byl až dosud ženat, tu Mi za to musíš dát!

5 Neboť kdybys to neučinil, zůstal bys přede Mnou ve hříchu cizoložníka; neboť jsi tu ženu miloval a miluješ ji velmi dosud !

6 Jestliže mi však tu ženu předáš a zcela Mi ji odevzdáš a obětuješ, dáš Mi také své hříchy!

7 Já jsem přišel na svět proto, abych na Sebe vzal všechny hříchy lidí a vyhladil je Svou láskou před její božskou tváří navěky! Proto ať se tak stane!"

8 A *Cyrenius* se nejprve poněkud zarazil nad tímto požadavkem; neboť za něho provdaná žena byla překrásná řecká otrokyně, kterou zakoupil za mnoho peněz.

9 Pro její velkou krásu ji velmi miloval, ačkoliv s ní neměl žádné děti.

10 Této *Řekyni* bylo sice už třicet let, ale byla ještě stále tak krásná, že ji někteří pohané vzývali jako ztělesněnou *Venuši*.

11 Proto byl tento požadavek pro *Cyrenia* poněkud silný a bylo by mu bývalo mnohem milejší, kdyby nebyl vysloven.

12 Ale *Děťátko* se tím nedalo odradit, nýbrž na Svém požadavku pevně setrvalo.

13 Protože však *Cyrenius* viděl, že od něho *Děťátko* v žádném případě ustoupit nechce, řekl Mu:

14 „Ó, ty můj živote! Hleď, za mě provdaná, krásná *Eudokie*, mi velmi přirostla k srdci a budu ji těžko postrádat!

15 Kdyby to bylo možné, ponechal bych Ti věru raději Tullii, než se vzdát překrásné *Eudokie*!"

16 *Děťátko* se však na *Cyrenia* usmálo a řeklo mu: „Považuješ Mě snad za kramáře?

17 Ó, hleď, tím dozajista nejsem! Nebo Mě snad považuješ za bytost, se kterou je možno smlouvat o vyslovené slovo?

18 Ó, to ti tedy povídám, že kdybys Mi řekl: „Nech zmizet celé viditelné nebe a viditelnou zemi!, spíše bych ti popřál sluchu než abych vzal zpět jednou vyslovené slovo!

19 Vpravdě ti pravím: slunce, měsíc i hvězdy na této zemi zaniknou, zestárnou jako šat a budou zničeny; ale Moje slova až navěky nikdy!

20 Proto dáš hned *Eudokii* přivést sem a teprve potom přijmeš Tullii s Mým požehnáním.

21 Budeš-li se však vzpírat, nechám *Eudokii* zemřít - a Tullii ti nedám nikdy.

22 Neboť všechno, co děláš, musíš udělat *svobodně*; nařízený čin nemá přede Mnou žádnou cenu.

23 Zemře-li *Eudokie*, pak jsi už její smrtí odsouzen a nemůžeš se stát mužem *Tullie*.

24 Obětuješ-li Mi však Eudokii, pak jsi vpravdě svoboden a Tullia může být tvou právoplatnou ženou!

25 Dvě ženy však podle Mého pořádku mít *nemůžeš*; neboť na počátku byli stvořeni jen *jeden* muž a jedna žena.

26 U dělej tedy, co jsem ti řekl, aby nad tebou nebyl vynesena soud!"

27 Tato slova Dítěte přivedla Cyrenia k náhlému rozhodnutí dát Eudokii přivést z města;

28 neboť ji vzal s sebou z Týru, ale nedovolil, aby ji někdo spatřil a nepodlehli jejím velkým půvabům.

29 Přesto však ji ani teď nesevěřil nikomu jinému než nejstaršímu Josefovu synovi v doprovodu Maronia Pilly.

30 Oba odešli v doprovodu Cyreniovy osobní stráže do jeho rezidence a přivedli brzy krásnou Eudokii do Josefova obydlí; Eudokie se však nemálo podivila a nevěděla, jak se stalo, že ji dal Cyrenius poprvé přivést cizími muži

105

Cyreniova opětovná prosba, aby si směl Eudokii ponechat. Pevné Ne! Děťátka. Přání Eudokie. Vítězství Ducha v Cyreniovi. Marie utěšuje Eudokii.

1 Když nyní *Cyrenius* viděl stát Eudokii proti Tullii, shledal, že je mnohem krásnější než Tullie, a bylo mu zatěžko navždy se od ní odloučit.

2 A zeptal se proto ještě jednou Děťátka, zda by si ji nemohl ponechat alespoň jako děvečku a společnici pro Tullii.

3 *Děťátko* však řekl: „Můj Cyrenie, můžeš vzít do svého domu tolik děveček, kolik chceš,

4 ale jen Eudokii ne! Tu musíš ponechat tady, a to proto, že si to tak přeji pro tvé štěstí!"

5 Když to však *Eudokie* viděla a velmi dobře pochopila, že toto nedospělé dítě Cyreniovi odpovídá rozkazem,

6 vyděsila se a řekla: „Ale ve jménu všech bohů, co se to děje? Nedospělé dítě rozkazuje tomu, před kterým se chvěje Asie i Egypt, když promluví?"

7 A velký vladař poslouchá ustrašeně, co dítě tak rozhodně poroučí, a podrobuje se ochotně jeho požadavkům?

8 O, to se tak snadno nestane, jak se toto nedospělé dítě domnívá!

9 Byla by to přece pro tebe, mocný Cyrenie, pořádná ostuda, kdyby sis nechal poroučet dokonce od tohoto dítěte! Buď *muž a Říman!*"

10 Když *Cyrenius* toto od Eudokie vyslechl, rozčilil se a řekl:

11 „Ano, Eudokie! Zrovna teď ti dokážu, že jsem muž a Říman!"

12 Hleď, kdyby toto Dítě, se kterým se mazlí Tullia, *nebylo* Božského původu, a přece tak ke mně promlouvalo, poslechl bych Je!

13 Toto Dítě však je nejvyššího Božského původu, a proto Je budu tím více poslouchat a dělat, co ode mne bude chtít!

14 Co by ti asi bylo milejší: učinit, co toto Dítě všech dětí chce, nebo zemřít navěky?"

15 Tato slova na Eudokii zapůsobila mocně.

16 Začala sice plakat, že se bude muset vzdát tolika nádhery,

17 ale myslela přitom, že rozhodnutí bohů změnit nelze; a proto se podrobila.

18 Přistoupila k ní však Marie a řekla jí: „Eudokie, nenaříkej nad touto záměnou!"

19 Vzdala ses pouze malé nádhery, abys za ni dostala nádheru převelikou a jinou!

20 Hleď, také já jsem královská dcera, ale královská nádhera už dávno zašla a jsem nyní děvečkou Páně, a to je větší nádhera než všechna království světa!"

21 Tato slova zapůsobila mocně na Eudokii a začala být srdcem v Josefově domě.

**Eudokia žádá dovědět se pravdu o Dítěti. Maria nabádá k trpělivosti.
Dítě Ježíš na rukou Eudokie a rozhovor s ní.**

1 *Eudokia* se však vyptávala Marie, jak to, že má Děťátko tak velkou zázračnou sílu a nejvyšší Božský původ.

2 A jak že se stalo, že Cyrenius je tolik závislý na slovech Děťátka.

3.: Marie však řekla Eudokii přelíbezně: „Milá Eudokie! Hleď, nelze lámat hůl přes koleno!

4 Všechno potřebuje svůj čas; s trpělivostí nejdál dojdeš! .

5 Až budeš nějakou dobu u mne, všechno se dovíš; prozatím však věř, že je toto Dítě větší než všichni hrdinové Říma!

6 Což jsi předevčírem nepocítila velkou moc bouře?

7 Hleď, ta přišla z mocné ruky Toho, se kterým se ještě mazlí Tullia.

8 Hleď, co udělala síla této bouře s chrámy ve městě, mohla by také udělat s celou zemí!

9 Nyní víš prozatím dost a *víc* se dovědět nemůžeš kvůli své vlastní spáse;

10 až budeš zralejší, dovíš se víc!

11 Proto tě také pro tvou spásu prosím, abys o tom před každým pomlčela; promluvíš-li, budeš souzena!"

12 Tato Mariina slova Eudokii uklidnila a ona začala přemýšlet o tom, co se od Marie dověděla.

13 Marie však šla k Tullii, vzala z jejích rukou Děťátko a řekla jí:

14 „Hleď, tobě už můj Synáček požehnal a budeš proto šťastna provždy!

15 Tam však je ubohá Eudokie; ta ještě až dosud nekonečně velkou blahodárnost požehnání Děťátka nepocítila! Položím proto Děťátko také na ruce Eudokie, aby pocítila, jaká moc z Děťátka vychází!"

16 Nato donesla Marie Děťátko k Eudokii a řekla jí:

17 „Tady, Eudokie, je moje i tvé blaho! Vezmi je na krátkou dobu do rukou a pocítíš, jak sladké to je, být matkou takového Dítěte!"

18 S velkou hlubokou úctou vzala Eudokie Dítě na ruce;

19 ale bála se Ho a téměř se neodvažovala ani pohnout.

20 *Děťátko* se však usmálo a řeklo: „Ó, Eudokie, neboj se Mne; Já nejsem tvůj ničitel, nýbrž tvůj Spasitel.

21 Zakrátko Mne poznáš lépe, než Mě znáš teď"

22 Pak už se Mě nebudeš bát, ale budeš Mě milovat jako tě miluji Já!" - Tato slova zbavila Eudokii strachu a začala Děťátko laskat a mazlit se s Ním.

**Cyreniův dík. Ušlechtilost a moudrost skromného Josefa.
Cyrenius Josefovi předává osm chudých dětí do výchovy.**

1 Nyní však řekl *Cyrenius* Josefovi: „Vznešený příteli a bratře! V tvém domě se mi dostalo největšího štěstí po všech stránkách; pověz mi, jakou odměnu by sis ode mne přál!

2 O, řekni, jak jen bych se ti mohl odměnit za všechno, co jsi pro mne udělal?

3 Neuváděj však tuto vilu, která je pouze nepatrnou a nicotnou odměnou pro tebe!"

4 A Josef řekl: „Ó, bratře a příteli, co jen si o mně myslíš?!

5 Domníváš se snad, že jsem kramář s dobrodiním, a dělám dobro jen kvůli odměně?

6 Ó, jak nesmírně se mýlíš, jestliže si něco takového o mně myslíš!

7 Hleď, neznám nic ubožejšího než zaplaceného dobrodince a zaplacené dobrodiní!

8 Ať jsem vpravdě proklet já i den a hodina mého narození, kdybych od tebe přijal jen jediný stater (drobný antický peníz)!

9 Vezmi jen proto s dobrou myslí k sobě svou ženu, očištěnou Tullii; všechno, co učiníš pro ni a pro mnohé chudé, budu vždy považovat a přijímat jako dobrou odměnu za to, co jsem pro tebe udělal!

10 Tento dům však ušetří všech darů; neboť co mám, je dost pro všechny! K čemu by bylo zapotřebí mít víc?

11 Domníváš se snad, že budu chtít za Eudokii stravné? Ó, v tom směru buď klidný!

12 Přijímám ji jako dceru a budu ji vychovávat v milosti Boží.

13 Kde však je otec, který by si za výchovu své dcery nechal od někoho něco platit?!

14 Říkám ti, že je Eudokie cennější než celý svět; proto na světě není odměny, jaká by za ni mohla být přijatelně nabídnuta!

15 Velká odměna však, jakou dostávám za všechny své činy, hled', ta nyní leží na ruce Eudokie!"

16 Když *Cyrenius* pochopil tuto velkou Josefovou nezištnost, řekl hluboce dojat:

17 „Před Bohem a všemi lidmi na zemi stojíš vpravdě ty sám jako člověk všech lidí!

18 Byla by to zbytečná námaha chtít tě chválit slovy; protože ty jsi nad každým lidským slovem povznesen!

19 Víím však, co udělám, abych ti ukázal, jak vysoko si tě vážím a cením.

20 Dám ti dárek, jaký jistě neodmítneš!

21 Hled', mám v Týru pět dívek a tři chlapce velmi chudých rodičů, kteří však již zemřeli!

22 Tyto milé děti dám přivést sem k tobě, abys je vychovával!

23 Můžeš být plně ujistěn, že se o jejich zaopatření postarám.

24 Odmítneš mi také *to*? Ne, Josefe, ty můj vznešený bratře, to jistě neuděláš!"

25 A *Josef* řekl zcela dojatý: „Ne, bratře, to ti neodmítnu nikdy! Pošli sem proto ty děti co možná nejrychleji; dostane se jim co nejlepšího zaopatření ve všem, co budou potřebovat!"

108

**Cyreniovy úvahy, týkající se požehnání manželství Hymenovým veleknězem.
Josefova dobrá rada a Cyreniova velká radost.**

1 *Cyrenius*, tímto Josefovým ujištěním zcela uspokojen, řekl nato Josefovi:

2 „Nejvznešenější příteli, teď je splněno každé moje přání, a není už nic, co bych si přál!

3 Jen *jediná* neblahá okolnost mě dosud kromě mého velkého štěstí ovládá, a ta je v tom:

4 Nebeská *Tullia* je sice nyní Bohem požehnanou mou právoplatnou ženou; ale hled', po vnější stránce jsem Říman a musím proto kvůli lidu také si dát formálně před svědky požehnat knězem!

5 Takové požehnání však může dát pouze *Hymenův* velekněz a teprve potom nabude svazek právní platnosti.

6 Jak to však tady uděláme, když kromě tří nižších kněží není žádný velekněz po ruce?"

7 A *Josef* *Cyreniovi* řekl: „Proč se staráš o něco, na čem nezáleží?"

8 Až se vrátíš do Týru, najdeš tam dost kněží, kteří ti za peníze požehnají, považuješ-li to za důležité.

9 Zůstaneš-li však takový, jaký jsi teď, uděláš lépe; vždyť přece jsi také pánem vlastního zákona!

10 Vzpomínám si však, že jsem kdysi slyšel od jednoho Římana, že je v Římě v platnosti tajný zákon, který zní takto:

11 Jestliže muž zvolí dívku v přítomnosti němého, blázna, nebo nedospělého dítěte,

12 a tito jsou při zvolení dobromyslní a usmívají se přitom, je manželství dokonale platné, musí se pouze potom oznámit příslušnému knězi,

13 přičemž pochopitelně nesmí chybět malá lesknoucí se oběť.'

14 Je-li tento zákon platný, co ještě potřebuješ?

15 Dej zavolat ty tři kněze, kteří u mne jsou; oni ti dají osvědčení, že sis vyvolil *Tullii* v přítomnosti dítěte na tebe se usmívajícího a tebe žehnajícího, kterému jsou sotva čtyři měsíce.

16 Budeš-li mít toto zcela nevinné osvědčení a trochu zlata, čeho je pro celý římský národ ještě zapotřebí?"

17 A *Cyrenius* začal doslova poskakovat radostí a řekl Josefovi:

18 „Nejvznešenější příteli, máš naprosto pravdu! Takový zákon skutečně je v platnosti; jenom jsem se na něj nemohl zpočátku opomenout!

19 Teď je všechno v nejlepším pořádku; zavolej mi proto ty tři kněze a já s nimi hned celou věc projednám!" - A Josef dal ihned tři dosud mlčící kněze do místnosti zavolat.

109

Váhání kněží. Cyrenius na sebe bere odpovědnost. Špatné vysvědčení pro chtivost peněz Říma. Cyreniovo uzavření manželství s Tulií.

1 *Tři kněží* přišli okamžitě a jeden řekl: „Jen příkaz místodržitele nám dnes může rozvázat jazyk; 2 neboť jsme dnes ráno učinili přísahu, že po celý den nepromluvíme ani jediné slovo a nevezmeme do úst jediné sousto!

3 Ale, jak řečeno, rušíme večer tuto přísahu, protože jsme k tomu donuceni příkazem místodržitele! Ať on za nás převezme odpovědnost!"

4 *Cyrenius* však řekl: „Vpravdě jsem vás k tomu nikterak nedonutil; jestliže si však proto děláte výčitky svědomí, převezmu rád odpovědnost!

5 Neboť jsem v domě Toho, jehož se takové sliby zásadně týkají, a tak se domnívám, že na tom při jejich porušení nebudu tak zle, jak si bláhově představujete!"

6 A Josef řekl: „O, bratře, slib už porušen je, a proto těm třem řekni, co od nich vyžaduješ!"

7 Jeden z *kněží* však *Cyrenia* předešel a otázal se, co by pro něho měli učinit.

8 A *Cyrenius* jim v krátkosti přednesl svou žádost.

9 *Ti tři* však řekli: „Zákon je právoplatný a čin rovněž; ale my jsme pouze nižší kněží a naše osvědčení nebude považováno za platné!"

10 A *Cyrenius* jim vysvětlil, že v tomto případě, kdy žádný vrchní kněz pro ruce není, je povinností každého nižšího kněze, aby převzal jeho úřad i právo.

11 *Kněží* však řekli: „To je správné; ale hled, když jsme před dvěma dny chtěli převzít moc nejvyššího kněze, tu jsi nás proklel!

12 Jestliže nyní před tebou vykonáme právo nejvyššího kněze, prokleješ nás opět?"

13 *Cyrenius* odpověděl poněkud vzrušen: „Tehdy jsem vás proklel, protože jste chtěli vykonat právo nejvyššího kněze zcela v rozporu se zákonem;

14 nyní však máte zákonné právo před sebou! Budete-li jednat podle něho, jistě se ode mě nemusíte obávat žádného prokletí!

15 Naopak vám chci za to předat dar, který vám zajistí životní obživu! A na oběť pro Řím také nezapomenu!"

16 A *tři kněží* promluvili: „Dobře; ale my tři už nepatříme bohům a nechceme mít s římským pohanstvím nic společného!

17 Bude mít naše osvědčení platnost, dovědí-li se v Římě, že jsme přestoupili na víru Izraele?"

18 A *Cyrenius* řekl: „Víte dobře stejně jako já, že je v Římě za peníze každé osvědčení platné!

19 Proto udělejte, co od vás žádám! Všechno ostatní se vás netýká; o to už se postarám já!"

20 Toto ujištění přimělo kněze k tomu, že *Cyreniovi* vystavili žádané osvědčení a tím mu požehnali.

21 Když teď *Cyrenius* osvědčení měl, podal teprve ruku *Tullii* a přijal ji za svou právoplatnou ženu.

22 A dal jí prsten a nechal hned pro ni z města přinést královské roucho.

110

Tullia v královském rouchu a žal Eudokie. Děťátko Eudokii utěšuje a ona pláče radostí. Mariina účast.

1 Zakrátko bylo královské roucho pro *Tullii* doneseno a ona si je oblékla, jak už bylo uvedeno.

2 Marie však si vzala její šaty zpátky, vyprala je a ponechala si je opět pro sebe.

3 *Cyrenius* chtěl pochopitelně také *Marii* nabídnout královské roucho,

4 ale *Maria* i *Josef* to slavnostně odmítli.

100

5 Když však Eudokia viděla Tullii v její královské nádheře, bylo jí přece jen těžko u srdce, a začala potají vzdychat.

6 Ale *Děťátko* jí řeklo tiše: „Eudokie, říkám ti, abys nevzdychala kvůli světu, ale vzdychej kvůli svým hříchům, tak na tom budeš lépe!

7 Neboť hled', Já jsem *víc*, než Cyrenius a Řím; máš-li Mne, máš více, než kdybys měla celý svět!

8 Chceš-li Mě však mít dokonale, musíš litovat svých hříchů, pro které jsi zůstala neplodná!

9 Budeš-li však v lásce ke Mně svých hříchů litovat, pak teprve podle hlubokosti své lásky ke Mně poznáš, kdo vlastně jsem!

10 Jestliže Mě však poznáš, budeš šťastnější než kdybys byla manželkou samého císaře!

11 Neboť hled', císař musí držet silné stráže, aby nebyl zapuzen z trůnu!

12 Já si však stačím sám! Duchové, slunce, měsíce, země a všechny elementy Mě poslouchají; a přesto nepotřebuji žádné stráže a nechávám se tebou nosit na rukou, ačkoliv jsi hříšnice!

13 Buď proto klidná a neplač; neboť ty jsi přijala to, co bylo Tullii vzato, když přijala královské roucho!

14 A to je nekonečně víc, než zlatem se třpytící královský šat, který je mrtev a stejně přináší smrt,

15 zatímco ty neseš život na rukou a smrt nikdy neochutnáš, budeš-li Mě milovat!"

16 Tato slova *Děťátka* zapůsobila tak blahodárně na cit Eudokie, že se z velké radosti mocného, blaženého úžasu dala do pláče.

17 Marie si však povšimla, že Eudokia koupe své oči v slzách radosti, šla proto k ní a otázala se:

18 „Spanilá Eudokie, co je ti, že vidím v tvých očích sladké slzy?"

19 A *Eudokie* odpověděla po hlubokém blaženém vzdechu:

20 „Ó, ty nejšťastnější ze všech matek na celé zemi, tvé *Děťátko* ke mně zázračně promlouvalo zázračně!

21 Smrtní lidé ve vši jejich světské velikosti nejsou vpravdě takových slov schopni, nýbrž jen *bohové*.

22 Moje nitro je nyní naplněno velkými myšlenkami a tušením! Jako ze skryté hlubokosti stoupají ve mně jako jasné hvězdy z moře; a proto pláči u vytržení!"

23 Maria však řekla: „Eudokie, měj strpení! Po hvězdách přijde i *slunce*; teprve v jeho světle poznáš, kde jsi! - Ale teď tiše, protože sem přichází Cyrenius!"

111

**Cyreniův dík Děťátku. Žehnající slova Děťátka snoubencům.
Josef zve k svatební hostině. Cyrenius se vrací do města.**

1 Když *Cyrenius* s Tullii přišel k Eudokii, která dosud držela *Děťátko* na rukou, řekl *Děťátku*:

2 „Ó, ty můj živote, moje všechno! Jen Tobě vděčím za své velké, zázračné štěstí!

3 Udělal jsem pro Tebe jen málo a Ty mě odměňuješ tak nevýslovně a děláš ze mě nejšťastnějšího člověka na zemi!

4 Ó, jak bych Ti měl za to já, ubohý hříšník, poděkovat?"

5 *Děťátko* se však napřímilo, pozvedlo pravou ruku a řeklo:

6 „Ó, Můj milý Cyrenie Quirine, žehnám ti nyní i tvé ženě Tullii, abyste spolu žili šťastně na světě!

7 Ale toto ti pravím také: nepovažuj se nikdy ve štěstí světa za příliš šťastného, nýbrž považuj svět i s jeho štěstím za dějiště klamu, jen tak budeš užívat života světa v pravé moudrosti.

8 Neboť hled', všechno na světě je pravým opakem toho, jak se ti to jeví; pouze *láska*, vychází-li ze srdce, je pravdivá a spravedlivá!

9 Tam, kde vidíš život bez lásky, není života, ale smrt;

10 tam však, kde se domníváš, že klid a mír pravé lásky je smrt, je v domě život, a nikdo jej nemůže rozrušit!

11 Ty nevíš, jak chabý je podklad, na kterém stojíš; Já to však vím, a proto ti to všechno říkám!

12 Kopej zde jen tisíc sáhů hluboko a budeš mít před sebou hlubokou propast, která tě pohltí!

13 Nekopej tedy příliš hluboko dovnitř do světa a netěš se z objevů světa v jeho hlubinách!

14 Neboť čím se kdo do světa prokopává hlouběji, tím jistěji si připravuje vlastní zánik.

15 Nedůvěřuj bodu, na kterém stojíš; neboť je vratký a může tě pohltnout, vykopeš-li jej a uděláš tam podkop v zemi!

16 Měj na paměti: všechno na světě tě může usmrtit, protože všechno už v sobě smrt nese jen *láska* sama ne, zachováš-li ji v její čistotě!

17 Smícháš-li ji však se světskými věcmi, ztěžkne, a může tě zahubit také, jak tělesně, tak duchovně.

18 Zůstaň proto v čisté, nezištné lásce, miluj jediného *Boha* jak svého Otce a Stvořitele nade všechno, lidi, své bratry, miluj jako sebe sám, pak budeš mít život věčný v takové své lásce! Amen."

19 Tato přemoudrá slova Děťátka vyvolala u Cyrenia a všech přítomných tak hlubokou úctu, že se chvěli na celém těle.

20 Josef však přistoupil k Cyreniovi a řekl: „Bratře, vzpamatuj se a jdi s požehnáním tohoto domu do města! Zachovej všechno, co jsi tady slyšel a přijal, prozatím v tajnosti! Zítra však přijď sem k svatební hostině!“ - A Cyrenius se hned odebral do města s Tullii a se svým doprovodem.

112

Nové překvapení v Josefově domě: cizí bíle oblečení mládenci jako pomocníci v domácnosti.

1 Když Cyrenius s těmi, kdo ho doprovázeli, odešel už dost pozdě večer z Josefova domu do města, řekl Josef synům:

2 „Děti, běžte a postarejte se o naše hospodářství! Opatřte krávy a osly a připravte nám večeři, a to dobrou a čerstvou! Musím totiž ještě dnes při radostné večeři adoptovat a požehnat svou novou dceru!“

3 Josefovi synové hned šli a učinili, co jim Josef nařídil.

4 Jak se však podivili, když ve chlévě zastihli několik bíle oblečených mláďenců, kteří velmi pilně opatrovali Josefova zvířata.

5 *Josefovi synové* se ptali, kdo jim to přikázal, a čím že jsou sluhové.

6 *Mládenci* však řekli: „Jsme vždy služebníci Páně a Pán nám přikázal, abychom to učinili; proto také jsme to udělali!“

7 *Josefovi synové* se však mláďenců ptali: „Kdo je vaším pánem, a kde je jeho domov? Je to snad Cyrenius?“

8 A *mládenci* řekli: „Náš Pán je také vaším Pánem, bydlí u vás, ale Cyrenius není Jeho jméno!“

9 Tu se *Josefovi synové* domnívali, že jde o jejich otce, a řekli proto mláďencům:

10 „Je-li tomu tak, pojďte s námi, aby náš otec, který je pánem tohoto domu, potvrdil, zda jste opravdu jeho služebníci!“

11 A *mládenci* řekli: „Podojte nejdříve krávy, potom s vámi půjdeme a představíme se vašemu Pánu!“

12 *Synové* tedy vzali dížky na mléko a nadojili třikrát tolik než jindy, i když krávy byly i předtím opatřeny co nejlépe.

13 Užasli nad množstvím mléka a nedovedli si vysvětlit, proč tentokrát daly krávy tolik mléka.

14 Když byli s dojením hotovi, řekli *mládenci*:

15 „Když jste teď s prací hotovi, jděme do domu, kde bydlí váš i náš Pán!“

16 Ale váš otec vám přikázal připravit také dobrou večeři; ta musí být hotova než do komnaty Páně vstoupíme!“

17 Mládenci šli hned do kuchyně a hle, tam se už zabývalo několik dalších mláďenců přípravou chutné večeře!

18 *Josefovi* však trvala práce synů déle než obvykle; proto se šel podívat, co dělají.

19 Jak se však podivil, když uviděl kuchyň plnou pracovníků!

20 Otázal se hned synů, co že se to děje.

21 Ale *mládenci* odpověděli: „Josefe, nestarej se; neboť to, co tady je a děje se, je a děje se skutečně pro Pána! Nech nás však nejprve připravit večeři, potom ti Pán Sám poví víc!“

Mariin úžas nad stálými návštěvami. Josefova útěcha. Hluboká úcta andělů před Děťátkem a Jeho oslovení archandělů. Společná večeře.

1 *Josef* šel potom zase hned do místnosti a vyprávěl Marii a Eudokii, co viděl, a co se venku v kuchyni děje.

2 Maria a Eudokia se nad tím velice podivily a Marie řekla:

3 „O, velký Bože, nejsme tedy ani vteřinu jisti před Tvým navštívením! Sotva jedno vykročilo ze dveří, vstupují jimi už zase stovky dalších!

4 Ó, Pane, což nám nechceš dopřát ani chvilku klidu? Máme snad opět prchat, tentokráte před Římany? Nebo co má toto zjevení znamenat?“

5 *Josef* však řekl: „Milá Marie, nestrachuj se zbytečně! Hleď, my všichni jsme poutníci v tomto světě, a Pán je ten, kdo nás vede!

6 Budeme Ho následovat, kam nás Pán vést chce, odevzdání zcela do Jeho svaté vůle; neboť jedině On ví, kde a co je pro nás nejlepší!

7 Hleď, ty se vždy bojíš, když nám Pán posílá něco nového; já se však z toho raduji, protože nyní už vím, že nám Pán dává vždy jen to nejlepší!

8 Dnes ráno mě Pán vystavil těžké zkoušce; a byl jsem proto velmi smutný.

9 Ale zármutek netrval dlouho; ten, který zemřel, byl probuzen a žije!

10 Dělej to také tak a bude ti to ke spokojenosti sloužit lépe než všechny tvé zbytečné mladické obavy a úzkosti!“

11 Tato Josefova slova Marii uklidnila a plna zvědavosti si přála uvidět nové kuchaře v kuchyni.

12 Pozvedla se proto a chtěla se podívat; ale v té chvíli vstoupili Josefovi synové, obtíženi pokrmami, do místnosti, a všichni mládenci je následovali v nejhlubší úctě.

13 A když přišli do blízkosti Děťátka, padli na kolena a vzývali Je.

14 *Děťátko* se však napřímilo a řeklo mládencům: „Pozvedněte se, archandělé Mého nekonečného nebe!

15 Vyslyšel jsem vaše prosby! Vaše láska Mi chce sloužit také zde v Mé nízkosti; ale Já, váš Pán od věčnosti, jsem vaše služby ještě nikdy nepotřeboval!

16 Protože však je vaše láska tak mocná, zůstaňte tři pozemské dny zde a služte tomuto domu! Ale kromě těch, kdo jsou zde v domě, ať se nikdo nedoví, kdo jste!

17 Nyní však povečeřte s Mým pěstounem a Mou rodičkou a touto dcerou, která Mě drží na ruku, se třemi hledajícími a s Mými bratry!“

18 Nato se mládenci pozvedli, Maria vzala Děťátko, a všichni se posadili ke stolu, zazpívali s Josefem píseň chvály a jedli a pili v dokonalé blaženosti a radosti.

19 Mládenci *archandělé* však plakali blažeností a pravili:

20 „Věčnosti vpravdě prošly před naším zrakem, plné nejvyšší blaženosti;

21 ale všechny ty nejblaženější věčnosti jsou vyváženy tímto okamžikem, kdy jíme u stolu Páně, ba u stolu Jeho dětí, mezi nimiž je v celé Svě plnosti! Ó, Pane, dovol, abychom se také stali Tvými dětmi!“

Mariin rozhovor s Curielem a Gabrielem Děťátko poukazuje na nový pořádek v nebi i na zemi. Eudokiina zvědavost, týkající se „velvyslanců“.

1 Když bylo po večeři a všichni s Josefem vzdali Pánu v písni dík, promluvil *jeden z mládenců* k Marii:

2 „Marie, nejpožehnanější ze všech žen na zemi, což se na mne už nepamatuješ? Nejsem ten, kdo si s tebou v chrámu tak často hrál a vždy ti přinášel dobrý pokrm a sladký nápoj?“

3 Tu se Marie zarazila a řekla: „Ano, poznávám tě; ty jsi *Curiel*, archanděl! Ty jsi mě však také často škádlil, protože jsi se mnou mluvil, ale nedal ses vidět!

4 A často jsem musela prosit celé hodiny, než jsem tě přiměla k tomu, že jsem tě spatřila!"

5 A *mládenec* řekl: „Hleď, požehnaná matko, taková byla vůle Páně, který tě má nade všechno rád!

6 Ale stejně jako tvé srdce, sídlo lásky, v tobě neustále bije a celou tvou bytost popohání a dráždí,

7 je také výrazem lásky Páně, že své miláčky neustále popohání, potahuje a škádlí, ale tím právě tvoří život a činí jej trvalým pro věčnost!"

8 Marie se po tomto výkladu velice zaradovala a chválila velkou dobrotu Pána.

9 *Jiný mládenec* se však obrátil k Marii a řekl: „Požehnaná panno! Poznáváš také mne? Nebude to mnohem déle než před rokem, kdy jsem tě navštívil v Nazaretu!"

10 A Marie ho poznala po hlase a řekla: „Ano, ano, ty jsi *Gabriel!* Tobě se vpravdě žádný nevyrovná; neboť ty jsi zemi přinesl největší poselství a spásu všem národům!"

11 A *mládenec* Marii odpověděl: „Ó, panno, na začátku jsi se zmýlila; neboť hleď, Pán začal už se mnou, když si dal k vykonání největšího činu posloužit nejmenším a nejnepatrnějším prostředkem!

12 Proto jsem vpravdě nejnepatrnější a nejmenší v Boží říši, ale nikoliv ten největší! Přinesl jsem sice zemi největší a nejposvátnější poselství,

13 ale proto nejsem takový, že by se mi velikostí nikdo nevyrovnal; spíše však opačně; neboť jsem totiž nejmenší v Boží říši!"

14 Tu se Marie i Josef podivili nad velkou pokorou mládence.

15 *Děťátko* však řeklo: „Ano, tento anděl má pravdu! Na počátku Mi byl ten největší nejbližším.

16 Ten se však pozvedl a chtěl se Mi vyrovnat a chtěl Mě předstihnout, a proto se ode Mne vzdálil.

17 Proto však jsem vybudoval nebe na zemi a ustavil řád, že Mi má být nejbliže jen to nejmenší!

18 Nyní však jsem pro Sebe vyvolil všechnu nízkost světa; a budou proto u Mne *těmi* největšími jen ti, kteří jsou ve světě stejně jako Já těmi nejmenšími a nejnižšími.

19 A tak, Můj Gabrieli, máš pravdu ze svého hlediska, a matka má také pravdu; neboť takto jsi ten největší, protože sám ze sebe jsi tím nejmenším!"

20 Když bylo Děťátko takto promluvilo k mládenci Gabrielovi, padli *všichni mládenci* na kolena a vzdávali Je.

21 *Eudokie* se však pátravě rozhlížela; nevěděla totiž, co si má o těchto překrásných mládencích myslet.

22 Postřehla sice, že tyto mládence nazývají „arciposlové", a to z Boží říše, - ale za tu považovala Palestinu i Horní Egypt. Otázala se proto, zda to jsou *vyslanci*.

23 Jeden *mládenec* však řekl: „Eudokie, měj strpení! Hleď, zůstaneme zde tři dny, a to se jistě ještě poznáme lépe!" Eudokia tím byla spokojena a odebrala se brzy k odpočinku.

115

**Josef napomíná k nočnímu klidu. Mládenci upozorňují
na noční útok tří set loupežníků. Přepadení. Vítězství andělů.**

1 *Josef* však řekl: „Děti a přátelé, je už pozdě večer; myslím si proto, že by bylo načase odebrat se k odpočinku!"

2 *Mládenci* však řekli: „Ano, otče Josefe, máš pravdu; vy všichni, kdo ještě sídlíte ve smrtelných tělech, se odbeřte k posilujícímu odpočinku!

3 My však půjdeme ven před dům a budeme jej hlídat!

4 Neboť nepřítel života se Istí dověděl, že zde sídlí Pán, a rozhodl se této noci tento dům vražedně přepadnou t.

5 Proto však jsme zde, abychom tento dům chránili; a přijde-li nepřítel, nedobře se mu povede!"

6 *Josef* a Marie, dosud bdící Eudokia, tři kněží a Josefovi synové se po této zprávě velice ulekli,

7 a *Josef* řekl: „Je-li tomu tak, nebudu odpočívat, nýbrž s vámi po celou noc bdít!"

8 Ale *mládenci* odpověděli: „Budte všichni bez starosti; je nás dost a máme také dost síly, abychom podle vůle Páně proměnili všechno stvořené v nic!

9 Jak bychom se tedy mohli obávat hrstky najatých, zbabělých vrahů?

10 Neboť hled', věc je taková: někteří přátelé zahynulých kněží se dověděli prostřednictvím Satana, že se Cyrenius stal velkým přítelem Židů, a to skrze tento dům.

11 Proto se tajně spikli a přísahali, že v této noci dům přepadnou a zavraždí všechny, kdo v něm jsou.

12 My jsme však takový plán už dávno předvíдали a přišli jsme, abychom tento dům chránili.

13 Buď proto docela klidný; zítra uvidíš, jak jsme v této noci pro tebe pracovali!"

14 Když však *Josef* slyšel od *mláďenců* takové věrné ujištění, že ho ochrání, chválil a velebil Boha,

15 ukázal nato *Eudokii* její ložnici, požehnal ji jako svou dceru, a ona se odebrala k odpočinku.

16 Nato šla *Marie* s *Děťátkem* do téže místnosti a vzala si Je tentokráte k sobě do postele.

17 Také tři kněží potom odešli do své komnaty; *Josef* a synové však zůstali v jídelně a bděli.

18 *Mládenci* však vyšli ven a rozložili se kolem domu.

19 Kolem půlnoci bylo slyšet řinčení zbraní na cestě z města do vily.

20 V několika minutách byl *Josefův* dům obklíčen třemi sty ozbrojenými muži.

21 Když však chtěli vniknout do domu, pozvedli se *mládenci* a zardousili v okamžiku všechny až na jediného muže.

22 Toho však spoutali a zavedli do komory, aby příštího dne vydal svědectví.

23 A tak byl *Josefův* dům zázračně zachráněn a zůstal potom v míru a bezpečný před každým útokem v budoucnosti.

116

Přípravy k *Cyreniově* svatební hostině. Velká úcta andělů před koupajícím se *Děťátkem*. Oživení mrtvol vrahů vodou, v níž se *Děťátko* koupalo.

1 Ráno, už před východem slunce, byli všichni v *Josefově* domě v plné činnosti.

2 *Mládenci* obstarali stáj a kuchyň s *Josefovými* syny; bylo totiž třeba mnohé připravit pro *Cyreniovu* svatební hostinu.

3 *Josef* však vyšel s několika *mláďenci* a s *Curielem* a *Gabrielem* ven, prohlédl si mrtvoly a řekl oběma:

4 „Co si počneme? Budeme je muset pochovat dříve než *Cyrenius* přijde z města!"

5 *Mládenci* však řekli: „*Josefe*, nestarej se o to, protože právě místodržitel musí vidět, jaká síla v tomto domě sídlí!

6 Proto zůstanou tyto mrtvoly ležet, dokud *Cyrenius* nepřijde a on sám je potom může dát odklidit!"

7 *Josef* byl s tímto rozhodnutím spokojen a odebral se potom s oběma do domu.

8 Když vstoupili do místnosti, byla právě *Marie* zaměstnána koupáním *Děťátka*, přičemž jí *Eudokie* - jak jen mohla - pomáhala.

9 Oba však zůstali stát v hluboké úctě s rukama zkříženými na prsou, dokud se *Děťátko* koupalo.

10 Když však bylo *Děťátko* vykoupáno a oblečeno do čistého prádla, zavolalo k Sobě *Josefa* v jisté záležitosti a pravilo:

11 „*Josefe*, na pozemku, který patří k tomuto domu, nemá nikdo přijít o život!

12 Zavolal jsem tě proto, abys vzal tuto vodu a uschoval ji.

13 Až však přijde *Cyrenius* z města a uvidí zardoušené, vezmi tu vodu a postříkej je, a oni ožijí a budou potom odvedeni před státní soud.

14 Předtím však každé mrtvole svažte ruce na zádech, aby, až procitnou, nemohli uchopit zbraň a bránit se!"

15 Když to *Josef* uslyšel, udělal s pomocí oněch dvou, co *Děťátko* řeklo;

16 a když poslední mrtvole svázali ruce, přicházel už *Cyrenius* v plném lesku z města s velkým doprovodem.

17 Zděsil se při pohledu na tyto svázané mrtvoly a ptal se hněvivě, co se zde událo.

18 *Josef* však, všechno mu vypravuje, dal přinést vodu a pokropil jí mrtvoly, načež se tyto pozvedly jakoby z hlubokého spánku.

19 *Cyrenius* však, když se všechno dověděl, dal probuzené hned odvést do státního vězení.

20 A když byli pod přísnou stráží odvedeni všichni včetně toho, který zůstal naživu, odebral se *Cyrenius* se svou nevěstou do komnaty a chválil a velebil nadmíru Boha Izraele.

117

**Cyreniovo rozladění kvůli zrádcům. Josef poukazuje na pomoc Páně.
Cyrenius a andělé. Josefova vysvětlující slova. Zázračná moc andělů.**

1 Tato událost *Cyrenia* přece jen poněkud rozladila a nevěděl, co má s těmito zrádci učinit.

2 Přistoupil proto k *Josefovi* a rozmlouval s ním; *Josef* mu však odpověděl:

3 „Buď dobré mysli, ty můj bratře v Pánu! Neboť ti proto nebude zkřiven ani vlásek!

4 Hleď, ty jsi na zemi jistě můj největší přítel a dobrodinec; ale co by mi bylo dnes v noci všechno přátelství pomohlo?!

5 Tito najatí vrahové by mě byli v noci mohli i s celým mým domem uvařit a usmažit, aniž by ses o tom cokoliv dověděl dříve, než bys dnes ráno, když jsi ke mně přišel, už nic ze mne nebyl našel!

6 Kdo byl mým zachráncem? Kdo prokoukl už dávno tajné plány zlosynů a poslal mi pomoc v pravý čas?

7 Hleď, byl to Pán, můj Bůh i tvůj Bůh! - Proto buď dobré mysli; neboť jsi nyní také ty pod ochrannou rukou Páně, a On nedovolí, aby ti byl zkřiven jediný vlas!”

8 Dojat v srdci děkoval *Cyrenius* po boku své *Tullie*, která se zabývala Děťátkem, *Josefovi* za tuto útěchu.

9 Ale spatřil současně dva nádherné mládence a zpozoroval, že jich je v kuchyni ještě více.

10 Vypτάval se proto *Josefa*, odkud tito překrásní, přeněžní mládenci přišli, zda to jsou snad také zachránění nešťastníci.

11 *Josef* však řekl: „Hleď, každý pán má své služebníky; víš nyní přece, že je mé Děťátko také Pánem!

12 A hleď, to jsou Jeho služebníci; oni to jsou také, kdo dnes v noci zachránili tento dům před zničením!

13 Nehádej však, ze které země jsou; neboť by ti to nebylo nic platné, protože tito pomocníci mají nepopsatelnou sílu a moc!”

14 A *Cyrenius* řekl: „Jsou tedy polobohové, jak my je máme v našem bájesloví?

15 Jak? Máte snad také vy vedle *jediného* Boha takové polobohy, kterým je určeno poskytovat lidem i hlavnímu Bohu dobré služby?”

16 A *Josef* řekl: „Ó, bratře, velice se mýlíš! Hleď, o polobozích nemůže být u nás ani řeč,

17 ale spíše o přebálených duchovních bytostech, které se staly anděly Božími, kdysi však také, jako my, na zemi žily!

18 Pomlč však o tom, co ses nyní ode mne dověděl, jako by ses o tom nebyl dověděl nikdy, - jinak by se tvému tělu mohlo dařit nedobře!”

19 *Cyrenius* nato položil prsty na ústa a přísahal, že bude mlčet až do smrti.

20 Nato přistoupili k *Cyreniovi* *oni* dva *mládenci* a řekli: „Pojď teď s námi ven, abychom ti mohli ukázat, jakou máme sílu!”

21 A *Cyrenius* s nimi vyšel ven a hle, hora v dalekém pozadí zmizela jediným slovem z úst mládenců!

22 Teď teprve *Cyrenius* pochopil, proč musí mlčet, a pomlčel o tom po celý život - též všichni, kdo byli s ním.

**Rozdíl mezi mocí Páně a mocí Jeho služebníků. Cyreniova otázka,
proč andělé jsou. Podobenství o milujícím otci a jeho dětech.**

1 Po této ukázce moci zavedli oba mládenci Cyrenia opět do komnaty, kde byli shromážděni Josef, Marie s Děťátkem, Tullia, Eudokia a tři kněží, Maronius a další Cyreniův doprovod.

2 A Josef hned přistoupil k Cyreniovi a otázel se ho:

3 „Nuže, nejosvícenější bratře a příteli, co říkáš těmto služebníkům Páně?“

4 A *Cyrenius* řekl: „Ó, nejvznešenější bratře, mezi nimi a Pánem není téměř žádný rozdíl; jsou totiž stejně mocní jako On!

5 Děťátko zničilo nedávno pokynem ruky velkou Diovu sochu;

6 tyto služebníci však zničili slovem celou horu! - Pověz, jaký je tedy rozdíl mezi Pánem a služebníkem?“

7 A Josef Cyreniovi odpověděl: „Ó, příteli, mezi tím je nekonečně velký rozdíl!

8 Hleď, Pán toto všechno činí Sám ze Sebe věčně; Jeho služebníci však smějí tak činit pouze z Pána, jestliže On chce!

9 Když tomu tak není, mohou sami ze sebe zrovna tak málo jako já nebo ty a celá jejich vlastní síla by nemohla zničit ani sluneční prášek!“

10 *Cyrenius* však odpověděl: „Rozumím ti; co jsi řekl, je správné a není třeba dalšího vysvětlení.

11 Ale jestliže všechno činí jen Pán a služebníci v sobě žádnou sílu nemají, k čemu Mu tedy jsou?“

12 A Josef řekl: „Hleď, ty vznešený, milý bratře, zde je Děťátko! Obrat' se s tou otázkou na Ně, dá ti tu nejlepší odpověď!“

13 A *Cyrenius* to udělal a *Děťátko* se napřímilo a řeklo:

14 „Cyrenie, ty jsi nyní manželem a v této noci jsi už oplodnil svou ženu, abys měl potomka!

15 Říkám ti však, že jich budeš mít ještě dvanáct! Když však budeš otcem dvanácti dětí, řekni Mi, k čemu ti budou, a proč a k čemu vůbec chceš mít děti!

16 Což se i bez nich nemůžeš starat dobře a zdatně o své záležitosti?“

17 Tu se *Cyrenius* velmi zarazil a promluvil teprve po chvíli v rozpacích:

18 „Pokud jde o vykonávání mých státních záležitostí jako vladaře, jdu osvědčenou cestou a děti k tomu nepotřebuji!

19 Ale pouze moje srdce ovládá mocná touha děti mít, a tato touha se nazývá *láska!*“

20 A *Děťátko* řeklo: „Dobře, chceš-li však mít děti, nezasvětiš je také z čisté lásky do svých záležitostí a nedáš jim moc a sílu proto, že jsou tvé děti, a neučiníš z nich své mocné služebníky?“

21 A *Cyrenius* odpověděl: „Ó, Pane, to docela určitě udělám!“

22 A *Děťátko* opět odpovědělo: „Nuže hleď, jestliže to děláš jako člověk z lásky ke svým dětem, proč by to neměl dělat *Bůh* jako svatý Otec se Svými dětmi z nekonečné lásky k nim?“

23 Tato odpověď řekla Cyreniovi všechno, naplnila ho jako všechny ostatní nejvyšší úctou a už se potom na nic neptal.

**Josefovo nařízení k svatební hostině. Oblékání slavnostního šatu.
Zářivá slavnostní roucha andělů. Stísněnost Cyreniova a ostatních.
Odložení slavnostního šatu.**

1 Tu už přišli *Josefovi synové* a řekli mu: „Otče, snídaně je bohatě připravena!

2 Chceš-li, připravíme velký jídelní stůl a snídani přineseme!“

3 A Josef řekl: „Dobře, moje děti, oblékněte si však nové šaty, protože uspořádáme teď ráno Cyreniovi svatební hostinu!

4 Musíte být také u stolu, a proto musíte být svatebně oblečeni! Jděte teď a udělejte všechno, co je dobré, správné a vhodné!“

5 A synové uspořádali stůl a šli a učinili, jak jim Josef přikázal.

6 K Josefovi však přistoupili také oba *mládenci* a řekli:

7 „Otče Josefe, šaty, které máme na sobě, jsou jen naše šaty pracovní; máme se také převléci do svatebního roucha?“

8 *Josef* však odpověděl: „Jste andělé Páně a toto vaše roucho je i tak nejkrásnějším rouchem svatebním; proč by vás mělo zdobit jiné?“

9 *Mládenci* však řekli: „Hleď, nechceme budít pohoršení; uděláme také to, co jsi poručil synům a k tvému stolu si oblečeme naše svatební roucha!“

10 Dovol nám proto vyjít ven, abychom se, stejně jako tvoji synové, převlékli!“

11 A *Josef* řekl: „U dělejte tedy, co považujete z vůle Pána za nutné! Jste vždy služebníky Páně a znáte také vždy Jeho vůli; tou se řiďte!“

12 A oba *mládenci* vyšli ven a zakrátko se vrátili s Josefovými syny a všemi ostatními *mládenci* v tak zářivém rouchu jako ranní červánky v nejkrásnější rudé záři;

13 jejich tváře, nohy a ruce však zářily jako vycházející slunce.

14 *Cyrenia* a jeho doprovod tato nekonečná nádhera a vznešenost vyděsily.

15 Vystrašený *Cyrenius* řekl Josefovi ve spěchu:

16 „Nejvznešenější příteli, viděl jsem teď nekonečnou nádheru tvého domu! Nech mě však odejít, protože této nádhery nemohu unést.“

17 Proč jsi však musel synům přikazovat, aby se převlékli? Služebníci Páně by jinak zcela jistě zůstali v dřívější, pro mne tak blahodárné prostotě beze všeho lesku!“

18 Nato se vzpamatoval *Josef*, kterého také všechn ten lesk téměř připravilo dech, a přikázal synům, aby si opět oblékli pracovní šaty.

19 Synové šli a udělali to, ale také *mládenci* šli a vyměnili roucha a vrátili se potom s Josefovými syny v jejich původní prostotě.

20 Nyní bylo *Cyreniovi* opět lehčeji u srdce a mohl se posadit ke stolu se svou ženou a se svými druhy.

21 A tak obsadil horní část stolu se svými, *Josef*, *Marie* s *Děťátkem*, *Eudokia*, Josefovi synové a *mládenci* dolní část stolu a všichni jedli a pili po Josefově chvalozpěvu.

22 Někteří setníci včetně velitele se však domnívali, že jsou nyní přítomni u tabule bohů na Olympu a samou blažeností byli celí pryč; neboť o Josefově domě nevěděli, jaký dům to je.

120

**Josefova starost, týkající se předepsaného slavení Velikonoc.
Uklidňující výklad andělů. Josefova nová starost
kvůli přítomnosti tolika pohanů. Nádherná odpověď Děťátka.**

1 Po skončení znamenité snídaně, která trvala téměř hodinu, přednesl *Josef* chvalozpěv a všichni povstali od stolu.

2 Protože však byl pátek, den před sabatem, svátek, na který připadaly velikonoční svátky Židů, byl *Josef* poněkud sklíčen a nevěděl, jak by měl mezi samými Římany tyto svátky slavit.

3 Věděl totiž, že ho o velikonočním sabatu přijdou navštívit jako každý jiný den.

4 Proto, jak bylo řečeno, byl sklíčen a v rozpacích, jak by měl tento mimořádně slavný sabat světit.

5 Tu ho však obklopili *mládenci* a řekli: „Slyš nás, ty spravedlivý, ale zbytečně znepokojený muži!“

6 Ty víš, že v této době přicházeli do Jeruzaléma Boží andělé jako archandělé, cherubíni a serafínové.

7 Svatostánek byl vždy jimi obydlen, jak víš ty i tvá žena.

8 Protože však víš, že jdeme jen za Pánem a nikoliv za chrámem v Jeruzalému, v chrámě nejsme.

9 Dokud Pán v chrámě v Jeruzalému sídlil, byli jsme i my v chrámě.

10 Teď však sídlí zde, a také my jsme zde, abychom s tebou slavili Velikonoce, a žádný z nás není v chrámě, který teď je notně opuštěný!

11 Jak bys však mohl slavit Velikonoce lépe, než budeš-li si počínat jako my?

12 Hleď, my však budeme zítra dělat totéž, co jsme dělali dnes a ještě uděláme, a tak je to správné!

13 Dělej to také tak a oslavíš s námi v plné přítomnosti Pána sabatu a všech svátků sabat i Velikonoce, jak se patří!

14 Zeptej se nejvznešenějšího Děťátka a řekne a věrně potvrdí totéž!"

15 A *Josef* řekl: „To je všechno správné a dobré a pravdivé, ale jak tomu je se zákonem Mojžíšovým? Přestává platit?"

16 *Mládenci* však řekli: „Spravedlivý muži, mýlíš se; řekni, zda kdy Mojžíš přisoudil velikonoční svátek Jeruzalému?"

17 Neurčil svátek jen tam, kde je Pán s Archou úmluvy?!

18 Hleď, nyní však Pán už není s Archou úmluvy, nýbrž je s tebou a s tvým domem živoucí!

19 Řekni tedy, kde by se měl podle Mojžíšova zákona velikonoční svátek slavit?"

20 A *Josef* řekl: „Když tomu tak je, musí se svátek pochopitelně slavit tady! Ale co si počneme s tolika pohany?"

21 A *mládenci* řekli: „Ó, spravedlivý synu Davidův, nestarej se o to, ale dělej, co my budeme dělat, a všechno bude dobré!"

22 Teď si *Děťátko* přálo Josefa (mládenci přitom padli na kolena) a pravilo:

23 „Josefe, jak dnes, tak také zítra a pozítří; nedělej si však starosti kvůli neobřezaným, protože oni jsou teď lepší než obřezaní!

24 Hleď, na obřezání předkožky nezáleží, nýbrž pouze na obřezání *srdce!*

25 Tito Římané však mají ušlechtilé obřezané srdce; proto také slavím velikonoční svátky jen s nimi, a nikoliv s Židy!"

26 Tato slova vrátila Josefovi opět rovnováhu; byl plný radosti a přenechal mládencům všechny starosti, týkající se velikonočních svátků.

121

Cyrenius zve Josefa k velikonočním svátkům na svůj hrad. Josefov rozpak, jak Velikonoce slavit. Slova Děťátka Josefa uklidnila.

1 Když tedy bylo o slavení Velikonoc rozhodnuto a Josef byl ochoten všemu se podřídit,

2 přistoupil k němu *Cyrenius* a řekl: „Nejvznešenější příteli, hleď, dnes jsem byl tvým hostem a zůstanu hostem až do večera;

3 zítra však uspořádám ve svém hradu malou slavnost a k ní zvu celý tvůj dům se všemi, kdo zde jsou shromážděni,

4 a doufám, že mi toto přátelské pozvání neodmítneš!

5 Neboť tě nezvu proto, abych se ti tím odměnil, nýbrž z velké lásky a úcty k tobě a celému tvému domu.

6 Neboť hleď, na pozítří jsem stanovil, že odcestuji, a nemohu zde zůstat tak dlouho, jak jsem původně chtěl!

7 Naléhavé záležitosti mě nutí, abych svůj plán pozměnil.

8 Právě proto bych jednou chtěl mít štěstí pohostit tě u mne, a to jistě způsobem, jaký by tě byl hoden!"

9 Nato se *Josef* opět zarazil a nevěděl, co by měl udělat; neboť měl před sebou svatý velikonoční sabat, který chtěl alespoň oslavit ve svém domě.

10 Řekl proto *Cyreniovi*: „Nejvzácnější příteli a bratře v Pánu!

11 Hleď, zítra je u nás Židů nejdůležitější svátek, který musí každý Žid oslavit ve svém domě, nemůže-li se odebrat do chrámu v Jeruzalému!

12 Musel bych si dělat nejtrpčí výčitky, kdybych porušil tento první z našich zákonů;

13 proto ti v tomto ohledu nemohu skutečně nic slíbit!

14 Kdybys však chtěl přijít ke mně a slavit zamýšlený svátek v mém domě, který vlastně patří také tobě, bylo by mi to nade všechno příjemné!"

15 A *Cyrenius* řekl: „Ale bratře, jsi snad méně věřící než já, podle tvých slov pohan od narození?!"

- 16 Co je tvé Dítě? Není snad Pánem, od Něhož pocházejí všechny tvé zákony od počátku?!
- 17 Nejsou snad mládenci Jeho prapůvodní služebníci?! Nemá snad právo určovat zákony Ten, který tak všemocně spočívá na rukou mladé matky?!
- 18 Co kdyby mne On vyslyšel, - považoval bys i potom svůj svátek za vyšší než Jeho božské slovo?"
- 19 Tu se pozvedlo *Děťátko* a pravilo: „Ano, Cyrenie, promluvil jsi správně; ale ponech si všechno pro sebe! .
- 20 Zítra však jsme všichni tvými hosty; neboť pravé Velikonoce jsou tam, kde jsem Já! Neboť Já jsem Osvoboditelem dětí Izraele z Egypta!"
- 21 Když to Josef uslyšel, nechal své Velikonoce být a přijal Cyreniovo pozvání.

122

**Josefovy otázky, týkající se odstranění chrámových sutin,
osudu buřičů a tří nižších kněží a osmi dětí. Cyreniovy odpovědi.**

- 1 Po tomto rozhodnutí, týkajícím se Velikonoc, se kterým - jak už bylo řečeno - byl Josef srozuměn, otázal se opět *Josef* Cyrenia, jak to vypadá s odstraněním chrámových sutin a jak tomu je s vyhrabanými.
- 2 A *Cyrenius* řekl: „Ó, ty můj nejvznešenější příteli a bratře, nestarej se o to;
- 3 o tom už bylo dle mého mínění co nejlépe rozhodnuto!
- 4 Sutiny už jsou odstraněny do posledního kaménku, usmrcení kněží jsou pochováni, zachráněné vezmu pozítří s sebou do Týru a tam už se o ně postarám!
- 5 Hleď, tak se věci mají! Myslím, že jsou vyřízeny tak dobře a spravedlivě, jak jen je možno!"
- 6 A *Josef* řekl: „Ano, ani otec by se vpravdě o vlastní děti nepostaral lépe! Jsem naprosto spokojen!
- 7 Ale co učiníš se vzbouřenci, kteří včera v noci přepadli můj dům?"
- 8 A *Cyrenius* řekl: „Hleď, jsou to velezrádci a propadli proto trestu smrti!
- 9 Ty však víš, že nejsem přítelem prolévání krve, nýbrž největším nepřítelem!
- 10 Proto jsem jim trest smrti prominul, ale vyměřil jsem jim plně zasloužený trest tak, že se stanou otroky až do konce života!
- 11 A domnívám se, že tento trest místo trestu smrti není příliš velký, zvláště proto, že se pro zcela polepšené počítá s možností, že by jim mohla být potají též navrácena svoboda.
- 12 Půjdou také do Týru, kde o nich bude dále rozhodnuto."
- 13 A *Josef* řekl: „Milý bratře, také zde jsi jednal zcela podle Božího řádu a mohu tě proto jen chválit jako vpravdě moudrého místodržitele.
- 14 Ale teď bych měl ještě něco na srdci! Jsou tu ještě ti tři nižší kněží; co se má s nimi stát podle tvého rozhodnutí?"
- 15 A *Cyrenius* řekl: „Ó, nejvznešenější příteli a bratře, také o ně jsem se postaral!
- 16 Maronius, který nyní smýšlí jako já, je vezme k sobě jako své zaměstnance v úřadě, který mu udělím.
- 17 Řekni, je to tak správné? Kdyby byl můj rozum větší a hlubší, byl bych vpravdě mohl učinit ještě lepší rozhodnutí!
- 18 Ale jedná tak, jak považuji za nejlepší, a myslím, že tvůj Pán a tvůj Bůh požehná mou dobrou vůli, i když nevychází z nejlepšího rozumu!"
- 19 A *Josef* řekl: „Pán už tvůj rozum požehnal stejně jako tvou vůli a rozhodl jsi už co nejlépe!
- 20 Nyní však ještě jedno: Kdy mi pošleš těch osm dětí, mezi nimiž jsou tři chlapci a pět dívek?"
- 21 A *Cyrenius* řekl: „Můj bratře, můj příteli, to bude moje první starost, jakmile dorazím do Týru!
- 22 Nyní však pojďme pod širé nebe, protože je dnes mimořádně pěkný den, a chvalme tam našeho Pána!" A Josef uvedl celý dům do pohybu.

Průvod na svatou horu. Setkání s divokými zvířaty. Zkrocení dravců dvěma nebeskými mládenci.

1 *Cyrenius* se svým doprovodem, *Maronius* se třemi knězi a *Josef* s *Marií* a s *Děťátkem*, dva mládenci a *Eudokia* tvořili průvod.

2 *Marie* a *Eudokie* seděly na dvou oslech, které vedli oba mládenci.

3 Ostatní mládenci zůstali s *Josefovými* syny doma a pomáhali jim opatřit dům a připravit dobrý chléb a oběd, který měl být ovšem předložen až večer.

4 Za městem byla však hora, celá porostlá cedry, a kolem čtyř set sáhů vysoká.

5 Pohané tuto horu uctívali jako posvátnou, a proto na ní nebyl poražen jediný strom.

6 Pouze jediná cesta, kterou založili kněží, vedla až na vrcholek, kde byl postaven otevřený chrám, odkud byl na všechny strany daleký a rozkošný výhled.

7 Pro hustý porost tohoto dosti rozlehlého kopce se tam stále drželo mnoho divokých šelem a výstup byl proto nejistý a nebezpečný.

8 *Tři kněží* však o této vlastnosti hory věděli; proto přistoupili k *Cyreniovi*, když dospěl k úpatí hory, a řekli mu to.

9 A *Cyrenius* řekl: „Což nevidíte, že nemám strach?!”

10 Proč bych měl strach mít?! Je přece mezi námi *Pán* všech nebes a všech světů a dva z Jeho všemocných služebníků!”

11 Kněží se po těchto *Cyreniových* slovech vzmužili a průvod rychle vystupoval vzhůru.

12 Když však byla celá společnost asi půl hodiny hluboko v horském lese, vyskočili náhle z lesní houštiny tři mocní lvi a zatarasili *Cyreniovi* cestu.

13 *Cyrenius* se nemálo vyděsil a křičelo pomoc.

14 A okamžitě přistoupili dva mládenci, pohrozili třem šelmám, které, řvoucí, uhnuly okamžitě z cesty;

15 neutekly však zpátky do houštiny, nýbrž společnost na okraji cesty doprovázely a nikomu nic zlého neudělaly.

16 Když však společnost došla opět o půl hodiny dále, vyšla jí vstříc celá karavana lvů a panterů a tygrů.

17 Když však tato nebezpečná karavana spatřila oba mládence, rozdělila se po obou stranách cesty a udělala tak naší společnosti místo.

18 Mnohým ze společnosti *Cyreniova* doprovodu však toto setkání vzbudilo v nitru tak hlubokou úctu a vážnost, že se sotva odvážili dýchat.

19 Když však zpozorovali, jak šelmy v blízkosti *Děťátka* poklesávají a chvějí se, vzešlo bázlivým pohanům světlo, a začínali tušit, *kdo* v *Dítěti* sídlí.

**Mdloba Eudokie a Tullie. Jedovatí hadi na vrcholku.
Vyčištění místa Marií a Dítětem. Úžas Cyreniova doprovodu.**

1 Karavana šelem se neobrátila, nýbrž šla mručíc svou cestou dále.

2 *Eudokii*, po boku *Marie*, a také *Tullii* po boku *Cyrenia*, který šel těsně před oběma osly, přepadla při pohledu na šelmy malá mdloba;

3 ale *Josef* a *Marie* jim dodali tolik odvahy, že z nich brzy všechn strach vyprchal.

4 A průvod beze všech překážek pokračoval v cestě až na vrcholek hory.

5 Ale když na vrcholek dorazili - a to na nádherné místo pod širým nebem, kde na nejvyšším bodu stál chrám - postavila se jim do cesty další překážka.

6 V oblasti chrámu bylo hotové hnízdo jedovatých chřestýšů a zmijí.

7 Celé stovky se jich slunily na volném místě kolem chrámu.

8 Když ta havěť zpozorovala přicházející společnost, začala chřestit a zmítat sebou a syčet.

9 *Cyreniův* průvod strachy strnul. Nejhůře na tom byla *Tullie*, která šla pěšky; byla jakoby beze smyslů a ve svém velkém strachu před sebou viděla svůj jistý konec.

10 Ale nejen lidé, nýbrž i tři lvi začali ze sebe vydávat ustrašené zvuky a přimkli se k lidem, jak jen to bylo možné.

11 *Cyrenius* si sice z toho pohledu nedělal nic; ale přece jen měl obavy kvůli své ženě a svému doprovodu.

12 Obrátil se proto na Josefa a řekl: „Bratře, řekni oběma služebníkům Páně, aby se s touto havětí vypořádali!”

13 *Josef* však řekl: „Toho není zapotřebí!”

14 Neboť hled, tu je moje žena mistryní; nechme ji jen popojet dopředu s jejím mezkem,

15 a uvidíš, jak se ta havěť před ní dá na útěk!”

16 A *Marie* s Děťátkem na rukou popojela vpřed na mezku; a když ji hadi spatřili,

17 prchali náhle rychlostí blesku pryč a ani jediný nezůstal v dohledu.

18 Celý *Cyrenius* doprovod se tomu divil a *mnozí* se vyptávali navzájem:

19 „Není to snad dokonce *Hygieia*, jejíhož každého pokynu prý poslouchají všichni hadi?”

20 *Cyrenius* však, který ty otázky zaslechl, řekl: „Co to povídáte o *Hygiei*, která nikdy nebyla?”

21 Zde je *více* než *Juno*, která také nikdy nebyla; je to Nejvyšším Bohem vyvolená žena tohoto nejvznešenějšího mudrce!”

22 Tu se všichni z *Cyreniova* doprovodu zarazili; ale žádný z nich se už neodvažoval někoho se dále vyptávat.

125

**Nebezpečný chrám. Roj černých much. Zřícení chrámu.
Společnost pod širým nebem pod fíkovníkem.**

1 Když byl vrcholek hory takto od havěti vyčištěn, řekl *Cyrenius* svému služebnictvu:

2 „Jděte do chrámu a vymeťte jej a přikryjte oltář čistým plátnem a položte na něj zásoby potravin!

3 V tomto chrámě s krásnou vyhlídkou se potom trochu posilníme!”

4 Okamžitě šlo *Cyreniovo* služebnictvo a učinilo, jak on přikázal.

5 Když bylo všechno obstaráno, pozval *Cyrenius* Josefa a *Marii*, aby ho následovali do vyhlídkového chrámu a přijali tam malé posílení a občerstvení.

6 *Josef* však řekl: „Bratře, říkám ti, dej všechno co nejrychleji z chrámu vynést, jinak se zřítí dříve, než to všechno vyneseš! Neboť hled, budova je už velice stará, zvětralá a v základech uvolněná a sloužila kdysi kněžím k velkým nepravostem!

8 Proto ji nyní drží pohromadě jen několik zlých duchů.

9 Kdybych nyní se svou ženou a s Děťátkem do uvolněné budovy vstoupil, dali by se zlí duchové na útěk, a celý chrám by se na nás zřítíl v kouřících se troskách.

10 Prosím tě tedy, poslechni, co ti radím, a učiníš dobře!”

11 *Cyrenius* se sice podivil, ale přesto okamžitě *Josefovy* rady uposlechl.

12 Jeho pospíchající služebnictvo bylo sotva s prací hotovo, když bylo vidět velké hejno černých much, jak z chrámu prchá za divokého bzučení.

13 Když se to stalo, volal *Josef* na sluhy: „Odejděte co nejrychleji z chrámu, jinak utrpíte škodu!”

14 Jako vichřicí uchopeni, vyrazili sluhové *Cyreniovi* na *Josefovo* zavolání z chrámu.

15 Když byli sotva několik kroků, a to v největší rychlosti, od chrámu vzdáleni, zřítíl se za velikého praskotu.

16 Všichni se vyděsili a spráskli ruce nad hlavami; dokonce i tři věrní lvi se dali na útěk, ale zase se potom vrátili.

17 Všichni se vzájemně vyptávali, proč se to stalo; ale mezi pohany kromě *Cyrenia* to nemohl nikdo nikomu vysvětlit.

18 Když se společnost trochu vzpamatovala z uleknutí, otázal se *Cyrenius* Josefa, kdeže by bylo bezpečné místo, kam by dal připravit pohoštění.

19 A *Josef* mu ukázal docela volné místočko pod horským fíkovníkem, který byl plný květů a plodů.

20 A Cyrenius tam hned služebníky poslal, dal místo vyčistit a potom velmi půvabně prostříť a položit na ně všechno donesené občerstvení.

126

Malé občerstvení pod širým nebem s mládenci. Požár císařského paláce.

Cyreniovo vzrušení a slova hněvu.

Josefův klid a klidná odpověď rozčilenému Cyreniovi.

1 Nato pozval *Cyrenius* Josefa znovu, aby se osvěžil s Marií, Děťátkem a Eudokií.

2 *Josef* hned přišel se svými a posadil se na nejnižším místě a požehnal pokrmy a jedl a pil.

3 Josefova příkladu následovali také dva mládenci a potom též celá ostatní společnost.

4 Když však tak všichni zcela dobré mysli seděli pohromadě a jedli a pili,

5 hle, tu poznamenal *Maronius*, který seděl po boku *Cyreniově*, že se nad městem *Ostrazine* začíná zvedat mocný ohnivý sloup,

6 a že se také při poněkud vzdálenějším mořském břehu zvedají husté sloupy ohně.

7 Ukázal to *Cyreniovi* a ten brzy poznal, že ve městě stojí v plamenech jeho palác, a domníval se také, že na poněkud vzdáleném mořském břehu byly zapáleny lodě.

8 Jako tisíce blesky zasažen, vyskočil *Cyrenius* a křičel:

9 „Pro Pána - co to vidím! Jsou to plody mé dobroty vůči vám, ničemným obyvatelům *Ostrazine*?

10 Vpravdě tuto dobrotu změním v zuřivost tygra a vy svůj zločin odpykáte, jak jej dosud žádná fúrie v nejnižším pekle neodpykala!

11 Vzhůru, přátelé a bratři! Teď už tady pro nás není místo! Vzhůru, vzhůru ke spravedlivé pomstěna těchto zločincích!”

12 Všechn *Cyreniův* doprovod po tomto strašlivém jeho výkřiku vyskočil rychlostí blesku a popadl všechno, co bylo kolem.

13 Jen *Josef* se svými zůstal klidně sedět a sotva se podíval tam, kde hořelo.

14 *Cyrenius* si toho povšiml a prudce se na něho obořil slovy:

15 „Jaký jsi to přítel, jestliže tady můžeš tak klidně sedět při pohledu na moje neštěstí?

16 Víš přece, že bez tebe nemohu touto horskou cestou bezpečně projít - kvůli tolika divokým šelmám!

17 Proto se . pozvedni a zajisti mi bezpečnost, jinak zahořknu i vůči tobě!”

18 A *Josef* řekl docela klidně: „Hleď, ty vztekem planoucí Římane, zrovna teď tě neposlechnu!

19 Co asi uděláš, až se asi za dvě hodiny dostaneš dolů? Nestráví do té doby všechno plameny?

20 Chceš-li však odpovědět pomstou, tu se domnívám, že je na ni ještě času dost!

21 Kdyby ses nebyl tak obořil, řekl bych to oběma mládencům, a oni by požár okamžitě uhasili.

22 Protože ses však tak obořil, táhni teď sám dolů, a uhas oheň svým hněvem!”

127

Cyreniův pokus naladit prostřednictvím *Tullie Josefa* příznivěji. Josefova upřímná

a počestná slova přátelství. Uhašení požáru silou vůle dvou mláďenců.

1 Tato docela vážně vyslovená Josefova slova na *Cyrenia* mocně zapůsobila a nevěděl, co odpovědět;

2 také se neodvažoval zřejmě trochu rozčilenému muži odpovědět nic neříkajícím slovem.

3 Řekl proto *Tullii*: „Jdi ty k tomu moudrému muži a přednes mu mou omluvitelnou nesnáz a z ní pramenící rozrušení mé mysli!

4 Popros ho o odpuštění a ujisti ho, že si v budoucnosti už nikdy tak počínat nebudu!

5 Jen ať mě tentokrát nenechá na holičkách a neodmítne mi pomoc!”

6 *Josef* však zaslechl, co *Cyrenius Tullii* říká;

7 povstal proto, šel k *Cyreniovi* a řekl: „Vznešený příteli a bratře v Pánu Bohu! Až dosud jsme nepotřebovali zprostředkovatele,

8 nýbrž jsme si naše vzájemné záležitosti řekli vždy přímo!
9 K čemu by měla být tvá žena zprostředkovatelem jako bychom si my dva nestačili?
10 Domníváš se snad, že bych se i já mohl kvůli nějaké věci rozhněvat?
11 Ó, vidíš, to by ses ve mně velmi mýlil! Moje vážnost je pouze plodem mé velké lásky k tobě!
12 Je to však špatný přítel, kdo v případě nouze od svého přítele nedovede přijmout vážné slovo!
13 Hleď, kdyby na věci, která tě teď tolik trápí, něco bylo, pak bys mohl být ujištěn, že bych tě jako první na to upozornil, jak jsem to přece při každé příležitosti udělal!
14 Toto však není nic než prázdný klam ze strany těch zlých duchů, kteří odtud byli zapuzeni!
15 Vykonávají teď slepou pomstu a chtějí nás zneklidnit, protože jsme je zde vyhnali z jejich starého hnízda.
16 Hleď, to je všechno! Kdyby ses mě byl zeptal dříve, než ses rozčilil, nebyl bys měl ani zapotřebí pozvednout se ze země!
17 Tys však hned uvěřil svým smyslům a rozčilil ses pro nic za nic!
18 Teď se však zase zcela uklidněn posad' a dívej se chladnokrevně na požár a buď ujištěn, že brzy pohasne!"
19 Tato Josefova zpráva byla pro Cyrenia pochopitelně asi tolik jako pro krávu nová vrata,
20 nicméně však uvěřil tomu, co mu Josef řekl, i když z toho ničemu nerozuměl.
21 Josef však řekl v Cyreniově přítomnosti mládencům:
22 „Pohlédněte také vy na místo, kde zapuzení tropí své neplechty, aby to skončilo k uklidnění mého bratra!"
23 A ti dva to učinili a hle, v okamžiku nebylo po požáru ani stopy!
24 Nyní teprve pochopil Cyrenius trochu lépe, co mu Josef předtím řekl, a byl opět veselý a mysli ale před dvěma mládenci i před Josefem pocítil hluboký respekt.

128

**Poučení Cyrenia o Pánem přislíbeném vytahání za vlasy.
Josefův výklad zázračných jevů v přírodě.**

1 Když však bylo opět všechno v pořádku a klidu, napřímilo se *Děťátko* a pravilo Cyreniovi:
2 „Slyš mě, ty muži šlechetného srdce! Vzpomínáš si ještě, jak jsem bratra Jakuba tahal za vlasy?!"
3 Hleď, tehdy jsi chtěl, abych tě také tahal za vlasy!
4 Slíbil jsem ti to, a hleď, plním teď také slib;
5 neboť všechna ta malá překvapení, která tě od té doby potkala, nejsou nic jiného než tobě předpověděné tahání za vlasy!
6 Potkají-li a překvapí-li tě v budoucnosti opět, vzpomeň si na Moje slova a nic se neboj a nebuď zlostný!
7 Nezkříví se ti totiž ani vlasek. Ten, kterému toto činím, toho miluji, a nemá se čeho obávat ani v tomto, ani v jiném světě!"
8 Cyrenius se při tomto poučení Dítěte rozplakal a nemohl si samou láskou a vděčností pomoci.
9 Slova Děťátka však slyšeli též mnozí přítomní pohané a divili se nesmírně, jak toto čtvrt roku staré Děťátko tak předčasně a dokonale mluví.
10 A *někteří* se obrátili na Josefa s otázkou, jak jen to je možné, že toto Děťátko dovede tak předčasně a dokonale mluvit!
11 Tu pokrčil *Josef* rameny a řekl: „Milí přátelé! Na velké zemi, a obzvláště v oblasti života se dějí tu a tam nejzázračnější věci.
12 Dějí se sice před našima očima, kdo však může určit tajemné zákony tvořícího Božstva, podle kterých se to děje.
13 Šlapeme, vpravdě sami coby největší zázrak, denně nohama po bezčetných zázracích a sotva si jich všímáme!

14 Kdo z nás však ví, jak vzniká toto nespočetné dílo zázraku jak tráva, strom, červ, komár, jak ryba ve vodě?

15 Nezbývá nám vpravdě nic jiného, než tyto zázraky pozorovat a jejich velkého svatého tvůrce chválit, velebit a vzývat!"

16 Tento Josefův výklad vyptávající se pohany plně uklidnil,

17 a dívali se od té chvíle na celou přírodu docela jinýma očima.

18 Rozptýlili se potom na všechny strany hory a pozorovali zázraky tvorby.

19 A *Cyrenius* se však potají obrátil na Josefa a otázel se ho, zda to opravdu neví.

20 *Josef* ho o tom ujistil a řekl: „Obrat' se na Děťátko; to ti jistě odpoví nejlépe!"

129

**Cyreniova otázka, týkající se zázračné schopnosti mluvení tříměsíčního Dítěte Ježíše.
Nádherná moudrá odpověď andělů o tajemné Bytosti Děťátka.**

1 A *Cyrenius* se velmi pokorně obrátil na Děťátko a řekl:

2 „Ty můj živote, Ty moje všechno! I když člověk ví, *kdo* Ty jsi, je to přece jen neslýchané zázračné, že Ty, Děťátko tři měsíce staré, dovedeš tak dokonale a přemoudře mluvit!

3 Rád bych proto, abys mi to na této hoře, kde se už přihodilo tolik zázračného, trochu vysvětlil! Nechtěl bys mi o tom povědět několik slov?"

4 *Děťátko* však řeklo: „Hleď, tam po boku Josefa jsou dva Moji služebníci; obrat' se na ně, oni ti to vysvětlí!"

5 *Cyrenius* hned rady uposlechl a obrátil se v té věci na oba mládence.

6 A oni pravili: „Hleď, to je čistě nebeská věc; i když ti ji vysvětlíme, nepochopíš ji!

7 Neboť pozemští lidé nejsou nikdy schopni pochopit čistě nebeské, protože jejich duch není ještě svobodný, nýbrž uvězněný ve veškeré hmotě světa.

8 Ty však jsi dosud z větší části také pozemšťan; a proto ani ty nepochopíš, co ti řekneme.

9 Ty však o tom zprávu dostat chceš, a proto ti ji na příkaz Páně také dáme;

10 nemůžeme ti však dát možnost, abys ji pochopil, protože jsi ještě pozemský člověk.

11 A tak nás poslouvej: Hleď, Děťátko tak, jak je ve Svě lidské podobě, nemůže na vás ještě dlouho jako pozemský člověk promlouvat!

12 To bude moci poněkud teprve za rok!

13 Ale v srdci Děťátka sídlí plnost věčného, všemohoucího Božstva!

14 Když nyní k tobě toto Děťátko promlouvá srozumitelně a přemoudře, nemluví k tobě viditelné dítě, nýbrž *Božství* z Dítěte k tvé, k tomu účelu probuzené mysli.

15 Ty potom vnímáš slova tak, jak kdyby mluvilo tobě viditelné děťátko.

16 Ale tomu tak není, nýbrž mluví jen tobě neviditelné Božství!

17 A to, co se domníváš slyšet jakoby zvenku, to slyšíš *jen sám v sobě*; a tak je tomu s každým, když slyší Děťátko mluvit!

18 Aby ses však o tom přesvědčil, postav se odtud tak daleko, jak chceš, abys nemohl přirozený hlas Děťátka slyšet,

19 a Děťátko tě potom osloví a ty je i tak daleko uslyšíš stejně dobře jako v největší blízkosti! Jdi a zkus to!"

20 A *Cyrenius*, ačkoliv z vysloveného nerozuměl ničemu, šel nicméně asi tisíc kroků na vrcholu hory dál.

21 Tu zaslechl náhle *volání Děťátka* docela jasně a zřetelně, a to takto

22 „*Cyrenie*, vrať se rychle zpátky; neboť pod tebou, kde stojíš, je jeskyně, plná tygrů!

23 Začínají tě větřit; pospíchej proto zpátky, než tě spatří!"

24 Když to *Cyrenius* uslyšel, prchal zpátky rychlostí větru a stál tu docela zmatený. Chtěl se vyptávat dál, ale nakonec nevěděl, nač by se měl vlastně ptát; neboť tato zkušenost byla pro něho příliš zázračná.

**Cyreniovo doznání jeho nevědomosti v duchovních věcech a jeho prosba o světlo.
Odpověď andělů jako velké a jasné svědectví o Bytosti Páně a Jeho sestoupení
do lidského těla. Děťátko Cyreniovi žehná.**

1 Oba mládenci už potom nemluvili; ale po jejich výkladu se stal *Cyrenius* příliš zvědavý, než aby zůstal klidný.

2 Když se byl teprve po nějaké době opět vzpamatoval, promluvil k oběma mládencům:

3 „Nejvznešenější služebníci Boží od věčnosti dozajista! Vaše vysvětlení je příliš zázračně vznešené a pro celý můj život vzrušující, než abych se mohl spokojit tím, co jste mi řekli a ukázali!

4 Doznávám nyní dokonale, že jsem ve všech vyšších moudrostech pouze člověk rozumu a pozemšťan, který nevidí o poznání dále, než kam dosáhne;

5 ale nebylo by snad možné, abych nahlédl alespoň *trochu* hlouběji?

6 Prosim vás co nejpokorněji, dovolte mi to! Otevřete ve mně jistě skrytou možnost hlubšího poznání,

7 abych mohl pochopit alespoň jasněji, co jste mi vysvětlili!”

8 Oba však řekli: „Hleď, ty jinak tak milý příteli a bratře, prosíš zde o něco, co je předčasně nemožné!

9 Neboť pokud ještě putuješ v těle, nemůžeš nikdy pochopit věci nejvyšší Božské moudrosti!

10 Pomysli, že Bůh a Pán, který zde sídlí v celé Svě nekonečné a věčné plnosti v tomto Děťátku, mohl, aby se stal člověkem, vyvolit z nesčíslných myriád nejnádhernějších a převelikých světů a zemí, z nichž nekonečně nejmenší část vidíš v noční době na nebi jako hvězdičky;

11 a přece jen zvolil tuto skromnou zemi, která je přece mezi nesčetnými světovými tělesy tou nejubožejší a nejhorší, a to v každém ohledu!

12 Ale Jemu, věčnému Pánu nekonečnosti, se tak zalíbilo; učinil to, jak na vlastní oči vidíme!

13 Domníváš se snad, že k tomu potřeboval naši radu nebo snad náš souhlas?

14 Ó, hleď, to by byla naprosto scestná myšlenka! Od věčnosti činí, co On chce, a nikdy dosud nebyl nikdo jeho rádcem!

15 Kdo však se Ho může otázat a říci: „Pane, co činíš, a proč to činíš?”

16 On Sám v Sobě je věčně nejvyšší dokonalost, nejvyšší moudrost, největší láska a mírnost!

17 On je v Sobě jediná nejvyšší síla a moc; jediné pomyšlení na záhubu v Jeho nitru - a všechno by se v jediném okamžiku rozpadlo v *nic*.

18 A hleď, přesto se tady nechává jako slabé lidské Dítě nosit na rukou slabé židovské panny!

19 A On, který opatřuje nesčetná slunce, světy a bytosti nekonečně četných druhů oživující, co nejmoudřeji účelu sloužící potravou, a to přebohatě a od věčnosti, saje zde na této hubené zemi Sám ze slabého prsu patnáctileté panny!

20 On jako základ veškerého života, oblékl Sám roucho smrti a hříchu a skryl se v těle a krvi!

21 Co tomu říkáš? Jak ti to připadá? Nechtěl bys také o tom mít jasnější představu?!

22 Hleď, tak málo, jak bys to mohl do hloubky pochopit, stejně tak málo ti zde může být vysvětleno hlouběji, proč toto nejvyš vznešené Děťátko předčasně mluví.

23 Miluj je však ze všech sil, jež v tobě jsou, a nikomu Je nevyzrad', pak v této lásce nalezneš něco, co ti jinak všechno nebesa do věčnosti zvěstovat nemohou!”

24 Tato slova naplnila *Cyrenia* tak nesmírnou úctou před Dítětem, že hned před Ním padl na kolena a řekl v pláči: „Ó, Pane, až na věčné časy nejsem hoden milosti, jaké se zde těším!”

25 A *Děťátko* pravilo: „Cyrenie, povstaň a neprozrad' Mě! Znáš tvé srdce a miluji tě a žehnám ti; proto se pozvedni!” A *Cyrenius* povstal, chvěje se láskou a úctou.

1 Vrátili se však ostatní, kteří se byli rozptýlili po velké ploše hory na všechny strany, a tvářili se ustaraně.

2 Viděli totiž, jak se na jihozápadní části Egypta zvedají mocné černé mraky, které vždy přicházejí před velkými bouřkami.

3 Severovýchodně směrem k Ostrazine bylo pochopitelně jasno ale tím hrozivěji to vypadalo nad pohořím, jak už bylo řečeno, jihozápadně.

4 Ti, kdo se vrátili, radili k rychlému návratu domů.

5 *Cyrenius* však řekl: „Až nastane pravý čas, řeknou nám to tito mocní mudrcové;

6 pokud jsou však oni klidní, nebudeme si dělat zbytečné starosti!"

7 *Maronius* a *velitel* však řekli: „Máš pravdu; ale jdi jen na tento malý pahorek a rozhlédni se, a jistě budeš také našeho mínění!"

8 Neboť tam to vypadá, jako kdyby všechny fúrie naráz zapálily celou zem!"

9 *Cyrenius* se otázal poněkud podřimujícího Josefa:

10 „Příteli a bratře, zaslechl jsi, jakou varující zprávu mi tito přinesli?"

11 A *Josef* řekl: „Podřimoval jsem a sotva vím, o čem jste hovořili. "

12 A *Cyrenius* řekl: „Pozvedni se tedy a pojď se mnou na pahorek a poznáš hned, co bylo předmětem našeho rozhovoru!"

13 A *Josef* povstal a šel s *Cyreniem* na pahorek.

14 Když tam došli, ukázal hned *Cyrenius* *Josefovi* hrozivé příznaky blížící se bouře.

15 A *Josef* řekl: „Nu, co chceš dělat?"

16 Prchat? Kam? Nejpozději za čtvrt hodiny je bouře tady!

17 Budeme-li utíkat, potřebujeme do Ostrazine půldruhé hodiny; než však projdeme vrchní část horského lesa, dávno nás bouře dohoní!

18 A co potom v nebezpečné rokli, když nás obklopí celé legie šelem, což při velkých bouřích rády dělají?

19 A jestliže nás kromě toho dohoní dravé průtrže mračen a strhnou nás bezohledně do hlubin, co si potom počneme?

20 Zůstaňme proto raději tady na vrcholku, kde můžeme nejvýše promoknout, zatímco v lese nám hrozí všemožné svízele!"

21 *Cyrenius* byl s touto radou spokojen a šel s *Josefem* zase zpátky pod fíkovník.

22 Ale *Cyreniova* společnost se tvářila povážlivě, zvláště pak, když tři lvi náhle vyskočili a uprchli do lesa.

23 A *Maronius* řekl samotnému *Josefovi*: „Hleď, ty tři šelmy, které nám byly věrné, mají jistě předtuchu neštěstí, jaké nás zde potká, a proto se daly na útěk do bezpečí! Nemáme to udělat také?"

24 *Josef* však řekl: „Člověk se nemá učit od zvířat, co má dělat, nýbrž od Pána přírody!"

25 Já se však domnívám, že jsem moudřejší než zvířata; proto zůstanu a vyčkám bouře zde a teprve po bouři se vydám na cestu, přijde-li bouře vůbec!" Tím se všichni spokojili a zůstali v úzkostlivém očekávání.

132

Vrcholek hory v mlze. Strach pohanů před bohy. *Cyreniova* odvaha podrobena zkoušce při běsnění bouře. Mocné slovo Děťátka Ježíše bouři uklidňuje.

1 Netrvalo to však ani čtvrt hodiny a vrcholek hory se začal zahalovat mlhou, která byla tak hustá, že se docela setmělo.

2 *Celá Cyreniova společnost* začala naříkat a kvílela:

3 „Tady to máme! Zeus nás už bohatě obslouží!"

4 Tady nebude platit: Dál od Dia, dál od blesku!

5 Vždyť tady můžeme všichni docela bídne zahynout; neboť smrtelní se nemají bohům přibližovat víc, než je dovoleno, chtějí-li po zemi putovat se zdravou kůží."

6 *Cyrenius* však řekl poněkud žertovně: „Vaši bohové mě mohou mít rádi, všichni do jednoho!

7 Našel jsem lepšího Boha, u kterého se neříká: Dál od Něho, dál od blesku!

8 Nýbrž docela obráceně: Dál od Něho, dál od života - a docela blízko smrtícímu blesku!

9 Ale u Něho blízko znamená tolik: Blízko života - a velmi daleko od smrtícího blesku!

10 Proto také mě tato mlha neděsí; vím totiž, že jsme všichni velmi daleko od smrtícího blesku!"

11 Cyrenius toto ani ještě nevyslovil, když tu uhodil s třeskem blesk do země právě před společností, a po něm následovala blesků celá legie!

12 To Cyrenia trochu překvapilo a *jeho druhové* řekli: „Jak se ti to líbí po tom, co jsi právě řekl?"

13 A *Cyrenius* pravil: „Výborně; neboť to je vpravdě vražedné divadlo, při kterém dosud nikdo z nás nepřišel o život!"

14 Zdá se mi, že vaši bohové tady zpozorovali císařova bratra a ještě někoho jiného! Proto nám prokazují tuto čest!"

15 *Jeden velitel* z Cyreniovy společnosti, který byl dosud silně pod pantoflem bohů, řekl žertujícím Cyreniovi:

16 „Ale já vás prosím, Vaše císařská konzulská Výsosti, nežertujte zde s bohy! Neboť jak snadno by to mohl rychlý Merkur oznámit Diovi - a všichni bychom byli jediným bleskem ztraceni!"

17 A *Cyrenius* řekl ještě žertovněji: „Můj milý veliteli, jen se docela klidně posaď na zem!"

18 Merkura totiž odkázal Zeus do věčného domácího vězení, a Zeus sám dostal od docela jiné Junony tak mocný políček, že přestal vidět i slyšet navěky!

19 Proto se můžeš v tom ohledu zcela uklidnit; neboť od nynějška už nebude mít Zeus *mnoho* co činit s bleskem a hromem!"

20 Ale blesky a hromy začaly v té chvíli být stále hrozivější a *velitel* poznamenal:

21 „Ó, Vaše císařská konzulská výsost bude jistě těchto potupných slov proti bohům ještě velmi litovat!"

22 A *Cyrenius* řekl: „Dnes jistě ne; možná že zítra, zůstane-li mi ještě tolik času!"

23 Neboť, hled', kdybych se jako ty a mnozí jiní pošetilci obával, nemluvil bych tak právě nyní v tomto ohnivém moři!

24 Ale právě proto, že se už bohů ani v nejmenším nebojím, proto tak mluvím."

25 Tím byl velitel vyřizen a neodvažoval se už dále s císařskou Výsostí rozmlouvat.

26 Blesk však udeřil právě mezi Josefem, Marií a oběma mládenci.

27 Tu se napřímilo *Děťátko* a řeklo: „Odhal se, ty netvore!"

28 Po tomto slově spadly všechny mraky. Nebe bylo dočista jasné; ale zato bylo vidět, jak po zemi leze mnoho havěti.

29 Oba mládenci však pohlédli k zemi a všechna havěť uprchla zčásti do lesa, zčásti byla zničena.

30 Tato událost umlčela všechny, kdo byli s Cyreniem na hoře; neboť nevěděli, jak se to stalo.

133

Touha po vědění římského velitele, který začal přemýšlet, a jeho rozhovor s Cyreniem o přírodních zákonech a jejich zákonodárci. Návrat z hory domů.

1 Po dlouhé chvíli údivu nad údiv přistoupil *velitel* velmi skromně k Cyreniovi a řekl:

2 „Vaše Výsosti! Víím, že se Vaše výsost velmi zabývá přírodními vědami, jak to také činí mnohé osvícené hlavy Říma!

3 Já jsem byl vždy spíše vojákem než přírodovědcem,

4 ale tento mimořádně zvláštní jev, který jsme pozorovali na vlastní oči, mě nutí k zamyšlení.

5 Nevidím však jeho příčinu jinde než v zázraku, který je vysvětlitelný jen zvláštní mocí tohoto židovského Dítěte!

6 Ale nemůže tu být docela vážně také jiná příčina? Nejsou tu snad žádné jiné tajné přírodní zákony, podle kterých se stejně tak dobře dít musí, jako třeba déšť, kroupy a sníh?

7 Ó, vneste do mé mysli alespoň nepatrné světýlko, abych něco pochopil a nestál tady jako trouba z Ilýrie!"

8 A *Cyrenius* řekl veliteli: „Ó, příteli, to sis špatně poradil, obracíš-li se v té věci na *mne!*

9 Rozumím tomu totiž zrovna tak jako ty; je však jisté, že se to stalo podle zákona!

10 Jaký to však je zákon, to bude těžko vědět někdo jiný než pouze velký zákonodárce přírody!

11 Zda jsme my smrtelní oprávněni vyptávat se velkého zákonodárce, jaká je podstata těchto zákonů, to je *mi* alespoň zcela neznámo!"

12 *Velitel* však řekl: „Hledte, Vaše Výsosti, je zde ten moudrý Žid, jeho zázračné Dítě a oba navýsost podivuhodní mládenci, kteří nás dnes ráno tak docela přivedli z míry svými zářícími rouchy.

13 Co kdybychom se v této nanejvýš podivné věci obrátili na ně?"

14 A *Cyrenius* řekl: „Zkus to, máš-li k tomu dost odvahy!"

15 Já ji při této příležitosti nemám; neboť nyní vidím docela jasně, že to jsou bytosti docela jiného druhu než jsme my!"

16 A *velitel* řekl: „Odvahy mám dost,

17 jestliže však je Vaše výsost takového mínění, nestanu se jistě velezrádce a spokojím se svou nevědomostí!"

18 *Josef* však řekl *Cyreniovi*: „Bratře, dej připravit k odchodu; slunce už pomalu začíná zapadat!" .

19 *Cyrenius* to učinil a zakrátko se všichni vydali na zpáteční cestu, která proběhla beze všech překážek; za dvě hodiny byli zpátky ve vile.

134

Přivítání těch, kdo v Josefově domě zůstali. Joelovo vyprávění.

Tři lvi jako *Cyreniova* tělesná stráž.

1 Když došli do vily, pozdravili společnost *Josefovi* synové a obzvláště láskyplně mládenci, kteří doma zůstali.

2 A synové hned *Josefovi* ukázali, co mezitím dělali a jak jeho vůli co nejpřesněji splnili.

3 Mezitím však vyprávěl nejstarší syn *Josefův*, .co všechno se mezitím zázračného v okolí *Ostrazine* přihodilo.

4 „Obzvláště," řekl vypravěč, "vydělil všechny obyvatele náhlý požár rezidence ve městě!

5 Když se však snažili požár uhasit, přestal náhle mocný oheň planout a nezůstala po něm ani stopa.

6 Potom jsme náhle spatřili, jak se hora zahalila do ohnivých mraků a tisíce blesků se křížovalo.

7 Tu jsme pomyslili na *Sinaj*, kde to v době velkého *Božího* zjevení našim otcům muselo vypadat také tak.

8 Dělali jsme si o vás velké starosti; ale mládenci nás těšili a říkali, že nikomu nebude ani zkriven vlas.

9 Když se hora začala zahalovat do ohnivých mraků, vydělili jsme se brzy opět pořádně:

10 Tři ohromní lvi k nám co nejrychleji uháněli po cestě z hory.

11 Vlekli jsme se velice. Ale mládenci řekli: „Nebojte se; neboť tato zvířata hledají ochranu v příbytku *Toho*, jehož musí všechno poslouchat!

12 A hle, také tomu tak bylo! Ti tři lvi hned utíkali do kůlny pro káry, kde se dosud chovají docela klidně.

13 Po bouři jsme tam s několika mládenci šli a dívali se na ty obrovské šelmy;

14 tu se pozvedli a dávali neklamná znamení odevzdanosti a přátelství!"

15 A *Josef* řekl: „Nuže dobře, můj synu; to všechno jsme prožili také! Svě vyprávění jsi trochu protahoval!

16 Teď však jděte a připravte stůl; my všichni totiž potřebujeme posílení, protože nás ta hora trochu sebrala!"

17 A synové s ostatními mládenci hned pospíšili do kuchyně a do jídelny -a v nejkratší době dali všechno do pořádku.

18 *Cyrenius* řekl: „Musím se tomu vpravdě velmi divit, že ty tři šelmy, místo aby zalezly do svých doupat, hledaly útočiště tady!

19 Nakonec zůstanou u domu a budou jej věrně hlídat, jak potvrzují podobné příklady tohoto druhu zvířat!"

20 A *Josef* řekl: „Mně je všechno vhod, co je vhod *Pánu* a co se *Mu* líbí;

21 ale je také možné, že tato zvířata půjdou za tebou na ochranu tvých lodí!"

22 A *Cyrenius* řekl: „Potom to bude vhod i mně, co Pán chce, i když mě může Pán chránit i bez těchto lvů!“

23 Nato tři lvi přišli a postavili se kolem *Cyrenia* a dávali mu najevo přátelství.

24 A *Cyrenius* řekl: „To je však. opravdu podivné; ty, milý bratře; jen něco řekneš, a už se to stane!“

25 Oba *mládenci* však řekli: „Tato tři zvířata ti ještě dnes v noci prokáží dobré služby!“

26 Neboť Pán zná vždy nejvhodnější prostředky, jakými pomáhá.

27 Taková zvířata však už byla častěji ve službách Božích; proto byla také nyní vyvolena, aby ti sloužila ve věci, která na tebe čeká! Proto necht' se tak stane!“

135

**Večeře v Josefově domě. Zpráva Děťátka o připravovaném atentátu na *Cyrenia*.
Cyreniova cesta domů. Lvi jako noční stráž. Přepadení. Boží soud nad atentátníky.**

1 Po této rozmluvě lvi *Cyrenia* opět opustili a stáhli se zpět do kůlny na káry.

2 *Cyrenius* sice chtěl o této události s Josefem ještě mnohé prohovorit, ale přišli právě Josefovi synové a oznámili, že je večeře hotova a stůl připraven.

3 A *Josef* nato hned pozval celou společnost do jídelny, aby se tam u stolu posilnila jídlom a pitím.

4 Po tomto pozvání se všichni odebrali do jídelny a jedli požehnané pokrmky a hasili žízeň vodou s trochou citronové šťávy.

5 Po večeři, která trvala téměř hodinu, poděkoval *Josef* Bohu a požehnal všem přítomným hostům.

6 *Děťátko* však povolalo *Cyrenia* k Sobě; a když se on k Němu přiblížil v nejhlubší pokoře, řeklo *Děťátko*:

7 „*Cyrenie*, dnes v noci tě v tvé ložnici přepadne malá tlupa zrádců!

8 Proto ti s sebou dávám ty tři lvy; ponech je u sebe v ložnici, kam tě budou následovat!

9 Až ta proradná tlupa vstoupí do tvé ložnice, napadnou ji co nejzuřivěji ti tři lvi a roztrhají ji;

10 tobě se však přitom nezkrví ani vlas! Neboj se však těch tří lvů; oni totiž v tobě vidí svého dokonalého pána!“

11 Co nejvroucněji děkoval *Cyrenius* *Děťátku* ve svém srdci a zahrnoval Je mnoha polibky, stejně tak i jeho žena *Tullia*, která však nevěděla nic o tom, co předtím *Děťátko* říkalo *Cyreniovi*.

12 A když už nastával večer, vydal se *Cyrenius* s celým doprovodem na cestu, opakoval ještě jednou pozvání na příští den, a odebral se potom, požehnan, do města.

13 Sotva však vstoupil do chodby, byli tu už oni tři lvi a doprovázeli *Cyrenia* po celé cestě do jeho bytu.

14 A když se odebral s *Tullii* na lože, obstoupili je lvi, planoucí oči upřené nepohnutě na dveře.

15 *Cyreniovi* služebníci ještě několikrát vešli a vyšli; ale lvi si jich nevšímalí.

16 Bylo to však kolem druhé noční hlídky, tu vstoupilo dvacet zakuklených mužů docela tiše do *Cyreniovy* komnaty a blížilo se zcela nehlučně k jeho lůžku.

17 Když však byli sotva pět kroků od lůžka a tasili dýky,

18 vrhli se na ně za strašného řevu oni tři lvi a roztrhali je zakrátko na kusy, a ani *jediný* se před jejich útokem nezachránil.

19 Neboť na takový útok nebyl nikdo připraven; při prvním útoku se všichni strašně vyděsili a v nastalém zmatku nikdo na obranu ani nepomyslel..

20 Proto také nenašel nikdo cestu ven a všichni se stali kořistí rozzuřených lvů.

21 A tak oni tři lvi této noci zázračně zachránili *Cyrenia*, který se následujícího jitra nemálo divil, když spatřil v komnatě roztrhané mrtvoly.

**Výslech Cyreniova služebnictva. Strach sluhů před třemi soudci.
Vypátrání zrádců. Zázračný soud Iva.**

1 *Cyrenius* však ihned probudil služebnictvo a povolal je, aby mu opověděli, jak k tomuto spiknutí došlo.

2 *Služebnictvo* se při pohledu na mrtvoly vyděsilo a řeklo rozruženému místopředsedovi:

3 „Nejpřísnější, nejspravedlivější a nejmocnější pane! Bohové necht' jsou nám svědky, že jsme o tom všem vůbec nic nevěděli.

4 Ať všichni zahyneme, jestliže jsme na tom měli sebemenší účast nebo o tom jen sebemenší povědomí!"

5 A *Cyrenius* řekl: „Odstraňte tedy tyto mrtvoly a pochovejte je před tímto hradem na veřejném místě jako odstrašující příklad pro všechny, kdo by ještě s nimi smýšleli stejně!"

6 *Služebnictvo* se však velmi obávalo tří lvů, kteří ještě přísně střežili *Cyreniovo* lože, a pravilo:

7 „Ó, pane, pane! Hleď, neodvažujeme se něčeho se tady dotknout; neboť ty tři šelmy vyhlížejí příliš hrůzostrašně a mohly by s námi učinit, co učinily s těmito zrádci!"

8 A *Cyrenius* řekl: „Ten z vás, kdo má čisté svědomí, ať předstoupí a přesvědčí se, že také tato divoká zvířata respektují věrnost!"

9 Po těchto *Cyreniových* slovech vstoupili všichni až na *jednoho* a lvi jim neudělali vůbec nic.

10 *Cyrenius* se však otázal toho, který zůstal vzadu: „Proč zůstáváš vzadu, když přece víš, že tvým kamarádům lvi neudělali vůbec nic?"

11 A *tázaný* řekl: „Pane, pane, buď mi milosrdný; protože já mám nečisté svědomí!"

12 A *Cyrenius* se otázal: „V čem je nečistota tvého svědomí? Mluv, nechceš-li zemřít!"

13 A *tázaný* řekl: „Pane, pane, věděl jsem o této zradě od včerejška rána, ale nechtěl jsem ti o tom nic říci, protože jsem byl podplacen sto librami stříbra!

14 Domníval jsem se totiž, že budeš stejně zachráněn, jako byl zachráněn ten moudrý muž venku ve vile, a tak jsem stříbro vzal."

15 Tu *Cyrenius* vyskočil a řekl: „Což musí mít každý čestný přítel lidí mezi svými sluhy a přáteli také ďábla?"

16 Ty bídný lotře, předstup před soud Boží! Nalezneš-li milost před tím soudem, nebudu tě soudit ani já;

17 nenajdeš-li však milost před tímto soudem, jsi už odsouzen až do věčnosti!"

18 Tu poklesl *tázaný* na mysl a sklesl ve mdlobách.

19 Nato vstal jeden ze lvů, pohnul se k bezvědomému, uchopil jeho ruku a dovedl ho zcela opatrně před *Cyrenia*, kde zůstal viník ležet bez pohnutí.

20 Potom skočil týž lev rychle do otevřené místnosti, uchopil tam balík, přitáhl jej a roztrhal na tisíc kusů.

21 A objevilo se sto liber stříbra, které sluha dostal za své mlčení.

22 *Cyrenius* se nemálo podivil, když se to stalo.

23 Lev však nato uchopil opět viníka za ruku, dotáhl ho do vedlejší místnosti a položil právě na to místo, kde předtím ležel balík.

24 Tam mu udělil několik ran ocasem, které omámeného opět přivedly k vědomí, a jinak mu neudělal nic.

25 Nato se lev vrátil na své původní místo a choval se s oběma svými kamarády docela klidně.

26 *Služebnictvo* začalo potom odklízet mrtvoly podle *Cyreniova* rozkazu. A *Cyrenius* chválil a velebil Boha *Izraele*, že ho tak zázračně zachránil, a za hodinu byla ložnice opět zcela vyčištěna.

**Tullia se probouzí z hlubokého spánku a Cyrenius jí vypráví, co se stalo.
Radostné setkání a shledání se svatou rodinou.**

1 Tullie však se probudila z posilujícího spánku teprve tehdy, když už v ložnici nebyla ani stopa po tom, co se tam v noci přihodilo.

2 A *Cyrenius* se jí ptal, zda spala zcela klidně.

3 A *Tullie* to potvrdila, neboť byla po cestě do hor velmi unavená.

4 A *Cyrenius* řekl: „To bylo pro tebe velké štěstí!

5 Kdybys totiž byla bděla této noci, musela bys vystát velký strach!

6 Neboť hled', ještě před hodinou poskytovala tato komnata pohled hrůzy!"

7 Zcela udivena se *Tullie* *Cyrenia* vyptávala, co že se přihodilo a co se stalo.

8 A *Cyrenius* ukázal *Tullii* tři lvy a řekl velmi pohnutým hlasem:

9 „*Tullie*, hled', to jsou přece tři strašlivá zvířata! Jsou to králové síly, zuřivosti a krutosti mezi zvířaty, jsou-li podrážděna;

10 a běda každému poutníkovi v pustině, kde žijí!

11 Nic ho před jejich zuřivostí nezachrání! Skok a člověk leží roztrhán v rozžhaveném písku pouště!

12 A přece jsou na světě lidé, ve srovnání s nimiž jsou tato zvířata géniové nebe!

13 Tato tři dravá zvířata nás oba v této noci zachránila před zlobou lidí a roztrhala v této komnatě dvacet spiklenců!"

14 *Tullia* se po tomto manželově vyprávění zděsila a řekla:

15 „Jak se to stalo? Proč jsem o tom nic nevěděla? Jestliže jsi už dříve něco věděl, proč jsi mi o tom nic neřekl?"

16 A *Cyrenius* řekl: „*Tullie*, věděl jsem sice, že se této noci něco přihodí,

17 ale nevěděl jsem, řečeno jasně, jak; věděl jsem jen tolik, kolik mi řeklo Božské Děťátko mého přítele;

18 že jsem ti o tom nic neřekl, je pouze projevem mé velké lásky k tobě, ty moje srdce!

19 A hled', už je všechno za námi; Bůh *Izraele* nás zázračně zachránil před nejohroženější smrtí,

20 za to Ho budeme milovat, chválit a velebit po celý náš život hluboko v našich srdcích!

21 Teď však, protože už jsi oblečena, vyjděme vstříc vznešené rodině a přivítejme ji ještě před branami města!"

22 *Cyrenius* přikázal služebnictvu, aby připravilo všechno pro stávající slavnost a dalo všechno zvláště dobře do pořádku,

23 a přikázal zrádnému služebníkovvi, aby ho následoval k městské bráně.

24 V té chvíli však přišel *Maronius* se třemi knězi z jiné části hradu a oznamoval *Cyreniovi*, že se nejnazešenější rodina již ke hradu blíží.

25 Nato nechal *Cyrenius* všeho a pospíchal s bušícím srdcem vstříc svému příteli *Josefovi*, který ho však již očekával na nejnižším stupni s *Marií*, *Dítětem* a s celým nebeským doprovodem s otevřenou náručí.

**Cyreniova zpráva a Josefova kritika. Lásky a milosrdenství jsou lepší než
nejpřísnější spravedlnost. Cyreniův dík. Společnost ve velké Cyreniově ložnici.**

1 *Cyrenius* objal *Josefa* velmi vroucně a krátce mu vypověděl, co se v noci v hradě přihodilo.

2 A *Josef* řekl: „Můj nejmilovanější příteli a bratře v *Pánu*, co mi chceš vyprávět, už jsem věděl ještě dříve, než se to stalo, a to navlas přesně, jak se potom přihodilo!

3 Ale *jedno* jsi neměl udělat tak, jak jsi to udělal!

4 A toto *jedno* spočívá v tom, že jsi ty roztrhané mrtvoly dal pochovat na veřejném místě!

5 U dělal jsi to sice z politického hlediska po právu, abys totiž tím příkladem odvrátil ostatní lid od podobných pokusů;

6 ale to je velmi neudržitelný prostředek! Neboť hled', nic na světě nemá kratšího trvání než děs, strach a zármutek!

7 Proto také není tento prostředek, který probouzí tyto tři věci, ani o vlas trvalejší, nežli tyto jím probuzené věci samy.

8 Jestliže však někdo tyto tři důsledky soudu setře svobodou svého ducha, rozhněvá se a zaútočí s dvojnásobnou zuřivostí na krutého soudce.

9 Veď proto lidi vždy věčně trvající *láskou* a snaž se nezbytné, hrůzu vzbuzující příklady před lidem skrýt, jen tak si udržíš jeho lásku!

10 Já ti pravím: Kapka milosrdenství při každé příležitosti je lepší, než celý palác plný nejlepších a nejpřísnější spravedlnosti!

11 Neboť milosrdenství polepší nepřítel stejně jako přítel; ale nejpřísnější a nejlepší spravedlnost činí spravedlivého pyšným a domýšlivým,

12 a viníka a odsouzeného plným vzteku a on potom přemýšlí jen, jak by se mohl na spravedlivém pomstít.

13 Co jsi učinil, nedá se už změnit, .

14 ale pro budoucnost si tyto zásady pamatuj; jsou lepší, než zlato a lepší, než nejčistší zlato!"

15 *Cyrenius* padl Josefovi opět do náručí a děkoval za to poučení jako syn vlastnímu otci.

16 Nato se celá společnost odebrala do *Cyreniovy* ložnice, která, jak bylo ve velkém Římě zvykem, byla ve velkém sále.

17 Neboť Římané říkali: „Ve spánku vždy člověk vypařuje nemoc;

18 nemá-li dostatečný prostor, aby se v ložnici rozptýlila, padne opět na člověka zpět, a on onemocní!"

19 Z toho důvodu měli bohatí Římané dokonce i fontány ve svých velkých ložnicích, neboť fontány čistily vzduch a pohlcovaly zlé výpary.

20 A tak byla také v tomto hradě *Cyreniova* ložnice největším sálem a byly v ní dvě fontány se širokými nádržemi na vodu, kde plulo mnoho mořských cibulí.

21 Podlaha sálu byla z černého a hnědého mramoru a celý sál byl nádherný podle staroegyptského vzoru.

22 V tomto sále se tedy nyní vynacházela celá společnost a rozmlouvala o mnohém z minulosti, zatímco *Cyreniovo* služebnictvo se snažilo ve vedlejších sálech co nejhorlivěji uspořádat všechno, co mu bylo přikázáno.

139

Zkroušenost zrádce. Soucit tří lvů se zkroušeným. Josefova dobrá rada. *Cyreniova* velkomyslnost a její nádherný účinek na zkroušeného sluhu.

1 V koutě sálu však stál také proradný sluha a litoval, že zradil svého pána;

2 ale nikdo si ho nevšímal, protože byli všichni zabráněni do hlubokých a moudrých rozhovorů.

3 *Cyreniovo* věrné služebnictvo mělo beztak co dělat s výzdobou tabule, v kuchyni a s okrášením sálů.

4 A tak se ani služebnictvo nestaralo o přesmutného kamaráda.

5 Tu se však naráz pozvedli tři lvi, běželi ke zkroušenému *Cyreniově* služebníkovi, olizovali ho a projevovali mu nejrůznějšími posunky účast.

6 *Maronius* byl první, kdo si povšíml, co tři lvi se sluhou dělají, a ukázal to *Cyreniovi*;

7 *Maronius* se totiž obával, že by ony tři šelmy mohly na sluhu dostat chuť.

8 Když *Cyrenius* zpozoroval tuto podivnou situaci svého proradného sluhy, začal teprve s *Josefem* mluvit o sluhově provinění.

9 A *Josef* řekl: „Příteli a bratře, považuj to za příklad toho, co jsem ti předtím radil na schodišti a ukázal ti, že kapka milosrdenství je lepší, než celý palác, plný nejlepších spravedlností!

10 Ona tři zvířata tě zde předcházejí dobrým příkladem; jdi tam a udělej jako člověk něco lepšího!

11 Na cestě sem z vily jsem se od jednoho z těchto služebníků Páně dověděl, jak jsi dnes ráno před svou ženou tato tři zvířata chválil.

12 Jak to přijde, že právě nyní tato tři zvířata ukazují, co jsi měl udělat hned na začátku?
13 Hleď, tak učí Pán lidi neustále!
14 Nic na světě se neděje nadarmo; i z otáčení jediného slunečního prášku se můžeš učit poznávat pravou moudrost!
15 Neboť i tento prášek je řízen a udržován stejnou moudrostí a všemohoucností Boží jako slunce a měsíc na nebi.
16 O to víc můžeš však tento jev považovat za mocný pokyn Páně, který ti říká jasně, co máš dělat.
17 Jdi tam a pozvedni trojnásobně ubohého a nešťastného; jdi tam a pozvedni hluboce zarmouceného a nanejvýš zkroušeného bratra!
18 Neboť toho Pán pro tebe připravil, aby se stal tvým nejvěrnějším bratrem!"
19 Když *Cyrenius* toto od Josefa uslyšel, pospíšil tam, pozvedl sluhu a řekl:
20 „Bratře, počínal sis vůči mně špatně; protože však u tebe shledávám lítost, pozvedám tě opět!
21 Od nynějška však nebudeš po mém boku putovat jako *čeledín*, nýbrž jako bratr!"
22 To *služebníkovi* zlomilo srdce a začal hlasitě plakat a naříkat, jak jen že se mohl prohřešit na nejušlechtilejším ze všech lidí.

140

**Cyreniova bratrská slova zkroušenému sluhovi a jeho přijetí do společnosti.
Závistiví sluhové a Cyreniova odpověď.**

1 Protože však *Cyrenius* viděl velkou vděčnost služebníkovi i jeho velkou lítost, těšit ho a řekl:
2 „Hleď, můj nový bratře v Pánu, my všichni lidé děláme před Bohem chyby a Bůh nám je odpouští, jestliže chyby uznáme a litujeme jich;
3 a přece je Bůh svatý, zatímco my jsme všichni před Ním velcí hříšníci!
4 Jestliže však odpouští svatý, proč bychom si neměli my hříšníci navzájem odpouštět své chyby?
5 Pokud člověk nepoklesl tak hluboko, že se stal vpravdě fúrií, spočívá nad ním Boží milost;
6 jestliže se však stal z člověka na světě skutečný ďábel, pak mu Bůh Svou milost vezme a předá ho soudu pekla!
7 Proto tři lvi roztrhali těch dvacet, kteří tě podplatili, neboť oni už ďábly byli;
8 tebe však ušetřili, protože jsi byl pouze svedený a byl jsi slepý a nevěděl jsi, co jsi učinil!
9 Pán Bůh neodvrátil Svou milost od tebe a otevřel ti oči, abys svých hříchů začal litovat.
10 Ty jsi svého doznaného hřichu litoval, a Bůh ti hřích odpustil.
11 Proto ti odpouštím i já tvé provinění na mně a pozvedám tě tak ke svému příteli a bratru v Pánu!
12 Pozvedám tě proto a vedu tě ke své nejsvětější vznešené společnosti.
13 Buď proto dobré mysli a následuj mě, aby ti můj vysoký přítel mohl požehnat jako skutečnému bratru!"
14 Tato vskutku nádherná *Cyreniova* řeč měla na zrádného sluhu nejlepší účinek.
15 Sluha jí byl utěšen a posílen, pozvedl se a následoval, rozplývá se v slzách, *Cyrenia* ke společnosti.
16 Když tam došel, zvedl hned *Josef* ruce a požehnal sluhovi a neřekl přitom než: „Pán nechť je s tebou!"
17 Nato *Cyrenius* přikázal donést hned zářivé nádherné roucho a sluhovi je obléci,
18 a obdařil ho hned čestným jménem a dal mu bratrské políbení.
19 Nato svolal *Cyrenius* veškeré služebnictvo a představil mu nového bratra a přikázal, aby ho poslouchali.
20 *Sluhové* však řekli: „Jaký to jsi spravedlivý soudce, jestliže zrádce povyšuješ a nás ponižuješ, ačkoliv jsme ti vždy prokazovali největší věrnost?"
21 „Mrzí vás," řekl *Cyrenius*, „že jsem dobrý a milosrdný? Komu z vás kdy u mne něco chybělo? A přece dosud ani jediný z vás pro mne nedal život v sázku!

22 Tento však byl poslední mezi vámi a dal pro mne svůj život v sázku; jeho jednáním jsem se zbavil svých nepřátel! Nezaslouží si proto toto povýšení?"

23 Nato služebnictvo zmlklo a šlo opět po své práci a bylo s tímto rozhodnutím spokojeno.

24 *Jeden z mládenců nebe* však řekl: „Stejně tak tomu bude jednou v Boží říši! Bude tam větší radost nad *jediným* kajícím hříšником, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří nehřešili nikdy!"

141

**Přípravy a pozvání k ranní hostině Cyreniem. Řeč Děťátka
k zsvěcení slavnosti. Pozvání a nasycení chudých. Potrava tří lvů.**

1 Mezitím byla připravena snídaně a upraveny stoly

2 a *služebníci* přišli a oznámili to Cyreniovi.

3 A *Cyrenius* šel a všechno si prohlédl, a protože shledal všechno v nejlepším pořádku, šel a pozval společnost ke stolu ve velkém sousedním sále.

4 Když tam *Josef* vstoupil, nemohl se dost vynadivit, protože se mu zdálo, jako by byl v malém Šalamounově chrámě v Jeruzalému.

5 Toto uspořádání bylo však dílem Maronia Pilly, který pochopitelně a jako bývalý místodržitel v Jeruzalému, věděl velmi dobře, jak chrám vypadá zvenku a zevnitř.

6 Plný radosti řekl *Josef*: „K tomu účelu jsi, můj bratře Cyrenie Quirine, nemohl vpravdě uskutečnit lepší myšlenku!

7 A já jsem na slavnosti Velikonoc jako v Jeruzalému; chybí jen svatostánek a chrám by byl úplný, kdyby i ten tady byl!

8 Opona zde je; ale za ní chybí Archa úmluvy!"

9 *Cyrenius* však řekl: „Bratře, domníval jsem se, že to Nejsvětější tak jako tak přinášíš živoucí s sebou, - proč by tedy zde mělo být umělé?"

10 Teprve nyní se *Josef* vzpamatoval ze svého překvapení a snění a vzpomněl si na Děťátka a Marii.

11 *Děťátko* však k Sobě zavolalo Cyrenia a promluvilo k němu (tu padli andělé na tvář):

12 „Cyrenie, udělal jsi mnoho, abys nejčistšímu muži na zemi připravil radost; ale na *jedno* bys málem zapomněl!

13 Hleď, pořádáš dnes velkou, nádhernou slavnost!

14 Je tady dnes všechno, co mohou tři světadíly poskytnout nejlepšího a nejušlechtilejšího!

15 A dobře činíš; neboť vpravdě se nedostalo větší cti ve věčnosti a nekonečnosti na žádném světě žádnému domu, než nyní tvému!

16 Neboť máš nyní před sebou Toho, před kterým všechny nebeské mocnosti zakrývají tvář!

17 *Josef* ti naznačil, že je svatostánek v tomto chrámě prázdný.

18 Hleď, tak tomu skutečně je; ale nemá tomu tak být!

19 Vyšli své služebníky ven, aby sem přivedli chudé, slepé, chromé, mrzáky a choré!

20 Pro ně dej v napodobeném svatostánku také připravit stůl a slavnostně je pohostit a moji služebníci o ně budou pečovat!

21 A hleď, svatostánek tak ožije a bude Nejsvětějšího představovat lépe, než prázdná Archa úmluvy v Jeruzalémě!

22 Současně se však postarej o tři kozly; ty předhod' lvům, aby také oni dostali potravu!"

23 *Cyrenius* nato políbil Děťátka a uposlechl hned Jeho rady.

24 A během hodiny byl vzorný svatostánek plný chudých a lvi dostali potravu.

**Josefova modlitba díky a pokory. Cyreniův láskyplný spor s Josefem
o zasednutí u stolu. Josefova moudrá rada a Cyrenius ustupuje.**

1 Když bylo všechno zařízeno a uspořádáno, pozvedl *Josef* oči k nebi a děkoval Bohu Abrahama, Izáka a Jákoba.

2 A když svou modlitbu díky dokončil, posadil se, se svými docela dole u královsky upraveného Cyreniova stolu.

3 *Cyrenius* však hned k Josefovi pospíšil a řekl mu:

4 „Ne, ne, můj nejvznešenější příteli a bratře, tak to nejde; neboť tato slavnost se týká *tebe*, nikoliv *mě!*“

5 Proto je tvé místo v čele stolu, a nikoliv tady dole!

6 Proto se pozvedni a dovol, abych tě se všemi tvými příslušníky posadil do čela stolu, kde je prostřeno zlatem!

7 Zde však budou sedět a ležet moji lidé; tak jsem to totiž přikázal!“

8 *Josef* však řekl: „Hleď, právě proto, že jsem tvůj nejpřímnější přítel a bratr, zůstanu se svými sedět zde na tomto místě!“

9 Neboť hleď, u mě neztratíš nic, i když budu sedět na nejnižším místě;

10 ale u svých velkých druhů ve státních úřadech ztratíš mnoho, neposadíš-li je do čela stolu!

11 Proto to nech, jak to je! Ve světě má mít svět přednost; v Boží říši tomu však bude docela opačně - neboť tam budou ti poslední první u stolu Abrahama, Izáka a Jákoba!“

12 *Cyrenius* však řekl: „Ó, bratře, těšil jsem se na tento den, že tobě, královskému synovi, vzdám též královskou poctu.“

13 Teď však je polovina mé radosti pryč, když musím přihlížet, jak ty, jemuž to všechno patří, musíš sedět až docela dole!

14 Bratře, jdi a posad' se alespoň doprostřed, abych byl u stolu u tebe blíž!“

15 A *Josef* řekl: „Ale můj nejmilovanější bratře, nebudeš přece dětinský?“

16 Víš přece, že se vždy musím řídit tím, co mi Bůh Pán předepisuje v mém srdci!

17 Jak bys mě mohl pokoušet, abych se tím neřídil?“

18 Posad' proto do čela ty velké a skvělé; a ty jako pán se můžeš posadit, kam chceš, protože ti přináleží u stolu *každé* místo.

19 A tím je věc vyřízena; podle zlatého náčiní už ti velcí poznají čestné místo a budou se cítit vysoce poctěni, jestliže jim tato čestná místa přenecháš a sám pro sebe si zvolíš místo podřadně.

20 *Cyrenius* Josefova slova pochopil, svým velkým vykázal čestná místa,

21 sám se však posadil s Tullii doprostřed stolu.

22 A tak bylo všechno uspořádáno co nejlépe; ti velcí se radovali, že sedí v čele stolu,

23 *Cyrenius* seděl spokojený uprostřed, a *Josef* se svými byl plný radosti, že ani při této velké skvělé slavnosti nepřestoupil příkazy Boží.

**Setník hledající Boha se vyptává. Kněz dobře odpovídá o Božím učení
a vyznává jediného pravého Boha. Josef odpovědí zkrátka odbývá vyptávajícího se setníka.**

1 Snídaně trvala asi hodinu a během jídla se mnoho mluvilo o nejrůznějších věcech.

2 *Setník*, který byl také při výstupu na horu, se ke konci tabule otázal jednoho ze tří bývalých nižších kněží:

3 „Poslyš, co ti říkám! Hleď, my máme učení, ve kterém se to bohy jen hemží, ať se člověk podívá, kam chce;“

4 ale ještě nikdy jsem žádného boha neviděl ani neslyšel!

5 O tisíci věcech se mi často zdálo, - nikdy však o nějakém božství!

6 Kdo však z nás všech nyní žijících lidí může vystoupit a svědomitě podle pravdy prohlásit: ‚Viděl jsem Dia nebo nějaké jiné božstvo a mluvil jsem s ním?‘

7 Protože však jsme stejně dobře lidé jako ti, kteří se v pravěku prý s bohy stýkali,
 8 nechápu, proč nás teď bohové tak nechali ve štychu a ani trochu se už o nás nestarají!
 9 Mohl bys mi to jako bývalý kněz nějakým přijatelným způsobem vysvětlit?"
 10 Nižší kněz však řekl: „Milý příteli, prosím tě o všechno na světě, už se mě nikdy na takové na výsosť hloupé věci neptej!
 11 Naši bohové nejsou nic než jednodenní jepice, které pocházejí z bažin naší hlouposti.
 12 Protože jsme však v naší hlouposti nedokázali vypátrat nic lepšího, než naše vlastní z bažin zrozené, dávali jsme jim přednost a představovali si je jako bohy,
 13 stavěli jim chrámy a vzývali v nich ty nejubožejší produkty naší hlouposti.
 14 Hleď, to jsou bohové, kterým jsme vystavěli chrámy a jimiž se Řím honosí!
 15 Ano, jediný pravdivý Bůh zřejmě jest; ten však byl vždy svatý a my, nejnečistější bytosti v srdcích, Ho spatřit nemůžeme, můžeme však vidět Jeho dílo!
 16 Chceš-li se však dovědět více o tomto *jediném* Bohu, obrať se na onoho čistého Žida; ten tě naučí - to ti přísahám - poznat Ho blíže!"
 17 S touto odpovědí byl *setník* spokojen; neboť dostal právě tu odpověď, jakou už dávno hledal.
 18 A tak přistoupil k Josefovi a přednesl mu svou žádost.
 19 A *Josef* řekl: „Dobrý muži, všechno chce svůj čas! Až dozraješ, bude ti to zjeveno; proto se zatím spokoj touto předpovědí!"

144

Josefův a Cyreniův úmysl prohlédnout si napodobený svatostánek. Námitka Děťátka. Josef v rozpacích. Mariina vysvětlující slova a souhlas Děťátka. Dodatečné poučení setníka.

1 Když byl takto vyřízen setník, hledající Boha, řekl *Josef* Cyreniovi:
 2 „Bratře, pojďme se teď podívat na svatostánek!"
 3 A Cyrenius se s velkou radostí podrobil přání svého nade všechno drahého přítele.
 4 Ale *Děťátko* se pozvedlo a řeklo Josefovi:
 5 „Slyš Mě, věrný živiteli Mého těla! Řekl jsi předtím setníkovi, Boha hledajícimu:
 6 ‚Všechno chce svůj čas; až dozraješ, bude ti další zjeveno! Spokoj se prozatím s touto předpovědí!"
 7 Říkám proto také před vstupem do vzorně napodobeného svatostánku:
 8 Také tento vstup chce svůj čas! Vy všichni k tomu ještě nejste zralí; až dozrajete, dám jej před vámi otevřít Svými služebníky!
 9 Prozatím se však spokojte touto předpovědí!"
 10 Tu na sebe *Josef* a *Cyrenius* významně pohlédli a jeden byl ve větších rozpacích než druhý.
 11 A *Josef* řekl *Marii*: „To je pěkné, když mi *Děťátko* rozkazuje už teď, kdy má ještě nožky v plenkách!
 12 Co asi udělá až Mu bude deset let, a co až Mu bude dvacet?"
 13 *Marie* však řekla Josefovi: „Ale milý otče Josefe, jak můžeš také ty zapochybovat?!"
 14 Andělé ti přece převelikou pokorou ukazují, *kdo* toto *Děťátko* je!
 15 A tolik zázraků, jež se kolem nás dějí! Jsou přece také nad slunce jasnějším důkazem této zázračné pravdy všech pravd.
 16 Hleď, já, tvá věrná žena a tvá děvečka, však chápu, co *Děťátko* chce Svými slovy povědět!
 17 U dělej to a jsem už předem přesvědčena, že hned zavane jiný vítr!"
 18 A *Josef* se nato opět otázal *Marie*: „A co to je, co mám učinit?"
 19 A *Marie* řekla: „Pohleď na muže, který hledá, a ukaž mu moudře, že To, co hledá, a domnívá se, že je To vzdáleno, je přece tak blízko!"
 20 A *Děťátko* se na Josefa přelaskavě usmálo a řeklo:
 21 „Ano, ano, Můj nejmilovanější Josefe, žena má pravdu; jdi a pouč setníka!
 22 Neboť hleď, těm, kdo prosí, hledají a tlukou, musí být otevřena brána do Mé říše, která byla tak dlouho zavřena!

23 Nemusíš však zrovna prstem ukazovat na Mne, protože Můj čas ještě nenastal; ty přece dobře víš, že všechno chce svůj čas!"
24 *Josef* potom políbil Děťátko a šel k setníkovi a řekl mu:
25 „Pojď a slyš, po čem toužíš, toho se ti má dostat!" A setník s radostí poslouchal, co mu *Josef* říkal.

145

**Setníkova otázka o příchodu Mesiáše. Josefova slova o Bytosti Mesiáše.
Slova nižšího kněze o konci pohanských chrámů. O živoucím chrámu v lidském srdci.**

1 Když se *setník* prostřednictvím *Josefa* seznámil se základy Božího učení a také s předzvěstí o příchodu Mesiáše,
2 hluboce se zamyslel a po chvíli se otázel, kdy tento Mesiáš přijde.
3 *Josef* mu odpověděl a řekl: „Tento Mesiáš, který všechny lidi osvobodí od jha smrti a spojí opět odpadlou zemi s nebem, je už zde!"
4 A *setník* se vyptával dál a řekl: „Jestliže je už Mesiáš zde, pak mi pověz, kde je a jak bych Ho mohl poznat!"
5 A *Josef* odpověděl: „To mi není dovoleno, abych ti na Něho ukázal prstem!
6 Pokud však jde o znamení, jak Ho poznáš, mohu tě na některá upozornit!
7 Hleď, Mesiáš bude především živým, věčným Synem Nejvyššího, tobě dosud neznámého Boha!
8 Nejčistší panna Ho počne nejzáračnějším způsobem, výhradní silou Nejvyššího.
9 Až bude počat a potom narozen, bude v Jeho těle sídlit plně nejvyšší síla Boží.
10 A až bude žít v těle na zemi, sestoupí Jeho služebníci a poslové z vysokého nebe a budou mu tajně, mnoha lidem však zjevně, sloužit.
11 Slovy a činy bude oblažovat všechny, kdo Ho budou následovat činy podle Jeho slov, a vzplanou ve svých srdcích k Němu láskou.
12 Ty však, kdo Ho poznat nebudou chtít, odsoudí Jeho všemohoucí slovo, jež kovovým písmem vepíše do každého lidského srdce.
13 Jeho slova však nebudou jako slova člověka, nýbrž budou plna síly života; a ten, kdo tato slova vyslechne, zachová je v srdci a promění v čin, ten neokusí nikdy smrt až do věčnosti.
14 Ve Svých slovech však bude jemný jako beránek a něžný jako hrdlička;
15 ale přesto budou Jeho nejtěššího dechu poslušny všechny elementy!
16 Poručí-li zcela tiše větrům, vyřítí se a rozbrázdí moře až na jeho dno!
17 Pohlédne-li na rozbouřené jezero, promění se vody v poklidné zrcadlo!
18 Dýchne-li na zemi, bude muset otevřít všechny své staré hroby a vydat všechny mrtvé životu!
19 A oheň ochladí *toho*, kdo ponese ve svém nitru Mesiášovo slovo živoucí!
20 Nyní, milý setníku, znáš podstatná znamení, podle kterých Mesiáše snadno poznáš!
21 Povědět o Něm *více* mi není dovoleno; to *kde je*, poznáš však jistě velmi snadno a velmi brzy!"
22 Toto vysvětlení zapůsobilo na *setníka* tak mocně, že se už sotva odvážil promluvit.
23 Šel nato k nižšímu knězi, kterého dříve oslovil, a řekl mu:
24 „Slyšel jsi také, o čem tento přemoudrý Žid se mnou hovořil?"
25 A *nižší kněz* řekl: „Říkám ti: Každé slovíčko proniklo hluboko do mé užaslé duše!"
26 A *setník* řekl: „Tak mi tedy pověz, jaký konec to potom vezme s našimi bohy, až vystoupí v plné činnosti Své božské síly Mesiáš světa, který mi byl tak neobyčejně pozoruhodně vylíčen!"
27 A *nižší kněz* odpověděl: „Nepocítil jsi před třemi dny sílu mocného orkánu?
28 Neviděl jsi na hoře náhlý konec našeho bývalého chrámu Apollonova a všechna následující znamení?
29 Hleď, zakrátko to stejně tak dopadne s Římem! Chrámy se změní v sutiny prachu!
30 A tam, kde se ještě obětuje Diovi, uvidíš v krátké době pouze pobořené hromady kamení; zato však budou lidé stavět živoucí chrámy ve svých srdcích!

31 V nich bude každý člověk, podoben knězi, moci přinášet jedinému pravému Bohu živou oběť, všude a v každé době! Tolik a nic více ti mohu povědět! Chceš vědět víc? Hleď, tam jsou ti, kdo vědí více než já! Proto se mě už dále nevyptávej !"

146

Další setníkovy otázky. Josefova slova o Mesiášově říši a o lásce jako hlavním klíči pravdy. Vstup společnosti do napodobeného svatostánku. Mariina pomoc ubohým slepcům.

1 Nato už se *setník* dál nižšího kněze nevyptával, ale odebral se hned zase k Josefovi.

2 Když k němu došel, vyprávěl mu všechno, co slyšel od nižšího kněze,

3 a tázal se hned nato Josefa, co si o tom všem má vážně myslet.

4 A *Josef* odpověděl a řekl: „Mysli si o tom všem, co ti bylo řečeno, tolik, kolik ti řečeno bylo;

5 na všechno ostatní však trpělivě čekej, tak se ti povede nejlépe!

6 Neboť hleď, v otázkách a odpovědích svatá Mesiášova říše nespočívá,

7 nýbrž jedině a pouze v trpělivosti, lásce, mírnosti a v plném odevzdání do božské vůle!

8 Neboť u Boha nelze nic lámat přes koleno, nic vymáhat a už vůbec ne vynucovat.

9 Shledá-li však Bůh, že je to pro tebe dobré, dostane se ti vyššího zjevení.

10 Měj však hned živou lásku k Bohu, kterého jsem ti naprosto čistě zjevil; láskou dospěješ nejrychleji tam, kde bys vlastně být chtěl!

11 Ano, taková láska ti dá naráz živě víc, než kolik by ses pokoušel dovědět se milionem mrtvých otázek!"

12 A *setník* se otázel: „Dobře, můj nejváženější a nejmoudřejší příteli! Všechno to udělám; ale musíš mi jen říci, jak milovat tvého Boha, kterého ještě tak málo znám!"

13 A *Josef* řekl: „Jako svého bratra, jako svou případnou nevěstu, tak Boha miluj!

14 Miluj své bližní jako samé bratry a sestry v Bohu, tím budeš milovat i Boha!

15 Čiň vždy a všude dobro, tak se ti dostane milosti Boží!

16 Buď milosrdný vůči každému, tak nalezneš před Bohem pravé živoucí milosrdenství!

17 Dále buď ve všech věcech mírný, jemný a trpělivý a varuj se pýchy, hrdosti a závisti jako moru,

18 potom Pán ve tvém srdci probudí mocný plamen,

19 a mocné světlo tohoto duchovního plamene z tebe zažene všechnu temnotu smrti a nalezneš potom sám v sobě zjevení, v němž najdeš odpověď na všechny své otázky, a to v plné záři a plném životě!

20 Hleď, to je správná cesta ke světlu a životu z Boha! To je pravá láska k Bohu; touto cestou se ubírej!"

21 Když se *setníkovi* dostalo toho mocného učení od Josefa, zadržel všechny své četné zbývající otázky a ponořil se do hlubokých myšlenek.

22 V téže chvíli však roztáhli mládenci doširoka oponu a *Josef* viděl, že je načase vstoupit do napodobeného svatostánku.

23 Už z daleké hlubokosti tohoto velkého sálu jim volali a děkovali vstříc ubozí nasycení.

24 Když však vstoupil do svatostánku *Cyrenius* v plném lesku s *Josefem* a *Marií* a s *Děťátkem*, byli chudí docela u vytržení.

25 *Cyrenia* stál ten pohled mnoho slz radosti a soucitu, stejně tak *Josefa* i *Marii*.

26 Bylo tam však mnoho slepých, chromých a mrzáků všeho druhu; byly jich tam celé stovky.

27 Tu se potají *Marie* modlila, vzala šátek, kterým často otírala *Dítě*, a otřela jím oči všech slepých; a všichni uviděli. Když se to stalo, nebrala chvála a velebení konce; společnost se proto odebrala zase nakrátko do hlavního sálu.

**Nemocní volají k Marii o pomoc. Marie poukazuje na Děťátko Ježíše.
Uzdravení nemocných a jejich poučení anděly. Setník hledá původce zázraku.**

1 Teprve po chvíli se vznešená společnost vrátila do napodobeného svatostánku a byla opět přijata s velkou chválou.

2 *Chromí, mrzáci* a ostatní *choří* však volali: „Ó, vznešená matko, která jsi pomohla slepým, prosíme tě, osvobod' také nás od našeho velkého utrpení!"

3 Marie však řekla: „Proč voláte ke *mně*? Já vám pomoci nemohu; neboť stejně jako vy jsem i já pouze slabou smrtelnou děvečkou mého Pána!

4 Ale *Ten*, kterého nosím na rukou, vám pomoci může; neboť v Něm jest věčná plnost Božské všemohoucí síly!"

5 Ale *nemocní* nedbali Mariiných slov, nýbrž křičeli ještě víc: „Ó, vznešená matko, pomoz nám, pomoz nám ubohým a zbav nás našeho utrpení!"

6 Tu se vzpřímilo *Děťátko*, pozvedlo ruku nad nemocnými a v okamžiku byli všichni uzdraveni dokonale.

7 *Chromí* vyskočili jako jeleni, *mrzáci* byli rovní jako cedry na Libanonu a všichni ostatní *choří* byli zbaveni nemocí.

8 A *andělé* potom přistoupili ke všem ubohým, vyzvali je, aby mlčeli, a zvěstovali jim blízkost Boží říše na zemi.

9 Tato událost probudila našeho *setníka* z jeho hlubokého zamyšlení a šel rovněž za společností do svatostánku.

10 Když tam přišel, šel rovnou k Josefovi a otázal se: „Vznešený příteli, co se zde přihodilo? Nevidím zde ani slepé ani chromé, ani mrzáky ani jiné trpící!"

11 Jak to je možné? Byli všichni uzdraveni zázrakem, nebo byl jejich dřívější stav pouhým zdáním ?

12 A *Josef* řekl: „Jdi a promluv o tom s těmi, kteří ti teď připadají tak záhadní! Oni ti budou moci nejlépe povědět, co se teď s nimi stalo!"

13 A *setník* učinil, co mu *Josef* poradil; neboť vyptávání bylo vůbec jeho slabou stránkou.

14 Všude však dostal *stejnou* odpověď; všude mu bylo řečeno: „Byl jsem uzdraven zázračným způsobem!"

15 A *setník* se zase vrátil k Josefovi a ptal se: .

16 „Kdo z vás učinil ten zázrak? Kdo z vás má takovou zázračnou moc? Kdo z vás je dozajista Bohem?"

17 A *Josef* řekl: „Hleď, tam stojí opět ubozí uzdravení!"

18 „Jdi ještě jednou k nim a zeptej se; oni ti už dají pokyn, kde hledat!"

19 A *setník* se znovu obrátil na chudé a ptal se, kde je *Ten*, kdo činí zázraky.

20 *Chudí* však řekli: „Pohleď na. tu velkou společnost; z jejího středu k nám přišlo zázračné uzdravení!"

21 Zdá se, že tu moc má ta malá Židovka! Ale jak? To budou bohové vědět lépe než my!"

22 *Setník*; nyní nevěděl o mnoho více než předtím.

23 *Josef* však *setníkovi* řekl: „Hleď, ty jsi bohatý Říman; postarej se o tyto chudé z lásky k Bohu, tak se dovíš více! Teď se tím však spokoj!"

**Soutěžení v dobročinnosti mezi setníkem a Cyreniemi.
Bezradný setník je poučen Josefem.**

1 Když *setník* toto od Josefa uslyšel, nepřemýšlel dlouho, nýbrž šel k Cyreniovi a řekl:

2 „Císařská konzulská výsost! Vaše výsost dozajista slyšela. co mé maličkosti poradil ten moudrý Žid?"

3 Rozhodl jsem se proto co nejlépe následovat jeho rady.

4 Prosím proto Vaši výsost, aby toto moje rozhodnutí schválila, podle kterého chci přijmout do zaopatření jako vlastní děti všechny tyto chudé."

5 A *Cyrenius* řekl: „Můj nejváženější milý setníku! Je mi líto, že ti nemohu dopřát tohoto vznešeného potěšení!

6 Neboť hled', právě jsem je všechny přijal do svého vlastního zaopatření!

7 Ale nad tím nemusíš truchlit; setkáš se jistě ještě s mnoha chudými.

8 Následuj rady moudrého Žida a sklidiš stejnou odměnu!"

9 *Setník* se před *Cyreniem* uklonil, šel hned k *Josefovi* a řekl:

10 „Jen se podívej, co mám teď dělat, když mě *Cyrenius* už dávno předešel? Kde teď vezmu chudé? Vždyť tady jsou pohromadě všichni z celého města *Ostrazine*!"

11 *Josef* se na setníka přátelsky usmál a řekl mu:

12 „Ó, můj drahý příteli, nedělej si s tím starosti; neboť všeho ostatního měla vždy země větší nedostatek než chudých!

13 Hled', vždyť to nemusí být zrovna slepí, chromí, mrzáci a jinak choří!

14 Jdi a navštiv rodiny v domech, přesvědč se o jejich všeliké nouzi, a hned najdeš dostatek příležitosti dát svůj přebytek těm, kterým náleží!

15 Hled', toto město je vlastně více méně ruina než pohledné kvetoucí město!

16 Prohlédni si jen polorozpadlá obydlí leckterých občanů a poznáš hned zbytečnost svého zármutku nad nedostatkem chudých!"

17 *Setník* však řekl: „Milý moudrý příteli, to máš jistě pravdu,

18 ale ti chudí mi budou moci povědět málo o přicházejícím *Mesiáši*, protože, stejně jako já, ve srovnání s tebou setrvávají v bludařství.

19 *Tito* však na sobě zažili tolik zázračného a mohli by mi postupně mnohé odhalit!"

20 A *Josef* setníkovi odpověděl: „Oho, můj milý příteli! Domníváš se snad, že odhalení toho, co je duchovní, je na chudých?

21 Ó, velice se mýlíš! Hled', to odhalení spočívá jen v lásce tvého vlastního srdce a ducha! Projevíš-li lásku činem, rozzáří se ti z plamene takové lásky světlo, nikoliv však z úst chudých!" Tímto výkladem byl setník uspokojen a neptal se už, co by měl učinit.

149

Otázka, týkající se vyspravení staré kartaginské lodi o sabatu. Slova Děťátka o dobročinnosti o sabatu. Neposlušnost Josefova, věrného zákonům. Andělé zázračně loď opravují.

1 Když se setník uklidnil, dal *Cyrenius* rozkaz veliteli, aby příští den vypravil loď, která měla přepravit chudé do Týru.

2 *Velitel* však řekl: „Císařská konzulská Výsosti! Pokud vím, kotví venku v přístavu pouze stará kartaginská loď, která je však ve velmi bídém stavu.

3 Stavitelé lodí však v tomto městě nejsou, nanejvýš tu a tam ubozí tesaři, kteří dovedou s bídou a nouzí sotva opravit rybářský člun.

4 Je proto otázkou, jak tu starou kartaginskou loď dáme do pořádku!"

5 A *Cyrenius* řekl: „Nestarej se s tím si hned co nejlépe poradíme!

6 Hled', onen moudrý Žid je povoláním velký mistr tesař, stejně tak jeho pět synů!

7 K němu se obrátím o radu a jsem přesvědčen, že mi dá zvlášť v této věci nejlepší radu!"

8 Nato se *Cyrenius* obrátil na *Josefa* a věc mu vysvětlil.

9 *Josef* však řekl: „Příteli a bratře, všechno by bylo v pořádku, kdyby dnes nebyl náš největší sabat, kdy se práce nesmíme ani dotknout!

10 Ale jsou zde možná tesaři, kterých se náš sabat netýká; těm bych mohl poradit!"

11 Tu se pozvedlo *Děťátko* a pravilo: „Josefe, i o sabatu může člověk činit dobro!

12 Slavení sabatu není ani tak v celodenní zahálce, nýbrž v dobrých skutcích.

13 Mojžíš sice co nejpřísněji přikázal sabat světit a ve svém příkazu označil každou zbytečnou a pracujícím zaplacenou práci za zhanobení sabatu, což je před Bohem ohavnost;

14 ale činit o sabatu vůli Boží, to Mojžíš nezakázal nikdy!

15 V žádném zákoně nestojí psáno, -že o sabatu se má nechat bratr zahynout!
16 Já však, jako Pán sabatu, říkám: Čiňte též o sabatu dobro, tak ho oslavíte nejlépe!
17 Jestliže se však, Josefe, neodvažuješ malou opravou lodi byt' jen zdánlivě překročit Mojžíšův zákon, ať to ihned učiní Moji služebníci!"
18 A Josef řekl: „Můj božský synáčku, máš jistě pravdu; ale hled', já jsem v zákoně zestárl a nechci jej přestoupit ani zdánlivě!"
19 Nato povolalo *Děťátko* ihned mládence a řeklo: „Jděte tam tedy vy a splňte Mou vůli;
20 neboť Josef dbá více zákona než zákonodárce a sabatu více než Pána sabatu!"
21 A tak rychle jako myšlenka opustili mládenci sál a dali v okamžiku loď do pořádku a hned nato se opět vrátili.
22 Všichni se té rychlosti podivovali, a mnozí nevěřili, že je loď v pořádku. Ale brzy přišli z přístavu poslové, kteří to Cyreniovi potvrdili. Nato se celá společnost odebrala na břeh a prohlédla si loď a podivovala se dovednosti těchto mláďenců.

150

**Návštěva přístavu. Drahocenná loď. Cyreniův dík Josefovi.
Děťátko odpovídá a poukazuje na dobrodiní chudým.**

1 Cyrenius však si prohlédl loď důkladně a propočítal, kolik lidí by se na ni mohlo umístit.
2 A zjistil, že by se tam v případě nouze mohlo docela pohodlně umístit třeba i tisíc lidí.
3 Při tomto propočítávání se však Cyrenius též přesvědčil o mimořádné pevnosti a půvabnosti této lodi;
4 nevypadala totiž jako stará, vyspravená loď, nýbrž jako z jednoho kusu ulitá.
5 Nebylo vidět jedinou spáru a ve dřevě nebyly stopy let, větví ani vláken.
6 Když se *Cyrenius* o tom všem přesvědčil a vrátil se z lodi na břeh ke společnosti - pochopitelně se svým nezbytným doprovodem přistoupil ihned k Josefovi a řekl:
7 „Můj nejvznešenější příteli, ty nejšťastnější člověče na zemi! Nad tím zázrakem se už vůbec nedivím; vím totiž nyní až příliš dobře, že u Boha je možné všechno.
8 Víím, že to není zhotovená a vyspravená, nýbrž docela nově stvořená loď; ale nedivím se tomu.
9 Neboť pro Pána je zřejmě stejně snadné stvořit celý svět nebo takovou loď; neboť země je přece také lodí, jež nosí přemnoho lidí na moři nekonečnosti!
10 Ale protože jsi mě učinil svým velkým dlužníkem, uvažuji, *jak* bych ti mohl tento dluh splatit!
11 Neboť hled', tato loď, která měla předtím cenu sotva jedné libry stříbra, protože se podobala spíše vraku než lodi, má nyní cenu vyšší než deset tisíc liber zlata!
12 Může se totiž nyní vydat na cestu přes Herkulovy sloupy (Gibraltar) do Británie nebo obeplout celou Afriku až do Indie.
13 Taková loď není vpravdě pro užitek světa zlatem k zaplacení!
14 Hled', můj nejvznešenější příteli, s tím si teď dělám starosti, jak s tebou tento dluh vyrovnat!
15 Kdyby pro tebe zlato něco znamenalo, pak, věř mi, jako že tvůj a nyní též můj Bůh žije, mohl bys mít během sedmi dnů deset tisíc liber!
16 Víím však, že je v tvých očích zlato ohavností, a jsem proto smutný, že musím zůstat dlužníkem svému největšímu příteli!"
17 A Josef uchopil Cyreniovu ruku, přitiskl ji na prsa a chtěl promluvit; ale při pohledu na toho ušlechtilého Římana se rozplakal.
18 Zato však se napřímilo *Děťátko*, usmálo se na Cyrenia a řeklo: „Můj milý Cyrenie Quirine, vpravdě ti pravím: Kdybys byl přijal jen *jediného* chudého Mým jménem, učinil bys více, než zač stojíš deset tisíc takových lodí!
19 Ty jsi jich však v krátké době zaopatřil několik set a já bych ti musel dát mnoho takových lodí, abych tě za to pozemsky odměnil.
20 Neboť věz, u Mne platí jediný člověk více než celý svět plný takových lodí! Proto si nedělej starosti s domnělým dluhem!
21 Co činíš chudým, činíš Mně; ale odměním tě nikoliv zde na zemi, nýbrž až zemřeš, probudím

hned tvou duši a učiním tě podobným těmto Mým služebníkům, kteří opravili tuto loď!"

22 *Cyrenius* se rozplakal a ujišťoval, že od nynějška zasvětil celý svůj život blahu chudého, trpícího lidstva.

23 *Děťátko* však pozvedlo ruku a pravilo: „Amen“ a poté požehnal *Cyreniovi* i lodi.

151

**Oběd na hradě. Setník hledá ve městě chudé
a *Cyrenius* ho po návratu chválí. Požehnání *Dítěte*.**

1 Nato se celá společnost odebrala opět do města a do hradu, kde byl mezitím připraven oběd zcela podle židovského obyčeje.

2 Všichni opět zaujali dřívější místa a posilnili se chutně připraveným obědem.

3 Teprve ke konci oběda si *Cyrenius* povšiml, že známý setník není mezi hosty.

4 „Kde je, co dělá?“ vyptávali se *všichni* při hořejší římské části stolu.

5 *Cyrenius* se však obrátil na svého Josefa a zeptal se ho na to.

6 A *Josef* odpověděl a řekl: „Nestarej se o něho; vydal se totiž do města hledat chudé!“

7 Jde mu ovšem víc o nalezení vnitřního světla než o chudé;

8 ale to na újmu jeho věci vůbec není, protože v hledání samém se mu otevře pravá cesta sama od sebe!“

9 Když se to *Cyrenius* dověděl, radoval se velice a ve svém srdci setníka chválil.

10 Když se však římská část rozdělila v nejrůznějších domněnkách o setníkově nepřítomnosti, přišel sám veselý ke společnosti, která ho hned ze všech stran zahrnula tisíci otázkami.

11 *Setník* však, sám velký přítel otázek, byl rovněž velkým přítelem odpovědí.

12 Šel proto hned k *Cyreniovi* a omluvil se, že si tentokrát při obědě počínal jako zběh.

13 A *Cyrenius* podal setníkovi ruku a řekl mu:

14 „Věřu kdybychom stáli proti nepříteli a ty bys z takového důvodu opustil své místo v boji, neměl by ses přede mnou z čeho zodpovídat!“

15 Neboť věru vpravdě vidím nyní, že jestliže jen *jedinému* člověku činíme dobro, činíme více, než kdybychom pro *Řím* vybojovali všechny říše světa!

16 Bohu Pánu záleží na *jediném* člověku více než na celém ostatním světě!

17 Proto činíme před Bohem mnohem více, jestliže se jako bratři postaráme z lásky o nějakého bratra tělesně a pokud možno též duchovně - ,

18 než kdybychom táhli do pole proti tisícům nejhorších nepřátel!

19 Ano, před Bohem je nekonečně chvályhodnější činit dobrodiní svým bratrům, než být největším hrdinou ve ztřeštěném světě!“

20 A *Děťátko* k tomu dodalo: „Amen; tak tomu je, Můj *Cyrenie Quirine*!“

21 Setrvej na této cestě; tak bezpečně jako tato nevede vpravdě žádná jiná k věčnému životu! Neboť láska je život; ten, kdo má lásku, má také život!“ Nato *Děťátko* požehnal *Cyreniovi* a setníkovi očima.

152

**Slova *Děťátka Ježíše* *Cyreniovi* při odevzdání chudých. *Cyrenius* jako
předchůdce *Pavla*. Předpověď o pádu *Jeruzaléma* mečem *Římanů*.**

1 Po této rozmluvě roztáhli mládenci opět oponu a celá společnost se zase odebrala k chudým. A *Děťátko* se napřímilo a očima požehnal chudým.

2 Potom se obrátilo k *Cyreniovi* a promluvalo obzvláště líbezným hlasem:

3 „Můj milovaný *Cyrenie Quirine*! Hleď, tito Moji služebníci, které zde vidíš jako něžné mládence, dohlízejí Mým jménem na celou tvorbu!“

4 Každý svět, každé slunce je musí poslouchat na nejtíší pokyn,

5 a vidíš proto, že Jsem jim dal neomezenou moc.

6 Stejně tak, jak jsem těmto Svým služebníkům svěřil celou tvorbu, aby ji řádně řídili, předávám tobě tyto mnohem větší světy života!

7 Hleď, tito bratři a sestry jsou víc než celá nekonečnost naplněná světovými tělesy a slunci!

8 Ano, pravím ti: Dítě v kolébce je víc, než veškerá hmota ve věčném nekonečném prostoru!

9 Pomysli proto, co velikého v tomto daru ode Mne dostáváš a nad jak veliké tě dosazují!

10 Veď se vší láskou, mírností a trpělivostí tyto chudé pravou cestou ke Mně a v budoucnu navěky nikdy nebudeš moci změřiti velikost odměny!

11 Já, tvůj Pán a tvůj Bůh, činím tě tímto předchůdcem v říši pohanů, aby *ten* (zde se poukazuje na Pavla), kterého jednou k pohanům vyšlu, byl přijat snadněji!

12 Napříště pošlu však také předchůdce (Jan Křtitel?) k Židům;

13 pravím ti však: ten bude mít tvrdý. úděl! A to, co on dokáže udělat v potu své tváře, dokážeš ty ve spánku!

14 Proto také bude dětem odňato světlo a odevzdáno ve vší úplnosti vám!

15 Vkládám proto do tebe jako dítě sémě, z něhož pro Mne jednou vyroste strom, na kterém vzejdou pro Můj dům zcela věčně ušlechtilé plody.

16 Ale fíkovník u dětí, který jsem už v dobách Abrahamových zasadil v Salemu - ve městě, které jsem v Melchisedechovi postavil vlastní rukou -, prokleji, protože nenese nic než listy!

17 Vskutku jsem ještě po všechen čas hladověl. Mnohokrát jsem dal strom v Salemu pohnout dobrými zahradníky, ale přesto Mně nepřinesl plody!

18 Proto také dřív než uplyne století, město, které Moje ruka pro Moje děti vystavěla; má padnout vaší rukou, rukou cizinců; syn tvého bratra má pozvednout meč proti Salemu!

19 Stejně tak jako nyní přijímáš tyto chudé za své děti, přijmu i Já vás cizince za Svě děti, a ony zapudí ty předchozí!

20 Podrž tato slova u sebe a potají jedne podle nich; Já však tě budu po všechny časy žehnat neviditelnou korunou Mé věčné lásky a milosti. Amen!"

21 Po těchto slovech všichni oněměli. Andělé leželi na tvářích a nikdo se neodvažoval promluvit a vyptávat se.

153

Cyreniova otázka týkající se Božství v Bytosti Dítěte. Josefův pokus o vysvětlení prostřednictvím živoucíh slov Božích u proroků. Dítě Ježíš Josefovo mínění opravuje.

1 Teprve po chvíli vzal *Cyrenius* Josefa stranou a řekl mu:

2 „Můj nejvznešenější příteli a bratře, slyšel jsi, co mi Děťátko říkalo?

3 Slyšel jsi, jak jednou vyslovilo zcela otevřeně: Já, tvůj Pán a tvůj Bůh?

4 Přičtu-li k tomu všemohoucnost Jeho vůle a služebníky z nebes, kteří vždy padají na tvář, když maličký promluví, pak je přece Dítě - jediným, věčným, pravdivým Bohem a Tvůrcem světa a všech věd v něm!

5 Příteli, bratře, co říkáš tomuto mému poznání? Není tomu tak? Nebo je tomu jinak?"

6 Zde se *Josef* poněkud zarazil; neboť považoval Dítě za dokonalého Božího syna, ale za Božství Samo Je nepovažoval.

7 Řekl proto po chvíli: „Považovat Dítě za Božství Samo by asi bylo trochu odvážné.

8 U Židů však tomu tak je, že jsou *děťmi* Božími - a proto jsou také *synové* Boží!

9 A je tomu tak už od otce Abrahama, který byl též synem Božím, a je tomu tak i s jeho potomky.

10 Kromě toho jsme měli vždy velké a malé proroky, a když tito promlouvali, promlouvali z Boha, a Bůh promlouval a mluvil skrze ně vždy v první osobě.

11 Takto promlouval jednou Bůh skrze Izaiáše: „Jáť jsem zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděluje moře, jehož vlny zvuk vydávají. Pán Cebaot jest jméno mé.

12 Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své přikryl jsem tě, abych štípil nebesa a založil zemi, a řekl Sionu: Lid můj jsi ty!"

13 A hleď, jestliže prorok také takto mluvil v první osobě, jako kdyby on sám byl Pán, nebyl přesto Pánem, nýbrž Duch Páně takto pouze promlouval ústy proroka!

14 A hled', tak tomu bude také zde: Bůh v tomto Dítěti probouzí obzvláště mocného proroka a promlouvá již jeho ústy předčasně, tak jako kdysi ústy chlapce Samuela!"

15 To sice Cyrenia uklidnilo, ale *Děťátko* žádalo Josefa a Cyrenia, aby přistoupili a pravilo Josefovi:

16 „Josefe, ty sice víš, že Pán většinou promlouval ústy proroků jakoby v první osobě;

17 ale nevíš, co Pán praví jednou u Izaiáše, když říká:

18 „Kdož jest to, který se běře z Edomu, v ubroceném rouše z Bazry, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje u velikosti síly své?

19 Jáť jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození.

20 Proč jest červené roucho tvé, a oděv tvůj jako roucho toho, kterýž tlačí v presu?

21 Pres jsem tlačil Sám, aniž kdo z lidí byl se Mnou. Tlačil jsme nepřátely v hněvu mém, a pošlapal jsem je v prchlivosti Své.

22 Až stříkala krev i nejsilnějších jejich na roucho Mé, a tak všecken oděv svůj zkálel jsem. Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v němž mají býti vykoupeni Moji, přišlo.

23 Když jsem pak viděl, že není žádného pomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protože Mi vysvobození způsobilo rámě Mé, a prchlivost Má, ta Mě podepřela.

24 I pošlapal jsem národy v hněvu Svém, a opojil jsem je prchlivostí Svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich!"

25 Josefe, znáš Toho, kdo přichází z Edonu a nyní přišel a nyní k tobě promlouvá: „Já to jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození.""

26 Při těchto slovech položil Josef ruku na prsa a vzýval v sobě *Děťátko*.

27 A *Cyrenius* řekl po chvíli docela tiše Josefovi: „Bratře! Zdá se mi při těchto, pro mne pochopitelně příliš moudrých slovech *Děťátka*, že jsem měl přece jen pravdu!"

28 A *Josef* řekl: „Ano, máš pravdu; ale o to víc musíš setrvat v mlčení, chceš-li žít!" - A *Cyrenius* si toto varování zapsal hluboko do srdce a řídil se jím po celý svůj život.

154

**Služební otázka setníkova. Cyreniova odmítavá odpověď.
Rozhovor zvědavého setníka s krásným andělem. Setníkovo utrpení lásky.**

1 Po této scéně přišel náš *setník* k *Cyreniovi* a ptal se ho, kolik mužů má večer poslat k jeho službám do hradu.

2 *Setník* se však ptal proto, že věděl, že dá *Cyrenius* svá zavazadla dopravit na loď ještě večer a řekne také, kolik set lidí vezme z Ostrazine do Týru.

3 *Cyrenius* se však podíval na *setníka* a řekl: „Můj milý příteli, kdybych se o to začal starat teprve nyní, postaral bych se špatně!

4 Ale k opatření nové lodi, která převezme tyto chudé, bude ještě dnes všechno obstaráno tak, aby žádný z cestujících neměl nouzi.

5 Což jsi neviděl, jak rychle byla opravena stará kartaginská loď těmito mládenci?

6 Hled', stejně tak může být a bude opatřena vším potřebným!

7 Pokud však jde o moje vlastní lodi, jsou už dávno opatřeny vším na celý rok, a to v krajním případě pro tisíc mužů.

8 Proto se kvůli mně nemusí nikdo namáhat, nýbrž jen zůstat ve své císařské službě."

9 Tato odpověď *setníka* překvapila, neboť jinak dbal *Cyrenius* velmi na vojenské počty.

10 Otázal se nato *Cyrenia* slovy: „Vaše císařská konzulská výsosti! Kdo jsou vlastně tyto mládenci? Jsou to praví egyptští kouzelníci, nebo to jsou dokonce polobozi nebo proslulí čarodějové a hvězdopřevodci z Persie?"

11 A *Cyrenius* řekl: „Můj milý příteli, ani jedno, ani druhé;

12 nýbrž, chceš-li už vědět, kdo tyto mládenci jsou, jdi k nim a zeptej se jednoho z nich a pochopíš to i bez mého přičinění!"

13 *Setník* se před *Cyreniem* uklonil a obrátil se hned na jednoho z přítomných mláďenců a otázal se ho:

14 „Slyš mě, můj nejlaskavější, nejnádhernější, nejkrásnější, mě zcela okouzující, ty všechny moje představy nádherností přesahující, ty nekonečně něžný, ty tvou nepochopitelnou krásou můj jazyk ochromující, ty nej- nej- nej-nejlíbeznější - mládenče!

15 Ano, - co - co - jsem - jsem se chtěl --:- chtěl – vlastně zeptat?"

16 A *mládenec*, nebeskou krásou až v zář přecházející, řekl setníkovi:

17 „To přece budeš vědět. Jen se vyptávej, příteli otázek; zodpovím ti všechno rád!"

18 *Setník* však byl celý pryč nad příliš velkou krásou mládence a nemohl ze sebe vypravit jediné slovo.

19 Po chvíli, když se byl dost nazevloval na - pro něho nepochopitelnou - mládencovu krásu, poprosil ho teprve o políbení.

20 A *mládenec* setníka políbil a řekl: „Tím je mezi námi svazek navěky! Seznam se teď blíže s oním moudrým Židem a dostane se ti velkého světla!"

21 *Setník* však byl do tohoto mládence tak strašně zamilovaný, že si ze samé lásky nemohl pomoci, a docela svou otázku zapomněl.

22 A tato láska ho trýznila až do večera a byla malým trestem za setníkovu věčné vyptávání; večer však byl opět uzdraven a neměl už chuť k takovému mláďenci se přiblížit.

155

Cyreniovy starosti o loď. Andělova dobrá rada. Cyrenius děkuje Josefovi a Děťátku. Josefova předpověď o Cyreniově dobrodružství na cestě.

1 Večer byla ještě připravena a hosty přijata večeře a potom se připravoval odjezd pro příští den.

2 Cyrenius i jeho doprovod však věděli, že kartaginská loď dosud není naložena ani zásobena a Cyrenius si potají přece jen dělal trochu starosti.

3 Tu však k němu přistoupil *mládenec* a řekl: „Quirine, ani potají se nemáš o nic starat!

4 Neboť hled', to, co ti dělá starosti, je už dávno v nejlepším pořádku!

5 Postarej se jen, aby byl v pořádku tento tvůj dům za tvé nepřítomnosti; o všechno ostatní se už postaráme my ve jménu Páně Boha Cebaota!"

6 Cyrenius *uvěřil* a nestaral se o nic, co se týkalo lodě.

7 Nato Cyrenius k sobě povolal setníka a předal mu řízení a obstarání hradu.

8 A když setník nastoupil opět svou obvyklou službu,

9 povolal k sobě Cyrenius velitele a předal mu opět plnou moc nad vojskem v tomto městě.

10 Neboť u Římanů nesměl velitel v přítomnosti místodržitele velet vojsku podle libosti, neboť místodržitel byl takřikajíc všechno ve všem.

11 Když byl *Cyrenius* s příkazy hotov, šel k Josefovi a řekl:

12 „Můj nejvznešenější příteli, chtěl bych vlastně říci ty můj svatý příteli a bratře! Zač všechno nyní tobě a obzvláště tvému nejsvětějšímu Děťátku vděčím!

13 Jak, kdy, čím budu moci tento velký dluh splatit?

14 Ty jsi mi dal Tullii, zachránil jsi zázračně můj život!

15 Nemohu ani vypočítat všechno mimořádné zázračné dobrodiní, jež jsi mi prokázal během krátkého pobytu tady!"

16 A Josef řekl: „Příteli, jak je tomu dlouho, kdy jsem byl ve velké tísní?

17 Tehdy jsi mi byl poslán vstříc do Týru jako zachraňující anděl Páně!

18 A hled', takto ruka ruku myje na velkém těle veškerého lidstva!

19 Ale už o tom dále nemluvme! Hled', je večer! Vila leží hodinu za městem; proto mi dovol vyrazit a vydat se na cestu domů!

20 Požehnání moje a Pána máš ty i tvoji druhové mnohonásobně; proto se můžeš klidně vydat na cestu!

21 Tři lvy však vezmi na loď, prokáží ti dobrou službu!

22 Neboť budete postiženi bouří a budete zahráni na Krétu a přepadnou vás loupeživí Kréťané.

23 A tam to bude, kde ti tři lvi opět prokáží dobrou službu!"

24 Tu dostal Cyrenius strach; ale Josef ho utěšoval a ujišťoval, že nikdo neutrpí ani nejmenší škody.

156

Dík Maronia, tři kněží a Tullie. Josefův příkaz mlčet.

1 Nato přišel k Josefovi Maronius *Pilla* se třemi knězi a děkoval mu za všechno zázračné dobrodiní.

2 A Josef ho napomínal, aby mlčelo všem, co zde viděl.

3 A *Maronius* i tři kněží to slavnostně slíbili.

4 Potom přišla *Tullie*, padla před Marií na kolena a rozplývala se v slzách díků.

5 Marie však se sklonila i s Děťátkem, pozvedla *Tullii* a řekla jí:

6 „Bud' mi požehnána jménem Toho, který spočívá na mých rukou! Zůstaň vždy vděčná ve svém srdci, bud' pamětliva tohoto Dítěte, tak v Něm nalezneš svou spásu!

7 Svůj jazyk však spoutej a neprozrad' nás nikomu!

8 Neboť až přijde čas, ukáže se Pán Sám světu!”

9 Nato propustila Marie dosud vzlykající *Tullii*.

10 Josef však řekl *Cyreniovi*: „Příteli, hled', mnozí z tvého doprovodu byli svědky tolika zázraků; přikaz jim pro jejich vlastní blaho, aby též oni mlčeli o tom všem! .

11 Neboť každého zrádce této čistě Božské věci postihne smrt, kdyby nechtěl mlčet!”

12 *Cyrenius* to Josefovi slíbil a ujistil ho, že se nikdy nikdo nic nedoví.

13 Josef *Cyrenia* pochválil a připomněl mu konečně příslibených osm dětí, totiž pět dívek a tři chlapce.

14 A *Cyrenius* řekl: „Ó; příteli, to bude určitě moje první starost!

15 Ale teď ještě jen jednu otázku: Hled', budu muset ještě v tomto roce odjet do Říma kvůli *Tullii*!

16 Můj bratr *Augustus Caesar*, který se už leccos, jak víš, ode mě dověděl, se mě bude jistě dál vyptávat.

17 Co mu mám říci? Jak hluboko smím tohoto ušlechtilého člověka zasvětit do tajemství?”

18 A Josef řekl: „Můžeš mu, ale pouze mezi čtyřma očima, povědět mnohé.

19 Ale upozorni ho, že bude-li mlčet, setrvá nerušeně ve své císařské hodnosti, a také jeho nástupci;

20 kdyby však někde vyzradil jediné slovo, ihned by ho Bůh potrestal!

21 A kdyby se stavěl na odpor proti Všemohoucímu, okamžitě zahyne s celým Římem!”

22 *Cyrenius* vroucně poděkoval Josefovi za toto poučení; a Josef mu požehnal a odebral se potom se svými do vily.

157

Láskyplný rozhovor Dítěte Ježíše s Jakubem. Břemeno a tíže Páně pro ty, kdo Ho v sobě nosí. Náhlé oněmění Dítěte Ježíše, které dosud mluvit dovedlo.

1 Když byli z města venku, předala Maria Děťátko *Jakubovi*; neboť se unavila, protože Je po celý den nosila na rukou.

2 A *Jakub* byl plný radosti, že smí zase jednou nést svého miláčka.

3 *Děťátko* však otevřelo oči a řeklo: „Ty, můj milý Jakube, Mě máš z celého srdce rád!

4 Ale měl bys Mě také tak rád, kdybych ti byl pořádně těžký?”

5 A *Jakub* řekl: „Ó, ty můj nejmilovanější bratříčku, i kdybys vážil tolik co já, nosil bych Tě s planoucím srdcem na rukou!”

6 *Děťátko* však řeklo: „Můj bratře, nyní ti nejsem pochopitelně těžký,

7 ale přijde jednou doba, kdy pro tebe budu velkým břemenem!

8 Činíš proto dobře, jestliže si už nyní v lásce zvykáš na Mou váhu;

9 až potom nastane těžká. doba, poneseš Mě v Mé plné váze stejně tak lehce, jako Mě neseš jako dítě!

10 Já ti však pravím: Každý, kdo Mě předem neponese jako dítě, podlehne jednou pod Mou plnou váhou!

11 Ten však, kdo Mě ponese ve svém srdci tak jako ty nyní na rukou jako malé, slabé děťátko, pocítí i v mém mužném věku stejně malou tíži!"

12 A *Jakub*, nechápaje tato veliká slova, se otázal, mazle se s Děťátkem:

13 „Ó, Ty můj nejmilovanější bratříčku, Ty můj Ježíši, necháš se snad nosit také jako *muž*?"

14 *Děťátko* však pravilo: „Ty Mě miluješ ze všech svých sil, a to Mi stačí!

15 Tvá prostota je Mi však milejší než moudrost moudrých, kteří mnoho počítají a předpovídají, ale jejich srdce jsou přitom chladnější než led.

16 Co ještě nyní nemůžeš pochopit, uchopíš rukama, až přijde čas.

17 Hleď, Jsem nyní ještě pouze dítě, které je v plně nedospělém věku;

18 a hleď, a můj jazyk je nic méně rozvázaný, a mluvím s tebou jako usedlý muž!

19 Kdybych takový chtěl zůstat, podobal bych se podvojně bytosti, dítěti podle vzezření a muži podle slyšení.

20 Ale tak to nemůže zůstat! Sváží si ještě na rok jazyk přede všemi kromě tebe;

21 ty však budeš slyšet Můj hlas pouze ve svém *srdci*!

22 Až však opět začnu mluvit ústy, bude Mě sice tvé oko vidět dospělejšího, ale tvé ucho bude ode Mne vnímat jen dětinské!

23 Tobě Jsem však nyní toto řekl, aby ses potom na Mne nezlobil; a tak necht' se stane!"

24 Nato přestalo Děťátko mluvit a počínalo si jako každé jiné dítě. A během tohoto rozhovoru došli všichni k vile.

158

Andělé zázračně opatřili Josefova domácí zvířata. Josefovo horlivé slavení sabatu. Gabriel poukazuje na činnost přírody o sabatu. Zmizení andělů.

1 Když došli do vily, přikázal hned Josef čtyřem starším synům, aby se podívali na zvířata a opatřili je, a potom aby se hned odebrali k odpočinku.

2 A oni šli a udělali to co nejrychleji; ale brzy se vrátili a řekli Josefovi:

3 „Otče, je to zázračné: dobytek i oslové jsou nakrmeni a napojeni, a přesto jsou jejich koryta plná a džbery na vodu až po okraj plné! Co to je?"

4 A Josef se šel sám podívat a shledal, že je pravda, co ti čtyři říkají.

5 Vrátil se a vyptával se přítomných mládenců, zda to udělali oni o sabatu.

6 A *mládenci* to potvrdili; Josef však řekl mládencům v rozpacích:

7 „Jak je to možné, že jste služebníky Páně a nesvětíte sabat?"

8 *Gabriel* však odpověděl: „Ó, ty čistý muži, jak jen nám můžeš položit takovou otázku?

9 Neuplynul tento den jako každý jiný? Nevyšlo a nezapadlo slunce jako v jiných všedních dnech? Nevál také dnes ranní, polední a večerní vítr?

10 Když jsme stáli u moře, což jsi neviděl čilý pohyb vln? Proč moře nechtělo slavit sabat?

11 Jak jsi dnes mohl chodit, jíst a pít a dýchat - jak to, že jsi nezakázal svému srdci bít?

12 Hleď, ty pro sabat úzkostlivý muži, všechno, co na světě je a děje se pouze činorodostí, propůjčenou nám Pánem, a je námi vedeno a řízeno!

13 Kdybychom chtěli po jeden celý den odpočívat, řekni, nezahynulo by všechno stvořené?

14 Hleď, musíme tedy slavit sabat pouze činností v lásce k Pánu, nikoliv však zahálčivým nicneděláním!

15 Pravý klid v Pánu spočívá tedy v pravé lásce k Němu v srdci a v neutuchající činnosti, směřující k zachování věčného pořádku.

16 Všechno ostatní je před Bohem ohavnost, plná lidské pošetilosti!

17 Toto dobře zachovej v mysli a nerozpakuj se v žádném sabatu činit dobro, tak se budeš zcela podobat Pánu, tvému i mému Stvořiteli."

18 Po těchto slovech padli všichni mládenci před Děťátkem na tvář a zmizeli.
19 Josef však tato slova vnořil hluboko do svého srdce a už nikdy si potom nedělal takové starosti se sabatem.

159

**Údiv a neklid Eudokie po náhlém zmizení nádherných mládenců. Uklidňující slova Marie.
Noční klid. Stesk Eudokie po Gabrielovi, jeho náhlé zjevení a jeho rada.**

1 Když mládenci zmizeli, vyptávala se *Eudokia* Marie, kdo vlastně tito mládenci byli.
2 Neboť *Eudokia* žila dosud v pohanství a nevěděla nic o mimořádných tajemstvích nebe.
3 Že však při této příležitosti viděli i pohané anděly, spočívalo v tom, že po celou tuto dobu bylo otevřeno jejich vnitřní vidění;
4 a zmizení andělů nebylo proto nic jiného než *opětovné uzavření* duchovního vnitřního vidění,
5 a proto se po zmizení andělů *Eudokii* zdálo, jako by byla procitla z hlubokého snu.
6 Cítila se nyní opět zcela v přirozeném stavu a všechno, co po celý den viděla, slyšela a dělala, jí připadalo jako velmi živý sen.
7 Proto také je shora uvedená otázka ze strany *Eudokie* Marii omluvitelná;
8 neboť byla nyní opět ve svém vnějším stavu, a ten byl pohanský.
9 *Marie* však odpověděla a řekla: „*Eudokie*, budeme ještě dlouho pospolu a všechno, co je ti nyní nejasné, se vyjasní!
10 Pro dnešek se však odebereme k odpočinku; jsem totiž velmi unavená!“
11 *Eudokie* se navenek sice uspokojila touto útěchou; v jejím srdci však stoupala žádostivá touha.
12 Josef však řekl: „Moje děti, nastala noc; uzavřete vrata a jděte si odpočinout!
13 Zítřka je ještě posabat, kdy nepracujeme; budeme si tedy moci ještě o mnohém promluvit!
14 Pro dnešek však chvalte Pána a číňte, jak jsem vám přikázal!
15 Ty, *Jakube*, však připrav kolébku a dej Děťátko spát, a postav kolébku k matčině loži!
16 A ty, *Eudokie*, jdi rovněž do ložnice a posilni své údy sladkým spánkem ve jménu Páně!“
17 A *Eudokie* šla hned do komnaty, která jí byla určena, a položila se na lože; ale spánek nepřicházel.
18 Neboť zmizení mládenců příliš vzrušilo její ohnivou mysl;
19 neboť se zamilovala do *Gabriela* a nevěděla si nyní tady ani pomoci, protože předmět jejího srdce tak náhle zmizel před jejíma očima.
20 Když však všichni odpočívali a spali, pozvedla se *Eudokie* a otevřela okno a vyhlédla ven.
21 Tu stál náhle před ní *Gabriel* a řekl: „Musíš své srdce uklidnit!
22 Neboť hled', já nejsem člověk jako ty, nýbrž jsem duch a jsem posel Boží!
23 Vzývej však Děťátko, neboť Ono je Pánem! On uklidní tvé srdce!“ Nato anděl opět zmizel a *Eudokie* se uklidnila.

160

**Jakubova radostná dětská hra s Děťátkem. Josefovo pokárání a Jakubova
znamenitá odpověď. Sen Eudokie a nádherné svědectví o Pánu.**

1 Ráno, hodinu před východem slunce, byli jako obvykle všichni v Josefově domě na nohou a také Děťátko kopal v kolébce čile nožkami a vydávalo radostné dětské zvuky, jako by prozpěvovalo.
2 *Jakub* si s Děťátkem hrál podle svého způsobu, dělal před Pánem Nekonečnosti rukou všelijaké pohyby a zpíval a hvízdal přitom.
3 *Marie* však byla ještě na lůžku a podřimovala; proto činil *Josef*, pohroužený do svých ranních modliteb_ *Jakubovi* trochu výčitky, že dělá takový rámus a nedbá modliteb, ani podřimující matky.
4 *Jakub* se však omluvil a řekl: „Milý otče, hled', Pán nebe. a země má zalíbení v tom, jak se Jím zabývám!
5 My však máme přece vždy dělat jen to, co se Pánu líbí!

6 A hled', Pánu se líbí, co dělám! Jak by ti to tedy mohlo být protivné?

7 Matka by však jistě tak dobře nepodřimovala, kdybychom my oba, Děťátko a já, nedělali takový rámus!

8 Prosím tě, milý otče, abys mi prominul a nadále mi nevyčítal, jestliže ti někdy při svém povolání připadám rozpustilý, ale Pán v tom našel zalíbení!"

9 Josef však řekl: „Ano, ano, to je v pořádku, vidím rád, že dovedeš tak dobře s Děťátkem zacházet;

10 ale jen v budoucnu nemusíš dělat takový rámus, když vidíš, že někdo ještě spí a někdo jiný se usebírá v modlitbě k Bohu!"

11 *Jakub* Josefovi poděkoval za toto napomenutí, otázal se ho však slovy:

12 „Když se modlíš k Bohu, jak jsi se nyní modlil, k jakému Bohu se vlastně modlíš?

13 Co teď o tomto Děťátku vím, je nemožné, aby byl nějaký větší a pravdivější Bůh, než je Ono podle zcela zřetelného svědectví z nebe!

14 Co když podle proroků a podle četných zázraků tomu tak je?

15 Práví-li prorok: ‚Kdož jest to, kterýž se běře z Edonu, v obroceném rouše z Bazry, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje u velikosti síly své? Jáť jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození!‘

16 Otče, tato slova včera vztahovalo před tebou Děťátko na Sebe! Kdo tedy je Ono? Vždyť něco takového nemůže žádný člověk o sobě říkat! Bůh však je pouze *jediný!*

17 Kdo tedy je Děťátko, které říká: ‚*Jáť jsem*, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození!‘ "

18 Tu se *Josef* zarazil a řekl: „Můj synu *Jakube*, máš věru pravdu; jsi na tom lépe při kolébce než já zde v koutku, kde se modlím!"

19 Při těchto slovech vystoupila v nejvyšším vytržení *Eudokie* ze své komnaty, krásná jako ranní jitřenka, a padla před kolébkou na kolena a vzývala Děťátko.

20 A když se byla tak půl hodiny modlila, vstala a řekla: „Ano, ano, Ty jediný jsi to, a kromě Tebe už žádný!"

21 Dnes v noci jsem viděla ve snu slunce na nebi, a to bylo prázdné a mělo málo světla.

22 Potom jsem však spatřila na zemi toto Děťátko, a Ono zářilo jako tisíc sluncí, a od Něho šel mocný paprsek k onomu prázdnému slunci a prozářil je skrz naskrz.

23 V tomto paprsku jsem viděla anděly, kteří zde byli, vznášet se sem a tam, jejich počet byl bez konce, ale jejich tváře byly neustále upřeny na Děťátko! Ach, jaká nádhera to byla!"

24 Toto vyprávění vyvedlo Josefa zcela z jeho modlitebního koutku, nyní ve všem spoléhal na Děťátko a často se modlil u kolébky.

161

Líbezná ráno v Josefově domě. Maria a Josef si dělají starosti, že Děťátko oněmělo.

Mariina chybná zkouška..

Josefova velkomyslnost vůči slepému a jeho uzdravení Jakubem.

1 Tu se probudila Maria, vytřela si spánek z očí, vstala hned a umyla se a vyměnila v sousední místnosti noční roucho za denní šat.

2 Zakrátko přišla zcela očištěna opět zpět, podobajíc se andělu z nebe, tak krásná, tak dobrotivá, tak zbožná a tak starostlivě oddána do vůle Páně.

3 Pozdravila Josefa a políbila ho, objala *Eudokii* a políbila ji.

4 Po tomto radostném pozdravení, které vždy stálo starého Josefa několik slz radosti, poklekla Marie, a pokorná v srdci a plná lásky před kolébkou a modlíc se, podala Děťátku prs.

5 Když se Děťátko napilo, dala hned Marie připravit čerstvou koupel a vykoupala Je jako obvykle.

6 A Děťátko ve vaničce živě kopal nožkami a vydávalo pilně neartikulované zvuky.

7 A když bylo Děťátko vykoupáno a osušeno a oblečeno v čisté šatečky a zavinuto,

8 ptala se Marie Děťátka, jak že se má a jsou-li Mu příjemné čerstvé šatečky.

9 Neboť věděla, že Děťátko umí mluvit, a to božským způsobem; nevěděla však, a nikdo kromě Jakuba nevěděl, že si Děťátko opět svázalo jazyk.

10 Proto všechny udivilo, že Děťátko na Mariiny otázky neodpovídalo.

11 Marie nato Děťátko snažně prosila, aby alespoň trochu promluvílo; ale Děťátko vydávalo dětské zvuky a o jediném slově nemohla být ani řeč.

12 To Marii i Josefa znepokojilo, a domnívali se, zda snad andělé v noci Boží Dítě neodnesli do nebe a nezanechali na Jeho místě v kolébce docela obyčejné dítě.

13 Neboť víra ve výměnu dětí byla u Židů běžná.

14 Marie a Josef pozorovali Děťátko velmi úzkostlivě, zda je to totéž dítě,

15 nemohli však najít nic, v čem by se Mu nepodobalo, ani na hlavě, ani nikde jinde.

16 Tu řekla Marie: „Uschovejte vodu po koupeli a vyhledejte nemocného a přiveďte ho sem;

17 neboť až dosud měla tato voda vždy zázračnou léčivou moc!

18 Uzdraví-li se nemocný, máme ještě naše Děťátko, jestliže se *neuzdraví*, zlíbilo se Bohu dát nám jiné dítě místo Dítěte Svého."

19 Tu chtěl promluvit Jakub; ale Děťátko mu to srozumitelně v jeho srdci zakázalo, a tak mlčel.

20 Josef však poslal hned nejstaršího syna do města, aby přivedl nemocného.

21 Za půldruhé hodiny přišel se slepým a Marie mu omyla oči vodou po koupeli; ale očím slepého se světla nedostalo.

22 Tato událost rozesmutila Marii, Josefa, čtyři syny i Eudokii; jen Jakub zůstal veselý a vzal Děťátko a škádlil Je.

23 Slepec však reptal, protože se domníval, že si ho jen dobírají.

24 Josef však ho utěšoval a slíbil mu zaopatření pro celý život jako odškodnění za to, že si ho zdánlivě dobírali. To slepce opět uklidnilo.

25 Josef však pozoroval Jakubovu veselost a vytkl mu ji jako hřích na sobě, jeho otci.

26 Jakub však řekl: „Jsem veselý, protože vím, na čem jsem; vy však jste smutni, protože to nevíte! Což nevíte, že Boha nelze pokoušet?"

27 Nato Jakub na slepého dýchl, a ten okamžitě prohlédl; všichni však nad Jakubem žasli a nevěděli, na čem jsou.

162

**Josef pátrá po zdroji Jakubovy léčebné síly. Josef Jakuba vyslýchá.
Josef pochybuje. Jakubova správná odpověď z Pána.**

1 Po chvíli přistoupil Josef k Jakubovi blíže a tázal se ho, odkud taková síla v jeho dechu přichází.

2 A Jakub řekl: „Milý otče, slyšel jsem v sobě hlas, který ke mně takto promluvil:

3 ‚Vdechni slepému do tváře a navrátí se mu opět jeho vidoucí zrak!‘

4 A hled, věřil jsem pevně tomu hlasu ve mně, učinil jsem podle jeho slov, a slepec vidí!"

5 A Josef řekl: „Bude tomu tak, jak říkáš;

6 ale odkud přišel ten mocný hlas v tobě? Jak jsi jej slyšel?"

7 A *vyslýcháný* Jakub řekl: „Milý otče, což nevidíš Toho, kdo si v mých rukou hraje s mými kučery?"

8 Domnívám se, že to je On, kdo ve mně ke mně tak zázračně promlouval!"

9 A Josef se Jakuba vypytl dále a řekl:

10 „Považuješ Děťátko dosud za pravé? Nemyslíš si, že nám bylo vyměněno ?"

11 A Jakub řekl: „Kdo nebo jaká moc by asi mohla být schopna vyměnit Všemohoucího?

12 Což nepadli vždy andělé na tvář, když Děťátko zázračně promluvílo? Jak by tedy mohli s Ním, Všemohoucím, tak naložit?

13 Považuji proto Děťátko za pravé tak jistě a pravdivě, jak jistě a pravdivě jsem dosud nikdy ve výměnu Děťátka nevěřil!"

14 A Josef řekl: „Můj milý synu, nedal jsi mi dost pevný důkaz tvé víry;

15 ,neboť hled, takto mluví sám David, když praví: ‚Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují?‘

16 Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti Pomazanému Jeho, říkajíce:

17 „Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich!“

18 Hleď, můj synu, tato slova jsou duchovní, a králové jsou ony mocnosti a země je ona velká říše neviditelných mocností! - Co však mají v úmyslu? O čem mluví?

19 Není v tom naznačena možnost, že by mohli též vložit ruce na Pána!?”

20 A Jakub řekl: „Ovšem že ano, kdyby to Pán připustil!“

21 Ale už na začátku tohoto zpěvu je položena otázka: „Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemyšlují?“

22 Nechce tím snad David naznačit nepostačitelnost takových mocností proti Pánu?

23 Dále se tam praví výslovně: „Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se a posmívá se jim!“

24 Tehdáž mluvití bude k nim v hněvu svém a v prchlivosti své předěsí je!“

25 Milý otče, domnívám se, že tyto dvě strofy velkého opěvovatele Boha dostatečně ospravedlní mou víru!

26 Neboť mi potvrzují sdostatek, že Pán zůstává Pánem pro všechny časy a že s Ním nemůže být provedena žádná výměna!“

27 Josef užasl nad moudrostí svého syna a navrátil se s celým domem k opětnému přijetí pravého Děťátka a chválil proto a velebil Boha.

163

Práce Josefových synů. Mariina zručnost.

Píle Eudokie. Příchod osmi dětí z Týru.

Josefovo ušlechtilé poselství Cyreniovi. Maria jako učitelka osmi dětí.

1 Tímto způsobem bylo v domě Josefově opět všechno ve starém, dobrém pořádku.

2 Josef a jeho synové vyráběli výrobky ze dřeva a prodávali je lacino obyvatelům města;

3 a dělali to pochopitelně vedle svých ostatních prací v domácnosti. .

4 Marie a Eudokie obstarávaly domácnost a šily šaty a někdy také ozdoby pro bohaté rodiny ve městě.

5 Neboť Marie byla velmi zručná v uměleckém předení a pletla celé šaty;

6 Eudokie však byla dobrá švadlena a uměla se dobře ohánět jehlou.

7 A tak si vydělávala rodina vždy to nejnужnější a měla tolik, že mohla v případě nouze pomáhat i ostatním chudým lidem.

8 Teprve za čtvrt roku přišlo osm dětí z Týru v doprovodu spolehlivých Cyreniových přátel,

9 a přinesli velké výživné, které obnášelo osm set liber zlata.

10 Josef však řekl: „Děti přijmu, ale peníze nepřijmu; neboť na nich spočívá kletba Páně!“

11 Vezměte je tedy opět s sebou a dejte je Cyreniovi; on už bude vědět, proč je nemohu a nesmím přijmout!

12 Doručte mu však moje požehnání a můj pozdrav,

13 a řekněte mu, že jsem ho v duchu doprovázel na jeho cestě domů a byl svědkem všeho, co se mu přihodilo,

14 a že jsem ho žehnal. vždy, když mu hrozilo nebezpečí!

15 Ohledně ztráty tří zvířat na ostrově Krétě ať si nedělá starosti; neboť tak si to přál Pán, kterého on zná!“

16 Potom Josef požehnal přátelům Cyreniovým a převzal s velkou radostí osm dětí, které se hned v Josefově domě cítily jako doma.

17 Cyreniovi přátelé pak opět převzali zlato a odebrali se rychle zpět do Týru.

18 Josef však velebil Boha, že mu děti poslal, požehnal jim a svěřil vedení Marii, která se stala jejich hlavní učitelkou, protože se v chrámě naučila všechno možné.

19 A děti se učily řecky, hebrejsky a římsky číst a psát.

20 Neboť těmi třemi jazyky musel v *oné* době téměř každý člověk umět mluvit a v případě nouze také psátí římský jazyk však byl tehdy asi to, co je dnes galský (francouzský), a při lepší výchově nesměl chybět.

164

Klidný rok v Josefově domě. Zázračné uzdravení posedlého chlapce z rodiny mouřenínů Jakubem na rozkaz Dítěte Ježíše.

1 Od toho času probíhalo všechno v Josefově domě klidně a nestalo se nic zázračného.

2 A tento klid trval celý rok, kdy už Děťátko dovedlo Samo chodit i mluvit a hrálo si s ostatnímu osmi dětmi.

3 V té době přišla do Josefova domu mouřenínská rodina, která měla velmi nemocné dítě.

4 Neboť se tato rodina ve městě dověděla, že je v tomto domě zázračný lékař, který vyléčí všechny choroby.

5 Nemocné dítě byl desetiletý chlapec, kterého trýznil zlý duch obzvláště žalostně.

6 Duch nenechával chlapce dnem i nocí na pokoji, zmítal jím sem a tam, vzdouval mu břicho a způsoboval mu tak nesnesitelné bolesti.

7 Brzy nato ho hnal do vody, brzy zase do ohně.

8 Když byl však tento duch v Josefově domě, byl klidný a nehýbal se.

9 *Josef* se však vyptával chlapcova otce, který rozuměl řecky, za jakých okolností se chlapec roznemohl.

10 A *otec* vyprávěl Josefovi věrně, co všechno se od samého počátku s chlapcem přihodilo.

11 Nato zavolal *Josef* *Jakuba*, který se jako šestnáctiletý mládenec zabýval Děťátkem, a vyprávěl mu o svízeli mouřenínské rodiny.

12 *Jakub* se však obrátil na Děťátko a laskal Je a ve svém srdci s Ním promlouval.

13 *Děťátko* promluvílo zcela hlasitě v hebrejském jazyku:

14 „Můj bratře! Můj čas ještě zdaleka nenastali ale jdi ty k nemocnému chlapci, jehož rod nese znamení Kainovo,

15 dotkni se ukazováčkem levé ruky jeho hrudní jamky, a zlý duch okamžitě a provždy z chlapce unikne!“

16 A *Jakub* hned šel a udělal, co mu Děťátko přikázalo.

17 Tu zazmítal *zlý duch* chlapcem naposledy a křičel:

18 „Co strašného se mnou zamýšlíš? Kam teď mám táhnout, když jsi mě předčasně vypudil z mého příbytku?“

19 A *Jakub* řekl: „Pán si to přeje! Nedaleko je moře; tam, kde je nejhlubší, máš přebývat na jeho dně a bahno má být napříště tvým příbytkem. Amen!“

20 Nato duch chlapce opustil a on byl uzdraven v okamžiku.

21 Rodina chtěla potom dát Josefovi odměnu; *Josef* však nepřijal nic a propustil rodinu opět v míru a velebil Boha za toto zázračné uzdravení chlapce.

165

**Půlroční přestávka v zázracích. Ježíš jako čilý chlapeček.
Jakubova návštěva u počestného rybáře Jonaty. Christoforus
neboli světská váha Děťátka. Návrat domů za doprovodu Jonaty.**

1 Od této události uplynulo v naprostém klidu opět půl roku a nic zázračného se nepřihodilo.

2 Neboť Děťátko Svou vnitřní silou zabraňovalo pečlivě všemu, co by mohlo dát popud k jakémukoliv zázračnému činu.

3 Bylo čilé a hrálo si s ostatními dětmi, když měly čas;

4 jinak však se nejraději procházelo s *Jakubem* a rozprávělo s ním, když byli sami, velmi moudře.

5 Ale s ostatními dětmi mluvilo docela jako ostatní děti ve věku dvou let.

6 V tomto kraji však žil vystěhovalý Žid a věnoval se rybolovu v blízkém moři a z výdělku žil.
7 Tento Žid však byl velmi veliký postavou a byl silný jako obr.
8 Jednoho rána před sabatem brzy po snídani vzal Jakub Děťátko a šel s Josefovým svolením k tomuto Židovi, který bydlel dobrou hodinu přímé cesty od Josefova domu.
9 Jakub to učinil, protože ho už častěji pozval, a protože mu to Děťátko potají přikázalo.
10 Když přišel Jakub s Děťátkem do rybářova domu, byl tento velmi potěšen a předložil hned Jakobovi dobře upravenou rybu.
11 A Jakub jedl podle chuti a dával docela vybrané malé kousíčky také svému malému bratříčkovi k ochutnání.
12 A Děťátko jedlo se zřejmou chutí malé porce, které mu Jakub podával do úst.
13 To rybáře potěšilo, že byl bezděky dojat k slzám.
14 Jakub se však chtěl opět brzy odebrat domů;
15 *rybář* ho však vroucně prosil, aby u něho zůstal přes celý den.
16 „Ale večer,“ řekl, „tě i s tvým nejmilejším malým bratříčkem domů donesu!
17 Neboť hled, tys potřeboval nejméně půldruhé hodiny, protože jsi musel obcházet toto mořské rameno, které je ostatně velmi mělké!
18 Já však měřím téměř dva sáhy; voda mi sahá sotva po pás tam, kde je nejhlubší!
19 Vezmu tě potom i s dítětem na rameno, přebrodím s vámi mořské rameno a donesu vás pak snadno s pořádnou porcí čerstvých nejlepších ryb za malou čtvrthodinku domů!“
20 Tu promluvil Děťátko: „Jonato, tvůj úmysl je dobrý; ale nebudu ti s bratrem přece jen trochu těžký?“
21 A Jonata se usmál a řekl: „Ó, ty moje milé Děťátko, i kdybyste byli stokrát těžší, unesl bych vás docela snadno!“
22 A Děťátko řeklo: „Jonato, udělejme zkoušku; zkus jenom Mě přenést tam a zpátky přes mořské rameno, které je sotva padesát sáhů široké, a ukáže se, jak to vypadá s tvou silou pro nás oba!“
23 Jonata hned s touto zkouškou souhlasil, vzal s Jakobovým souhlasem Děťátko na ruce a brodil se s Ním mořským ramenem.
24 Na druhou stranu to šlo obstojně, i když se Jonata nesmírně divil, jak je Děťátko těžké.
25 Když Je však nesl zpátky, bylo Děťátko tak těžké, že Jonata považoval za nutné vzít pořádně těžké břevno, aby opíraje se o ně, Děťátko s největším úsilím donesl na břeh.
26 Když tam došel, posadil hned Děťátko na břeh, kde čekal Jakub, a řekl: „U Boha, co to je? Těžší než toto Dítě nemůže být celý svět!“
27 A Děťátko pravilo, usmívaje se: „To jistě; neboť jsi nyní nesl mnohem víc, než kolik obsahuje celý svět!“
28 Jonata však řekl, jen ztěžka se zotavuje: „Jak tomu mám rozumět?“
29 *Jakub* však řekl: „Milý Jonato, vezmi ryby a doprovod nás suchou cestou k nám domů a zůstaň u nás přes noc; zítra se ti dostane vysvětlení!“
30 Nato vzal Jonata tři soudky nejlepších ryb a doprovodil oba ještě dopoledne domů k Josefovi, který ho přivítal s velkou radostí, protože od mládí byli přáteli ze školy.

166

Jonata li Josefa, svého přítele z mládí. Jonata vypráví a vyptává se na zvláštní Josefovo Dítě. Josefova zpráva o Dítěti. Jonatova pokora a láska k Dítěti a jeho modlitba.

1 Jonata předal Josefovi tři soudky ryb, čímž mu udělal velkou radost; neboť Josef byl velký přítel ryb.
2 Potom řekl Josefovi: „Můj nejmilovanější příteli z mládí, řekni mi přece, co to máš za Dítě!
3 Nemůže být věru starší než dva nebo tři roky a mluví tak moudře jako kdyby to byl dospělý muž!
4 A hled, já, který unese na ramenou dva voly jako ty dvě jehňata, jsem chtěl, aby Jakub s Děťátkem u mne zůstali celý den a chtěl jsem s nimi večer přebrodit mořské rameno a donést je k tobě domů!

5 Když jsem však takové přání vyslovil před Jakubem, oslovilo mě Děťátko a řeklo k mému velkému údivu:

6 „Jonato, tvůj úmysl je dobrý; jen abychom ti nebyli příliš těžcí!“

7 Rozumí se samo sebou, že jsem se při této dětinské starostlivé otázce, vědom si své síly, musel smát!

8 Ale Děťátko potom řeklo, že uděláme zkoušku; měl jsem je samotné přenést přes mořské rameno a zase zpátky, abych se přesvědčil, zda mi opravdu nebude příliš těžké!

9 S Jakubovým souhlasem jsem Je na ruce nesl přes vodu.

10 Tam to bylo ještě snesitelné; ale zpátky jsem musel vzít hůl, o kterou jsem se opíral, a dostal jsem se jen s největší námahou na druhý břeh.

11 Neboť, ty, můj milý příteli, mi můžeš věru věřit, že Dítě bylo tak strašně těžké, že jsem cítil, jako kdyby na mých bedrech spočívala všechna tíha světa!

12 Když jsem se dostal na břeh, předal Děťátko rychle Jakubovi a trochu se zotavil,

13 ptal jsem se Jakuba, co že to je, že je Dítě těžší než svět.

14 Tu promluvil Dítě opět nevyzváno a řeklo,

15 že jsem nesl více, než kdybych byl nesl celý svět.

16 Příteli, Jakub byl svědkem toho všeho! A proto se tě ptám a pravím:

17 Jaké to máš u Boha Dítě? To nemůže být samo sebou!"

18 A Josef řekl Jonatovi: „Dovedeš-li mlčet jako hrob - jinak by tvůj život byl ve velkém nebezpečí! - mohu ti, svému starému, nejpoctivějšímu příteli, něco vyprávět!"

19 A Jonata přísahal a řekl: „Při Bohu a veškerých nebesích, chci raději tisíckrát zahynout v ohni, než bych tě zradil jediným slovem!"

20 Tu ho vzal Josef s sebou na svůj oblíbený pahorek a vyprávěl mu všechny události, týkající se Děťátka, o kterých Jonata nic nevěděl.

21 Jonata však, když byl v krátkosti všechno vyslechl, padl na kolena a vzýval z pahorku Děťátko, které právě dovádělo uprostřed ostatních osmi dětí,

22 a řekl na konci své dlouhé modlitby: „Ó, blaho všeho blaha! Můj Bůh, můj Tvůrce mě navštívil! Nesl jsem na rukou Jeho, který nese všechny světy a veškerá nebesa! Ó, ty nekonečná milosti všech milostí! Ó, ty země, jsi hodna takové milosti? Ano, teď rozumím slovům Božského Děťátka: ‚Nesl jsi více než celý svět!‘" Nato Jonata oněměl a nemohl u vytržení po celou hodinu vyslovit jediné slovo.

167

**Josef zve Jonatu jako hosta. Jonatovy rozpaky a doznání hříchů.
Nejlepší Josefova rada. Nejmilejší pokrm Děťátka: Jonatovo srdce.
Ježíšovo svědectví o Jonatovi.**

1 Když Jonata ukončil tak živě svou pobožnost, řekl mu *Josef*:

2 „Můj milý příteli, žiješ sám se třemi pomocníky ve své chatrči.

3 Dnes v předsabatu stejně už nebudeš chytat ryby; zůstaň proto dnes u mne a také o zítřejším sabatu!"

4 A Jonata řekl: „Ano, můj příteli a bratře, kdyby nebylo Božského Dítěte, zůstal bych u tebe rád;

5 ale hled', jsem hříšný člověk a jsem nečistý, a to zcela a ve všech svých údech!

6 Od té doby, co žiji mezi pohany, jsem sotva pomyslel na zákony Mojžíšovy a žil jsem spíše jako pohan než jako Žid.

7 A nemohu proto zůstat tam, kde sídlí Nejsvětější!"

8 A *Josef* řekl: „Bratře, tvůj důvod je dobrý; já jej však nepřijmu!

9, Neboť hled', Pán, který se projevuje tak milostivý dokonce vůči všem pohanům, projeví se jistě vůči tobě ještě milostivěji, protože jsi kající Žid!

10 Stačí jen, abys ho *miloval* a můžeš počítat s tím, že i Pán tě bude milovat nad míru!

11 Neboť hled', těch osm dětí i Eudokie jsou pohané, a přece se Děťátko s nimi stýká a má je nevslovně rádo!

12 Přijme proto také tebe láskyplně a bude k tobě přistupovat jako ke Svému nejlepšímu příteli!"

13 Po těchto slovech si Jonata dodal odvahy a odebral se s Josefem opět z pahorku do domu, kde byl už dávno připraven oběd.

14 Josef svolal všechny ke stolu. Marie vzala Děťátko a posadila se také jako obvykle vedle Josefa ke stolu.

15 *Děťátko* však nechtělo jíst mléčný pokrm, pro Něho připravený.

16 A Marie si dělala starosti, protože se domnívala, že Mu něco chybí.

17 *Děťátko* však řeklo: „Proč si děláš kvůli Mně starosti?"

18 Hleď, Jonata Mi přinesl lepší pokrm; ten budu jíst a ten Mě vpravdě nasytí!"

19 Marie však tím rozuměla ryby, které byly nakonec podány na stůl.

20 *Děťátko* však řeklo: „Marie, tys Mi nerozuměla!"

21 Ryby totiž nemyslím, i když pochopitelně jsou lepší než toto včerejší mléko, které už je sražené, a které vzal Joel místo čerstvého, aby Mi uvařil kaši.

22 Mám však na mysli velkou pokoru a velkou lásku jeho srdce (totiž srdce Jonaty), kterou Mi už častěji prokázal, aniž Mě znal!

23 Pravím ti, Marie, Jonata je silný člověk ve svých údech, ale láska v jeho srdci je ještě silnější.

24 A tato jeho láska ke Mně je obzvláště výživná potrava, která Mě nyní sytí! Z jeho ryb pojím také; ale kyselou kaši nechci!“ Z toho měl Jonata takovou radost, že se hlasitě rozplakal.

168

**Joelova špatně připravená kaše. Maria a Josef ho kárají.
Shovívavost Děťátka s Joelem. Pokyny, týkající se výchovy.**

1 Nyní teprve ochutnala Marie, kaši, kterou Joel pro Děťátko připravil, a shledala, že je opravdu trochu kyselá a krupičkovitě sražená.,

2 Zavolala proto hned Joela, který se v kuchyni čile zabýval pečením ryb.

3 Když přišel, řekla mu matka vážně: „Joeli, ochutnej tu kaši!"

4 Což máš tak málo úcty před. Děťátkem, před otcem Josefem přede mnou, věrnou ženou tvého otce, že mi můžeš něco takového udělat?"

5 Nemají snad naše krávy a kozy ve vemenech čerstvé mléko?"

6 Proč jsi vzal včerejší, už sražené, které se dá pít studené, když má člověk žízeň, ale ne sražené, protože je potom škodlivé, zvláště dětem?"

7 Nato ochutnal kaši *Josef* a chtěl už na Joela vyslat malé hromobití;

8 ale *Děťátko* se napřímilo a řeklo: „Ó, vy lidé, vy, proč Mě chcete všude předstihovat?"

9 Není snad dost, co jsem *Já* o Joelovi řekl? Proč ho tedy chcete ještě soudit po Mně?"

10 Myslíte si snad, že mám zalíbení v takové přísnošti? Ó, ne! Mně se líbí pouze láska, mírnost a trpělivost!

11 Joel se sice svou nepozorností provinil,

12 proto jsem ho také hned potrestal a pokáral Svou poznámkou. Ten trest však stačí; k čemu tedy ještě další kárání a hromobití?"

13 Každý otec má sice právo potrestat prutem nezpůsobné děti, ale dospělým synům má být moudrým a mírným učitelem!

14 Jen kdyby se syn stavěl otcí na odpor, má se mu vyhrožovat!

15 Jestliže se napraví, má být opět přijat v míru jako dříve;

16 jestliže se však nenapraví, má být vyhnán z otcova domu a zapuzen ze své vlasti!

17 Joel se však ničeho nedopustil, jen pro chuť na ryby neměl čas podojit kozu!

18 Ale napříště to už jistě nikdy neudělá; proto ať mu je všechno odpuštěno!"

19 Potom zavolalo děťátko Joela k sobě a řeklo: „Joeli, jestli Mě miluješ jako *Já* miluji tebe, nedělej v budoucnu svému otcí a své matce už takový zármutek!"

20 *Joel* však začal dojetím plakat a padl na kolena a prosil Děťátko, Marii i Josefa za odpuštění.

21 A *Josef* řekl: „Vstaň, synu, co ti odpouští Pán, odpouštím ti i já a matka!"

22 Ale teď jdi a podívej se, co dělají ryby!"

23 A *Děťátko* k tomu hbitě dodalo: „Ano, ano, jdi jen, jinak se ryby přepečou a nebudou potom dobré; chci je jíst také!”

24 Tato starostlivost se ostatním osmi dětem líbila, že se daly z radosti do hlasitého smíchu.

25 Také *Děťátko* se srdečně rozesmálo a přivedlo celou společnost u stolu do veselé nálady a Jonatovy oči se naplnily slzami z nadšení a z radosti.

169

**Pojídání ryb. Napomenutí Josefa neobsloženým Dítětem Ježíšem.
Důležitá odpověď Dítěte Ježíše a předpověď o zbožnění Marie.
Žehnající slova pokorného Děťátka.**

1 Zakrátko přinesl Joel na roštu upečené ryby a předložil je na stůl.

2 Josef hned každému předložil pořádnou porci a nezapomněl ani na sebe,

3 ale před *Děťátko* nepoložil pochopitelně žádnou porci, protože Ono jedlo s matkou.

4 *Děťátko* však tentokrát spokojeno nebylo, nýbrž vyžadovalo celou porci.

5 Tu řekl *Josef*: „Ale ty můj nejmilovanější synáčku, Ty můj Ježíši, to by přece pro Tebe bylo příliš mnoho!

6 Především bys to všechno sníst nemohl, a za druhé, kdybys to snědl, onemocněl bys!

7 Což nevidíš, že jsem dal matce větší porci, protože tě musí krmít?

8 Proto se zcela uklidni, můj synáčku; vždyť nevyjdeš nakrátko!”

9 A *Děťátko* řeklo: „To dobře vím - a ještě mnohé, co ty nevíš!

10 Ale bylo by se slušelo, abys dal Pánu celou porci!

11 Víš přece, kdo byl Melchisedech, král v Salemu? - Ty to nevíš!

12 Já to však vím a řeknu ti to: Král v Salemu byl Pán Sám; ale kromě Abrahama to nesměl nikdo tušit! .

13 Proto se Abraham před Ním skláněl až k zemi a dával Mu dobrovolně desátý díl ode všeho.

14 Josefe, Já jsem týž Melchisedech a ty jsi rovný Abrahamovi!.

15 Proč mi tedy nechceš dát desátý díl této dobré ryby?

16 Proč Mě odkazuješ na matku? Kdo asi stvořil rybu i moře? Byla to Marie nebo Já, král ze Salemu od věčnosti?

17 Hleď, Já jsem zde ve Svém vlastnictví od věčnosti, a ty Mi nechceš dát ani jedinou *celou* porci ryby? To je přece neslýchané!

18 Proto také se stane, že budou lidé jednou Mé tělesné matce předkládat mnohem větší porce než Mně.

19 A Já budu muset čekat na to,co bude matce předloženo, a tu bude veta po Melchisedechově pořádku!”

20 Josef však nevěděl, co by měl říci. Rozdělil však hned svou porci a předložil větší polovinu *Děťátku*.

21 *Děťátko* však řeklo: „Ten, kdo Mi něco dává a část si ponechává, ten Mě nezná!

22 Ten, kdo Mi chce dávat, ať Mi dá všechno, jinak to nepřijmu!”

23 Nato podal Josef radostně také svůj díl *Děťátku*.

24 *Děťátko* však pozvedlo pravici a požehnalo obě části a řeklo:

25 „Ten, kdo Mi dává všechno, získá stonásobně! Vezmi opět rybu, Josefe, a jez! Dej mi teprve, co ti zbude!”

26 Josef vzal nato rybu a pojedl z ní mnoho. Když však už jíst nemohl, zůstalo ještě tolik, že by to vystačilo pro dvanáct osob. A Dítě potom jedlo z toho, co zbylo.

**Jonatova marná otázka o Josefově vnitřním vztahu
k Děťátku a Josefova vhodná odpověď.**

- 1 Po této scéně u stolu, která stála Jonatu mnoho radostných i kajících slz, řekl Jonata Josefovi:
- 2 „Josefe, ty můj starý příteli z mládí, pověz mi docela upřímně, jak nekonečně šťastný se cítíš, když pomyslíš velikost toho, k čemu jsi byl povolán?
- 3 Co cítíš, když se na Děťátko díváš a tvé živoucí věřící srdce ti říká: „Hleď, to Děťátko je Bůh Jehova Cebaot,
- 4 který promlouval s Adamem, Enochem, Noemem, Abrahamem, Izákem a Jákobem,
- 5 který vysvobodil naše otce z tvrdé bídy této země Mojžíšem a dal Sám zákon v poušti,
- 6 a živil čtyřicet let ten velký národ v poušti, kde nerostlo nic než tu a tam trní a bodláčí,
- 7 který promlouval ústy svatých a proroků!“
- 8 Ó, Josefe, řekni, řekni mi, co cítíš v přítomnosti Toho, který stvořil nebe i zemi?
- 9 Ano, který stvořil anděle a první pár lidí a oživil je Svým věčně živoucím dechem!
- 10 Nebo řekni, zda vůbec můžeš promluvit, když to všechno promyslíš?
- 11 Nesvazuje ti už pohled na Děťátko tvůj jazyk, že musíš mlčet z velké úcty před Tím, kdo byl věčně?“
- 12 A Josef Jonatovi odpověděl: „Máš pravdu, že se mě tak ptáš;
- 13 ale uvaž sám, - co mám dělat? Je to už jednou tak a já musím snášet Nejvyšší, jako kdyby to bylo něco nízkého; jinak bych nemohl být!
- 14 Hleď, Bůh je jednou Bohem, a my jsme Jeho tvorové! On je všechno a my všichni jsme nic!
- 15 Tento vztah je stanoven správně; můžeš však sám vlastním nejvyšším myšlenkovým vzletem na tom vztahu něco pozměnit?
- 16 Vidíš, proto je tvá otázka marná! I kdybych měl srdce velké jako země, a hlavu tak velkou jako nebe, i kdybych mohl cítit a myslet tak, že by se všichni andělé chvěli,
- 17 pověz, jakou službu bych tím prokázal Tomu, který nese ve Své pravici veškerou nekonečnost tak jako já zrnko písku?!
- 18 Stal bych se tak více člověkem a Bůh méně Bohem?
- 19 Hleď, proto je tvá otázka marná! Všechno, co mohu učinit, je, že Děťátko *miluji* ze všech svých sil a prokazuji Mu nezbytnou službu, kterou ode mne vyžaduje! .
- 20 Všechno ostatní velké přemýšlení ponechávám stranou z toho důvodu, že dobře vím, že moje nejvznešenější a největší myšlenka je před Boží velikostí pouhým vychloubačným nic!“
- 21 Tato odpověď přivedla Jonatu na docela jiné myšlenky a už se potom Josefa takto nevyptával.

**Večer na Josefově oblíbeném pahorku. Jakub krmí malého Ježíše
chlebem s máslem a medem. Mouchy v hrníčku s medem.
Ježíšova hluboká a moudrá slova o Izaiášovi (kapitola 7, 15).**

- 1 K večeru téhož dne, který jak už bylo řečeno - byl dnem předsobotním, však vzal Jakub Děťátko a šel na oblíbený Josefův pahorek.
- 2 A Josef i Jonata brzy následovali Jakubova příkladu a odebrali se rovněž na pahorek.
- 3 Jakub však vzal jako obvykle pro Děťátko trochu másla a medu s sebou v malém hrníčku a kousek pšeničného chleba,
- 4 z něhož častěji dával Děťátku malou porci do úst; neboť Děťátko jedlo nejraději kousek chleba s máslem a medem.
- 5 Když však položil Jakub svůj hrníček na lavičku a honil se vesele s Děťátkem v trávě mírného pahorku,
- 6 navštívilo hned několik včel a much hrníček a hodovalo s chutí na jeho sladkém obsahu.
- 7 Když to však *Josef* zpozoroval, řekl Jakubovi: „Jdi a přikryj přece hrníček něčím, nebo zakrátko včely a mouchy všechno vyjedí!“

8 A Jakub rychle s Děťátkem přistoupil a chtěl hosty od hrníčku odehnat; ale ti ho neposlouchali.

9 Tu promluvil *Děťátko*: „Jakube, dej mi hrníček a uvidím, zda moucha a včela neposlechne ani Mne!"

10 Jakub dal nato hrníček Děťátku do rukou a Ono do hrníčku třikrát vydechlo kš - kš - kša v okamžiku mouchy i včely zmizely.

11 Nato dal Jakub Děťátku kousek chleba s máslem a medem a Děťátko ho vzalo a spokojeně pojedlo.

12 Jonata však, který předtím rozmlouval s Josefem o moudrosti egyptských hvězdoporců, si toho povšíml, i když šlo zdánlivě o událost bezvýznamnou, a otázal se Josefa, zda to má nějaký hlubší význam.

13 A *Josef* odpověděl: „Myslím, že ne; vždyť v každé nepatrné události není skryta moudrost.

14 Když někdo nechá stát máslo a med, přijdou vždycky včely a mouchy a budou z toho ujídat!

15 Tuto skutečnost jako tisíc jiných by sice bylo možno při vhodné příležitosti použít jako podobenství, ale sama o sobě je tato událost nic neříkající!"

16 *Děťátko* však běželo k Josefovi a řeklo Josefovi docela vesele:

17 „Můj nejmilejší Josefe, tentokráte jsi se strefil vedle!

18 Jak jen jsi četl Izaiáše? Není v něm snad o Mně takto psáno: „Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé a vyvoliti dobré.

19 Nýbrž prvé než bude uměti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré, opuštěna bude země, kteréž nenávidíš pro dva krále její.

20 Na tebe pak přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny; jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského.

21 Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při nejdelších řekách egyptských, a včelám, kteréž jsou v zemi Assyrské!"

22 Hleď, Josefe, to, co je v těchto slovech Izaiášových, je také v tomto činu;

23 ale čas odhalení ještě nenastal, i když už není daleko!

24 Znáš však syna prorokyně, který se jmenoval *K rychlé kořisti pospíchající loupežník*?

25 Hleď, to všechno jsem Já! Ale dříve to plně nepochopíš, dokud Já jako *K rychlé kořisti pospíchající loupežník* a jako *Immanuel* nebudu z výše volat otce a matku!"

26 Děťátko potom odběhlo zase k Jakubovi. *Josef* a *Jonata* však na sebe hleděli v údivu a nemohli se dosti vynadivit nad slovy Děťátka a nad pozoruhodnou názornou shodou toho, co se stalo, se slovy proroka.172

172

Přehnaná úcta a pokora Jonaty před chlapečkem Ježíšem. Josefova dobrá rada a láskyplná domluva Děťátka. Jonata zůstává.

1 Jonata však, když se byl z údivu nad těmito slovy Děťátka trochu vzpamatoval, řekl Josefovi:

2 „Bratře! Ačkoliv jsem si věru pevně představoval, že dnes i zítra budu moci sotva tomuto předsevzetí zůstat věrný!

3 Neboť hleď, mně tady připadá všechno příliš svaté! Cítím se zde jako v pustině, kde k poutníkovi všechno, nač se podívá, volá: Zde pro tebe není místo, nýbrž pouze pro duchy!"

4 Také si zde připadám jako na nesmírně vysoké hoře, na jejímž vrcholu sice zpočátku kouzlo dalekého rozhledu lahodí smyslům;

5 ale velmi brzy k němu promlouvá studený, čistý vzduch:

6 „Ty lenivé a nečisté lidské zvíře, táhni zase zpátky do své páchnoucí vlasti!

7 Neboť zde, kde se v nejčistším éteru kolébají čisté duchové, není místo pro nečistou duši!

8 Jak čistý byl velký prorok Mojžíš; a přece promluvil k němu Bůh, když si přál Ho spatřit:

9 „Mne, svého Boha, nemůžeš spatřit a současně žít!"

10 Zde je týž Pán v plnosti Svě Svatosti; On je zde, zvěstovaný ústy všech proroků!

11 Jak jen by mi bylo možné snášet ještě déle Jeho viditelnou přítomnost, mně, starému hříšníkovi vůči celému Mojžíšově zákonu?"

12 Josef však řekl: „Milý příteli a bratře, ty znáš hlavní zákon; proč tedy se chceš raději odebrat domů, než tohoto zákona živě dbát?"

13 Miluj Pána ze všech svých sil a nemysli stále na své hříchy, tak budeš Pánu dozajista milejší než svým stálým sebeobviňováním!

14 Čekej až tě Děťátko propustí! Jestliže se to stane, pak věř, že Ho nejsi hoden;

15 pokud však tomu tak není zůstaň, neboť víc doma než zde, nebudeš věru nikde až do věčnosti!"

16 Tu přistoupilo Děťátko a řeklo: „Josefe, máš pravdu, že jsi Jonatovi trochu vyčinił; proč tedy je tak svéhlavý a nechce zde zůstat, když Já ho mám tak rád!"

17 Potom se Děťátko obrátilo k Jonatovi a řeklo: Jonato, skutečně tady nechceš zůstat? Co zlého se ti tady děje, že nechceš zůstat?"

18 A Jonata řekl: „Můj Bože a můj Pane, hled', hrubě jsem se prohřešil na zákoně!"

19 Děťátko však řeklo: „Co to mluvíš o hříchu? Já na tobě žádný neshledávám!"

20 Víš kdo je hříšník? – Já ti to povím: Hříšník je ten, kdo nemá lásku!

21 Ty však lásku máš, a proto přede mnou žádný hříšník nejsi; neboť Já jsem ti je, ty hříchy, odpustil, protože jsem Pánem od věčnosti."

22 Nato plakal Jonata a rozhodl se zůstat a přistoupil k Děťátku a laskal Je.

173

Dítě Ježíš lehké jako pírko.

Jonatův údiv. Hluboká moudrá slova Děťátka o břemeni Mojžíšova zákona.

1 Když se však Jonata tak s *Děťátkem* mazlil a laskal Je, řeklo mu:

2 „Jonato, zkus Mě teď nést; jistě ti teď nebudu připadat tak těžký, jako když jsi Mě nesl přes mořské rameno!"

3 A Jonata vzal plný radosti Děťátko na ruce a shledal, že je lehké jako pírko.

4 Tu řekl Děťátku: „Můj Bože a můj Pane, jak si to mám vysvětlit?"

5 Tam při moři jsi mi byl břemenem světa; tady však jsi mi peříčkem!"

6 A *Děťátko* pravilo: „Jonato, tak jako tobě povede se každému!"

7 Neboť Moje velká tíha neleží na Mně, ale v zákoně Mojžíšově.

8 Když jsi Mě neznal, nýbrž pouze zákon, a měl jsi Mě na rameni, netlačila na tvá bedra tíha má, nýbrž jen jako světy těžká tíha zákona.

9 Nyní však jsi poznal ve svém srdci Mne, Pána nad Mojžíšem a nad zákonem, a hled', břemeno zákona už se Mnou, Pánem zákona, není!

10 Tak také se v budoucnosti duchovně povede všem nositelům zákona!

11 Vpravdě ti pravím: Spravedliví ze zákona budou naříkat a skřípat zuby;

12 ale Pán zasedne ke stolu v domech hříšníků a uzdraví je a přijme je za své děti!

13 Ztracené budu hledat, nemocné, krutě vězněné a utiskované uzdravím, spasím a osvobodím;

14 ale spravedliví ze zákona nechť neospravedlnění odejdou z Mého domu!

15 Vpravdě ti pravím: celníky a hříšníky budu velebit ve Svém domě;

16 ale spravedlivé obtížím těžkým břemenem před Sebou v mém domě!

17 Ano, děvka Mě pomaže mastí, a vinu cizoložnice vepíše do písku, a hříšníci se Mě budou dotýkat;

18 ale proklet nechť je zákoník a vykladač zákona, kdyby se Mě chtěl dotknout!

19 Ty, které břemeno zákona zahubilo, vyvedu z hrobů;

20 ale před požírači písmen zákona učiním bránu k životu tak úzkou, že bude jako ucho jehly!"

21 Tato slova zděsila Josefa a on řekl: „Ale Děťátko, co jen to mluvíš za strašné věci?"

22 Zákon je přece od Boha, jak by tedy mohl být hříšník lepší než spravedlivý?"

23 *Děťátko* však řeklo: Je pravda, že zákon dal Bůh; nikoliv však pro světský rozum, nýbrž pro *srdce!* A Mojžíš sám stanovil celý zákon v *lásce k Bohu!* ,

24 Zákon sice zůstal, ale láska už dávno zahynula!

25 Zákon však, v němž už není žádná láska, není platný nic, a ten, který jej udržuje bez lásky, je jeho mrtvým otrokem!

26 Proto je Mi nyní milejší pohan a svobodný hříšník než mrtvý spoutaný otrok zákona!"

27 Nato mlčel Josef a přemýšlel o těch slovech; Děťátko však začalo opět povídat o dětinských věcech s Jonatou a Svým Jakubem.

174

**Večer na pahorku. Josef a Jonata pozorují úplněk.
Pokyn Děťátka, týkající se mnoho-vědění jako protikladu k mnoho-milování.
Tvář Boží. Poučení o Měsíci.**

1 Protože však už nastal večer a nad Ostrazine vyšel úplněk,

2 obdivoval se Jonata z tohoto pahorku jeho kráse a těšil se z jeho světla a byl zcela potichu.

3 *Josef* si však toho povšiml a otázal se Jonaty: „Bratře, co vidíš na zářícím kotouči měsíce, že jej tak pozorně pozoruješ?”

4 A Jonata odpověděl a řekl: „Nevidím vlastně nic - než ty staré, stále stejné skvrny!

5 Ale vždy, když se na měsíc dívám, přemýšlím o tom, co ty skvrny jsou, a co je vlastně měsíc, proč jej někdy nevidíme vůbec, proč jindy jako srpek, proč jednou tak a jindy jinak!

6 Víš-li o tom něco bližšího, pověz mi to; neboť o takových věcech slyším velmi rád mluvit!”

7 A *Josef* řekl: „Milý příteli, v tom směru se sobě dokonale podobáme;

8 a o zvláštní vlastnosti tohoto souhvězdí toho vím zrovna tolik jako ty,

9 a mohu ti proto po této stránce povědět jen pramálo! Děťátko bude jistě vědět víc, než já; proto se zeptej Jeho!”

10 A Jonata se s plachým ostychem Děťátka na vlastnosti měsíce otáza1.

11 A *Děťátko* řeklo: „Jonato, ukáži-li ti měsíc, budeš chtít vidět také slunce a potom i nespočetné hvězdy!

12 Řekni, kdy vezme konec tvá zvědavost a věděníchtivost?

13 Hleď, mnoho vědění dělá hlavu těžkou a život na zemi nepohodlný!

14 Ale mnoho lásky v srdci k Bohu a tvým bratrům dělá život na zemi příjemný a bere všecken strach ze smrti!

15 Neboť tato láska je sama v sobě věčným životem; ten však, kdo jej má, spatří též jednou veškerou tvorbu!

16 Neboť ti, kdo vpravdě Boha milují, spatří Jeho Tvář! To však je Boží Tvář, co stvořil Svou moudrostí a Svou věčnou všemohoucností.

17 Neboť moudrost a všemohoucnost je Boží Tvář, stejně jako je láska podstatou Jeho bytosti od věčnosti!

18 Protože jsi se však otázal na vlastnosti měsíce, odpovídám ti: měsíc je vedlejší země a má hory, údolí, plody, zvířata a bytosti svého druhu.

19 Ale ta část, kterou vidíš, je prázdná a holá a nemá ani vodu, ani oheň.

20 Jen ta část, kterou nevidíš, se podobá zemi;

21 její světlo je ze slunce a změna její světelnosti je důsledkem jejího postavení a mění se každou minutu podle toho, jak obíhá kolem země. A skvrny jsou hlubší a temnější místa zkoušky.

22 Teď víš, co je měsíc; jsi s tím spokojen?” - A Jonata přisvědčil a zahloubal se v hlubokých myšlenkách.

**Maria a chlapec Ježíš v srdečném žertovném rozhovoru na pahorku.
Josef a Jonata při po jídání měsíce. Náhlé zatmění měsíce,**

1 Když však Marie s Eudokií ukončily práci v domácnosti, odebraly se také na pahorek, vedeny Eudokií.

2 A Děťátko jim běželo naproti a poskakovalo radostně kolem vznešené matky.

3 Marie však vzala Děťátko, které už bylo dosti těžké, na své trochu unavené ruce, laskala Je a řekla žertem:

4 „Dnes ale jsi těžký! Jistě jsi byl mlsný a snědl jsi příliš mnoho medu, másla a chleba?“

5 A *Děťátko* řeklo: „To toho bylo! Takový hrníček, jaký se Jakubovi vejde do pěsti jako nic!“

6 A potom kousíček chleba, jaký by vítr odvál jako suchý list!

7 Z toho jistě nemůže být nikdo příliš těžký!

8 Musím ti povědět, že mám vážně pořádný hlad a těším se už na večeři.

9 Podívej se, Josef a Jonata předtím snědli celý měsíc a mají přesto ještě hlad, ačkoliv už přece nerostou;

10 jak bych se mohl večeří pro mouchy nasytit Já, který přece růst musí!“

11 A *Marie* řekla Dítěti: „Můj synáčku, dnes jsi zase pořádně zlobivý!“

12 Podívej, jestli Josef a Jonata snědli měsíc, nebude už asi nikdy tak krásně s nebe dolů svítit!“

13 A *Děťátko však* řeklo: „Ženo a matko! Já nejsem zlobivý; nýbrž ty jsi Mi nerozuměla.“

14 Jdi jen k těm dvěma a nabídnou ti také hned něco z měsíce k ochutnání!“

15 Nato se Marie usmála, šla k Josefovi, pozdravila ho a ptala se, o čem tak hloubá,

16 a proč s Jonatou vzhlíží tak napjatě k měsíci.

17 A *Josef* se sotva po Marii ohlédl a řekl: „Neruš mě v mém pozorování;

18 chtěl bych totiž s Jonatou něco rozluštit! Ježíš nám dal pokyny, ty musíme promyslet; proto teď buď zticha a neruš nás!“

19 Tu se Marie podívala na Děťátko, které se potají usmívalo, a *Děťátko* řeklo:

20 „Teď vidíš, jak Josef a Jonata měsíc ohlodávají? Počkej však docela trpělivě tady a nech Mě, abych Jakuba poslal pro kousek chleba a pomeranč!“

21 Neboť z uhlodávání měsíce Josefem a Jonatou dostávám ještě větší hlad, než jsem už měl předtím. “

22 A Marie poslala hned Jakuba a dala přinést, co si Děťátko přálo.

23 Potom se Ho však otázala, kdy budou ti dva hotovi s luštěním záhad měsíce.

24 A *Děťátko* řeklo: „Jen dávej pozor; dnes a teď hned nastane zatmění měsíce, a bude trvat kolem tří hodin!“

25 Ti dva však nevědí, z čeho zatmění pochází; budou se proto domnívat, že doopravdy měsíc snědli, zvláště Jonata!

26 A tento jev jejich pozorování ukončí.

27 Potom je zase poučím, jak to dělávám vždy, když je třeba.

28 Ale předtím musí oba důkladně narazit a vidět své propočty obráceny v prach!“

29 Sotva Děťátko proneslo tato slova, začínal už mít měsíc temně-hnědý okraj.

30 Jonata to zpozoroval první a oznámil to Josefovi.

31 Josef zpozoroval zcela překvapen totéž a ještě více, protože zatmění se šířilo každým okamžikem.

32 Tu bylo brzy oběma úzko a *Josef* se hned otázal Dítěte: „Dítě, co to je, co se s měsícem děje?“

33 A *Děťátko* řeklo: „Vidíš přece, že jím, co Mě chceš tedy rušit? Počkej až budu hotov s pomerančem - jako vy s měsícem, pak už budu mluvit dál!“

34 Nato se Josef odmlčel, a když bylo zatmění měsíce úplné, ulekli se oba, a všichni se museli odebrat domů, a Jonata byl vážně přesvědčen, že snědl měsíc.

Josef a Jonata pokračují v pozorování měsíce. Světlo přes zastíněný měsíc.

1 Když došli do domu, řekl Jonata Josefovi: „Bratře, co z tohoto osudového příběhu bude?

2 Při mém ubohém životě, podívej se ven z okna! Celý měsíc je dočista snědený!

3 A tma je teď venku strašná!

4 Ano, ano, slyšel jsem už častěji od učených pohanů, že člověk nemá počítat hvězdy na nebi, a že je ani nemá příliš pozorně pozorovat,

5 protože by se mohlo snadno stát, že by spadly dolů na zem!

6 A kdyby člověk trefil svou vlastní hvězdu, která ho řídí, a kdyby ona spadla, byl by člověk pryč a ztracen!

7 Měsíc je však také hvězda na nebi a může být podřízen tomuto zvláštnímu zákonu!

8 A tak je možné, že jsme jej trefili a on zčásti padl někde dolů na zem; viděl jsem totiž odletovat mnoho částic (létavic).

9 Nebo jsme nyní měsícem posedlí a budeme náměsíční, což pro nás bude velkým utrpením!

10 Jedno z toho se jistě stalo! Neboť, že už měsíc není, to je docela jasné; ale kdo jej snědl nebo kam odešel, to je nyní docela jiná otázka!"

11 A Josef řekl: „Víš co, už častěji jsem slyšel, že občas dochází k zatmění měsíce i slunce.

12 A tak by tomu mohlo být i nyní, ačkoliv se sám nemohu upamatovat, že bych byl někdy viděl něco podobného!

13 Od starých lidí jsem však slyšel, že občas Boží andělé ona dvě nebeská světla čistí tak jako my lampu, když ji knot začadí,

14 a při té práci, že se na zemi poněkud zatemní. A tak by tomu mohlo být i teď!

15 Neboť povídačka o tom, že obě nebeská tělesa začne pohlcovat drak, je příliš hloupá a patří do nejtemnějšího pohanství."

16 Zatímco však Josef a Jonata tak rozmlouvali o měsíci, začal být měsíc na druhé straně opět viditelný.

17 A *Děťátko* a *Josefovi synové* si toho povšimli a řekli: „Podívejte se, podívejte se, měsíc se už zase objevuje!"

18 Oba se podívali ven a Jonatovi spadl kámen ze srdce, protože uviděl opět měsíc.

19 Tu se *Josef* opět otázel *Děťátka*, jak je to možné.

20 *Děťátko* však řekl: „Nechte přece nejdříve ten ubohý měsíc vystoupit ze stínu, který vrhá země, potom teprve uvidíte, zda se změnil!

21 Země totiž není žádné nekonečné těleso, ale je tak kulatá jako pomeranč, který jsem předtím snědl,

22 a volně se vznáší a kolem ní je nekonečný volný prostor; proto ji mohou sluneční paprsky vždy ozářit na všech stranách.

23 Velká země musí tedy také vrhat stín, a když se měsíc do tohoto stínu dostane, stane se temný, protože i jej jinak osvětluje také slunce. Víc vám však neřeknu!" - Josef a Jonata se na sebe podívali a nevěděli, co na to odpovědět.

**Jonata se diví, že je země koule. Ježíš jako „profesor přírodních věd".
Příprava večere.**

1 Teprve po chvíli řekl Jonata Josefovi: „Bratře, komu by třeba jen ve snu napadlo, že je země nesmírně velká koule?

2 My tedy obýváme jen povrch této koule?

3 Ale co si mám myslet o moři? Patří také ke kouli nebo vlastně na něm pevná zemská koule pluje?"

4 Tu *Děťátko* povstalo a řekl: „Abyste pro samé hloubání dnes nepřišli o blahodárny spánek, musím vám už pomoci z vašeho snu!

5 Přistupte blíže, a ty, Jakube, přines rychle ještě jeden zvlášť krásný pomeranč!"
 6 Když Jakub pomeranč donesl, vzalo jej Děťátko do ruky a řeklo:
 7 „Hleďte, to je země! Přeji si však teď, aby se tento pomeranč zemi docela podobal v malém měřítku, a proto ať má hory, údolí, řeky, jezera, moře a také osady, vybudované lidmi. - Staň se!"
 8 V okamžiku drželo děťátko v ruce dokonalou zemskou kouli v malém měřítku.
 9 Bylo vidět moře, řeky, jezera, hory a také města, a to zcela přirozeně na této kouli, - která se však pochopitelně oním „Staň se!“ stokrát zvětšila z velikosti pomeranče.
 10 Všichni se tlačili, aby mohli pozorovat toto zázračné malé stvoření země.
 11 *Josef* na ní brzy našel Nazaret a Jeruzalém a podívoval se mimořádné přesnosti.
 12 *Eudokia* našla brzy Théby ve své vlasti a žasla nad přesností.
 13 Stejně tak byl nalezen Řím a ještě mnoho jiných známých míst.
 14 Pozorování zemské koule trvalo přes hodinu a nebralo konce.
 15 Dokonce i *Marii* se ta malá země tak líbila, že velice pookřála, když ji pozorovala.
 16 A osm dětí viselo na zemské kouli očima, jako by zkamenělo.
 17 *Děťátko* vysvětlilo podrobně podstatu země jako profesor zeměpisu a všichni mu rozuměli.
 18 Když však Děťátko výklad ukončilo, pravilo Jakobovi:
 19 „Jakube, vezmi nit a někam venku tuto kouli pověš, aby vědychtiví měli také ještě zítra co dělat!
 20 Pro dnešek však necháme tuto zemi na pokoji, povečeříme a půjdeme spát,
 21 neboť jsem dostal hlad a žízeň, když jsem ujídal měsíc a zem!"
 22 A *Josef* hned přikázal kuchaři Joelovi, aby připravil večeři a předložil ji na stůl. A Joel šel s ostatními třemi bratry a připravil dobrou večeři.

178

**Večeře. Jonatovo přání vrátit se domů a jeho tajný úmysl.
 Úspěšný protinávrh Děťátka. Jonatova poslušnost a návrat domů.**

1 Když však byla večeře připravena a snědena, řekl Jonata Josefovi:
 2 „Bratře, nebudeš mít dost místa; dovol proto, abych v této krásné noci odešel domů, kde je pro mne připraveno dostatečně velké lůžko!
 3 Ráno však budu už před východem slunce zase u tebe!"
 4 *Josef* však řekl: „Bratře, nemáš-li jiné starosti než o dostatečně velké lůžko pro tebe, můžeš tady klidně zůstat;
 5 těch v mém domě není nedostatek!
 6 Podívej se v předním dvoře vlevo na dveře, tam je velmi prostorná místnost!
 7 Tam už jsem dal pro tebe připravit pohodlné lůžko!
 8 Myslím, že je pro tebe velké dost; proto bys tady měl zůstat!"
 9 A Jonata řekl: „Bratře, jsi vůči mně velmi laskav a poznávám teď až příliš dobře, že nejsem nikde více doma než zde,
 10 a jsem také přesvědčen, že je tvé lůžko pro mne dost velké a velmi pohodlné!
 11 Ale hled, něco mě táhne domů mocně, a to teď náhle tak naléhavě, že bych nejraději letěl, než šel pěšky!"
 12 Když však *Josef* toto uslyšel, řekl: „Máš svobodnou vůli a můžeš dělat, co chceš; můžeš proto jít nebo zůstat!"
 13 Nato přistoupil Jonata k Děťátku a dovolil se velmi pokorně, zda smí odejít.
 14 *Děťátko* však řeklo: „Jonato, chceš-li za každou cenu pryč, tak jdi; ale nezapomeň se vrátit!
 15 Říkám ti však, že ti v této noci tah s velkou sítí nevynesou nic.
 16 Zaženu ti však do sítě žraloka a ten tě bude trápít až do východu slunce a ráno ti roztrhá tvé nejlepší rybářské náčiní!
 17 A přesto se ti nepodaří ho chytit; on totiž všechno tvé úsilí zmaří údery ocasu do vody!"
 18 Když však Jonata toto od Děťátka uslyšel, přisedlal náhle se svým úmyslem a řekl Josefovi:

19 „Bratře, když je tomu tak, zůstanu tady! Neboť hled' chtěl jsem ti zítra přinést velký soudek, plný nejvybranějších ryb,

20 a tato myšlenka mě tak mocně táhla domů!

21 Ale když teď vím, jak by to s tímto tahem dopadlo, zůstanu u tebe.

22 Nech mě tedy dovést na mé určené lůžko a budu tam spát docela klidně, a doma ať se děje, co se dít má!"

23 *Děťátko* však řeklo: „Jonato, tak se Mi líbíš více, než když chceš skrývat své srdce!

24 Nyní ti však pravím: Jdi domů; dnes o půlnoci Mi totiž prokážeš důležitou službu!"

25 Nato Jonata vstal a šel, požehnan celým Josefovým domem, spěšně domů.

179

**Jonata je doma dobře přivítán. Jonata vyjíždí na rozbouřené moře.
Záchrana ztroskotaného Cyrenia s doprovodem.**

1 Podle dnešního počítání bylo deset hodin večer, když Jonata přišel domů.

2 Když však Jonata přišel v této době domů, našel své *tři pomocníky* s ženami i s dětmi ještě horlivé činnosti a slyšel, jak se radují a mezi sebou mluví:

3 „To bylo dobré a správné, že náš pán odešel a dal nám příležitost abychom mu ukázali, jak věrně sloužíme jeho domu!

4 Tisíc liber tuňáků, tisíc liber jeseterů, tři mladí žraloci, deset mečounů, delfín a asi dvě stovky liber menších ušlechtilých ryb jsme dnes chytili!

5 Jakou bude mít radost až najde takové bohatství ryb!"

6 Tu se Jonata ohlásil a všichni mu běželi vstříc jako otci a ukazovali mu šťastný lov.

7 Jonata je pochválil a políbil a řekl potom: „Když už jste dnes byli tak pilní, jděte a přineste velké ryby - žraloky, mečouny, delfína a jesetery - rozčtvrcené do velké udírny!

8 A udělejte hned pořádný kouř ze všech voňavých křovin, aby se ryby v horku nezkazily! A nasolte zvlášť dobře žraloky a delfína, a nešetřete mořskou cibulí a tymiánem!

9 Tuňáky a ostatní menší ryby však dejte do velkých sudů!"

10 Jeho *první pomocník* však řekl: „Ó, pane, to, co nám nařizuješ, se už během dne stalo, a všechno už je v nejlepším pořádku!"

11 Tu Jonata šel a přesvědčil se o všem a řekl: „Děti a bratři, to není obyčejný lov!

12 Tady zasáhla vyšší síla; proto dnes vyčkáme až do půlnoci a uvidíme, zda ona vyšší moc nebude za to vyžadovat naše síly!

13 Viděli jste silné zatmění měsíce; to je jisté znamení, že ještě dnes někoho postihne neštěstí! Vyčkáme proto až do půlnoci, zda někdo nebude potřebovat naši pomoc!

14 Jděte a připravte k vyplutí velký člun, který má plachtu a deset silných vesel!"

15 A tři pomocníci hned šli a udělali to.

16 Byli však sotva hotovi s přípravou velkého člunu, když už mocný vítr počal vzdouvat mořské vlny.

17 Tu řekl Jonata oněm třem: „Teď už nesmíme ztrácet čas! Zavolejte svých deset synů a postavte je k veslům! Ty, porybný, se chop kormidla a já si vezmu na starost dvě přední velká vesla!

18 Plachtu však stáhněte, protože máme protivítr; a tak tedy hned vyplujeme ve jméno Všemohoucího do rozbouřeného moře!"

19 Když tak byli kormidlovali dobrou hodinu ven a měli hodně co dělat se silnými vlnami, uslyšeli úzkostný křik z vysokého, mocně zvlňeného moře.

20 Jonata vesloval statečně v tom směru a za čtvrt hodiny doplul k velké římské lodi, která pevně seděla na písčíně a byla už nárazem vln velmi nakloněná.

21 Okamžitě byly hozeny provazové žebříky a všichni lidé bylo jich kolem stovky - byli zachráněni; v jejich čele byl právě náš Cyrenius s Tullii a Maroniem Pillou.

**Šťastné přistání. Radost Jonaty. Cyreniův dík. Odpočinek ztroskotaných.
Uschování lodě, která doplula k pevnině. Společná snídaně. Pokora Jonaty.
Příchod Josefa s rodinou.**

1 *Cyrenius* se však otázal obrovitého zachránce, jak se nazývá krajina, ve které se nyní vynachází, a jak že se jmenuje zachránce.

2 A *Jonata* odpověděl: „Pane, ty musíš být cizincem, když jsou ti neznámy tyto končiny, které jsou přece tak charakteristické!”

3 A *Cyrenius* řekl: „Příteli, krajina má často podobnost s krajinou jinou, a v pološeru měsíce nepozná člověk někdy ani svou vlast!”

4 Ale zvláště špatně rozpozná člověk krajinu, jestliže předtím byla jeho mysl plna strachu ze smrti!

5 Proto mi pověz, jak se jmenuje tato krajina, kam mě zahrnala ta strašná bouře!”

6 A *Jonata* řekl: „Milý pane, víš přece, že je pravidlo, podle kterého se zachráněnému nesmí hned říci, kde je.

7 Jestliže je totiž příliš daleko od místa svého určení, zesmutní, když se to doví hned po přestálém nebezpečí;

8 jestliže však je náhodným obratem bouře přece jen zahrnán blízko místu svého určení, mohla by ho, po předcházejícím strachu ze smrti, taková radost stát život!”

9 Proto má zachránce zpočátku mlčet a teprve po nějaké době zachráněným zodpovědět, co chtějí vědět!”

10 Když však *Cyrenius* dostal od jemu dosud neznámého zachránce takovou odpověď, řekl:

11 „Ty jsi věru ušlechtilý zachránce a navíc jsi moudrý; proto jen rychle kormidluj, abychom se brzy dostali na pevninu!”

12 A *Jonata* řekl: „Hleď, zátoka je už tady, vybíhá na konci do úzkého ramene!”

13 Kdybychom byli na pevném klidném bodě, viděli bychom už dávno mou rybářskou chatrč!

14 Za malou čtvrt hodinu už dávno budeme na souši; máme totiž teď velmi příznivý vítr!”

15 *Cyrenius* byl s touto odpovědí spokojen, a *Jonata* projel rychle jako šíp zátoku a dosáhl za několik minut kýženého břehu.

16 Když byl člun upevněn na břehu, vystoupili všichni na pevninu, a *Cyrenius* děkoval hlasitě Bohu Izraele, že ho zachránil se všemi jeho drahými.

17 Když však *Jonata* uslyšel, že *Cyrenius*, kterého v té době neznal, velebí Boha Abrahama, Izáka a Jáka, řekl:

18 „Můj příteli, nyní jsem dvojnásobně rád, protože jsem v tobě zachránil Izraelce; neboť i já jsem synem Abrahamovým!”

19 A *Cyrenius* řekl: „To zrovna nejsem, nýbrž jsem Říman; ale přesto znám Svatost tvého Boha a vyznávám proto Jeho jediného.”

20 A *Jonata* řekl: „To je ještě lepší! Zítra si o tom povíme více; pro dnešek se však odeberte k odpočinku!”

21 Hleď, moje chatrče jsou prostorné a čisté! Slámy mám také velké množství, udělejte si proto lůžka; já se však zase hned obrátím a podívám se, zda vaši loď nebude možné uvolnit.”

22 *Cyrenius* sice řekl: „Příteli, na to je dost času zítra!”

23 Ale *Jonata* odpověděl: „Zítra je sabat; to znamená odpočívat od veškeré tělesné práce! Proto se musí dát všechno do pořádku ještě před východem slunce!”

24 Nato vstoupil *Jonata* se svými pomocníky opět do člunu a jel, protože se vítr poněkud utišil, tím rychleji ven k *Cyreniově* lodi a neměl mnoho práce, aby ji opět učinil plavby schopnou, protože pomohl příliv moře při úplňku.

25 Uchopil hned vlečné lano, upevnil je na člunu a vesloval plný radosti do dosti hlubokého zálivu a zavedl tak celou velkou loď do svého bezpečného přístavu a upevnil ji na břehu velice dlouhým lanem, protože nemohl zakotvit.

26 Po této, nejméně dvouhodinové práci, se *Jonata* vrátil už za jasného jitra domů, ulehl na lůžko a se svými pomocníky odpočíval asi tři hodiny.

27 Také *Cyrenius* a jeho doprovod odpočívali a spali toho jitra dosti dlouho.

28 Když se Jonata posilněn probudil, chválil a velebil Boha v Josefově Dítěti a přemýšlel o tom, co mu Ono řeklo.

29 Přikázal potom ženám, aby hned zabily a usmažily pro tolik hostů nejlepší tuňáky - asi třicet kusů - a v práci ženám sám se všemi svými pomocníky pomáhal.

30 Když byla za hodinu snídaně připravena, šel Jonata sám do chatrčí a vzbudil své zachráněné hosty.

31 *Cyrenius* byl zřejmě první vzhůru a cítil se posilněn a veselý a hned se Jonaty vyptával, zda ještě loď našel.

32 A Jonata řekl: „Vstaň a podívej se ven z tohoto okna!”

33 A *Cyrenius* hned vstal, podíval se ven a spatřil svou velkou loď docela dobře zachovanou v přístavu.

34 Tu byl přešťasten, vděčný a dojat vůči tomuto obrovitému zachránci Jonatovi a řekl:

35 „Ó, přáteli, takový čin nemůže být odměněn obvyklým způsobem; tento čin vpravdě odměním tak, jak by jej odměnil jen císař!”

36 Jonata však řekl: „Příteli, nech to teď být; pojď však se svým doprovodem ke snídani!”

37 A *Cyrenius*, velice udivený, řekl: „Co, ty nás chceš ještě také pohostit? Ó, ty šlechetný muži! Až se od tebe dovím, kde jsem, a kdo jsi ty, dovíš se také ty, kdo já jsem, a dostane se ti velké odměny!” .

38 Všichni potom vstali z lůžek a následovali Jonatu do velké chatrče, kde už na společnost čekala snídaně, a všichni jedli znamenitě připravené ryby s velkou chutí a chválili Jonatu nadmíru.

39 Jonata však řekl: „Ó, nechvalte mě; na tom všem má někdo jiný velkou zásluhu, ne já.

40 Byl jsem pouze neohrabaným nástrojem Toho, který mě připravil a předem upozornil, že této noci poskytnu důležitou službu.

41 A tak tomu také bylo; našel jsem tě v největší nouzi a stal se tvým zachráncem, a to byla vůle Nejvyššího.

42 Tuto svatou vůli jsem splnil a vědomí, že jsem splnil vůli Boží z lásky k Němu Samému, je mou největší odměnou, a i kdybys byl císařem, nemohl bys mi žádnou větší odměnu dát!

43 Proto tě také prosím, abys na žádnou jinou odměnu nepomýšlel.

44 Dej jen svou krásnou a velkou loď opět do pořádku, a dozvím-li se od tebe místo tvého určení, pomohu ti ještě radou i činem!”

45 Nato řekl *Cyrenius*: „Příteli, to se máš dovědět hned!”

46 Hleď, místo mého určení je tentokrát Ostrazine v Egyptě; jsem totiž místodržitel a bratr císařův. Mé jméno je *Cyrenius Quirinus*.”

47 Při těchto slovech padl Jonata na kolena a prosil o milost, jestliže se poněkud v něčem unáhlil.

48 Když chtěl *Cyrenius* Jonatu pozvednout, přicházel Josef s celou rodinou Jonatu navštívit, protože on k Josefovi tak dlouho nepřicházel, jak byl slíbil.

181

**Jonata a *Cyrenius* v rozhovoru. Josefův údiv nad cizí lodí
a Jonatovo vysvětlení. Zachránčova pověřčivá opatrnost a jeho poučení.
Dojemné shledání Děťátka s *Cyreniem*.**

1 Josef však nešel hned do chatrče, nýbrž poslal posla a dal Jonatovi oznámit, že je tady.

2 Jonata hned povstal a řekl *Cyreniovi*:

3 „Císařská konzulská Výsosti, prosím ještě jednou za prominutí, jestliže jsem se na tobě nějak provinil nezamýšlenou hrubostí!

4 Neboť stejně tak jako je na mně hrubé všechno, je takový někdy i můj jazyk!

5 Teď však musím opět ven; neboť můj soused a můj nejvzácnější přítel mě dnes navštívil!”

6 A *Cyrenius* řekl Jonatovi: „Ó, příteli, nejdražší zachránci mého života, dělej, co je ti libo, a nehleď na mne, tvého dlužníka!

7 Já se zde jen trochu lépe obleču a přijdu potom za tebou!”

8 Jonata nato odešel od *Cyrenia* a pospíchal ven uvítat Josefa.

9 Josef však šel mezitím trochu podél břehu, kde byla loď, aby se na ni podíval zblízka.

157

10 A Jonata za Josefem a jeho rodinou pospíchal a brzy je dohonil.
 11 Když se byli pozdravili a Jonata vzal na ruce Děťátko, které k němu běželo, a laskal Je,
 12 otázal se udivený *Josef* velkého přítele:
 13 „Ale bratře, pověz mi přece, odkud máš tu loď“?
 14 Nebo v ní přijeli hosté, cestující?
 15 Je to vpravdě nádherná loď, jaké připlouvají jen z Říma!“
 16 A Jonata řekl: „Ó, přáteli, hled', proto jsem musel včera odejít z tvé vily!
 17 Bouřlivý vítr včera posadil římskou loď na písčinu mimo záliv.
 18 Mým úsilím - milostí tohoto tvého Dítěte - se podařilo loď zachránit před jistým zánikem.
 19 Zachránění, v počtu asi sto lidí, jsou ještě v mém domě, který je pro ně našťestí prostorný;
 20 a myslím, že ještě dnes odplují, protože místem jejich určení je našťestí stejně naše město, jak mi řekli.
 21 Nevědí sice dosud, kde jsou, protože se to zachráněným nemá hned říkat,
 22 jestliže však odcestují, budu jim stejně dělat průvodce!“
 23 A *Josef* se otázal Jonaty, zda zachránění neoznámili, kdo a odkud jsou.
 24 Jonata však odpověděl: „Víš přece, že se nic nesmí vyžvanit;
 25 neboť pokud nejsou zachránění pryč, nesmí se jejich jména prozradit, protože by jim to mohlo uškodit při cestě v budoucnosti!“
 26 Tu řeklo *Děťátko* Jonatovi: „Ó, muži, máš jistě ušlechtilé srdce bez falše;
 27 ale pokud jde o některé staré pověry, máš jich bohatě na skladě!
 28 Ale tady je přece jen lepší mlčet než mluvit; neboť za několik okamžiků se celá věc stejně vysvětlí!“
 29 Když však *Děťátko* takto promluvílo, vyšel také *Cyrenius* se svým doprovodem z chatrče a odebral se k lodi, tedy přesně na místo, kde se vynacházel *Josef*.
 30 Když tam došel, řekl *Tullii*: „Ženo! Jen se tam podívej! Nepodobá se společnost tam u našeho zachránce docela té, kvůli níž jsme přicestovali do Ostrazine?“
 31 Při Bohu živoucím! Nikdy jsem dosud neviděl nic podobnějšího! A hled', náš hostitel má také právě na rukou *Děťátko*, které se zcela podobá onomu svatému, jaké má náš nebeský přítel v Ostrazine!“
 32 Tu chtělo *Děťátko* na zem a běželo, když bylo volné, vstříc *Cyreniovi*, který už přicházel blíž.
 33 A *Cyrenius* zůstal stát a díval se velmi pozorně na přibíhající *Děťátko*.
 34 *Děťátko* však řeklo, když bylo asi tři kroky od *Cyrenia*:
 35 „*Cyrenie*, *Cyrenie*, Můj milý *Cyrenie*, podívej se, jak ti běžím naproti; proč Mi také ty nepospícháš vstříc?“
 36 Nyní *Cyrenius* *Děťátko* poznal, padl hned i s *Tullii* na kolena a přímo křičel:
 37 „Ó, můj Bože, o, můj Pane. Kdo - kde jen to jsem, že Ty ó, můj Bože! – „Ty můj Stvořiteli, můj živote, Ty moje všechno, všechno, jak to, že mi přicházíš vstříc v tomto mně dosud cizím místě?“
 38 *Děťátko* však pravilo: „Můj milý *Cyrenie*, ty už jsi na správném místě; neboť kde Já Jsem, je už správné místo pro tebe! Hled', tam už přichází *Josef*, *Marie*, *Eudokie*, *Moji* bratři a tvých osm dětí!“
 39 Nato řekl *Cyrenius*: „Ó, ty můj živote, to je příliš mnoho blaženosti najednou pro mne!“ Začal potom blažeností plakat a pro svaté vytržení nemohl promluvit.

182

O ohýbání srdce místo kolen. *Cyrenius* pozdravuje *Josefa*. O žehnání křížem a triumfu důvěry v Boha. *Cyrenius* se raduje, že je blízko Ostrazine.

1 Nyní došel také *Josef* a plakal s *Marií* radostí, že po dvou letech opět vidí svého přítele *Cyrenia*.
 2 *Děťátko* však pravilo *Cyreniovi*: „*Cyrenie*, je dost, když přede Mnou ve vší lásce skláníš srdce;
 3 kolena však drž rovně! Neboť hled', máš u sebe velký doprovod, který mě dosud nezná a nesmíš mě prozradit takovým postojem!“

4 Proto se pozvedni ze země a dělej to jako to dělá Josef, Jonata, Marie a všichni ostatní; také tvá žena ať vstane!"

5 Nato *Cyrenius* i *Tullia* povstali a *Cyrenius* vzal hned Děťátko na ruce a laskal Je.

6 S Děťátkem na rukou přistoupil blíže k Josefovi a řekl:

7 „Bud' mi od srdce pozdraven! Jak přechoasto moje srdce po tobě toužilo;

8 ale fatální státní záležitosti se během těchto dvou let tak nahromadily, že jsem nikdy nenašel čas, abych mohl vyhovět těmto velkým svatým požadavkům svého srdce!

9 Teprve nyní jsem dal všechno do pořádku tak, že jsem mohl na krátkou dobu navštívit tebe, svého svatého přítele.

10 Ale dokonce i nyní, když jsem vyhověl tužbám svého srdce, byl bych málem zahynul, kdyby mi zcela jistě toto nejsvětější Děťátko nebylo poslalo zachránce!

11 Ó, můj příteli a bratře, v těchto dvou letech jsem mnoho vytrpěl!

12 Pronásledování, zrada, očerňování u císaře a mnoho dalších velmi nepříjemných věcí jsem musel překonat.

13 Ale myslel jsem přitom vždy na to, co mi jednou před dvěma roky řekl nejsvětější Děťátko, totiž, že tahá a štípe ty, které má rádo.

14 A věru nebyly všechny tyto bouře v mé mysli v podstatě nic, než samé laskání tohoto mého Pána všech pánů!

15 Neboť kdekoliv se vzdemula vlna proti mně a hrozila, že mě pohltní od hlavy k patě,

16 rozbila se na ještě mocnější protivně a nezbylo nic, než marná prázdná pěna!

17 A tak jsem nyní po překonaném velkém nebezpečí, jež. hrozilo pohltnit všechno, dospěl sem v dobrém stavu a jsem nyní ve tvé, pro mne tak přesvaté společnosti, a všechny bouře, které mě děsily, se uložily jakoby k věčnému klidu!"

18 Tu objal *Josef* *Cyrenia* a řekl: „Ano, bratře v Pánu, je tomu tak, jak jsi nyní řekl!

19 Věděl jsem skrytě vždy, co se s tebou děje; ale chválil jsem proto vždy Pána, že tě má tak rád.

20 Pohleď však nyní k jihu a východu a rozpoznáš snadno město a ještě snadněji svou vilu!

21 Dej proto opatřit loď a pojď se mnou; teprve doma si od srdce popovídáme!"

22 Když se *Cyrenius* rozhlédl a rozpoznal brzy vilu, byl u konce svých sil a nemohl se nad vším dost vynadivit.

183

**Cyreniovy příhody na cestě a jeho prosba, aby mu je Josef vysvětlil.
Josefova vyhubavá odpověď. Vysvětlení Děťátka nespokojenému Cyreniovi.
Odchod všech do Josefovy vily.**

1 Když se byl *Cyrenius* dost vynadivil, protože se ze všech stran přesvědčilo tom, co slyšel, zprvu zaražen začal opět pořádně mluvit a řekl Josefovi:

2 „Ano, můj nejvzácnější příteli a bratře, stane se hned podle tvého přání.

3 Ale dvě věci musím ještě předtím zařídit!

4 Především musí být odměněn můj velký zachránce, a to císařsky,

5 a za druhé se od tebe musím dovědět, jak to je vlastně možné, že jsem byl zahnán právě sem, což bych byl ani v nejmenším nepředpokládal!

6 Neboť hled', už od Týru jsem měl stále silný východní vítr, který se postupně změnil v hotovou vichřici!

7 Byl jsem tím protivným větrem hnán na širém moři sem a tam plných deset dní, Bůh ví, kde všude.

8 Když jsem však měl za pomoci tohoto velkého zachránce včera o půlnoci opět pevnou půdu pod nohama, domníval jsem se, že jsem ve Španělsku, a to poblíže sloupů Herkulových!

9 A teď jsem - místo v domnělém Španělsku - přesně tam, kam jsem vlastně přijít chtěl!

10 Ó, bratře, ó, příteli, jen trochu mi to vysvětlí!"

11 A *Josef* řekl: „Příteli, dej nejprve lodníky prohlédnout loď, zda je všechno v pořádku,

12 potom teprve ti z milosti Boží něco o tvé cestě po moři povím!"

13 A *Cyrenius* moudrému Josefovi odpověděl: „Ó, příteli, připadáš mi dnes takový zvláštní!
14 Zkoušíš mě? Nebo co máš se mnou v úmyslu?
15 Dnes je přece sabat tvého i mého Pána, který jsi jinak tolik zachovával!
16 A opravdu ti nerozumím a také nevím, proč mě dnes chceš nutit do práce!
17 Hleď, Ten tady, který svatě, přesvatě spočívá na mých rukou, dal už jistě dávno mou loď do pořádku, pročez Ho miluji nade všechno!
18 K čemu by tedy byla moje starost? Byl jsem ve velkém nebezpečí a staral jsem se mnoho,
19 ale všechna moje starostlivost nebyla k ničemu; neboť jen On sám mě zachránil!
20 Proto se nadále už o nic starat nebudu a nechám loď dnes určitě v klidu! Není to tak správné?“
21 A *Děťátko* *Cyrenia* políbilo a řeklo: „Josef tě Mým jménem jen zkoušel, protože jsi chtěl dříve odměnit Jonatu a teprve potom s ním jít do vily!
22 Já ti však pravím, že Jonatu nemáš odměňovat vůbec; Já Sám jsem jeho odměnou!
23 Proto se vzchop a jdi s Josefem; doma ti bude všechno vysvětleno!“ - A *Cyrenius* hned učinil, co mu *Děťátko* radilo, a všichni se vydali na cestu do vily.

184

**Osvěžující společně strávená chvílka ve stinném loubí pahorku.
Josefův moudrý výklad *Cyreniovy* cesty po moři. Jak Pán vede Svě.**

1 Když celá společnost kromě Jonatových pomocníků došla k vile, přikázal hned Josef svým synům, aby se postarali o dobrý oběd.
2 A Jonata jim k tomu účelu předal pořádný náklad nejušlechtlejších tuňáků, které vzal s sebou.
3 Po tomto příkazu se odebral Josef s *Cyreniovým* hlavním doprovodem a pochopitelně i s *Cyreniem*, *Marií*, *Jonatou* a s *Děťátkem*, jež *Cyrenius* ještě nesl na rukou, na oblíbený pahorek.
4 A *Eudokie* a *Tullie* i osm dětí nezůstaly doma, ale následovaly společnost na velmi prostorný pahorek.
5 Když tam došli, posadili se všichni na lavičky, které zhotovil Josef, a odpočívali ve vonném stínu růží, myrty a papyrových stromů.
6 Neboť pahorek měl dvě části; jedna byla hustě porostlá, ta byla pro den,
7 druhá byla volná a hodila se pro večerní a noční dobu, aby se tam mohli návštěvníci těšit z čerstvého vzduchu a volného výhledu na krajinu i na nebe.
8 Když tedy dospěli do nádherného loubí pahorku a všichni se usadili, otázal se *Cyrenius* Josefa, zda by mu nyní nemohl dát žádané vysvětlení, týkající se jeho cesty po moři.
9 A Josef odpověděl a řekl: „Ano, bratře, zde je k tomu místo i čas, a proto mě vyslechni!
10 Hleď, východní vítr- představuje milost Boží; ona tě hnala bouřlivě k Tomu, kterého nyní držíš na rukou!
11 Přemnozí však dosud milost Boží neznají a nerozpoznávají, kdy a jak působí.
12 Ani ty jsi nepochopil, co má Boží všemocná milost s tebou v úmyslu.
13 Považoval ses za ztracena a domníval ses, že na tebe Pán zcela zapomněl;
14 a hleď, když jsi ztroskotal na písčíně mocnou milostí Páně a považoval se za ztracena, tu teprve tě Pán uchopil vši silou a zachránil tě od každé záhuby!
15 Takový však byl vždy a věčně bude způsob Pána, jak vede ty, kdo byli a budou na cestě k Němu!
16 Proč tě však Pán vedl takto? - Hleď, když se po Týru rozneslo, že se lodí vydáš na cestu sem, shromáždili se zaplacení buřiči,
17 vzali plavidla a chtěli tě na širém moři přepadnout a zavraždit!
18 Tu vyslal Pán náhle silný východní vítr;
19 ten tvou loď rychle odnesl pryč od tvých nepřátel, takže ji už nikdy nemohli dohonit.
20 Protože tě však tvoji nepřátelé přesto, nespouštěli z očí, nýbrž tě o to s větší zuřivostí pronásledovali, změnila se Boží milost s tebou v orkán.
21 Ten utopil tvé nepřátele v moři a vysadil tvou loď na pravém místě, kde jsi byl potom plně zachráněn. - *Cyrenie*, rozumíš nyní své cestě po moři?“

**Cyreniův dík Děťátku za milostivé vedení.
Jak se modlit, aby Bůh v modlitbě našel zalíbení. Hlavní důvod, proč se stal Pán člověkem.
Cyreniův úžas nad pokroky osmi 'dětí.**

1 Když *Cyrenius* tato slova od Josefa vyslechl, obrátil se hned na Děťátko, spočívající na jeho ruce, a řekl Mu:

2 „Ó, Ty, jehož jméno nikdy můj jazyk není hoden vyslovit! To všechno byla tedy samá milost od Tebe, Ty můj Pane a Bože!

3 Jak, jakým způsobem Ti však mám děkovat, jak Tě chválit a velebit za takovou převelikou přezázračnou milost?

4 Co mohu já, ubohý hloupý člověk, Ti, ó Pane, asi nabídnout, jsi-li mi tak nekonečně milostivý a chráníš mě více než Svě vlastní srdce?"

5 A *Děťátko* pravilo: „Můj milovaný Cyrenie! Měl bych tě ještě mnohem raději, kdybys přede Mnou stále tak nevzdychal!

6. Co z toho mám Já i ty, když tak přede Mnou vzdycháš?

7 Já ti pravím, buď raději radostné myslí, a ve svém srdci Mě miluj jako všechny ostatní lidi, pak Mi budeš milejší, než když stále vzdycháš pro nic a za nic!"

8 A *Cyrenius* řekl *Děťátku* velmi něžně:

9 „Ó, Ty můj živote, Ty moje všechno! Což se nesmím modlit k Tobě, mému Bohu a mému Pánu?"

10 *Děťátko* však odpovědělo: „Ó ano, to jistě smíš; ale ne všelijakými nekonečnými výkřiky,

11 nýbrž pouze ve svém duchu, který je tvou láskou ke Mně, a v její pravdě která je pravým světlem, jež proudí z plamene lásky!

12 domníváš se snad, že se modlitbami lidí stanu tučnější, mocnější a větší, než už bez takových modliteb stejně jsem?

13 Ó, hled', proto jsem přišel ze Svě věčné nekonečnosti v. tomto těle, aby Mě lidé vzývali více láskou,

14 a šetřili přitom ústa, jazyk i rty! Neboť takové modlení znevažuje toho, kdo se modlí, i toto, ke komu se modlí, protože to je mrtva věc, vlastnictví pohanů!

15 Co děláš, když se setkáš s dobrými přáteli a bratry?

16 Hled', těšíš se z nich a pozdravíš je a nabídneš jim ruce, hrud' a hlavu!

17 Dělej totéž také se Mnou a nic jiného nebudu od tebe vyžadovat až do věčnosti!

18 A teď buď plný radosti a podívej se také trochu po svých dětech a vyptej se jich trochu, co už se všechno naučily,

19 a budeš sám mít větší radost a také Mně uděláš větší radost, než kdybys stokrát za sebou vzdychal a vykřikoval!"

20 Nato se *Cyrenius* rozveselil a povolal hned k sobě osm dětí a vyptával se jich na všechno možné.

21 *Děti* mu však dávaly na každou otázku tak důkladné a věci znalé odpovědi, že nevycházel z údivu.

22 Tu už byl *Cyrenius* radostí celý pryč; děti se však radovaly také, že byly tak chytré, a *Cyrenius* všechny bohatě obdaroval a velebil Mistra.

„Protidárek" chlapce Sixta otci Cyreniovi: přednáška o podstatě a uspořádání země. Dítě Ježíš potvrzuje.

1 K *Cyreniovi* však předstoupil *nejstarší ze tří chlapců* a řekl mu:

2 „Otče Cyrenie Quirine! Protože jsi se nás tolik vyptával a my jsme ti nezůstali dlužní žádnou odpověď a měl jsi z nás proto radost, .

3 nechtěl bys ode mne přijmout malý proti dárek za tvou lásku a péči o nás?"

4 *Cyrenius* se po této otázce usmál a řekl chlapci:

5 „Tvá nabídka, milý Sixte, mě velmi těší a je mi milá; ale musíš mi blíže popsat věc, kterou mě chceš obdarovat,

6 a já vám všem potom řeknu, mohu-li ji přijmout nebo ne!"

7 Nato *chlapec* odpověděl a řekl: „Ó, otče Quirine Cyrenie to není věc, co ti chceme a můžeme dát jako dárek,

8 nýbrž *nové vědění*, o kterém jistě nemáš dosud ani zdání!"

9 Když *Cyrenius* toto uslyšel od svého Sixta, řekl mu:

10 "Poslyš, můj milý Sixte, je-li tomu tak, můžeš mi darovat, kolik chceš, a já přijmu všechno ochotně!"

11 Po těchto Cyreniových slovech řekl *chlapec*:

12 „Když tedy, ó otče Quirine, je ti libo, pak mě vyslechni!

13 Jistě jsi až dosud nikdy neslyšel, jak naše země vypadá a jaký má tvar!

14 Co asi myslíš, jaký tvar má velká země, která nás všechny nosí a živí Boží milostí?"

15 A *Cyrenius* se nad tou otázkou zarazil a nevěděl, co by na ni měl odpovědět.

16 Teprve po chvíli řekl chlapci: „Poslyš, chlapče, tvá otázka mě přivádí do velkých rozpaků; nemohu ti na ni totiž řádně odpovědět.

17 Máme sice nejrůznější domněnky, týkající se podstaty země; ale tam, kde jde o určitou pravdu, nevystačíme s domněnkami!

18 Mluv proto ty sám a já tě budu poslouchat a posoudím potom, co mi řekneš!"

19 Nato se *chlapec* na pokyn Josefov rozběhl do domu a přinesl velmi opatrně glóbus Země, který Děťátko stvořilo předcházející noci kvůli zatmění měsíce z pomeranče.

20 Když *Cyrenius* tento produkt spatřil, podivil se a řekl: „Co jen to je? Je to snad ten domnělý dárek?

21 Řekl jsi přece předtím, že ten dárek není žádná věc, nýbrž pouze vědecké poznání!

22 Toto však přece věc je a žádné vědecké poznání!"

23 *Chlapec* však řekl: „Milý otče Quirine Cyrenie, to je sice pravda, ale tuto věc ti darovat nemohu, protože není moje;

24 ale je zde nezbytná, abys mě pochopil!"

25 Potom začal *chlapec* jako profesor pomocí zemské koule vysvětloval podstatu země, a to tak důkladně, že Cyrenia uvedl v nejhlubší úžas.

26 Když *chlapec* skončil, řeklo *Děťátko* Cyreniovi: „Tak tomu je! Aby ti však zůstala upomínka, má být také tato malá země tvá, dokud jednou v Mé říši nedostaneš větší!"

187

Cyreniova radost ze zemského globu, který mu byl darován, a jeho prosba, týkající se Augusta. Hluboce moudrá odpověď Děťátka s poukazem na Božský pořádek.

1 Cyrenia tento dárek tak mimořádně potěšil, že ze samé blaženosti vůbec nevěděl, co počítí.

2 Teprve po chvíli, když si byl. prohlédl nádherný glóbus ze všech stran a odshora dolů a přesvědčil se o vysoce důležitém zobrazení všech bodů, které znal, začal mluvit a řekl:

3 Josefe, to je přece pro nás všechny nad slunce jasnější svědectví o Tom, jenž kdysi stvořil zemi!

4 Neboť co asi je pro Všemohoucího těžší, stvořit velkou zemi, nebo stvořit takovou malou k našemu poučení o té velké, která nás nese?

5 Domnívám se, že je to jedno a totéž!

6 Ó, Bože, ó velký Bože, jak nekonečná plnost dokonalosti všeho druhu v Tobě musí být, jsou-li pro Tebe takové zázračné věci tak nesmírně snadné!

7 Ten, kdo se do *Tebe* vnoří svou myslí, je už blažený na světě!

8 Ten, kdo *Tebe* má a v lásce nosí ve svém srdci, jak nekonečně šťastným musí být!

162

9 Ó, jak ohavným teď shledávám marný shon světských lidí!
10 Ó, můj ubohý bratře Auguste! Kdybys věděl a znal, co já nyní vím a znám, jak velice by se ti ošklivil tvůj kymácející se trůn!
11 Ó, Ty můj malý Ježíši, Ty můj živote, Ty moje všechno! Nemohl bys Svou všemocí mému bratrovi ukázat, jak nicotný a strašně špinavý je jeho trůn?"
12 *Děťátko* však řeklo: „Cyrenie, pohleď na všechny tvory země,
13 a shledáš mezi nimi dobré a špatné vůči *tobě*!
14 Domníváš se snad, že jsou proto takoví i vůči *Mně*?
15 Hleď, lev je kruté zvíře a ve své zuřivosti nešetří žádný život!
16 Shledal jsi toto zvíře takovým také vůči *Mně*?
17 ‚Nikoliv,‘ říkáš ve své mysli, ‚neboť tento král pouště mi zachránil dvakrát život!‘
18 Hleď, stejně tak tomu je s tvým bratrem; on nemůže být jako *ty* a ty nemůžeš být jako *on*!
19 Neboť jsem stvořil různé tvory, *protože* to je podle Mého věčného pořádku zapotřebí!
20 A tak se také muselo stát, že se tvůj bratr stal tím, čím on je, a ty ses stal tím, čím *ty* jsi!
21 Jestliže však tvůj bratr praví: ‚Pane, nevím, co jsem a co činím, nýbrž Tvá síla je ve mně, a já jedním podle jejího určení!‘
22 pak je tvůj bratr zrovna tak spravedlivý jako ty a ty se o něho nemáš starat; neboť jednou bude dílo každého zjeveno!“
23 Tato slova přivedla Cyrenia opět na lepší myšlenky o Augustovi a jal se opět pozorovat svou malou zemi.

188

**Cyrenius ujišťuje o své lásce k Pánu. Zkouška: Thuliina smrt. Cyreniův hluboký zármutek
Spravedlivá výtka zklamaného Děťátka a její dobrý účinek na Cyrenia.**

1 Když Cyrenius znovu pozoroval zemskou kouli s velkým zájmem, přálo si *Děťátko* postavit se na vlastní nohy, aby mohlo trochu poskakovat na pahorku.
2 A *Cyrenius* Je postavil opatrně na zem a řekl:
3 „Ó, Ty můj živote, Ty moje spáso, Ty moje všechno! Jen ze svých *rukou* Tě tělesně propouštím,
4 ale nikdy, nikdy ze svého srdce; neboť v něm žiješ nyní docela sám, ano jen ty Sám jsi moje láska!
5 Když mám vpravdě jen Tebe, ó Ty můj Spasiteli, znamená pro mne celý svět se všemi jeho poklady méně než nic!“
6 Tu *Děťátko* povstalo, obrátilo se opět k Cyreniovi a řeklo:
7 „Musím přece jen zůstat u tebe, i když bych tak rád trochu poskakoval kolem, protože Mě máš tak velice rád!
8 Kdyby sis byl neustále prohlížel svou malou zem, hleď, tu bych se byl u tebe nejspíše trochu nudil;
9 ale protože jsi své srdce i veškerou svou pozornost opět zcela obrátil ke *Mně*, musím u tebe zůstat a nemohu se od tebe odloučit!
10 Ale poslyš, Můj milý *Cyrenie*, co by tomu řekla tvá žena, kdyby uslyšela, že miluješ jedině a pouze *Mne*?“
11 A *Cyrenius* řekl: „Pane, když mám jen Tebe, co bych se staral o svou ženu a o celý svět? Hleď, to všechno pro mne nemá žádnou cenu!
12 Ó, Ty můj Ježíši, jaká blaženost by mohla být větší, než pouze ta, milovat Tebe nade všechno a být Tebou milován?
13 Proto bych spíše Tulií pohrdl jako tahem kobylek, než bych ustoupil jen o jediný vlásek od lásky k *Tobě*!“
14 *Děťátko* však řeklo: „*Cyrenie*, když tě však trochu vyzkouším, myslíš, že dokážeš vytrvat?“
15 A *Cyrenius* řekl: „Podle mých současných pocitů bys mohl zem pod mýma nohama přeměnit v prach a vzít mi Tullii tisíckrát, kdyby to bylo možné, i tak bych setrval stejně v lásce k *Tobě*!“
16 Tu padla náhle Tullie, jako ranou zasažena, k zemi a byla zcela mrtva.

17 *Všichni přítomní* se mocně ulekli. Přinesli hned dobře vykvašenou citronovou šťávu a čerstvou vodu a občerstvovali ji!

18 Ale všechno úsilí bylo marné; neboť Tullie byla mrtva.

19 Když však *Cyrenius* viděl, že je Tullie skutečně mrtva, zahalil svou tvář a začal být velmi smutný.

20 Nyní však se otázalo *Děťátko* truchlícího *Cyrenia*: „*Cyrenie*, jak Mi teď připadáš? Hleď, země je dosud celá a tvá žena není ještě ani zdaleka tisíckrát mrtva, jak jsi žádal, a ty truchlíš, jako kdybys ztratil všechno na světě!

21 Což nemáš Mě stejně jako předtím, kdy jsem byl přece všechno? Jak jen můžeš nyní tak velice truchlit?“

22 Tu *Cyrenius* hluboce vzdychl a promluvil velmi žalostně: „Ó, Pane, nevěděl jsem, jak drahá mi Tullie je, pokud jsem ji měl; teprve její ztráta mi teď ukázala její cenu!

23 Proto truchlím a budu nejspíše truchlit pro ni po celý svůj život, protože mi byla tak vznešenou a věrnou družkou!“

24 Tu vzdychlo *Děťátko* hluboce a řeklo: „Ó, vy nestálí lidé, jak málo odolnosti sídlí ve vašich srdcích!

25 Když jste již takoví v Mé přítomnosti, jací budete teprve až nebudu mezi vámi?

26 *Cyrenie*, čím jsem ti byl před několika minutami, a čím jsem ti nyní?

27 Tvář přede Mnou zahaluješ jako před světem a tvé srdce je tak plné smutku, že sotva vnímáš Můj hlas!

28 Já ti však pravím: Vpravdě Mne ještě nejsi hoden!

29 Neboť ten, kdo ještě svou ženu miluje více než Mě, není Mne hoden, neboť Já jsem více než žena, stvořená Mou mocí!

30 Já ti pravím: Porad' si v budoucnu lépe, jinak na tomto světě Mou tvář už nikdy nespatříš!“

31 Nato šlo *Děťátko* k *Josefovi* a řeklo mu: „*Josefe*, dej mrtvou odnést do komůrky a položit ji na máry!“

32 *Josef* však řekl: „Můj synáčku, nebude už nikdy žít?“

33 A *Děťátko* řeklo: „*Neptej se Mě na to; neboť ještě zdaleka nenastal Můj čas, ale učiň, co ti říkám!*

34 Hleď, ta žena na Mne žárlila, když Mi *Cyrenius* vyznával svou lásku; tato žárlivost a závist po lásce ji tak rychle zahubily! Proto se Mě dál nevyptávej, ale dej ji donést do komůrky na máry; neboť ona je skutečně mrtva!“

35 *Josef* dal nato hned odnést mrtvolu do domu a připravit ve vedlejší komůrce máry a mrtvolu na ně položit.

36 *Všichni* šli nyní k *Cyreniovi* a utěšovali ho nad náhlou ztrátou jeho ženy.

37 *Cyrenius* však odhalil opět brzy svou tvář, napřímil se jako pravý hrdina a řekl:

38 „Ó, milí přátelé, neutěšujte mě zbytečně; neboť jsem už útěchu našel ve vlastním srdci,

39 a lepší mi jistě dát nemůžete!

40 Hleďte, zde mi dal Pán zázračně tuto vznešenou ženu, a zde mi ji opět vzal; neboť jen On je Pánem všeho života!

41 Jemu nechť je proto všechno obětováno a Jeho svaté jméno nechť je proto věčně chváleno a velebeno!

42 Je to sice tvrdá rána na moje tělesné srdce; ale pociťuji ji o to více oživující pro mého ducha!

43 Neboť tím mě Pán osvobodil a náležím nyní zcela, odpoután ode všech pozemských svazků, pouze Jemu, a On sám je nyní svatým obyvatelem mého srdce! Proto mě neutěšujte; pouze On je mou útěchou navěky!“

44 Nato přišlo *Děťátko* opět k *Cyreniovi* a pravilo mu: „*Amen!* Tak nechť tomu je navěky!“

45 Jako vánek přejdou tyto pozemské roky, kdy ještě zde budeme žít; potom však budeš tam, kde budu Já věčně mezi těmi, kdo Mě budou milovat jako ty! Tak nechť tomu je na věky, na věky, na věky!“

Josef zve Cyrenia ke stolu. Cyrenius odmítá a poukazuje, že ho nasýtil Pán. Děťátko Cyrenia chválí.

1 Přišli však také *Josefovi synové* a oznámili, že je prostřeno.

2 A *Josef* šel k *Cyreniovi*, který se opět plně zabýval Děťátkem, a oznámil mu to a otázal se ho, zda bude pro zármutek schopen pojmít.

3 A *Cyrenius* řekl: „Ó, můj vznešený příteli, domníváš se snad, že mám hlad?”

4 Jen se podívej! Jak by mohl být člověk hladový ve společnosti Toho, který sytí každým okamžikem myriády myriád?”

5 Pokud však máš za to, že jde o můj zármutek, pak ti pravím z plnosti své lásky k Tomu, který tebe i mě stvořil:

6 Jak bych měl truchlit ve společnosti mého i tvého Pána?

7 Hleď, tam, kde ty do země zaseješ *jediné* pšeničné zrna, které uhnije, dá On na ono místo přinést *sto* místo jediného!

8 Tak je tomu také v tomto případě; vezme-li Pán *jedno*, dá za to brzy *tisíc*.

9 Mně vzal sice žárlivou *Tullii*, ale zato mi dal *Sám Sebe*!

10 Ó, bratře, jak nekonečná to je náhrada za mou tak malou ztrátu!

11 Místo své ženy mohu nyní *Jeho* ve svém srdci věčně nazývat mým!”

12 Tu řekl *Josef*: „Ó, bratře, ty jsi velký před Bohem; ty jsi byl vpravdě pohanem - a nyní jsi lepší než mnozí Izraelci!

13 Ano, já sám musím před tebou doznat: Tvé srdce i tvá ústa mě samotného velmi zahanbují;

14 neboť takové odevzdání do vůle Páně jsem dosud nikdy nezažil ani sám na sobě!”

15 Nyní se vzpřímilo *Děťátko* a řeklo: „Josefe, vím, proč jsem tě vyvolil; ale .větší jsi přede Mnou nebyl dosud nikdy než právě nyní, kdy před pohanem doznáváš vlastní slabost!

16 Já ti však pravím, když už *Cyreniovi* dáváš svědectví, že je lepší než mnozí Izraelci:

17 *Cyrenius* je zde více než *Abraham*, *Izák* a *Jákob*, a více než *Mojžíš* a všichni proroci, a více než *David* a *Šalamoun*!

18 Neboť jejich činy byly spravedlivé jejich vírou a velkou bázni před Bohem v jejich srdcích;

19 *Cyrenius* však je první, jehož *Moje láska* probudila, a to je víc než celý starý svazek, který byl mrtev, zatímco je *Cyrenius* zcela živ!

20 Ty znáš nádheru chrámu v Jeruzalému; je to dílo *Šalamounovy* moudrosti.

21 Ale tento chrám je mrtev jako jeho stavitel, který Mě obětoval ženám!

22 *Cyrenius* však Mě ve svém srdci s velkým sebezapřením vybudoval nový, živoucí chrám, ve kterém budu přebývat věčně, a to je více než veškerá *Šalamounova* moudrost!”

23 Tu začal *Cyrenius* plakat blažeností a *Josef* i *Marie* si tato slova vepsali hluboko do srdcí; neboť byla plna síly a plna života.

**Děťátko Cyrenia vyzývá, aby s Ním pojedl a hrál si s Ním.
Námitka Maronia a Marie. Mocná odpověď Děťátka. Probuzení Tullie.**

1 *Děťátko* však potom opět promluví k *Cyreniovi*:

2 „*Cyrenie*, jsi nyní dobře nasycen v srdci, a toto nasycení ti zůstane navěky;

3 ale tvé tělo je hladové a potřebuješ proto posílení stejně jako Já Sám pro své tělo potřebuji přirozené posílení.

4 Pojď proto se Mnou dolů do domu; tam pojíme dobrou rybu, kterou dnes *Jonata* přinesl a *Moji* bratři znamenitě připravili!

5. Neboť ti musím říci, že jím ryby mnohem raději, než nudné židovské jídlo pro děti, a těším se už na pěkný kousek! .

6 Ó, říkám ti, ty Můj nejmilejší *Cyrenie*, po jídle si se Mnou musíš trochu hrát a tyto děti také!

7 Ty ještě nejsi starý a můžeš proto se Mnou trochu pobíhat a poskakovat!”

8 Tato dočista dětinská slova Děťátko Cyrenia tak velice potěšila, že docela zapomněl na mrtvou Tullii, ačkoliv jeho společníci ještě truchlili.

9 A někteří ze společnosti se o Cyrenia začali pro jeho veselost strachovat, protože jim připadala jako šílenství.

10 *Maronius* sám šel k *Cyreniovi* a ptal se ho, jak se mu daří.

11 *Děťátko* však hned odpovědělo místo *Cyrenia* a řeklo:

12 „Ó, *Maronie*, nestarej se o tohoto Mého přítele; nikdy v celém životě ještě nebyl méně šílený než nyní!

13 Chtěl bych, abys byl tak zdravý jako *Cyrenius*, pak bys jistě nekladl takové otázky v Mé přítomnosti!

14 Pojď však také s námi ke stolu; možná že tě pěkný kousek ryby uzdraví!"

15 Nato se odebral *Cyrenius* s *Děťátkem*, s *Josefem*, *Marií*, *Jonatou*, *Eudokií* a osmi dětmi do domu, a *Maronius* je následoval, i když šel tak trochu jako na jehlách;

16 ostatní velká společnost však truchlila a nešla k obědu.

17 Po jídle však, které všem znamenitě chutnalo, chtělo *Děťátko* hned zase pod širé nebe hrát si s *Cyreniem* a osmi dětmi.

18 *Marie* však řekla: „Poslyš, Ty můj *Ježíši*! Teď si hrát nemůžeš a osm dětí také ne; neboť jednak je *sabat*, a za druhé máme v domě *mrtvou*, a to není vhodná doba pro hraní, nýbrž má každý být v klidu a skromný!"

19 *Děťátko* však řeklo: „Ženo, který duch tě nabádá takto ke Mně promlouvat?

20 Je snad *sabat* více než *Já* a mrtvá žena více než *Moje vůle*?

21 *Abys* však viděla, že stojím nad *sabatem* i nad *mrtvou ženou*, a aby mi nebránila v Mé radosti, nechť se probudí!"

22 Při těchto slovech povstala mrtvá z már a vstoupila brzy do místnosti.

23 *Děťátko* však přikázalo, aby jí dali něco k jídlu, a vyšlo potom hned s *Cyreniem* pod širé nebe, zatímco se všichni začali podívat nad tímto vzkříšením.

191

Závod s *Cyreniem*. Jak to *Cyrenius* dovede až k mistrovství! Pokyn, týkající se mistrovství v životě.

1 Když bylo *Děťátko* s *Cyreniem* a ostatními osmi dětmi venku pod širým nebem, řeklo *Cyreniovi*:

2 „Podívej se na tamten strom; jak daleko asi může být odtud?"

3 „Domnívám se,“ řekl *Cyrenius*, „že by mohl být odtud vzdálen asi tak dvě stě kroků!"

4 A *Děťátko* řeklo: „Tak budeme závodit a přesvědčíme se, kdo z nás má rychlejší nohy!"

5 A *Cyrenius* se usmál a řekl: „Ó, Pane, přirozenými silami budeš asi u stromu poslední!"

6 A *Děťátko* řeklo: „To ukáže teprve výsledek, a tak to tedy zkusme!"

7 Všichni běžci se rozběhli ze všech sil a *Děťátko* bylo u stromu první.

8 Když ke stromu doběhli, řekl *Cyrenius* téměř bez dechu:

9 „Ó, Pane, věděl jsem, že nepoběžíš *přirozeně*, a že tak budeš u cíle první!

10 Tebe totiž nesou neviditelné síly; mě však nesou jen moje pomalé nohy!"

11 *Děťátko* však řeklo: „*Cyrenie*, tady ses opět jednou zmýlil; neboť tvoje nohy ožívují, stejně jako *Moje*, neviditelné síly!

12 Rozdíl však je pouze v tom, že *Já* jsem *Mistr*, ty však jen *žák* oněch sil.

13 Budeš-li však své síly pořádně cvičit, budeš jich také ty umět používat jako mistr!

14 Teď však poběžíme zpátky a uvidíme, kdo bude první před domem!"

15 Tu se *Cyrenius* rychle sehnul k zemi, zvedl *Děťátko* a utíkal s Ním na místo před domem - a byl na místě zdaleka první.

16 Když tam dorazili, usmálo se *Děťátko* a řeklo: „To bylo docela veselé!

17 Hleď, dovedl jsi to hned k mistrovství; uviděl jsi *Mistra*, vzal jsi ho a stal jsi se sám mistrem!

18 Vyvod' z toho však poučení: V budoucnu nebude nikdo mistrem sám ze sebe;

19 přijme-li však *Mistra*, stane se mistrem skrze *Mistra*, kterého přijal.

20 Záleží málo na tom, kdo dovede rychleji utíkat; nicméně by se měl každý snažit dosáhnout Mnou vyznačeného cíle nejdříve a jako první!
21 Ten však, kdo začne životní běh *vlastní* silou, bude poslední;
22 kdo však učiní, jako jsi ty učinil při druhém běhu, doběhne jako ty první do cíle!
23 Teď se však dejme do jiné hry a pořádně se přitom rozveselme jako děti!"

192

Poučná hra na „jamky“. Životní jamky a jejich pořádek. Hra lidského shonu.

1 Nato se *Děťátko* obrátilo na Sixta, nejstaršího chlapce z Cyreniových dětí, a řeklo mu:
2 „Sixte, jdi a udělej na ušlapané cestě deset jamek, vzdálených od sebe na píd! Co se s nimi má stát, to už víš!
3 Potom přines deset kuliček, které nám udělal Jakub z jílu na hraní, a budeme pak trochu házet kuličky; - ty už víš, jak, protože tys Mě to naučil!"
4 Sixtus hned udělal, co *Děťátko* žádalo!
5 Když bylo vyhloubeno deset jamek a kuličky doneseny, řeklo *Děťátko* Cyreniovi:
6 „Postav Mě ,zase na zem, abych ti mohl vysvětlit, jak se tato hra hraje; ale vy ostatní děti nesmíte nic namítat, protože to chci Cyreniovi vysvětlit, Sám!"
7 Nyní se *Děťátko* obrátilo zcela patheticky k Cyreniovi a řeklo:
8 „Hleď, hraje se to tak: Musíš stát tři kroky od těchto jamek, potom postrčit kuličku.
9 Jestli se ti podaří hodit do desáté a tím poslední jamky, která je nejvzdálenější, jsi králem hry; hodíš-li do deváté, jsi ministr; v osmé vojevůdce!
10 V sedmé zemský správce, v šesté soudce, v páté kněz, ve čtvrté rolník, ve třetí otec, ve druhé matka a v první dítě!
11 Jak jde hra dál, to ti zase vysvětlím, až budou jamky obsazené."
12 Tu vzal Cyrenius s úsměvem kuličku a postrčil ji po cestě a kulička se hned zakutálela do první jamky!
13 A *Děťátko* se otázalo: „Jsi s tímto stavem spokojený? Jinak smíš jako začátečník hodit ještě dvakrát!"
14 A *Cyrenius* řekl: „Můj nejnádhernější živote, můj Ježíši! Zůstanu už, kde jsem!"
15 A *Děťátko* řeklo: „Dobře, tak cvrkejte teď vy, jeden po druhém. Já budu cvrkat jako poslední!"
16 A děti cvrkaly kuličky, neobsadily však všechny jamky, nýbrž zůstaly často po dvou nebo i po třech v jedné jamce.
17 Nakonec postrčilo kuličku *Děťátko* a dostalo se jako ostatně vždy do desáté jamky.
18 Tu to jedno děvčátko nevydrželo a řeklo: „Ale tak musí být ten malý Ježíš pořád králem!"
19 *Děťátko* však řeklo děvčátku: „Proč se nad tím trápíš - cvrkala jsi přece přede Mnou, proč máš neobratnou ruku?
20 Nehněvej se proto na Mne, nebo na tebe pošlu myš, které se tolik bojíš!"
21 Děvčátko už potom neřeklo nic a spokojilo se, se svým druhým důlkem.
22 Byla však neobsazena devátá, osmá a šestá jamka a *Cyrenius* řekl *Děťátku*:
23 „Podívej se, Ty můj živote! Není tu žádný ministr, žádný vojevůdce, žádný zemský správce ani soudce!
24 Kdo tato hlavní postavení převezme?"
25 „Tato postavení," řeklo *Děťátko*, „musím nyní převzít sám, protože je nikdo neobsadil; neboť všechna neobsazená místa musí být převzata jediným, od královské jamky počínajícím!"
26 Kdyby byl ministr obsazen, připadla by tři následující postavení jemu. Protože však obsazen není, připadají nyní čtyři jamky královi! Protože jsou však nyní všechny jamky obsazené, přejdeme k vlastní hře!"

(Vsunutý doplňující text)

1 A dále řeklo *Děťátko* Cyreniovi: „Teď, když jsem králem, musí Mě také každý z vás jako krále poslouchat!

2 Poslyšte proto Moje zákony! Jamka kněze nechť je moudrá, vážná a dobrá!

3 Budeš-li se smát, bude-li se někdo jiný smát, pak chybuješ a budeš zbaven úřadu a potrestán.

4 Ty jamko rolníka buď činná; budeš-li vlažná, budeš muset hladovět!

5 Ty otcovská jamko buď láskyplná ke svým dětem, a vychovávej je. správně a spravedlivě, jinak jim budeš k posměchu.

6 Ty mateřská jamko buď hospodárná a plna bázně Boží, aby tvoji kojenci byli moudří!

7 A ty, milá dobrá dětská jamko, zůstaň, jaká jsi: stálý učitel moudrých k moudrosti Boží!

8 Nuže, to jsou zákony; ty musí být přesně dodržovány!

9 Chce-li však někdo ode Mne milost, musí ke Mně přijít na kolenou!

10 Nyní jděte a jedněte a zanechte Mě o samotě! Ty, Cyrenie, však musíš jít s otcem a matkou, protože jsi dítě!"

11 Nyní šli děvčátko a chlapec, představující kněze, docela vážně a obřadně pryč a postavili se na poněkud vyvýšeném místě.

12 .Potom šli dvě děvčátka a jeden chlapec jako rolníci a začali se pořádně hrabat v zemi, jako kdyby měli mnoho důležitého na práci.

13 Potom šli opět chlapec a děvčátko, vážně se držíce, a představovali otce, protože ve svém srdci má být otec také matkou, aby byl pravým otcem.

14 Nato šla matka sama a za ní dítě, totiž Cyrenius; ale matka se před svým dítětem styděla a neodvažovala se mluvit s ním a dávat mu moudré rady.

15 Vrátila se proto ke králi a prosila ho o milost, aby jí dal jiné postavení.

16 Král jí však přisoudil kněžím a ti se dali do smíchu, když viděli, jak k nim matka utíká.

17 Nato král hned kněze povolal a sesadil, protože se smáli a měli být vážní, a strčil je mezi rolníky.

18 Rolníci se však brzy začali mezi sebou hádat a hašteřit a král je povolal a rozsoudil a uklidnil.

19 Nyní však přišla opět matka a chtěla jiné postavení.

20 *Král* však řekl: „Protože představuješ lásku v její moudrosti, buď ty knězem!"

21 Nyní však přišel otec a stěžoval si, že nemá ženu, protože je matka knězem.

22 A *král* řekl: „Vezmi tedy dítě a jdi tam a staň se tím, čím je matka!"

23 A tak se stalo; ale *kněz* začal od rolníků vyžadovat velké projevy úcty.

24 Tu se začalo brzy plést jedno přes druhé a *král* povolal proto všechny zase zpátky a řekl: „Vidím, že se nemůžete dohodnout; proto přistoupíme k novému hodu."

Cyrenius v jamce ministra.**Nespokojenost dívky. Účinný zastrašovací prostředek "krále". Myší zázrak.**

1 Cyrenius musel opět cvrkat jako první a jeho kulička se tentokrát skutálela do deváté jamky, a *Cyreniovy děti* řekly:

2 „Otče Cyrenie, to přece znamená vzestup: od dítěte k ministrovi, a to hned při prvním vrhu!

3 Kdybys chtěl cvrkat ještě jednou, jistě by ses dostal do královské jamky!"

4 A *Cyrenius* řekl: „Moje děti, jsem už spokojen s touto hodností; vezměte tedy teď vy kuličky a cvrkejte!

5 Hleděte se dostat co nejčastěji do dětské jamky; neboť tam je pro vás nejvlastnější a nejlepší místo!"

6 Nato cvrkal Sixtus a dostal se do dětské jamky a měl z toho radost.

7 Potom cvrkala nestarší dívka a dostala se opět do druhé mateřské jamky.

8 *Dívka* však reptala zase a řekla: „Ach, musím být tedy zase matka!"

9 *Děťátko* však tam šlo, vzalo kuličku z jamky, podalo ji dívce znovu do ruky a řeklo:

10 „Cvrkej ještě jednou, ty nespokojená; ale dej pozor, aby ses opět nestala matkou!"

11 A *dívka* opět kuličku postrčila a zase se dostala do téže jamky a dala se zlostí přímo do pláče.

12 Tu k dívce opět přistoupilo *Děťátko* a řeklo: „Ó, ty tvore, toužící po moci! V tobě .se po pravdě nezapře povaha prvotní ženy.

13 Co si s tebou mám počít, ty hadí povaho, ty lví tlapo?

14 Jen rychle sem s myší, ta a tě pořádně potrápí, abys byla přede Mnou docela jiná!"

15 Nato padla hned *dívka* před *Děťátkem* na kolena a řekla v pláči:

16 „Můj nejmilejší Ježíši, prosím tě, jen žádnou myš nebo krysu; těch se totiž strašně bojím!

17 Chci být raději tisíckrát matkou, než abych musela uvidět jedinou myš!"

18 *Děťátko* však řeklo: „Tentokrát na tebe ještě myš nepošlu;

19 ale budeš-li ještě jednou reptat, pošlu na tebe deset myší a ty budou očichávat tvé nohy!"

20 Tu byla *dívka* zticha jako myška a přihlížela trpělivě, jak ostatní děti obsadily jiné jamky,

21 a nereptala ani, když druhá dívka obsadila jamku otce, což ji jinak vždycky zlobilo, když tu . jamku neobsadil chlapec.

22 Nakonec cvrkala dívka opět a dostala se znovu do dětské jamky.

23 Tu. v tajném vzteku zařala zuby do rtů.

24 Tu se *Děťátko* usmálo, vzalo malou větvičku, lehce se dotklo všech kuliček a dechlo potom na jamky a okamžiku seděla v každé jamce místo kuličky čilá myš.

25 Když *dívka* tato zvířátka spatřila, začala strašně křičet a ječet a utekla.

26 Nato vyšel ven *Josef* a zeptal se: „Co máš, můj milý Ježíši, zase s tou dívkou, že tak křičíš?"

27 A *Děťátko* řeklo: „Je, jako vždy, závistivá; proto jsem na ni opět poslal několik myší!"

28 Nato se *Josef* usmál a šel dívku opět uklidnit; ostatní děti však ve hře klidně pokračovaly, protože ty strašné myši vůbec neviděly.

194

Rozhovor chlapečka Ježíše s umíněnou svéhlavou dívkou.

1 Zakrátko přišla dívka zpátky a *Děťátko* se jí hned otázalo, zda si chce zase hrát s ostatními.

2 *Dívka* však řekla: „Přihlížet chci, ale hrát už nebudu; mně totiž snadno všechno rozzlobí a ty jsi potom zlý!

3 A tak si hrát nechci; příliš se tě bojím, protože na mne hned posíláš myši a krysy."

4 *Děťátko* však řeklo: „Ano, proč jsi jen tak hloupá, že se zlobíš ;kvůli věcem, kde přece nemůžeš nic ztratit, ať už dopadnou tak nebo jinak?

5 Bud spokojena s tím, co ti osud přináší, a vícekrát na tebe nepřijdou žádné myši ani krysy!

6 Podívej se na Mne! Já vždycky cvrkám poslední a nereptám, i když bych měl mít přednost.

7 Proč tedy reptáš, když *bys* měla být jako dívka trpělivost sama?"

8 A *dívka* řekla: „Cožpak za to mohu? Proč mám takovou povahu? Já sama jsem si ji nedala, a tak jsem, jaká jsem, a jiná být nemohu!

9 Protože však vím, že taková jsem, raději nehraji, než bych se zase musela zlobit a být tebou potrestána myšmi!"

10 *Děťátko* se však odvrátilo a promluvílo k Sobě: „Pohled, děti světa s Tebou nejsou spokojeny a kárají na sobě Tvé dílo, protože Tě neznají!

11 Ještě jeden vrh a ještě jeden vrh a děti světa nechť o Tobě smýšlí jinak!"

12 Potom se *Děťátko* opět obrátilo a pravilo dívce: „Komu však dáváš vinu, že jsi tak zlostná a dosud nespokojená se svým údělem?"

13 *Dívka* však řekla: „Opravdu, můj milý Ježíši, když jednou začneš s vyptáváním, nemá to konce,

14 a stáváš se tak velmi obtížným dítětem!

15 Co já vím, kdo zavinil, že jsem taková? Ty jsi přece sám takový malý prorok a jsi zázračné Dítě, které může promlouvat s Bohem!

16 Zptej se Ho, je-li to možné, On ti může nejlépe povědět, proč jsem taková!"
17 Nato přistoupilo *Děťátko* blíže k dívce a řeklo: „Ty dívko, kdybys mě znala, mluvila bys jinak!
18 Protože Mě však neznáš, mluvíš, co ti přijde na jazyk!
19 Podívej se jen vzhůru ke slunci! Co myslíš, že to je a odkud má svou záři?"
20 *Dívka* však řekla už zcela netrpělivě: „Ale že zrovna musíš mít spadeno na mne, abys mě trýznil tvými otázkami!
21 Podívej se, tam je jich ještě sedm; ti mají od tebe pokoj! Jdi také jednou k nim a obtěžuj je svými věčnými otázkami!"
22 A *Děťátko* pravilo: „Ó, dívko, hled', ti jsou zdraví a nepotřebují žádný lék; ty však jsi nemocná v duši a proto bych ti rád pomohl, kdybys nebyla tak tvrdohlavá.
23 Protože jsi však tak tvrdohlavá, bude těžké ti pomoci.
24 Ale to si pamatuj: Kdyby měl anděl Božího nebe milost, že bych se ho vyptával jako tebe, vzplanul by nadměrnou blažeností tak, že by svým plamenem lásky v okamžiku zničil celou zemi!
25 Jdi však teď ode Mne pryč; už tě nechci, protože jsi tak svéhlavá a umíněná!" - Nato dívka odešla a potají plakala; Ježíš však řídil dále jako král Svě kamarády ve hře.

195

**Nové sváry ve druhé hře. Třetí vrh. Ctižádostivá dívka v jamce ministra
Štvaní proti Dítěti. Nový, poslední vrh a opětné nastolení základního životního pořádku.**

1 Během této druhé hry však opět došlo ke svárům mezi hrajícími.
2 Ministr byl příliš obáván, protože jím byl Cyrenius sám; vojevůdce stejně jako zemský správce i soudce se sotva odvážili proti ministrovi pohnout, a potají se durdili na takový pořádek.
3 Obzvláště nespokojených bylo několik dívek, které dělaly zemského správce a soudce, protože bez souhlasu ministra nesměly nic učinit.
4 Jen Sixtus ve své dětské jamce byl dokonale spokojen.
5 *Děťátko* však vidělo tuto nespokojenost a svolalo proto všechny, rozdělilo znovu kuličky a dalo cvrkat potřetí.
6 Tentokrát se dostal Cyrenius do královské jamky a *Děťátko* do dětské;
7 a všechny děti se velice radovaly, že také jednou dva roky a čtyři měsíce starý Ježíš přišel do dětské jamky.
8 Tu přišla dokonce i naše *dívka* a řekla *Děťátku*: „Vidíš, to je správné místo pro tebe; těší mě, že ses také jednou dostal do této nudné jamky!"
9 *Děťátko* však řeklo: „Podívej, ministerský důlek je ještě volný! Vezmi kuličku a cvrkej, třeba se tam dostaneš!"
10 Nato vzala *dívka* přece jen kuličku, postrčila ji a dostala se skutečně do ministerského důlku.
11 Když však zjistila, že je v ministerské jamce, zrudla radostí, že byla jednou uspokojena její ctižádost, a řekla zertovně:
12 „Teď se jen těš, můj Ježíši; já už tě teď potrestám, když budeš neposlušný" .
13 A *Děťátko* řeklo: „Víš, děti nepodléhají zákonu; co Mi tedy chceš udělat a co se Mnou zamýšlíš?"
14 *Dívka* však řekla: Nech jenom hru začít a uvidíš hned, zda ministr nemá nad dětmi žádnou moc!"'
15 Nato Cyrenius jako král hru rozdělil a všichni šli na svá místa a vykonávali tam svůj úřad.
16 *Ministr* však štlval zvlášť kněze proti Dítěti, aby mu nedovolil k němu přijít.
17 Stejně tak nevěnovaly Dítěti sluchu ani jiné stavy.
18 *Dítě* tedy běželo ke králi a podle pravidel hry si u něho stěžovalo, že je pronásledují.
19 A *král* pravil: „Ó, Pane, jsem do těchto pravidel ještě příliš málo zasvěcen!
20 Protože se však do hry, nedbaje těchto pravidel, vloudil nepořádek, povolám opět tu malou společnost, a chceš-li, můžeme hned začít novou hru!"
21 A *Děťátko* řeklo: „Ano, Cyrenie, novou a poslední navěky!
22 .svolej tedy děti, abychom udělali poslední zkoušku!"

170

- 23 „A *Cyrenius* svolal děti a rozdělil kuličky a cvrnkalo se.
 24 Tentokrát se všechny děti včetně *Cyrenia* dostaly do dětské jamky; jen Ježíš cvrkl kuličku do královského důlku.
 25 Tu však začal brzy Jeho důlek žhnout a Jeho kulička zářit jako slunce.
 26 A *Děťátko* vzalo zářící kuličku a položilo ji do otcovské jamky a otázalo se *Cyrenia*:
 27 „*Cyrenie*, pochopil jsi nyní už trochu tuto významnou hru?“
 28 A *Cyrenius* řekl „Ó, Pane, Ty můj živote, jak bych tomu měl rozumět?“
 29 A *Děťátko* řeklo: „Tak Mě poslouchej; vysvětlím vám to všem jasně a důkladně!“

196

**Výklad a vysvětlení této významné hry Děťátkem.
 Různé pokusy zachránit zbloudilé duchy vedením lidí skrze Boha.**

- 1 A *Děťátko* hned začalo mluvit jako moudrý učitel synagogy a pravilo:
 2 „Takový je význam této hry: Od stvoření, jakož i před ním, *byl* Bůh od věčnosti Pánem.
 3. První vrh: staří duchové se probouzejí a nechťejí si Boží nádhery nechat líbit, a hra nemá žádný pořádek.
 4 Tato hra trvá od Adama k Noemovi a od Noema až k Mojžíšovi.
 5 Ta tvrdohlavá dívka je láska a svět, kterému však je láska protivná.
 6 V dobách Noemových se trestá vyhrožováním, což pro tuto dívku jsou myši.
 7 Svět se však nepolepší, nýbrž opět pozvolna propadá modlářství a chce oltáře, viditelné Božství a mnoho ceremonií.
 8 Tu svolá Pán hru za Mojžíše a nastává druhý hod.
 9 Zpočátku se zdá, že to tentokrát půjde; ale jen *jednou* se otočili zády k Mojžíšovi a zlaté tele bylo hotovo!
 10 Dívka se začne teprve teď pořádně hašteřit, načež je opravdu potrestána skutečnou hrozbou.
 11 A proto byla potopa spíše silnou hrozbou než trestem.
 12 Ale trest lidu v poušti byl skutečným trestem, protože se stal ohněm jako kdysi v Sodomě.
 13 Po hodě následuje hra. Upřímně řečeno, jde všechno zpočátku dobře, ale jen ze *strachu*; neboť v této hře chybí matka, *láska*, která hru opustila, protože nesměla vládnout.
 14 Aj, do této chvíle trvala tato *mojžíšská* hra a rozbíjela se v samém rozhořčování i v trvalém strachu.
 15 Opět svolává Pán malé stádo; další hod a Pán se stává Dítětem.
 16 Tu přichází láska a projevuje určitou radost nad bezmocným stavem Pána.
 17 Láska nyní hází také a podaří se jí dosáhnout nejvyššího stupně trůnu.
 18 A tu pronásleduje Pána až k smrti a nenechá Ho přes tisíc a téměř devět set let na pokoji a štve všechno proti Němu.
 19 Potom však vidí panující světa sami, že už to tak dál nejde.
 20 Dochází k poslednímu hod: Pán se opět stává Pánem, jakým byl; plné planoucí horlivostí je Jeho postavení a plný milosti Jeho hod!
 21 A všechen lid pozná od dětství Otce, až On jako takový se lidu ve veškeré Své moci lásky bude blížit více a více!
 22 A to bude poslední vrh a potom už nebude žádný! Neboť Otec potom bude Otcem věčně!
 23 Hledte, toto je smysl této hry! Nyní však pojdte opět do domu, abychom se podívali, co dělá probuzená Tullie, a tak Mě všichni následujte!“

**Maria a Eudokia ošetřují probuzenou Tullii.
Prorocký obraz Mariina kultu v Římě a v kruhu Pána skutečně milujících.**

1 Když naše společnost hráčů přišla do domu, sotva si jí někdo povšiml; neboť všichni byli zaměstnání opět probuzenou Tullii.

2 Někteří ji utěšovali, jiní opět kolem ní pobíhali a pozorovali ji a dělali si starosti, že by mohla opět zemřít.

3 Marie a Eudokie o ni pečovaly a přinášely jí nejrůznější posilnění a občerstvení.

4 A Josefovi synové včetně Jakuba připravovali večeři.

5 Jen Josef a Jonata seděli ve vedlejší místnosti na lavičce upletené z proutí, a rozmlouvali o mnohém z minulosti;

6 a oni také byli jediní, kdo si vstoupivších povšimli, povstali proto a šli Cyreniovi a Děťátku vstříc a přivítali je samozřejmě co nejlídněji.

7 *Děťátko* však hned běželo k Josefovi a řeklo mu:

8 „Jak dlouho budou ještě ti pošetilci opět probuzenou Tullii utěšovat, občerstvovat a posilovat?

9 Žije už přece ve zdraví dost dlouho a nezemře, dokud nepřijde její čas; co tedy chtějí ti pošetilci?“

10 A Josef řekl: „Proč se o to staráš? Nechme jim jejich radost; tím přece nic neztratíme!“

11 A *Děťátko* nato řeklo: "To je zřejmě pravda a Já se tedy budu také trochu starat:

12 ale domnívám se, že by mělo být správné také toto: Zaslouží-li tak velký obdiv *probuzená*, neměl by být tak příliš zatlačen do pozadí *Ten*, kdo ji vzkřísil!"

13 A Josef řekl: „To máš pravdu, můj synáčku; ale co se dá dělat?

14 Kdybych tě představil jako toho, kdo ji bezesporu vzkřísil, znamenalo by to prozradit Tě před časem těm, kdo Tě ještě zdaleka neznají!

15 Vdechneš-li jim však takové poznání zázračně do jejich vědomí, jsou odsouzeni!

16 Proto je nechme, jací jsou; my však potají zůstaneme zde pospolu v duchu i v pravdě!

17 Až se však do omrzení nautěšují Římanku a nazevlují se na ni, potom nejspíše přijdou a vytvoří s námi pospolitost!“

18 A *Děťátko* pravilo: Podívejte se i zde na obraz budoucnosti!

19 Stejně tak se budou jednou ti, kdo budou pod naší střechou, zabývat mrtvou Římankou kvůli světským věcem,

20 a Marie bude mít pod Římany a s Římankou mnoho co dělat!

21 Ale přesto nebudou oni v našem domě naši druhové, nýbrž budou spíše tím, čím jsou nyní, totiž pohany, a nebudou dbát o Mě, ale pouze o Marii!

22 A Moje vlastní společnost bude malá a skryta a zůstane takovou po všechny časy světa!

23 Tullia byla slepá žebračka a stala se vidoucí Mou živou vodou,

24 a stala se potom první ženou velké pohanské říše.

25 Protože však byla žárlivá, zemřela.

26 Opět byla probuzena k životu; žije, ale dosud mě nezpozorovala.

27 Budu ji snad na Sebe muset upozornit soudem?

28 Počkám však ještě nějakou chvíli a uvidím, zda Římanka nepovstane a nepřijde ke Mně, který ji vzkřísil! – Josefe, rozumíš tomu obrazu?“

**Josefovy pravé krátkozrace lidské otázky.
Odpověď Děťátka. Univerzální význam Božího sestoupení do lidského těla,**

1 Když toto Josef od Děťátka slyšel, řekl:

2 „Ó, můj Bože-synáčku, ve svém nitru jsem Ti dobře porozuměl;

3 ale musím se přiznat, že mi Tvá předpověď není příjemná!

4 Neboť má-li, stejně jako *před* Tebou, také po Tobě zůstat většina lidí pohany a modloslužebníky, k čemu potom je tento Tvůj příchod?

5 K čemu takové snížení Tvé nekonečné věčné svatosti? Chceš pomoci jen *málokterým*, ne všem?"

6 *Děťátko* však odpovědělo: „Ó, Josefe, máš mnoho marných otázek!

7 Nepozoroval jsi nikdy nebe, plné hvězd? Hleď, každá hvězda, na kterou se díváš, je svět, je země, na které, jako tady, žijí svobodní lidé!

8 A nesčetně je těch, které ještě oko žádného smrtelníka nevypátralo; a hleď, těm všem patří tento Můj příchod!

9 Jak a proč, pochopíš jednou naprosto jasně v Mé říši!

10 Proto se nediv, jestliže jsem tobě, člověku této země, takto předpovídal;

11 neboť jich mám bez počtu a bez konce a všichni tito nespočetní a konce nemající potřebují tohoto Mého sestoupení,

12 a mají ho zapotřebí, protože potřebují Můj vlastní věčný pořádek, z něhož vznikla tato země stejně jako všechny ostatní bez počtu a bez konce.

13 Proto právě se na zemi stane, jak jsem ti předpověděl.

14 Proto však nebude věčně svatý účel tohoto Mého příchodu marný,

15 Neboť hleď, všechny tyto nesčetné světy, všechna slunce a všechny země mají své dráhy, a ty právě mají také nesčetně a nekonečně různé směry!

16 Všude jsou jiné zákony a všude jiný pořádek;

17 ale nakonec přijdou *přece* všechny v pravý čas do *jediného* Mého základního pořádku a budou odpovídat jedinému velkému hlavnímu účelu, stejně jako údy těla a jejich činnost

18 A hleď, tak tomu také bude také s lidmi země na konci, a oni tehdy v duchu *přece* jen všichni poznají, že jest jen jediný Bůh, jediný Pán, jediný Otec a pouze jediný dokonalý život v Něm!

19 Jak a kdy však? - To je ponecháno Tomu, který ti to právě řekl!

20 Ale až do té doby bude muset ještě mnoho větrů ovanout půdu země,

21 a mnoho vod spadnout s nebe a mnoho dřeva bude spáleno, až bude řečeno:

22 ‚Hle, nyní je *jediné* stádo a *jediný* pastýř, *jediný* Bůh a jen *jediný* člověk z nesčetných, *jediný* Otec a *jediný* Syn z počtu nekonečných.‘

23 Při těchto slovech *Děťátka* se Cyreniovi, Jonatovi i Josefovi zježily vlasy hrůzou a *Josef* řekl:

24 „Ó, *Děťátko*, Tvá slova se stávají stále víc nepochopitelnější, zázračnější a vpravdě děsivější!

25 Kdo by mohl pochopit jejich nekonečnou hloubku? Mluv proto s námi podle našich možností, jinak zahyneme pod takovou hloubkou Tvých slov!"

26 *Děťátko* se však usmálo a pravilo: „Josefe, hle, právě dnes se Mi chce učinit vám odhalení, která vás vyděsí!

27 A z nich byste měli dokonale pochopit, že ve Mně v plné vážnosti sídlí dokonalý Pán věčnosti a přebývá nyní mezi vámi! A tak Mě jen i nadále poslouvejte!"

199

**Další prorocká odhalení chlapečka Ježíše: Ježíšova smrt,
Jeho učení smíru, zmrtvýchvstání a otevření brány života všem.
Pokyn světským lidem.**

1 A *Děťátko* promluvilo takto: „Josefe, co bys asi řekl, kdyby děti světa Pána jednou uchopily a zabily za po mocí Satana?

2 Kdyby Ho uchvátili jako loupeživí vrahové a odvlékli Ho před světský soud, kde vládne duch pekla?

3. A tento nechal Pána veškeré nádhernosti přibít na kříž; co ty říkáš tomu?

4 Stane-li se s Ním, jak předpověděli proroci, jejichž slova *přece* znáš; co ty asi řekneš tomu?"

5 Když ti tři uslyšeli tato slova *Děťátka*, ulekli se velice, a *Josef* řekl velmi prudce:

6 „Můj Ježíši, můj Bože-synáčku, toto se *přece* nestane *Tobě!*

7 Ruka, která by se na Tobě dopustila násilí, nechť je prokleta navěky, a nositel její duše nechť odpyká svůj zločin v co největší trýzni až navěky!"

8 A *Cyrenius* s *Jonatou* se dal na *Josefovou* stranu a řekl:

9 „Kdyby se něco takového mohlo stát, pak vyslovuji věčnou pravdu, že se od dnešního dne chci stát nejkrutějším tyranem!

10 Dvě stě tisíc nejvycvičenějších válečníků stojí pod mým velením; stačí jen jediný můj pokyn a smrt a zkáza celého světa je jistá!

11 Než by drzý ďábel v lidské podobě vložil své satanské ruce na toto Dítě, dám raději vyvraždit všechny lidi na celé zemi!"

12 *Děťátko* se však usmálo a pravilo: „Potom by však přece zůstali tvoji válečníci; kdo by potom je zprovodil ze světa?

13 Hleď, Můj *Cyrenie*, ten, kdo ví, co činí, a činí bezpráví, hřeší a je původcem zla;

14 ten však, kdo neví, co činí, a činí bezpráví, tomu nechť je odpuštěno! Neboť on nevěděl, co učinil..

15 Jestliže by však někdo dobře věděl, co činí, a nechtěl by sám ze sebe činit bezpráví, je-li však donucen, nevzpírá se a činí bezpráví, je otrokem pekla a sám sebe vydává soudu.

16 Peklo však ví dobře, že se lépe pracuje se slepými nástroji než s vidoucími;

17 proto také si stále drží slepé v žoldu, a právě tito slepí přibijí Pána veškeré vznešenosti na kříž!

18 Jak však chceš trestat slepého za to, že na cestě zakopl a upadl a polámal si paže a nohy?

19 Proto jen zůstaň se svou mocí pěkně doma, protože by způsobila na zemi mnohem víc pohromy než pomoci.

20 A buď ujištěn, že Ten, kterého lidé ve své slepotě zabijí v Jeho těle, nezabijí Ho v duchu ani v Jeho síle a moci, nýbrž že On brzy opět vstane z vlastní síly a moci,

21 a otevře teprve tak všem tvorům cestu k věčnému životu!"

22 Prudký *Cyreniův* tón však upoutal pozornost společnosti kolem *Tullie* na tuto malou společnost.

23 *Děťátko* však společnost odkázalo zpátky a řeklo: „Hleďte si své věci neboť zde není nic pro vás, slepé!" - A společnost se opět stáhla zpátky.

200

Ježíšova vážná slova Marii.

Chmurná předpověď opovrhování Pánem a Jeho následovníky na světě.

1 Mezi těmi, kdo byli posláni zpět, byla však také *Marie*, *Eudokie* i *Jakub*.

2 *Marie* však přesto vstoupila a *Eudokia* i *Jakub* ji následovali.

3 A *Marie* se sehnula k *Děťátku* a řekla:

4 „Poslyš, Ty můj synáčku! Ty jsi teď strašně zlý!

5 Jestliže mě už teď vyháníš ze dveří, co teprve se mnou uděláš až budeš *mužem*?

6 Podívej se, tak zlý nesmíš být vůči té, která Tě nosila pod srdcem ve velké úzkosti a v přemnohém utrpení!"

7 *Děťátko* však k *Marii* pohlédlo zvlášť laskavě a řeklo:

8 „Proč Mě nazýváš svým synáčkem? Nevíš už snad, co k tobě promluvil anděl?

9 *Jak* máš nazývat *To*, co se z tebe narodilo?

10 Hleď, anděl pravil: ‚A co se z tebe narodí, bude se nazývat Syn Boží, Syn Nejvyššího!‘

11 Když tomu tedy je tak a ne jinak, jak to, že Mě potom nazýváš svým synáčkem?

12 Kdybych byl tvým synem, starala by ses o Mne víc než o *Tullii*!

13 Protože však tvým synem nejsem, leží ti *Tullie* na srdci víc než Já!

14 Když někde venku poskakují a vstoupím potom do dveří, nepřijde Mi nikdo vstříc s planoucím srdcem,

15 a jsem tu jako každodenní chléb pro čeledíny a děvečky, a nikdo Mě nevíta s otevřenou náručí;

16 ale když sem přijde taková městská klevetnice, je hned přijata se všemi poctami!

17 A tak tomu je také nyní s hloupou Tullíí, která dostala život ode Mne!
18 Mě, kdo život dal, si však sotva všímáte!
19 Řekni sama, zda to je v pořádku?'
20 Což nejsem Já *více* než nějaká hloupá klevetnice z města, a *více* než tato Tullia?!
21 Jen se těšte, všichni Moji někdejší nástupci - sluhové! Jak se teď vede Mně, povede se také vám!
22 Vaši příznivci vás strčí do kouta s hnojem., přijdou-li k nim na návštěvu jejich bratři klevetníci a sestry klevetnice!" - Tato slova vnikla hluboko do Mariina srdce a ona jich dbala.

201

**Jakub v rozmluvě s malým Ježíšem.
Stížnost Děťátka, že si Ho rodiče i ostatní v domě málo všímají.**

1 Po těchto slovech se k Děťátku sklonil také Jakub a řekl Mu:
2 „Poslyš, můj nejmilovanější Ježíši! Ty můj něžný bratříčku! Když už jsi jednou zlý, není to potom s tebou téměř k vydržení!
3 Nechtěl bys mi také udělit takovou důtku, jakou jsi udělil matce Marii?
4 To můžeš udělat; ale potom se budu i já s tebou hašteřit, proč jsi mě nepozval ke hře, při které bych byl býval z celého srdce rád!"
5 *Děťátko* však pravilo: „Ó, nestarej se, Jakube, že bych ti něco řekl;
6 protože tvou stálou pozornost ke Mně přece znám.
7 Kromě toho máme až příliš často společný úděl a tobě se vede jako Mně.
8 Hleď, když se Mnou vyjdeš ven a neseš Mě potom zase domů odněkud, někdy dokonce i z města, když tam máš co dělat a vezmeš Mě s sebou,
9 nikdo nám nepřijde naproti! Jdeme pryč bez doprovodu, a když se opět vracíme domů, -nepřijde nám vstříc jediná duše;
10 tak, jak jsme sami vyšli, tak se také sami vracíme.
11 A když tu a tam přijdeme o čtvrt hodiny později, ještě nám pořádně vyčiní.
12 A když jsme doma, nesmíme se ani hnout, nechceme-li slíznout výtky.
13 A když se tak někdy tlachá o všem možném, pověz, zda také my patříme k těm zajímavým věcem, kterým by mělo patřit denně několik slov!
14 Ale když se dá ohlásit známý z. města a vzkázat: ‚Navštívím tě v pondělí!‘
15 tu se náš dům už těší tři dny předem a mluví o tom ještě další tři dny potom.
16 A když přítel přichází, běží mu všichni vstříc, a když odchází, doprovázejí ho až ke dveřím jeho domu.
17 Když však jdeme a přicházíme *my*, nehne se v domě ani myš.
18 Naopak se však řekne, když sem přijde takový upovídaný městský klevetník: ‚Jakube, jdi teď jen s Děťátkem hezky ven!‘
19 a my hned táhneme bez doprovodu ven a nesmíme se vrátit dříve, dokud se tomu klevetníkovi neuráčí odtáhnout opět s celým doprovodem domů.
20 Jen když přijde Cyrenius nebo Jonata, něco znamenáme, když tomu nezabrání nějaké důležité rozmluvy.
21 Proto si nedělej starosti, že bych ti řekl něco, co by tě mohlo bolet; neboť jsme na tom oba stejně, pokud jde o vážnost a lásku!
22 Když se po celý den ani nepohneme a ani nepípáme, pak jsme *hodní!* A to je potom také celá naše odměna! J si s tím spokojen? Já ne!"
23 Když toto uslyšeli *Josef* a *Marie*, bylo jim úzko. *Děťátko* je však uklidnilo a řeklo: „Jen v budoucnosti trochu jinak! Co se stalo, je pryč!" - A Jakub ve svém srdci plakal z velké radosti.

**Josefovo doznání před Děťátkem. Rozdíl mezi maskou a chytrostí.
Opatrnost Páně před soudem světa. Děťátko napomíná Marii.**

- 1 Nato zavolal Josef Děťátko k sobě a řekl Mu:
- 2 „Poslyš, co chci říci! Co teď řeknu, neříkám kvůli Tobě, nýbrž kvůli těm, kdo zde jsou!
- 3 Vím totiž, že Ty vždy prohlédneš moje nejtajnější myšlenky, a že Ti proto nic říkat nemusím; ale ti, kdo zde jsou, se mají také dovědět, co Ti říkám.
- 4 Hleď, je pravda, že jsme se navenek vůči Tobě chovali jakoby vlažně;
- 5 ale tato vlažnost byla jen maskou, skrývající naši úctu a lásku k Tobě, abys nevešel ve známost před krutým světem.
- 6 Kdo zná svět lépe než Ty? A tak právě Ty nahlédneš nejlépe, že naše dosavadní veřejné chování vůči Tobě takové být muselo, abychom i s Tebou byli bezpečni.
- 7 A tak Tě prosím, abys nám odpustil občasnou zdánlivou chladnost našich srdcí, která však vždy při Tvém pohledu vzplanula jako ranní červánky.
- 8 V budoucnosti se však vůči Tobě budeme i navenek chovat tak, jak nám bude přikazovat naše nejnítěrnější touha.“
- 9 Po těchto slovech promluvil *Děťátko*: „Josefe, řekl jsi pravdu; nicméně však je velký rozdíl mezi maskou a chytrostí.
- 10 Masky činí nitro studeným; chytrost je však zahřívá.
- 11 K čemu tedy masku, kde stačí chytrost? K čemu přetvárování, kde přirozená moudrost poskytuje tisíc prostředků, zajišťujících bezpečnost?
- 12 Což nejsem Pánem, kterého musí na jediný pokyn poslouchat celá nekonečnost, protože není ničím jiným než Mou zhmotnělou myšlenkou a je zde jako vyslovené slovo z Mých úst?
- 13 Jestliže však Jsem jediným, pravdivým Pánem, jak by mohlo být pro Mou bezpečnost účinnější tvé maskování nitra než celý svět, plný Mé věčné moci?!
- 14 Hleď, jediný dech z Mých úst, - a celá viditelná tvorba už není!
- 15 Domníváš se snad, že mám masky tvého nitra zapotřebí, abych ochránil Sebe i tebe před nástrahami světa?
- 16 Ó, nikoliv, toho nemám zapotřebí! Neboť jsem se před světem neskryl ze *strachu*,
- 17 nýbrž pouze kvůli *soudu*, aby svět nebyl odsouzen, kdyby Mě poznal ve své zlobě.
- 18 Buďte proto všichni v budoucnosti *chytří* kvůli blahu světa;
- 19 ale *masku* přede Mnou odložte, neboť jejím původem je přinejlepším peklo.
- 20 A ty, Marie, se vrať ke své původní lásce, jinak budeš jednou velmi trpět, že jsi se Mnou nyní kvůli světu jednala přes masku svého srdce chladně.
- 21 Tato slova zlomila *Marii* srdce, a ona uchopila se vší mocí své lásky Děťátko a tiskla Je na srdce a laskala Je s největším žářem mateřské lásky.

**Mariina otázka o lásce Děťátka. Velký rozdíl mezi láskou lidí a láskou Boží.
Podobenství o králi jako ženichovi. Uplatnění podobenství na Tullii a Děťátku Ježíši.**

- 1 Když Marie Děťátko chvíli laskala, otázala se velmi bázlivě:
- 2 „Můj Ježíši, budeš mě, Svou děvečku, zase milovat, jako děvečka bude věčně milovat Tebe?“
- 3 A *Děťátko* se na Marii usmálo obzvláště přátelsky a řeklo:
- 4 „Jak slabou otázku jsi to opět vyslovila!
- 5 Kdybych tě nemiloval více než ty Mě, čím bys vpravdě, vpravdě byla?
- 6 Hleď, i kdybys Mě milovala žářem všech sluncí, nebyla by přesto taková láska nic ve srovnání s láskou *Mou*, jakou miluji nejhoršího člověka, a to dokonce i ve Svém hněvu.
- 7 A dokonce i Můj hněv je více lásky než tvá největší láska.
- 8 Co teprve je Moje vlastní láska, jakou tě miluji?

9 Proč bych tě byl vyvolil, abys Mě porodila, kdybych tě byl nemiloval - víc než to kdy věčnost pochopí?!

10 Vidíš tedy, jak slabá je tvá otázka! Já ti však pravím: Ted' jdi a přiveď Tullii;

11 protože s ní musím prohovorit důležité věci!"

12 Marie poslechla okamžitě a šla a přivedla Cyreniovu ženu.

13 Když Tullia vstoupila ve strachu do místnosti, kde bylo Děťátko, to se napřímilo a řeklo jí:

14 „Tullie, ty vzkříšená, slyš! Byl jednou velký král a byl svobodný a plný mužné krásy a právě Božské moudrosti.

15 Tento král si řekl: ‚Půjdu a budu hledat ženu v cizím místě, kde mě nikdo nezná;

16 neboť si chci vzít ženu kvůli sobě a ta žena mě má milovat proto, že jsem moudrý muž, ale ne proto, že jsem velký král!’

17 A tak vyšel ze své říše do daleké ciziny a přišel do města a seznámil se tam brzy s jistou rodinou.

18 Dcera tohoto domu byla vyvolena a velice se radovala; neboť v uchazeči poznala brzy velkou moudrost.

19 Král však uvažoval: ‚Ty mě miluješ jen proto, že mě vidíš a že moje postava a moje moudrost tě poutají;

20 uvidím však, zda mě miluješ doopravdy! Převleču se tedy za žebráka a budu tě tak častěji obtěžovat.

21 Ty však ani nikdo jiný se nemá ani v nejmenším dovědět, že tím žebrákem jsem já.

22 Tento žebrák však vydá o mně svědectví, že je můj upřímný přítel, ale jinak chudý v této cizině stejně jako jeho přítel.

23 A tak se ukáže, zda mě tato dcera opravdu miluje!’

24 A všechno se stalo tak, jak si to ten velký král vymyslel.

25 Po nějaké době, kdy král zdánlivě odcestoval, přišel žebrák k dceři a řekl jí:

26 ‚Milá dcero tohoto bohatého domu, hled’ jsem velmi chudý a vím, že máš velké bohatství!

27 Seděl jsem v bráně, když tvůj nádherný ženich odcestoval, a prosil jsem ho o almužnu.’

28 Tu zůstal stát a řekl: ‚Příteli, nemám zde nic, co bych ti mohl dát než upomínku na mou nevěstu, která je velmi bohatá!

29 Jdi brzy k ní a ukaž jí to mým jménem a ona ti jistě dá, jako kdyby dávala mně, čeho máš zapotřebí!

30 Až se však co nejrychleji vrátím, oplatím jí všechno tisíckrát!’

31 Když to dcera uslyšela, byla plna radosti a obdarovala žebráka.

32 Tu žebrák odešel a přišel opět za několik dní a dal se u dcery ohlásit.

33 Dcera ho odkázala na jiný den, protože měla návštěvu.

34 Žebrák přišel jindy a dal se ohlásit.

35 Tu bylo řečeno: ‚Dcera si s několika přáteli vyšla! A žebrák se vrátil smutný.

36 Když přišel k bráně domu, potkala ho dcera ve společnosti přátel a sotva si žebráka povšimla.

37 On jí však řekl: ‚Milá nevěsto mého přítele, jak jen ho miluješ, když nevyslyšíš jeho přítele?’

38 Dcera však řekla: ‚Chci rozptýlení; až přítel přijde, budu ho už zase milovat!’

39 Potom se žebrák vydal příštího dne k dceři a shledal ji ve veselé náladě; byla u ní totiž velmi živá společnost.

40 A žebrák se jí zeptal: ‚Miluješ přece svého ženicha - a přece jsi tak veselá, i když odcestoval v záležitostech, které se tě týkají?’

41 Tu dcera vykázkala žebráka ven a řekla: Takové přání! Což to není dost, že ho miluji, když tady je? Proč bych ho měla milovat i v jeho nepřítomnosti? Kdo ví, zda on miluje mě?’

42 Tu odhodil žebrák svůj rozedraný šat a řekl užaslé dceři:

43 Hled’, ten, který odcestoval, byl neustále zde, aby dával pozor na tvou lásku!

44 Ty však jsi na něho sotva pomyslela, ačkoliv ti ukázal znamení tvé přísahy, byl zapuzen a vydán posměškům, protože se ti světská společnost zamlouvala lépe.

45 Ale hled’, právě tento je onen, který nyní před tebou stojí, a je oním velkým králem, kterému patří celý svět!

46 A on ti nyní vrací všechno, co jsi mu dala, tisícinásobně; k tobě však se obrací zády až do věčnosti a už nikdy nemáš spatřit jeho tvář!

47 Tullie! Znáš tohoto Krále a tohoto žebráka? Já to Jsem a ty jsi ta dcera! Na světě nechť jsi šťastna;

48 co však bude potom, to ti říká toto podobenství.

49 Dal jsem ti život a velké štěstí a ty Mě chceš vymazat z paměti?

50 Ó, ty slepě narozená Římanko! Dal jsem ti světlo a ty jsi Mne nepoznala.

51 Dal jsem ti muže z nebe a ty jsi chtěla uchvátit pro sebe kousek lásky, která patří Mně.

52 Tu jsi byla mrtva; Já jsem tě opět vzkřísil a ty jsi za to přijímala holdování světa a o Mne jsi nedbala.

53 A nyní, když jsem tě dal zavolat, se přede Mnou chvěješ jako cizoložnice.

54 Řekni jen, co si mám s tebou počít?

55 Mám i nadále žebrat před tvými dveřmi?

56 Ne, to nebudu, nýbrž ti dám tvůj díl, a potom budeme vyrovnání!"

57 Tato slova vyvolala v celém Josefově domě zděšení.

58 Děťátko však chtělo jen se Svým Jakubem vyjít opět pod širé nebe a vrátilo se teprve pozdě večer.

204

Tulliin nárek. Utěšující slova Marie. Sebezpoznání, lítost a pokání Tullie. Ježíšův nejmilejší pokrm. Stará a nová Tullia.

1 Teprve po chvíli se vzpamatovala *Tullie* a začala hořce plakat a řekla:

2 „Ó, Pane, proč jsem kdysi v tomto domě prohlédla, proč jsem se zde stala Cyreniovou ženou, když nyní ve svém domnělém štěstí musím tolik trpět?

3 Proč jsi mrtvou vzkřísil, proč se pak musel opět navrátit život do mé hrudi?

4 Což jsem se narodila k *utrpení*, proč právě já, zatímco přece tisíce žijí klidně a šťastně a sotva vědí co o slze, kterou vynucuje bolest?"

5 Marie však, soucitem dojata, utěšovala Tullii těmito slovy:

6 „Tullie, ty se nesmíš svářit s Pánem, tvým i mým Bohem!

7 Neboť hled', to už je tak Jeho způsob, že právě ty, které miluje, vystavuje přetěžkým zkouškám!

8 To uznej ve svém srdci a probud' opět svou lásku k Němu, a On co nejdříve zapomene na Své hrozby a přijme tě opět do Své milosti!

9 Neboť On již přechoasto vyhrožoval provinilcům a dal jim proroky oznámit jejich zánik pro příští den a označil místo, kde budou psi lízat jejich krev.

10 Jakmile však činil provinilec pokání, promluvil ihned k prorokovi: „Což nevidíš, že činí pokání? Proto také ho nebudu trestat!"

11 Když Bůh povolal Jonáše, aby Ninivetským, kteří propadli všem hříchům, oznámil zánik,

12 nechtěl tam Jonáš jít, neboť řekl: „Pane, vím, že jen zřídka kdy necháš dopustit, čím prorok musel vyhrožovat!"

13 proto tam jít nechci, abych jako prorok nebyl Ninivetským ku posměchu, jestliže- se nad nimi opět zcela jistě smiluješ!"

14 Vidíš, dokonce i tento prorok důvodně pochyboval o Božím hněvu!

15 Já ti však radím: učiň, co učinili Ninivetští, a bude ti opět navracena milost!"

16 Tato slova dodala *Tullii* opět odvalu a ona počala o sobě přemýšlet a shledala brzy mnoho chyb v sobě a řekla:

17 „Ó, Marie, teprve nyní vidím a je mi jasné, proč mě Pán tak trestá!

18 Hled', moje srdce je plné hříchů a nečistoty! Ó, jak jen je budu moci opět očistit?

19 Jak jen se mohu odvážit milovat s takovým velice nečistým srdcem Svatého vši svatosti?"

20 A Marie pravila: „Právě proto Ho musíš milovat ve svém kajícím doznání viny neboť jen taková láska očistí tvé srdce před Ním, Svatým vši svatosti!"

21 Když přišlo pozdě večer *Děťátko* se Svým Jakubem opět domů, šlo hned k Marii a žádalo něco k jídlu, a Marie Mu hned
dala trochu másla, chleba a medu.
22 Nato však řeklo: „Vidím ještě jiný pokrm, dej mi též z něho jíst! Hleď, je to srdce Tullie; dej mi je, protože jsi je už pro Mne připravila!“ - Tu padla Tullie před Pánem na kolena a plakala.
23 Marie však řekla: „Ó, Pane, smiluj se nad ubohou, která tolik trpí!“
24 A *Děťátko* řeklo: „Smiloval jsem se nad ní už dávno, jinak bych ji nikdy nevzkřísil!“
25 Jen ona to byla, kdo nechtěl Mé smilování vzít na vědomí a chtěla se raději se Mnou přít ve svém srdci, než Mě v něm přijmout.
26 Protože však nyní své srdce ke Mně obrátila, učinil jsem jako Ninivetským.“
27 Po těchto slovech šlo *Děťátko* k Tullii a řeklo jí:
28 „Tullie, hleď, jsem teď velmi unavený; kdysi jsi Mě nosila na rukou a dělalo Mi to dobře, protože ty máš velmi měkké paže.
29 Proto se nyní pozvedni a vezmi Mě na ruce a poznej, jak to je sladké, mít na rukou Pána života!“
30 Tato žádost *Děťátka* zlomila *Tullii* docela srdce.
31 S nejvyšší láskou, jaké její srdce bylo schopno, vzala *Děťátko* na své měkké ruce a pravila v pláči:
32 „Ó, Pane, jak jen je to možné, že jsi nyní ke mně i přes Své strašné hrozby tak milostivý?!“
33 A *Děťátko* pravilo: „Protože jsi svlékla tu *starou* Tullii, která se mi protivila, a oblékla *novou*, která je Mě hodna! Ale teď se uklidni; mám tě totiž už zase rád!“ Tato scéna dojala všechny k slzám.

205

Plačící Tullie. Hluboce moudrá slova *Děťátka* o různých slzách a o tom, jak Tullia záviděla lásku.

1 Čím déle však Tullia držela Dítě na rukou, tím více poznávala své životní chyby a čas od času velmi plakala.
2 Tu se *Děťátko* vzpřímilo a řeklo Tullii: „Ty moje milá Tullie! To se Mi už zase na tobě nelíbí, že v jenom kuse pláčeš, když Mě přece máš na rukou.
3 Buď přece veselá a plná radosti; neboť Já nemám zalíbení v lidských slzách, jestliže padají tam, kde jich není zapotřebí!
4 Domníváš se snad, že tvé slzy očistí tvé srdce ode všech hříchů přede Mnou?
5 Ó, hleď, to je pošetilé! Slzy sice tekou po tvých tvářích a zakalují tvé oči, což je pro tebe dokonce škodlivé,
6 ale srdcem slzy netekou a také je nečistí; často je však uzamykají, takže potom do něj nemůže pronikat. nic dobrého ani zlého.
7 A hleď, to potom přináší smrt duchu, který v srdci sídlí;
8 neboť smutný člověk :je vždy uraženou bytostí, a taková bytost není schopna cokoliv přijmout.
9 Jen *tři* slzy jsem vložil do lidského oka, a to jsou: *slzy* radosti, *slzy* soucitu a *slzy*, jež vylučuje bolest.
10 Jen ty vidím rád; ale slzy smutku, slzy lítosti a slzy hněvu, jež vznikají ze soucitu se sebou samým, jsou plody z vlastní půdy a mají pro Mě jen malou cenu.
11 Neboť *slza* smutku vychází z uraženého nitra a vyžaduje náhradu; jestliže nepřichází, změní se snadno taková mysl v utajený hněv a konečně v pocit pomsty.
12 *Slza lítosti* je podobného původu a objevuje se teprve po hříchu, jestliže měl hřích za následek blahodárné potrestání.
13 Potom však to není slza kvůli hříchu, nýbrž pouze slza kvůli potrestání, a proto také slza nad hříchem, neboť potrestání bylo jeho následkem.
14 Také tato slza srdce nepolepší; neboť člověk potom neprchá před hříchem z lásky ke Mně, nýbrž ze strachu před trestem, a hleď, to je ještě horší než hřích sám!

15 Pokud však jde o *slzu hněvu* není hodna, abych o ní ztratil jediné slovo; neboť ona je pramennou vodou z pekla.

16. Tato slza však nesvlažuje tvé oko, nýbrž jen slza lítosti.

17 Já ti však pravím: setři také tu z očí; neboť vidíš přece, že z ní žádnou radost nemám!"

18 Nato si *Tullie* otřela oči a pravila: „Ó, Pane, jak nekonečně moudrý a dobrotivý Ty Jsi!

19 Ó, jak veselá a plna radosti bych mohla být, kdybych nebyla hříšnicí;

20 ale obětovala jsem v Římě na příkaz císaře modle a tento čin v mém srdci hlodá jako červ!"

21 A *Děťátko* řeklo: „Tento hřích jsem ti odpustil ještě dříve, než jsi se ho dopustila.

22 Ale ty jsi Mi záviděla Cyreniovu lásku; hled', to byl velký hřích! Já jsem ti však nyní odpustil všechno a nemáš už žádný hřích, protože Mě opět miluješ; proto se raduj a buď veselá!"

23 Nato se *Tullia*, jako všichni v Josefově domě, opět rozveselila, a všichni se odebrali k večeři.

206

Uklidňující slova Děťátka před bouřlivou nocí. Pošetilý strach Eudokie a její preventivní opatření.

1 Po večeři požehnal *Josef* všem hostům a *Děťátko* jim požehnal také a pravilo:

2 „Nyní se odeberte všichni k odpočinku; ale nebojte se, jestliže v noci navštíví náš dům malá bouře;

3 neboť se nikomu nezkríví ani vlas!

4 Pamatujte: Ten, který zde mezi vámi bydlí, Je také Pánem bouří!"

5 Po těchto slovech, jež mezi Cyreniovými lodníky vyvolala obavy o loď, řekl *jeden* námořník:

6 „Toto Dítě je pravým prorokem, protože prorokuje zlé;

7 měli bychom se proto hned odebrat tam, kde je slabě připoutaná Cyreniova loď, a měli bychom ji odtáhnout co nejvíce ke břehu a tam ji upevnit!"

8 Tu povstal *Jonata* a řekl: „O to se nestarejte!

9 Neboť jednak bude moci Pán ochránit i loď;

10 a také já mám doma lidi, kteří se vyznají v zabezpečení lodi lépe než vy, a budou vědět, jak zajistit místodržitelovu loď. Můžete proto být všichni docela klidní!"

11 Tím se všichni uklidnili a odebrali se k odpočinku.

12 *Maria* však připravila hned Děťátku měkkou a čistou postýlku, položila Je do ní a postavila ji vedle svého lůžka.

13 Většinou však spávaly *Marie* a *Eudokie* společně v *jedné* posteli, a tak tomu bylo také nyní.

14 *Eudokie* však, která měla pořádný strach z předpověděné bouřky, řekla *Marii*:

15 „*Marie*, hled', já mám velký strach z bouřky, která jistě přijde!

16 Co kdybychom dnes Děťátko položily doprostřed mezi nás?

17 Tak bychom přece byly docela bezpečny před každým nebezpečím!"

18 Když však *Děťátko* uslyšelo tyto obavy *Eudokie*, usmálo se a řeklo:

19 „Ó, *Eudokie*, někdy jsi docela chytrá, ale někdy zase hloupější než pařez!

20 Domníváš se snad, že tě mohu chránit jen tehdy, když Mě máš na klíně?

21 Ó, to se velmi mýlíš! Hled', Moje ruka je delší než si myslíš!

22 I kdybys byla na konci všech světů, mohl bych tě chránit stejně dobře jako tady!

23 Buď proto klidná a jdi spát jako jindy a zítra vstaneš opět zdráva!" To *Eudokii* uklidnilo a ulehla hned s *Marií* k odpočinku.

207

Noční orkán s jeho hrůzou. Divoká zvířata. Josef bouří proklíná. Pokárání Děťátkem. Konec bouře.

1 Po dvou hodinách, když už všichni spali, se přihnal mocný víchř a narazil tak prudce na dům, že se celý chvěl.

2 Všichni spící se tím dunícím nárazem probudili.

3 A protože orkán řádil dál a byl provázen tisíci blesky a přemocným hromem,

4 začali se brzy chvět a klesat na mysli všichni, kdo byli v Josefově domě.
 5 K běsnění a řádění orkánu se připojilo ještě řvaní mnoha divokých dravých zvířat, což ještě vystupňovalo strach hostů v Josefově domě.
 6 Všichni se začali tlačit do místnosti, kde byli Josef, Cyrenius a Jonata, a hledali tam ochranu.
 7 Josef však vstal, rozsvítil a utěšoval pokleslé na mysli, jak jen to bylo možné.
 8 Totéž dělal obr Jonata i Cyrenius.
 9 Protože se však bouře stávala stále divočejší, nebylo utěšování těch tří mnoho platné; většina propadla smrtelné úzkosti zvláště *proto*, že několik tygrů začalo strkat pracky do zamřížovaných oken a strašně přitom řvát.
 10 Když už se to *Josefovi* zdálo nadmíru zlé, rozzlobil se a promluvil k bouři:
 11 „Zmlkni, ty netvore, jménem Toho, který zde sídlí, Pán nekonečnosti,
 12 a nezneklidňuj nadále už nikdy ty, kdo zde v noci potřebují klid! Staň se!“
 13 Tato slova vykřikl Josef s velkou silou a všechny to vyděsilo ještě víc než běsnění orkánu.
 14 Ale bouře nechtěla nicméně ustát, což Josefa ještě více rozrušilo, takže začal bouři ještě prudčeji vyhrožovat.
 15 Ale všechno vyhrožování bylo neplodné a bouře se Josefovi vysmívala.
 16 Tu se Josef na ni rozzlobil a proklel ji.
 17 V tu chvíli se probudilo *Děťátko* a pravilo Jakobovi, který byl vedle malé postýlky:
 18 „Jakube, jdi dovnitř k Josefovi a řekni mu, aby svou kletbu opět odvolal; neboť proklel něco, co nezná!“
 19 Zítra však důvod této bouře shledá a pozná, k čemu byla dobrá; za několik minut bude stejně po bouři.“
 20 Nato šel *Jakub* hned k Josefovi a řekl mu, co mu *Děťátko* přikázalo.
 21 Tu se Josef vzpamatoval, učinil, jak mu *Jakub* řekl, a brzy nato se bouře uklidnila; divoká zvířata zmizela a všichni v Josefově domě se opět odebrali k odpočinku.

208

Blahodárnost a účel noční bouře: Zničení loupežníků. Spálení zbytku jejich kostí.

1 Příštího dne vstal Josef jako obvykle už velmi brzy a rozdělil denní práci mezi své čtyři syny.
 2 První byla v tom, aby připravili dobrou snídani, a pokračovali v tom, co den přinese.
 3 Po těchto příkazech vyšel ven podívat se, jaké škody noční bouře natropila.
 4 Když však tak chodil sem a tam, našel mnoho ohlodaných lidských kostí.
 5 A narazil na mnohá místa, potřísněná lidskou krví.
 6 Vyděsil se při tom pohledu mocně a nedovedl tuto hádanku rozluštit.
 7 Ale když šel dále, našel také mnoho dýk a malých kopí, hojně potřísněných krví.
 8 Při tom pohledu se mu začalo náhle rozjasňovat v mysli a on začal docela tiše chápat blahodárny smysl orkánu i účel, proč sem bouře přivedla zvířata.
 9 Proto se rychle Josef odebral ke svým čtyřem synům, ukázal jim to a přikázal třem, aby posbírali kosti i zbraně.
 10 Za půldruhé hodiny ležela pod stromem veliká hromada kostí a vedle druhá hromada krvavých zbraní.
 11 Teprve po snídani zavedl Josef Cyrenia a Jonatu ven a ukázal jim ten zvláštní ranní nález.
 12 Když to *Cyrenius* spatřil, chytil se za hlavu a řekl:
 13 „Ale pro všemohoucího Pána, co to je?“
 14 Odkud jsou ty kosti mrtvých? Odkud ty čerstvě zkrvavené zbraně?
 15 Josefe, bratře, příteli, nemáš tušení, jež by ti tiše napovídalo důvod této hrůzy?“
 16 A Josef řekl: „Příteli a bratře, to jsou buď námořní lupiči, nebo ti povstalci, kteří pronásledovali tvou loď.“
 17 Ale nech nás nejprve všechno zničit ohněm;
 18 teprve potom se pokusíme přijít .té věci na kloub!“

19 Cyrenius s tím byl srozuměn a všichni jeho lidé museli ze všech stran nanosit dříví.
20 A když byla kolem poledne na volném místě nakupena velká hromada dříví, byly na ni položeny a spáleny kosti i zbraně.

209

Prohlídka okolí domu.

Dítě třikrát obíhá kolem spáleniště a Jeho prorocká slova Cyreniovi.

1 Když bylo během několika hodin všechno spáleno a nikdo z ostatních hostů z této scény kromě Cyreniova služebnictva nic nezpovozoval, protože to tak Pán chtěl mít,

2 tu teprve vyšli Tullia, Maronius Pilla, velitelé a setníci včetně Marie a Jakuba, který vedl Děťátko, tohoto dne poprvé z domu pod širé nebe.

3 A Maronius Pi11a, který měl velmi jemný čich, pocítil hned zápach požáru,

4 šel hned k Josefovi a řekl: „Nejvznešenější příteli, nepozoruješ nic ve svém chřípí, co by se podobalo zápachu divokého požáru?“

5 A Josef ho zavedl trochu za dům a ukázal mu prstem spáleniště.

6 A Maronius se tázal, co že zde bylo spáleno.

7 Josef řekl: „Příteli, právě proto byla ta věc vydána ohni, aby nepadla do očí celému světu!

8 Cyrenius však ví všechno; obrať se proto na něho! On ti řekne, co to bylo; byl totiž svědkem všeho!“

9 Tím byl Maronius vyřizen a s ním ještě několik zvědavců.

10 Děťátko si však přálo jít s Josefem, Cyreniem a Jonatou a se Svým Jakubem ke spáleništi, které ještě trochu čadilo.

11 Když tam došli, běželo *Děťátko* třikráte kolem značně velké plochy spáleniště, vzalo z poloviny spálenou dýku, dalo ji Cyreniovi a řeklo:

12 „Cyrenie, hled, nyní jsou tvoji nepřátelé přemoženi a v popel se změnila jejich pevnost!

13 Tady v Mé ruce je poslední nepřátelský zbytek a ten už se k ničemu nehodí.

14 Předávám ti jej na znamení, že se budoucně nemáš mstít těm, kdo byli proti tobě - a několik málo jich ještě proti tobě je;

15 neboť stejně tak nepoužitelný a zrezivělý jako tato dýka má být i všechn hněv v tobě i v těch několika, kdo jsou tvými nepřáteli!

16 Tito tvoji nepřátelé však přišli z Týru a chtěli tě zde zničit.

17 Já jsem však znal den i hodinu i okamžik, kdy jsi byl v nebezpečí.

18 Proto jsem nechal této noci v pravý čas propuknout bouři, která přihnala z hor divoké šelmy,

19 a musel jsem povstalcům nahnat velký strach a velkou hrůzu, aby se nemohli bránit, když je bestie napadly.

20 A hled, tak tomu bude v budoucnosti: Mocný oheň z výše přijde na kosti rouhačů a stráví je až na prach a popel!

21 Pán však půjde třikráte kolem spáleniště světa a nikdo se Ho nebude ptát a říkat: „Pane, co to činíš?“

22 A teprve při třetí obcházkce bude ze země vzat poslední paprsek hněvu!“

23 Všichni se však těmto slovům divili; nikdo totiž nechápal jejich smysl.

210

Josefova otázka a utěšující odpověď Děťátka. Velký hlad Děťátka. Rybí hostina. Cyreniova otázka, týkající se Středoziemního moře.

1 Po chvíli však šel *Josef* k Děťátku a otázel se, jak tomu má rozumět.

2 A *Děťátko* pravilo: „Josefe, to se vyptáváš zbytečně;

3 neboť je mnoho věcí, jež vám nebudou zjeveny, pokud žijete na zemi.

4 Tomu však, kdo po tomto životě přijde do Mé říše duchovně, bude všechno zjeveno ve světle.

5 Proto se zde neptej na věci, které se tě netýkají!
 6 Dej však teď přinést zem a pokrýt jí toto spáleniště!"
 7 A *Josef* se obrátil na *Cyrenia* a ten dal hned svými lidmi nanosit zem a přikrýt jí ono místo.
 8 Po této práci bylo poledne a *Josefovi* synové byli také hotovi s obědem a měli jej připravený pro tolik hostů.
 9 A *Děťátko* promluvílo k *Josefovi*: „Dostal jsem už velký hlad; tři velké ryby jsou upečeny, pojďme proto k obědu!"
 10 *Josef* však řekl: „To je chvályhodné; ale budou ryby pro více než sto lidí stačit?"
 11 A *Děťátko* odpovědělo: „Viděl jsi přece ta velká zvířata; proč se tedy ptáš?"
 12 Každá ryba váží sto liber; to opravdu stačí a je to dost pro dvě stě lidí!
 13 Pojďme proto domů; mám už totiž velký hlad - a zvláště chuť na dobré ryby Středozemního moře!"
 14 A *Josef* svolal všechny k obědu a odebral se do vily.
 15 Po cestě se otázal *Cyrenius* rozmilého *Děťátka*, zda je toto moře opravdu Středozemní (*Mare mediterraneum*).
 16 A *Děťátko* řeklo: „Ať je to tak, nebo ne; musím s vámi mluvit podle vašeho způsobu, abyste Mi rozuměli.
 17 Po obědě se můžeš na malé zemské kouli podívat a poznáš, je-li tento výraz správný."
 18 *Děťátko* potom utíkalo se Svým *Jakubem* napřed, aby bylo co nejdříve u stolu.
 19 A když došel *Josef*, usmívalo se už na něho *Děťátko* od stolu a drželo již kousek ryby v ruce.
 20 *Josefa* to skrytě velmi těšilo; jen ze slušnosti řekl:
 21 „Ale Ty mé milé *Děťátko*, máš tak velký kus! Dokážeš jej celý sníst?"
 22 A *Děťátko* se usmívalo ještě víc a řeklo: „Starej se o něco jiného; neboť o to se už postarali tvoji otcové, aby Mi jen tak něco snadno neuškodilo! Neboť oni Mi přecasto předložili nejhorší a největší kousky." - Tu *Josef* dobře porozuměl tomu, co chtělo *Děťátko* říci.

211

**Trest pústu pro *Jakuba* a *Děťátko* kvůli vynechané modlitbě u stolu.
 Rozhovor *Děťátka* s *Jakubem* a s *Josefem*. *Jakub* s *Děťátkem* utíkají pryč.**

1 Nato se začal *Josef* jako obvykle u stolu modlit a požehnal pokrmy.
 2 A otázal se *Děťátka*, zda se už také pomodlilo.
 3 *Děťátko* se však opět usmálo a řeklo *Jakubovi*:
 4 „Poslyš, teď se máme na co těšit! Zapomněli jsme oba na modlitbu prosby i díky a už jsme jedli ryby!
 5 Mluv teď, jak nejlépe umíš, jinak se nevyhneme trestu a budeme se muset trochu postít!"
 6 A *Jakub* poněkud v rozpacích řekl: „Milý otče *Josefe*, prosím tě o prominutí; zapomněl jsem se tentokrát i s mým *Ježíšem* opravdu pomodlit!"
 7 Když *Josef* toto od *Jakuba* uslyšel, zasmušil se poněkud a řekl:
 8 „Když jste zapomněli na *modlení*, zapomeňte také až do večera na *jídlo*, a jděte se mezitím trochu procházet pod širé nebe!"
 9 Nato se *Děťátko* usmálo na *Jakuba* a řeklo: „Tak tady to máme; neřekl jsem předtím, že z toho bude púst?"
 10 Ale počkej přece jen trochu; promluvím s *Josefem* několik slovíček!
 11 Třeba se s ním dá něco usmlouvat kvůli pústu až do večera."
 12 A *Jakub* promluvil skrytě: „Pane, učiň, jak se Ti zlíbí, a já potom budu následovat Tvého příkladu!"
 13 A *Děťátko* se *Josefa* otázalo slovy: „*Josefe*, myslíš to doopravdy vážně?"
 14 A *Josef* řekl: „Ano, docela vážně; neboť ten, kdo se nemodlí, ať také nejí!"
 15 A *Děťátko* se usmálo a znovu řeklo: „Ale to je pořádně tvrdé!"
 16 Hleď, kdybych byl tak tvrdý, jako jsi ty, měli by přemnozí trest pústu, vždyť přece dnes jedí, ačkoliv se nemodlí!"

17 Rád bych však od tebe jednou slyšel, *proč* a ke *komu* bych se měl vlastně modlit!
 18 A potom bych se chtěl od tebe dovědět, ke komu se vlastně v modlitbách obracíš a ke komu by se měl modlit chudák Jakub!"
 19 A Josef řekl: „K Bohu, Pánu, Tvému svatému Otci se musíš modlit, neboť je svatý, přesvatý!"
 20 A *Děťátko* řeklo: „To máš ovšem úplně pravdu;
 21 ale fatální na věci je pouze to, že neznáš Otce veškeré vznešenosti, ke kterému se modlíš!
 22 A tohoto Otce nepoznáš ještě dlouho, protože ti v tom zabraňuje zaslepenost tvých starých zvyklostí!"
 23 Nato řeklo *Děťátko* Jakobovi: „Pojďme ven a uvidíš, že pod širým nebem můžeme dostat i bez modlitby také něco k jídlu!"
 24 Nato vyběhlo *Děťátko* se Svým Jakobem ven a nedalo se zdržet.

212

Kárající slova Marie a Cyrenia Josefovi. Josef v úzkých a jeho volání Děťátka.

1 Když však byli *Děťátko* a Jakub venku, řekla Marie Josefovi:
 2 „Poslyš, můj milý manželi a otče Josefe, někdy jsi na Božské Dítě přece jen příliš přísný!
 3 Co asi by bylo možno očekávat od přirozeného lidského dítěte, kterému jsou dva a čtvrt roku?
 4 Kdo asi by je podřídil tak přísné kázni?
 5 Ty však ve výchově tohoto Dítěte všech dětí jsi tak přísný, jako kdyby už bylo v bůhvíjak dospělém věku.
 6 Hleď, to mi připadá velmi nespravedlivé! I když Je máš někdy nade všechno rád, jsi však vůči Němu někdy tak přísný, jako kdybys k Němu žádnou lásku neměl!"
 7 S tímto tónem Marie souhlasili také hned Cyrenius, Jonata, Tullia, Eudokia a Maronius Pilla.
 8 A *Cyrenius* řekl ještě zvláště Josefovi: „Příteli, opravdu nevím, jak mi někdy připadáš!
 9 Jednou mě učíš poznat v *Děťátku* Samém nejvyšší Božskou Bytost,
 10 hned nato zase od *Děťátka* vyžaduješ, aby vzývalo Boha!
 11 Řekni mi, jak se to rýmuje dohromady? Jestliže je *Děťátko* Božství Samo, jak by se pak mělo k Bohu modlit? Nepřipadá ti takový požadavek trochu nesmyslný?
 12 A v případě, že by *Děťátko* nebylo Tím, zač Je nyní zcela nepochybně uznávám a provždy vzývám,
 13 pak se domnívám jako skutečný přítel dětí, že by tvé požadavky od dítěte v kolébce byly přece jen trochu pošetilé!
 14 Neboť kdo by požadoval přísnou modlitbu od dítěte, kterému je devět čtvrtletí?
 15 Proto už mi musíš prominout, řeknu-li ti jako pohan:
 16 Příteli, musíš být raněn trojnásobnou slepotou, nejsi-li schopen uctívat *Děťátko* vždy *stejně!*
 17 Nevezmu tentokrát věru do úst jediné sousto, dokud nebude *Děťátko* se Svým Jakobem tady vedle mne!
 18 Což to není dokonce směšné, když prosíš Boha Pána o požehnání pokrmů a vyženeš potom *téhož* Boha a Pána od stolu, protože se nemodlíš podle tvého navyklého způsobu?
 19 Proto se tě také jistě ptalo *Děťátko*, ke komu se má vlastně modlit, a ke komu se modlíš *ty*, a ke komu by se měl modlit Jakub.
 20 Domnívám se však, že jsi nepochopil, co ti tím *Děťátko* chtělo říci!"
 21 Tyto velmi pádné poznámky si vzal *Josef* velmi k srdci a vyšel ven přivést *Děťátko* a Jakuba.
 22 Ale volal Jakuba i *Děťátko* marně; neboť ti dva se rychle vzdálili; kam však, to nevěděl nikdo.

213

Josefovi synové hledají Děťátko. Skrytý hlas a jeho utěšující slova Josefovi. Josef na správně stopě. Hostina u stolu Páně na hoře. O pravé modlitbě.

1 Protože však bylo *Josefovi* úzko, zavolal hned čtyři starší syny a řekl jim: .

2 „Jděte a pomozte mi hledat Děťátko a Jakub; neboť jsem se prohřešil na Dítěti a u srdce je mi velice úzko!"

3 A čtyři synové šli spěšně na všechny strany a hledali Děťátko po celou hodinu, nikde Je však nenašli a vrátili se s nepořízenou domů.

4 Když však Josef viděl, že jeho čtyři synové přišli domů sami, bylo mu u srdce tak úzko, že vyšel ven velmi daleko od vily a plakal tam přehořce nad svým domnělým proviněním na Dítěti.

5 Když však takto plakal, uslyšel *hlas*, který k němu promluvil:

6 „Josefe, ty spravedlivý, neplač a nenech se ve svém nitru znepokojoval lidmi!

7 Neboť Já, kterého nyní ve strachu a při zkormoucené mysli hledáš, Jsem u tebe blíže, než, si myslíš.

8 Jdi však přímo směrem kupředu a tvé oči spatří Toho, jenž k tobě mluví a kterého hledáš!"

9 Po těchto zázračných slovech povstal Josef utěšen a šel spěšně vpřed ve směru své tváře asi půl hodiny polní cestou.

10 A když tak šel, přišel k pahorku, zvedajícimu se nad krajinou do výše sto sedmdesát sáhů.

11 Tu přemýšlel a promlouval sám k sobě: „Mám vystoupit také na tento pahorek při tom velkém horku?"

12 A *hlas* opět promluvil: „Ano, také na tento pahorek musíš jít; neboť na jeho vrcholku mají teprve tvé oči spatřit Pána, kterého jsi neviděl, když u tebe seděl u stolu!"

13 Když Josef toto uslyšel, nedbal velkého horka a vystupoval spěšně na pahorek.

14 A když se přiblížil k jeho vrcholku, shledal jej zahalena v husté mlze a podívoval se velmi, že je tak malý pahorek v této roční době v mlze; neboť byla doba velikonoční.

15 Když se tedy tak podívoval, hle, objevili se v mlze Jakub a Děťátko a *Děťátko* pravilo:

16 „Josefe, neboj se a vystup radostné mysli se Mnou na vrchol tohoto pahorku,

17 a přesvědč se sám, že ještě nenastala doba, kdy by se měl Pán postit proto, že se nemodlí!

18 Přijde sice doba, kdy Pán půst držet bude, ale ta doba tu ještě není. - A tak Mne následuj!"

19 A Josef Děťátko následoval a došel brzy na vrchol.

20 Když byl na vrcholku, ustoupila mlha a: na jemně vyleštěném příčném trámu z cedrového dřeva bylo upečené jehně, pohár, plný vzácného vína a bochník nejjemnějšího pšeničného chleba.

21 Tu žasl Josef nadmíru a řekl: „Ale odkud jste to všechno vzali? Přinesli vám to andělé, nebo jsi to Ty, ó Pane, všechno stvořil?"

22 A *Děťátko* pohlédlo ke slunci a řeklo: „Josefe, hleď, také světlo země se sytí u Mého stolu!

23 A Já ti pravím: potřebuje v jediné hodině více, než jak je velká tato země, která tě nosí, a hleď, dosud nikdy netrpělo hladem a žízní! A takových strávníků mám bezpočtu a ještě nekonečně větších!

24 Domníváš se snad, že budu držet půst, když Mě odeženeš od stolu, že se nechci Sám k Sobě modlit v nevhodnou dobu?

25 Ó, hleď, toho nemá Pán zapotřebí! Přístup však nyní k Mému stolu a pojez se Mnou; ale tentokráte bez tvé navyklé modlitby!

26 Neboť pravá modlitba je láska ke Mně; máš-li ji, můžeš svým rtům ušetřit vždy námahu!" - A Josef šel a jedl a pil u pravého stolu Páně a shledal, že pokrm chutná nebesky převýborně.

1 Po této nebeské hostině na malém pahorku řekl Josef Děťátku:

2 „Můj Pane a můj Bože! Já ubohý stařec Tě prosím, odpusť mi, že jsem Tě dozajista urazil, a vrať se, se mnou domů!

3 Neboť bez Tebe se nikdy vrátit nemohu; kdybych se navrátil bez Tebe, napadli by mě všichni krutě a trestali tvrdými slovy!"

4 A *Děťátko* pravilo: „Ano, ano, asi s tebou půjdu; neboť zde nechci mít své bydliště ani zde zůstat provždy!

5 Ale jedno od tebe vyžadují, a to, abys tento Můj stůl vzal na ramena a nesl jej přede Mnou domů.

6 Neboj se však jeho tíže; bude tě sice trochu tlačit, ale neohne tě a tím méně. tě oslabí!"

7 Po těchto slovech vzal Josef krásný kříž a Jakub zbytky hostiny a tak, s Děťátkem uprostřed, nastoupili zpáteční cestu.

8 Po chvíli řekl *Josef* Děťátku: „Poslyš, můj nejmilovanější Ježíši, kříž je přece jen těžký! Nemohli bychom si trochu odpočinout?"

9 A *Děťátko* řeklo: „Jako tesař jsi už nosil těžší břemena, která jsem ti na bedra nepoložil;

10 a hled, tehdy jsi nechtěl odpočívat, dokud jsi břemeno nedonesl na místo jeho určení!

11 Nyní neseš poprvé malé břemeno pro Mne a chceš už po tisíci krocích odpočívat?

12 Ó, Josefe, nes, nes Moje lehké břemeno bez odpočinku, tak jednou v Mé říši nalezneš spravedlivou odplatu!

13 Hled, na tomto kříži budeš pamětliv Mého břemena a ono ti malou tíží bude připomínat, čím ti na světě jsem!

14 Ale až tento svět v mém náručí opustíš, změní se ti tento kříž v ohnivý vůz Eliášův, ve kterém blaženě přede Mnou vystoupíš vzhůru!"

15 Po těchto slovech políbil Josef dosti těžký kříž a nesl jej bez odpočnutí dále;

16 a už mu nepřipadal tak těžký, takže jej snadno donesl až k vile.

17 Všichni u vily však byli ve velkém očekávání a ve velkém strachu, ze které strany by asi mohl Josef s Děťátkem a s Jakubem přijít.

18 Když však nyní Marie, Cyrenius a ostatní konečně tři příchozí spatřili, bylo po starostech!

19 Všichni k nim běželi s otevřenou náručí a Maria hned uchopila Děťátko a laskala Je s křečovitou láskou.

20 Cyrenius se však podívoval nad Josefem, že vlekl na svých ramenech domů tuto šibenici jako symbol nejvyšší potupy a pohany.

21 A *Děťátko* na rukou matky se napřímilo a pravilo Cyreniovi:

22 „Vpravdě, vpravdě, to znamení největší potupy se stane znamením nejvyšší cti.

23 Neponeseš-li ho za Mnou jako je nyní nese Josef nepřijdeš jednou do Mé říše!" - Tato slova přiměla Cyrenia k mlčení a už se dále nevyptával na Josefovo břemeno.

215

Studená ryba s olejem a citronovou šťávou. O mojžíšské dietetice.

Dietetika Nového zákona: „Pán je nejlepší kuchař!"

1 Nato se všichni odebrali opět do domu a podle vůle Děťátka ke stolu.

2 Neboť nikdo z hlavních hostů nevzal dosud do úst jediné sousto; tři velké ryby ležely na stole téměř nedotknuty.

3 Protože však během hledání Děťátka uplynulo několik hodin a den se skláněl k večeru,

4 ryby pochopitelně vystydly a v takovém stavu je Židé většinou jíst nesměli.

5 Protože však slunce dosud nezapadlo, směly se ještě ryby pojídat; ale bylo třeba dát je znovu na oheň a ohřát.

6 *Josef* proto zavolal své čtyři kuchaře a přikázal jim, aby ryby přepekli.

7 *Děťátko* však řeklo: „Josefe, nech tu práci být; neboť od nynějška se mají ryby pojídat i studené, když byly předtím upečené!

8 Dej však místo ohřívání přinést citrony a dobrý olej,

9 a tyto ryby budou chutnat lépe, než kdyby byly přepečeny!"

10 *Josef* hned uposlechl rady Děťátka a dal přinést celý koš citronů a pořádný soudek čerstvého oleje.

11 A všichni hosté byli zvědaví, jak asi bude tento nový pokrm chutnat.

12 *Cyrenius* byl první, kdo si vzal pořádný kus ryby a dal na ni olej a šťávu z jednoho citronu.

13 A když začal jíst, nemohl si vynachválit znamenitou chuť takto připravené ryby.

14 Po takové zkušenosti místodržitele si potom posloužili také ostatní hosté a všem tento pokrm chutnal tolik, že se nad tím nemohli vynadivit.

15 Když to *Josef* vyzkoušel, řekl:

16 „Kdyby byl vpravdě ochutnal Mojžíš takto připravenou rybu, jistě by byl tento pokrm začlenil do své životospřávy!

17 Ale zřejmě se v kuchyni tak dobře nevyznal jako ty, můj nejmilovanější Ježíši!”

18 Nato se *Děťátko* usmálo zvlášť srdečně a řeklo velice vlídně:

19 „Můj milý otče Josefe, důvod je v tom:

20 Za Mojžíše v poušti platilo: „Hlad je nejlepší kuchař! a lid jedl ke své zkáze často z hladu syrové maso;

21 proto musel Mojžíš předepsat takovou úpravu a pokrmy se musely jíst čerstvé a teplé.

22 Nyní však platí a bude platit pro všechny časy: Pán je *nejlepší kuchař*. A potom už je možno jíst také studenou rybu s citronem a olejem.

23 A to proto, že studená, ale nicméně dobře upečená ryba se podobá stavu pohanů, citronová šťáva se podobá sjednocující a soustřeďující síle ze Mě, a olej se podobá Mému slovu. - Rozumíš nyní, proč taková ryba chutná lépe?” - Všichni byli dojati až slzám a velice se podívovali nad moudrostí *Děťátka*.

216

Proč je možno právem nazývat vnitrozemní moře mořem Středozezemním.

1 Když se *všichni* nasýtli studenou rybou, pozvedli se, poděkovali *Josefovi* za dobrou večeři a odebrali se pod širé nebe; slunce totiž ještě zcela nezapadlo.

2 Když byla většina hostů z *Cyreniova* doprovodu venku, řeklo mu *Děťátko*:

3 „*Cyrenie*, už se nepamatuješ, nač jsi se Mě ptal venku na spáleništi, když jsem chválil ryby Středozezemního moře, jak jsou dobré a chutné?”

4 *Cyrenius* trochu přemýšlel, ale na svou otázku se nemohl upamatovat;

5 řekl proto *Děťátku*: „Ó, Ty můj Pane, Ty můj živote, odpusť mi, musím před Tebou doznat, že jsem tu otázku dočista zapomněl!”

6 Tu se *Děťátko* opět usmálo a řeklo velmi jemně rozpačitému *Cyreniovi*:

7 „Neptal ses Mě, zda je Středozezemní moře skutečně uprostřed země?”

8 Já jsem tě však odkázal na tu malou zemskou kouli, na kterou by ses měl podívat a přesvědčit se, zda je toto moře skutečně uprostřed země.

9 Hleď, teď bychom měli nejhodnější dobu, abychom tu věc vyřešili!

10 Vezmi si ji proto k ruce a najdi odpověď na svou otázku!”

11 A *Cyrenius* řekl: „Ano, při mé ubohé duši, na to bych byl dočista zapomněl, kdybys mi to Ty, ó Pane, nepřipomenul!”

12 Tu odskočil hned *Jakub* do sousední místnosti a přinesl *Cyreniovi* tu malou kouli.

13. Ten potom hned vyhledal Středozezemní moře.

14 Když však ukázal prstem na Středozezemní moře, otázalo se ho *Děťátko*:

15 „*Cyrenie*, je to střed země? Nebo jak se ti to zdá?”

16 A *Cyrenius* řekl: „Jsem sice dobrý počtář dle *Eukleida* a *Ptolemaia*,

17 a vím proto z planimetrie, že na povrchu koule je každý libovolně zvolený bod středem povrchu proto, že je jednak se středem koule v nejdokonalejší souvislosti,

18 a za druhé, že všechny prodloužené linie od tohoto bodu k jeho protibodu mají stejný sklon i dimenzi.

19 Podle této zásady se toto moře může nazývat též Středozezemní moře.

20 Ale pochopitelně také shledávám, že je v tomto poměru každé moře a mohlo by se proto stejně tak dobře nazývat Středozezemní moře.”

21 A *Děťátko* řekl: „To máš pravdu; ale přesto *Eukleidovy* zákony zde neplatí,

22 a toto moře se může nazývat výhradně Středozezemní moře,

23 neboť pravý střed je tam, kde je Pán!
24 Hleď, Pán je nyní zde při tomto moři, a proto je zde též střed moře!
25 Hleď, to jsou jiné výpočty, o kterých Eukleides ani nesnil, a jsou správnější, než propočty jeho!"
26 Tento výklad Cyrenia mocně probudil, a on potom bádál dále.

217

Všechno má svůj čas i pořádek podle zákonů Božích. O marném bádání v Božských hlubinách a o dětské prostotě jako cestě k pravé moudrosti.

1 *Děťátko* však poznamenal Cyreniovi, který se pustil do dalšího bádání:
2 „Cyrenie, bádáš dále marně a chtěl bys mít hned celou ruku, když jsem ti ukázal prst!
3 Hleď, tak to nejde; všechno totiž potřebuje svůj čas a pevný, nezvratitelný pořádek!
4 Když vidíš kvést strom, chtěl bys pochopitelně už také mít zralé plody.
5 Ale hleď, to nejde; neboť každý strom má svůj čas i svůj pořádek!
6 Čas i pořádek však jsou ze Mě od věčnosti a nemohu proto jít proti Sobě;
7 proto také-nemůže být čas ani pořádek pozměněn.
8 Miluji tě sice ve vši plnosti Své Božské síly; ale proto ti nicméně nemohu darovat jedinou minutu pomíjejícího času;
9 neboť ten musí plynout jako proud a je nezadržitelný a nebude mít klid, dokud nedospěje až k velkému břehu neměnné věčnosti.
10 Proto je tvé další bádání v Mých hlubinách poněkud marné.
11 Neboť touto cestou se k Mým hlubinám nepřiblížíš ani o vlas, dokud nenastane pravý čas.
12 Proto zanech takového bádání a nenamáhej zbytečně svého ducha; neboť v pravý čas se všechno dovíš ode Mě!
13 Chtěl bys nyní pochopit v celé hlubokosti, proč je střed tam, kde Jsem Já?
14 Já ti však pravím: To ještě pochopit nemůžeš; proto bys měl nejprve *věřit* a ve víře prokázat pravou pokoru svého ducha.
15 Jestliže tvůj duch v sobě dosáhne pravé hloubky pravdivou pokorou, pak teprve budeš moci z této hloubky jasně pohlédnout do hloubky Mé.
16 Jestliže však budeš svého ducha pozvedat bádáním, bude on stále víc a víc opouštět vlastní živoucí hloubku, a ty se tak budeš od Mých hlubin vzdalovat a nikoliv se k nim blížit.
17 Ano, a ještě k tomu dodávám: Od nynějška má všechna hluboká moudrost zůstat před moudrými světa utajena;
18 ale oněm prostým, slabým dětem a sirotkům necht' je vložena do srdce!
19 Staň se proto *dítětem* ve své mysli, a potom pro tebe nastane pravý čas, aby se ti dostalo pravé moudrosti!"
20 *Cyrenius* se převelice podívoval nad tímto učením a otázal se potom *Děťátka* slovy:
21 „Když je tomu tak, nesměl ba se žádný člověk učit ani písmo číst, ani je sám psát?
22 Když totiž dáš všechno tomu, kdo je toho hoden, zdarma, k čemu by potom bylo všechno namáhavé učení?"
23 A *Děťátko* řeklo: "Správným pokorným učením se pole pro moudrost, pohnoují, a to je také v Mém pořádku.
24 Ale ty nesmíš učení považovat za účel nebo za moudrost samu, nýbrž pouze za prostředek.
25 Když však bude pole pohnoujeno, potom už rozhodím semeno, z něhož teprve vyklíčí pravá moudrost! Rozumíš tomu?" Nato *Cyrenius* zmlkl a už dále nebádál.

218

Vložený kříž jako výraz Boží lásky k lidem.

1 Po tomto vysoce poučném rozhovoru *Děťátka* s *Cyreniem* se na *Děťátko* obrátil také *Josef* a tázal se, co se má stát s křížem, který donesl domů.

2 A Děťátko pravilo: „Josefe, Já ti pravím, že ten už svého muže i své místo našel.
3 Říkáte přece kupci: ‚Máš dobré zboží; to nezůstane dlouho tvým majetkem;
4 pro ně se totiž brzy najde někde koupěchtivý kupující!‘
5 A hled', takový kupec jsem také Já! Přinesl jsem dobré zboží k volnému prodeji;
6 a našel se už také kupující a domohl se z boží svou láskou ke Mně;
7 a tímto kupujícím je Jonata, ten silný rybář.
8 Neměl by snad mít nic za tolik ryb, kterými nás už tak často bohatě zásobil?
9 Ruka ruku myje. Tomu, kdo " podává; *vodu*, má být opět podána voda.
10 Tomu, kdo podává *olej*, má se dostat oleje.
11 Tomu, kdo *utěšuje*, má se dostat útěchy až navěky.
12 Tomu však, kdo podává lásku, má se opět dostat lásky.
13 Jonata však Mi dal všechnu svou lásku; dal jsem mu proto v tomto kříži také Svou lásku.
14 Vy jste Mi sice také dali lásku ve vodě a oleji;
15 ale Já ti pravím, Josefe: Čistá láska je Mi přece milejší než ta s vodou a olejem!
16 Kříž se však nyní stal Mou nejvyšší láskou.
17 Proto sem jej dal Jonatovi, protože on má velkou lásku ke Mně;
18 neboť jen on Mě miluje kvůli Mně Samému; a to je čistá láska.
19 Miloval Mě aniž věděl, kdo Jsem; vy jste Mne však milovali méně, ačkoliv jste věděli, kdo Já vlastně Jsem.
20 A hled', to byla láska s pořádnou dávkou vody! Proto také . nemáte mít nikdy nedostatek vody, ve svých očích totiž, na tomto světě.
21 Cyrenius Mě miloval s olejem; proto také bude jednou pomazán olejem života, stejně jako vy budete napájeni vodou Života.
22 Ale plně o Mé komnatě mají jednu přebývat jen *tí*, kdo Mě *skutečně* milují!". . .
23 Tato slova Děťátka nahnala *Josefovi* pořádný strach, a také *Cyrenius* se převelice divil.
24 Děťátko však pravilo: „Neměli byste se však proto domnívat, že vám budu kříž upírat; neboť každý, kdo bude mít svobodné srdce, nechť převezme také svobodný kříž!“Tato slova opět uklidnila mysl Josefa i Cyrenia.

219

**Slzy hříšníka Jonaty a svatá láska k Pánu. Tělo jako žold hříchu.
O hodnotě a tažení čisté lásky.**

1 Při těchto slovech Děťátka však padl Jonata, prostoupen vřelým citem lásky, před Ním na kolena a plakal z velké radosti a vděčnosti.
2 Děťátko však řeklo ostatním: „Pohleďte, vidíte, jak mocná je Jonatova láska ke Mně?
3 Vpravdě vám pravím: Z každé slzy, která teď prýští z jeho očí, nechť je jednou pro něho svět v Mé říši!
4 Ukázal jsem vám sice už cenu slz a rozdíl mezi nimi; ale zde vám pravím ještě jednou:
5 Žádná slza není přede Mnou větší než pouze ta, která se rovná slze Jonaty!"
6 Při těchto slovech Děťátka se *velký Jonata* vzchopil a řekl:
7 „Ó, Ty všemohoucí Pane mého života! Jak jsem já, velký hříšník, hoden tak nekonečné milosti a takového smilování od Tebe?"
8 Děťátko však pravilo: „Jonato, zeptej se sám sebe, jak jen Mě můžeš ve svém srdci tak mocně milovat, jsi-li tak velkým hříšníkem?
9 Což není láska ke Mně sama v sobě tak svatá, jak jsem Já Sám ve Svém Božství svatý?
10 Jak jen můžeš jako tak velký hříšník takovou svatou lásku snášet ve svém srdci?
11 Což není každý člověk posvěcený a zcela znovu zrozený láskou k Bohu ve svém srdci?
12 Jestliže jsi však naplněn takovou láskou, pověz, co je tedy v tobě, co nazýváš *hříchem*?
13 Hled', tělo každého člověka Je hříchem v sobě; proto také musí tělo každého člověka zemřít.

14 Ano, Já ti pravím Dokonce i toto Moje tělo je v žoldu hříchu a bude proto muset stejně jako tvé zemřít.

15 Ale tento hřích není hříchem dobrovolným, nýbrž pouze daným a tvůj svobodný duch z: něj nenese žádnou odpovědnost.

16 Proto bude tvá cena stanovena nikoliv podle tvého těla, nýbrž pouze podle tvé upřímné lásky.

17 A nebude jednou řečeno: Jaké bylo tvé tělo nýbrž: „Jaká byla tvá láska?“

18 Hleď, když vyhodíš kámen do výše, nezůstane tam, nýbrž spadne zase hned k zemi.

19 Proč asi? Protože hmota země jej přitahuje jako spoutanou láskou, které on sám je plný.

20 Proč však nepadají mraky a hvězdy s nebe? Hleď, proto, že je přitahuje láska nebe!

21 Když je tedy tvé srdce plné lásky k Bohu, kam asi tě tato zcela upřímná, jediné živoucí láska potáhne?"

22 Tato poslední otázka naplnila všechny přítomné největší slastí, a všichni nyní věděli, jak na tom jsou.

220

Prostředek proti soužení hmyzem, Mléčná válka, Kometa.

1 Po tomto upokojení Jonaty, jakož i všech ostatních, kteří zde byli, řekl Josef:

2 „Přátelé, večer je krásný; co kdybychom se ještě před nočním odpočinkem odebrali na hodinu ven pod širé nebe?“

3 Neboť zde v místnostech je teď velmi dusno;

4 a když jde člověk v takovém dusnu do postele, nemůže ani spát ani odpočívat!"

5 A *Děťátko* řeklo: „Josefe, toho mínění jsem také; jen by venku nemělo bzučet tolik obtížného hmyzu, pak by večery venku byly ještě. příjemnější!"

6 A *Josef* řekl: „Ano, Ty můj živote, to máš docela pravdu!

7 Kdyby byl nějaký prostředek, kterým by bylo možno se zbavit těch obtížných malých hostů, aniž by to bylo proti Tvému pořádku, bylo by to velmi žádoucí!"

8 A *Děťátko* řeklo: „Ó, takový prostředek bude možno brzy najít!

9 Jdi a vezmi mísu plnou teplého kravského mléka a postav-jí ven, a uvidíš, jak tisíce těchto obtížných malých hostů mísu obklíčí - a nechají nás na pokoji!"

10 *Josef* hned přikázal svým synům, aby postavili ven mísu teplého kravského mléka.

11 A *Josefovi* synové hned udělali, co jim *Josef* přikázal.

12 A jakmile byla mísa s teplým mlékem venku, bylo brzy vidět v matném večerním soumraku nad mísou s mlékem obrovský roj nejrůznějšího hmyzu.

13 A všichni se podívovali nad tímto vynálezem, kdy se miliony komárů a bahnic stáhly v jednom místě a vedly tam navzájem doslova válku o mléko.

14 A *Cyrenius* řekl: „Hleďte, jak prosté a účelné je takové zařízení!"

15 Jediná, téměř bezvýznamná mísa s teplým mlékem nás osvobodí od soužení obtížným hmyzem!

16 To vpravdě použijeme hned také v Týru!

17 Neboť tam také obtěžují miliony takového hmyzu navečer lidi." .

18 A *Děťátko* řeklo: "Prostředek je sice opravdu dobrý; ale všude nebude možno jej použít s úspěchem;

19 neboť všude nejsou stejné poměry,

20 a takové poměry, jaké jsou nyní zde, nebudou asi nikde jinde!

21 Proto také působí tento prostředek tak znamenitě jen *zde*. Kde takové poměry nesou, nebude tento prostředek tak působit.

22 Pohleď však nyní vzhůru k, nebi a objevíš tam kometu! „Nato pohlédl *Cyrenius* vzhůru a spatřil tam hned zářivou kometu.

Rozhovor o kometách jako poslech neštěstí a války.

- 1 Když si *Cyrenius* prohlédl mohutnou kometu, řekl:
- 2 „Vpravdě podivuhodná hvězda! Je to první, kterou vidím;
- 3 slýchal jsem už často o těchto mytických poslech neštěstí na nebi.“
- 4 Po této *Cyreniově* poznámce přišel také *Maronius Pilla* a řekl:
- 5 „Jen se tam podívej! Janusův chrám je sotva sedm let uzavřen a všichni říkali:
- 6 „Nyní bude v Římě věčný mír! neboť tak dlouho ještě nebyl tento chrám uzavřen!
- 7 Tu však máme před očima strašné znamení, že bude Janusův chrám zase brzy otevřen,
- 8 a že bude opět velmi živo na velkém Martově poli!“
- 9 *Josef* se však *Maronia Pilly* otázal, zda považuje vážně takovou kometu za posla války.
- 10 A *Maronius Pilla* řekl docela vážně: „Ó, příteli, to je neúprosná pravda! Říkám ti, válka nad válku!“
- 11 A *Cyrenius* k tomu dodal: „Teď jsou ti dva praví jednou pohromadě!
- 12 *Josef* visí dosud mocně na svém *Mojžíšovi* a *Maronius Pilla* se nedovede odpoutat od svých staropohanských pověr!“
- 13 *Josef* však řekl: „Nejvzácnější bratře a příteli *Cyrenie*! Domnívám se však, že je *Mojžíš* přece jen lepší než Janusův chrám v Římě!“
- 14 A *Cyrenius* řekl: „Rozhodně! Ale když má člověk Pána Samého, Jehovu Samého v Jeho plnosti, pak, jak se domnívám, by měli *Mojžíš* i ten hloupý Janus pěkně ustoupit do pozadí, a to jednou provždy!
- 15 Kometu má být podle starých neopodstatněných pověstí prý poslem neštěstí;
- 16 ale věřím, že náš Pán a nejmilovanější Ježíš v Jeho Božské plnosti bude též Pánem nad tímto domnělým pánem neštěstí! Nejsi též mého mínění?“
- 17 A *Josef* řekl: „To určitě; ale proto ještě nelze srovnávat *Mojžíše* s Janusem v Římě, a to ani v této přítomnosti Pána!“
- 18 A *Cyrenius* řekl: „To také nechci; ale když mám Pána, jsou alespoň pro mě *Mojžíš* i Janus stejní!“
- 19 Tu promluvil k *Cyreniovi Děťátko*. Při tom zůstaň!
- 20 Neboť vpravdě tam, kde jde o nekonečnost, mizí všechny velikosti a nula má stejnou hodnotu jako milion!“
- 21 Tato odpověď *Děťátka Josefa* trochu zasáhla a přestal už potom dávat před *Cyreniem Mojžíšovi* přednost.

Názorné vyučování o podstatě komety na příkladě mísy s mlékem.

- 1 Potom však přišel k *Josefovi Jonata*, který vždy při takových příležitostech hloubal o podstatě věci, a řekl:
- 2 „Bratře, tady by zase bylo něco, kdy by nás Pán, jako posledně při zatmění měsíce, mohl vyvést ze snu!
- 3 Co myslíš, kdybychom se Ho zeptali, objasnil by nám to?“
- 4 A *Josef* řekl: „Můj milý bratře *Jonato*, to je otázka zkoušky!
- 5 Ten, kdo Pánu pevně věří, postavil dobrou základnu.
- 6 Jdi jen k *Děťátku*, které chová Marie na klíně, a zeptej se Ho,
- 7 a ukáže se, jak ti na tvou otázku odpoví!“
- 8 Po této *Josefově* odpovědi se hned *Jonata* odebral ve vší lásce a pokoře k *Děťátku* a chtěl se otázat;
- 9 ale *Děťátko Jonatu* předešlo a řeklo:
- 10 „*Jonato*, Já už vím, co chceš; ale to není nic pro tebe!

11 Jdi však do domu a vezmi malou pochodeň,
12 zapal ji a jdi potom s planoucí pochodní k míse s mlékem, která tam stojí pro komáry a bahnice,
13 a říkám ti, že tam budeš pozorovat také kometu v celé její podstatě!"
14 A Jonata hned udělal, co mu Děťátko poradilo.
15 A hle, když přišel s planoucí pochodní k míse s mlékem, kolem níž bzučely v kruhu se pohybující miliony komárů a bahnic,
16 tu skutečně shledal několik sáhů dlouhý zářivý chvost, který pochopitelně tvořil létající hmyz,
17 a hlavu tohoto chvostu tvořila mísa s mlékem.
18 Tento fenomén pozorovalo také mnoho dalších osob,
19 a všichni se divili, jak se tento zjev podobá kometě na nebi.
20 A Jonata šel k Děťátku a zeptal se Ho, jak si to má vysvětlit.
21 A *Děťátko* řeklo: „Zatím tak, jak jsi to viděl! Tajemství se však nesmějí dovědět všichni; .
22 spokoj se zatím tím! Zítra bude také den."

223

Odpovídající a vysvětlující pokyny o podstatě komet.

1 Nato začal Jonata velmi usilovně přemýšlet, ale nemohl vymyslet nic moudrého.
2 *Děťátko* však pochopitelně hned poznalo, že Jonata nemůže zřymovat kometu z mísy s mlékem s nebeskou kometou.
3 Proto se napřímilo a řeklo Jonatovi:
4 „Můj milý Jonato! Hleď v tobě se teď děje právě to, co ti ukázal obraz komety s mísou mléka!
5 Velká mísa plná mléka představuje tvé srdce, ve kterém je mlékem tvá láska.
6 Ale nad mlékem se pohybuje obrovský roj komárů, bahnic a jiného hmyzu, odpovídající tomu nad mísou s mlékem.
7 A tento roj tvoří tvé, trochu silně směšnosti se blížící myšlenky o podobnosti obou komet.
8 Ale, příteli Jonato, kdo by mohl vážně považovat jádro nebeské komety za mísu s mlékem a její chvost za roj komárů?
9 To jsou jen pokyny, ale žádné dokonalé přirozené podobnosti!
10 Víš však, co je pokyn? - Co je mísa? Co je mléko v ní? A co je roj komárů a bahnic?
11 Hleď, nerozumíš tomu; a tak poslouchej, Já ti o tom něco povím!
12 *Mísa* představuje nádobu k přijetí substance, na niž je vázána vyživující životní síla ze Mne;
13 *mléko* však je takovou substancí, jaká v sobě v nejbohatší míře nese vyživující životní sílu ze Mne.
14 V *komárech, bahnicích a hmyzu* je už životní síla svobodně čínorodá;
15 ale není-li živena správně vyživující životní silou, oslábne a nemůže se vyvíjet k vyššímu a dokonalejšímu stupni.
16 Nuže hleď, nebeská kometa není nic jiného, než nově stvořený, stávající svět.
17 Jádro je nádoba k přijetí vyživující životní síly ze Mě.
18 Tato životní síla se mocně zahřívá vlastním ohněm, předaným Mnou právě této životní síle, a rozptyluje se tak ve vyživující páry.
19 Aby se však živoucí síla, nesoucí páry už vyššího stupně, nerozptýlila a nebyla novému světovému tělesu odebrána,
20 jsou páry pohlceny nesčítným množstvím monád (éterických zvířátek), a nově se tvořícímu světovému tělesu dodány, aby se mohl dokonaleji vyvíjet.
21 Hleď, to je ona odpovídající podobnost mezi nebeskou kometou a kometou z naší mísy s mlékem!
22 Ale dále už nebádej, aby tvá láska bádáním neztratila na síle!"
23 Tento výklad slyšeli mnozí, ale nikdo mu neporozuměl; ale mnozí věřili, že tomu tak bude.

Proč je pro děti Boží škodlivé přílišné bádání v hlubinách Božího díla.

1 *Cyrenius* se však obrátil na Děťátko a řekl: „Ó, Ty můj živote, proč se nesmí nebo nemá hlouběji bádát v Tvém díle?”

2 Proč asi takové bádání škodí, podle Tvých slov, lásce k Tobě?

3 Já si však myslím pravý opak: Jestliže člověk Tvé dílo poznává stále hlouběji a hlouběji a jasněji a jasněji, musí přece jeho láska k Tobě vzrůstat a nikoliv se oslabovat!

4 Vždyť mezi, námi lidmi je tomu už tak, že se nám člověk stává tím milejší, čím dokonalejším ho shledáme,

5 Oč více to. platí pro Tebe, Pána s Stvořitele všeho velkého, veškeré dokonalosti a nádhernosti, poznáváme-li Tě hlouběji a hlouběji!

6 Proto bych Tě chtěl poprosit, Ty můj živote, abys mi blíže vysvětlil mnohé, týkající se této zvláštní hvězdy.

7 Neboť moje srdce mi říká, že Tě budu moci milovat zcela dokonale teprve tehdy, až Tě poznám hlouběji ve Tvém všemocném, přemoudrém zázračném působení.

8 Nikdo Tě přece nemůže milovat jako jediného Boha a Pána, pokud Tě předtím *nepoznal!*

9 Je proto také naše poznání Tebe naší duší hlavním důvodem lásky k Tobě,

10 stejně jako jsem nejprve svou ženu musel poznat, než jsem ji mohl přijmout do svého srdce! Kdybych ji nebyl poznal, jistě by se nikdy mou ženou nestala!"

11 Tu se *Děťátko* usmálo a řeklo: „Ó, ty můj milý *Cyrenie*, kdybys Mě častěji tak moudře poučoval, musel by se ze Mne nakonec stát od základu moudrý člověk!

12 Hleď, pověděl jsi Mi přece samé nové věci!

13 Ale pomysli jen: Byl jsi Mi nyní učitelem, protože jsi Mi chtěl dokázat, že Moje varování před přílišným bádáním o Mému díle není lidské duši ve sféře její lásky ke Mně prospěšné, nýbrž že právě toto bádání prospěšné je.

14 Jak bych tě tedy měl Já, tvůj žák, poučovat o neznámých věcech?

15 Jestliže znáš lepší důvody pro lásku, než jaké ti dává tvůj Bůh a Stvořitel, jak bys Mě potom mohl prosit o hlubší poučení?

16 Nebo se snad domníváš, že se dá Bůh lidmi vytvořenými a stanovenými rozumovými důvody přimět k něčemu, jako kdyby byl soudcem podle světských zákonů?

17 Ó, *Cyrenie*, to jsi tedy dosud pořádný pošetilec!

18 Hleď, pouze Já znám Svůj věčný pořádek, který jest matkou všech věcí!

19 Z tohoto pořádku jsi vzešel také ty! Lásky tvého ducha Ke Mně je tvým vlastním životem.

20 Chceš-li nyní tuto lásku ke Mně ode Mne odvrátit na to, co jsem stvořil, abys Mne miloval silněji, máš-li Mě viditelně živoucího před sebou,

21 řekni, mělo by takové pošetilé posílení lásky svůj základ?

22 Ano, ten, kdo Mě ještě nezná a kdo Mě nemá, ten by se snad mohl ke Mně pozvednout tvými cestami;

23 ale jestliže Mě už má někdo na klíně, k čemu by mu měly být dobré tvé štafle?"

24 Tu se *Cyrenius* velice zarazil, cítil se důkladně. zasažen a nikdo už se na kometu nevyptával.

**Božství v Dítěti ustupuje zpět. Poslední rady Děťátka Josefovi a *Cyreniovi*.
Noční klid. Zvláštní přízeň Dítěte Ježíše k *Jakubovi*.**

1 Když byla věc, týkající se komety, vyřízena, řeklo hned *Děťátko* Josefovi:

2 „Josefe, během dvou dnů jsem byl doslova pánem domu, a vy všichni jste Mě poslouchali;

3 ale od nynějška ti opět předávám toto postavení v domě a jak ty všechno rozhodneš, tak se také má stát!

4 Od této chvíle budu opět jako každé lidské dítě a musím být, neboť také Moje tělo musí růst pro blaho vás všech.

5 Proto ode Mě neočekávejte v budoucnu v této zemi žádné veřejné zázračné činy!

6 Nenechte se však zmást ve víře a důvěře v Mou moc a sílu;

7 neboť to, čím jsem byl od věčnosti, tím Jsem po všechny časy a budu tím do věčnosti!

8 Nebojte se proto nikdy světa, který je přede Mnou; ale bojte se pochybovat o Mně, neboť by to znamenalo smrt vašich duší!

9 „Josefe, převezmi opět kormidlo domu a veď je dobře a spravedlivě ve jménu Mého Otce.
Amen!

10 Také ty, Cyrenie, odcestuj zítra opět šťastně do Týru, kde už na tebe čekají důležité záležitosti!

11 Moje láska a milost jsou s tebou, a tak můžeš být klidný. Všechno ostatní dohodni však s Josefem; neboť on je nyní domácím pánem!"

12 Nato povolalo Děťátko k sobě Jakuba a řeklo mu:

13 „Jakube, mezi námi však nechť vládne původní vztah, který už znáš!

14 A přitom při všem nechť v této zemi zůstane. Amen!"

15 Josef byl však přesmutný a prosil Děťátko snažně, aby zůstalo ve Svém Božství stále.

16 Ale *Děťátko* nyní mluvilo docela dětsky a v Jeho slovech nebyla ani stopa po něčem Božském.

17 Brzy bylo také ospalé a Jakub Je musel donést do postýlky.

18 Ještě dlouho do noci seděla společnost pohromadě a rozmlouvala, v čem a proč je důvod takové změny Děťátka;

19 ale nikdo neřekl nic správného, nýbrž se spíše jeden vyptával druhého,

20 ale odnikud nepřišla platná odpověď.

21 A Josef konečně řekl: „Víme, čeho je třeba, a víme, co máme dělat, a s tím můžeme být také spokojeni! .

22 Je už však pozdní noc; myslím proto, že by bylo nejlepší, kdybychom se odebrali k odpočinku."

23 V tom byli *všichni* s Josefem srozuměni a odebrali se hned do domu ke klidnému odpočinku.

226

Josefova starost, týkající se snídaně. Vyprázdněná zásobárna. Jonata vypomáhá pořádnou dávkou ryb.

1 Příštího dne byl Josef jako obvykle na nohou už mnohem dříve, než všichni ostatní a vyšel ven podívat se, jaký bude den.

2 Všechno ukazovalo na krásný den a vrátil se proto opět do domu, vzbudil syny, aby pro hosty připravili dobrou snídani.

3 A synové hned vstali a šli se podívat, co by ještě zásobárny mohly poskytnout.

4 A když byli zásobárny prohledali, přišli k Josefovi a řekli:

5 „Poslyš, milý otče, tvůj příkaz by byl dobrý a správný;

6 ale naše zásobárna se během těchto několika dní tak vyprázdnila, že není možno připravit snídani ani pro deset lidí.

7 Porad' nám tedy, kde máme vzít potraviny, a snídaně pak bude hotova za hodinu!"

8 Nato se *Josef* trochu podrbl za ušima a šel sám do zásobárny, kde shledal výpověď synů potvrzenou, což ho přivedlo do ještě větších rozpaků.

9 Hledal tu a tam, ale nemohl najít nic, co by mu pomohlo z nesnáze vybřednout.

10 Když tak postával v předsíni domu, dumaje, vyšel ze své ložnice Jonata, pozdravil a políbil starého přítele a otázal se ho, proč tam stojí tak smutně zadumán.

11 A *Josef* Jonatovi hned ukázal důvod svých rozpaků, totiž prázdnou zásobárnu.

12 Když to Jonata uviděl, řekl Josefovi:

13 „Ó, ty můj nejmilejší příteli, nad tím se netrap.

14 Hleď, moje zásobárny jsou dosud plné; mám ještě asi dva tisíce centů uzených ryb!

15 Pošli proto své syny hned se mnou a za půldruhé hodiny to ve tvé zásobárně bude vypadat docela jinak!"

- 16 Tato nabídka byla pro *Josefovo* srdce pravým balzámem, a přijal ji bez váhání.
 17 U plynulo sotva půldruhé hodiny a Jonata i Josefovi synové se vrátili s důkladnou dávkou ryb.
 18 Synové přinesli asi čtyři centy uzelených ryb a Jonata donesl tři velké soudky, plné čerstvých ryb, a deset velkých bochníků pšeničného chleba.
 19 Když *Josef* spatřil tak obtížené příchozí, byl plný radosti a děkoval Bohu a velebil Ho za takové nadělení a objal a políbil potom Jonatu.
 20 V kuchyni potom bylo velmi živo.
 21 Synové se měli čile k dílu; Marie a Eudokie přišly též brzy z ložnice a šly a podojily krávy.
 22 A tak byla během půl hodiny připravena bohatá snídaně pro více než sto hostů.

227

Závody v horlivosti lásky mezi Josefem a Cyreniem. Josefova nezištnost. Pravdiví a falešní služebníci Boží.

- 1 Když byla takto připravena snídaně a všichni hosté byli na nohou, šel *Josef* k Cyreniovi a otázel se ho, je-li připraven posnídat.
 2 A *Cyrenius* řekl Josefovi: „Ó, můj nejvznešenější příteli a bratře, jsem pochopitelně připraven i s celým svým doprovodem;
 3 vím však také, že ve své spížírně nemáš takové zásoby, abys mohl po několik dnů hostit více než sto lidí.
 4 Pošlu proto dnes ráno své služebnictvo do města, aby tam pro mne i pro tebe nakoupilo potraviny!"
 5 Když *Josef* toto uslyšel, řekl:
 6 „Ó, milý příteli a bratře, to můžeš učinit jen pro tvou loď;
 7 ale pro mě by taková námaha byla zcela zbytečná.
 8 Neboť hled', jednak je už snídaně připravena, a za druhé je v mé spížírně ještě tolik, že byste to všichni mohli sotva spotřebovat za osm dní.
 9 Proto se o mne nestarej; neboť o mne je opravdu co nejlépe postaráno!"
 10 A *Cyrenius* řekl: „Vpravdě, vpravdě, kdyby mi nebylo svědectvím nic jiného o tvém nejvyšším povolání, pak by jím byla v plné míře tvá zcela nepochopitelná nezištnost!
 11 Ano, tak se budou po všechny časy od sebe lišit pravdiví a falešní služebníci Boží:
 12 Ti pravdiví budou nezištní v nejvyšší míře, a ti falešní budou pravý opak toho;
 13 neboť ti pravdiví slouží Bohu v srdci a v něm také mají nejvyšší věčnou odměnu,
 14 ti falešní však slouží Bohu, vytvořenému podle jejich zlého způsobu, pro svět;
 15 proto také hledají pouze odměnu světa a za každý krok i zákrok si dají nezřízeně zaplatit.
 16 Neboť jako rozený pohan vím nejlépe, jak si dají platit římstí kněží za každý krok i zákrok.
 17 Já sám jsem jednou musel za radu zaplatit veleknězi sto liber zlata!
 18 Ptám se: Byl to pravdivý služebník pravého Boha?
 19 Ty však jsi mě hostil po celé tři dny, a kolik učení jsem ve tvém domě přijal, a ty nevezmeš nic!
 20 Ani za mých osm dětí nevezmeš nic! Z toho přece je zřejmé, jak vypadají praví a pravdiví služebníci Boží!"
 21 *Josef* však řekl: „Bratře, už o tom dále nemluv, protože i taková slova jsou pro mne příliš,
 22 nýbrž se posaď ke stolu a snídaně zde bude co nevidět!" A *Cyrenius* hned Josefově přání vyhověl a posadil se ke stolu,

228

Radostná snídaně, Josef hovoří o dobrotě Páně, Děťátko u stolu. Idylické scény mezi malým Ježíšem a Cyreniem.

- 1 Když byli všichni u jídelního stolu, byly hned předloženy zvlášť chutně připravené ryby,

2 a Cyrenius se velmi podívoval, jak mohl Josef tak časně zrána obstarat takové množství zcela čerstvých ryb!

3 A Josef ukázal na velkého Jonatu a řekl trochu žertem:

4 „Hleď, když má člověk za přítele takového velkého mistra v rybaření, nemusí hledat příliš daleko - a ryby jsou tu!“

5 Tu se Cyrenius usmál a řekl: „Ano, to máš jistě pravdu.“

6 Za takových okolností může mít člověk skutečně čerstvé ryby, obzvláště pak, když má ve svém domě *Někoho!*“

7 A Josef pozvedl ruce a řekl dojatým srdcem:

8 „Ano, bratře Cyrenie, a ještě *Někoho*, jehož my všichni nikdy nebudeme hodni!“

9 On nechť nám všem požehná tuto dobrou snídani, aby nás skutečně posílila v našich údech i v naší lásce k Němu, Nejsvětějšímu!“

10 Toto Josefovo zvolání přimělo všechny k pláči a všichni chválili velkého Boha v dosud spícím Děťátku.

11 Když se však hosté po skončeném chvalořečení pustili do ryb, probudilo se také Děťátko;

12 a příjemná vůně ryb Mu hned potvrdila, co je na stole.

13 Proto vyskočilo rychle ze své nízké postýlky, utíkalo docela nahé ke stolu, kde byla matka, a přálo si něco jíst.

14 Marie však Je vzala hned na klín a řekla Jakubovi:

15 „Jdi a přines mi rychle čerstvou košilku z komory!“

16 A Jakub hned udělal, co si Marie přála, a přinesl čerstvou košilku.

17 Děťátko si však tentokrát nechťelo nechat košilku obléci.

18 Tu se Maria trochu rozhorlila a řekla: „Podívej se, Ty moje Děťátko, nehodí se být nahý u stolu;

19 proto se budu zlobit, když se nenecháš obléci!“

20 Cyrenius, až k slzám dojatý při pohledu na něžného chlapečka, řekl Marii:

21 „Ó, milá, vznešená matko, dej mi tedy chlapečka, abych Ho ještě jednou docela nahého polaskal a pomazlil se s Ním!“

22 Kdo ví, bude-li mi ještě někdy na tomto světě dopřáno tak nekonečného štěstí?“

23 A Děťátko se na Cyrenia usmálo a chtělo hned k němu.

24 A Maria Je hned Cyreniovi podala, a on plakal radostí a blažeností, když ten zdravý chlapeček poskakoval velmi čile na jeho klíně.

25 A Cyrenius se Ho hned otázal, který kousek ryby by si přál jíst.

26 A *Děťátko* promluvilo docela dětsky: „Dej Mi do rukou ten bílý kousek, kde nejsou žádné kosti!“

27 A Cyrenius dal hned Děťátku nejlepší a nejčistší kousek do rukou a Ono je s radostí a chutí snědlo.

28 Když se nasytilo, řeklo: „To bylo dobré! Teď Mě oblékni!“

29 Když mám totiž hlad, chci nejdříve jíst a teprve potom se oblékat!“ Potom už Děťátko nepromluvilo a dalo si Cyreniem obléci košilku.

229

Pokračování dětské scény u stolu. - Marie je na Mne zlá jen z velké lásky!

1 Když bylo Děťátko oblečeno, otázal se Ho Cyrenius opět, nechťelo-li by pojmít ještě jeden pěkný kousek ryby.

2 *Děťátko* však promluvilo Svým způsobem: „Malý kousek bych jistě ještě chtěl;

3 ale neodvažuji se vzít si jej, protože by Mi matka hned zase vyhubovala. “

4 A Cyrenius řekl: „Ó, Ty moje nekonečně nejmilovanější Děťátko, když Ti ten kousek podám já, neřekne matka nic.“

5 *Děťátko* však řeklo Cyreniovi docela naivně: „Ano, pokud tady jsi, tu pochopitelně asi neřekne nic;

6 ale až budeš pryč, dostanu to dvojnásobně.“

7 Ó, nevěřil bys, jak zlá může být Moje matka, když udělám něco, co ona nechce!"

8 *Cyrenius* se nato usmál a řekl Děťátku: „Co myslíš, kdybych proto trochu za to Tvé matce vyhuboval, nebyla by potom k Tobě trochu shovívavější?"

9 A *Děťátko* řeklo: „Prosím tě, nedělej to; to bych dostal vyhubováno Já jako ještě nikdy, až bys byl pryč!"

10 Tu se *Cyrenius* vyptával Děťátka dále a řekl:

11 „Ó, Ty můj živote, Ty moje nebeské Děťátko, když je však Tvá matka tak zlá, jak jen ji můžeš přesto nade všechno milovat?"

12 A *Děťátko* odpovědělo: „Protože je na Mne zlá z veliké lásky; velice se totiž pořád bojí, že by se Mi mohlo stát něco zlého.

13 A hled', proto ji přece musím mít velice rád! I když někdy nemá žádný důvod být zlá, myslí to přece jen dobře, a proto také si Mou lásku zaslouží.

14 Hled', právě proto by se také teď zlobila, kdybych snědl ještě kousek ryby, protože se domnívá, že by Mi to škodilo.

15 Jistě by Mi to neuškodilo; ale nechci se teď prohřešit Sám na starostlivém dobrém mínění Mé matky.

16 Ó, dovedu se už zapřít a dodržet matčin příkaz, když už to být musí;

17 ale když to zrovna být nemusí, mohu také dělat, co chci.

18 A to si potom z toho nic nedělám, i když se matka trochu zlobí.

19 Ale tak tomu nemusí být teď, abych zrovna musel sníst kousek ryby; proto se zapřu, aby Mi matka nemohla nic vyčítat, až budeš pryč."

20 Nato se *Cyrenius* opět zeptal s velkou láskou:

21 „Ano, Ty můj živote, ale když už máš takový respekt před Svou pozemskou matkou, proč jsi se předtím od ní nedal obléci?"

22 Nebude se proto na Tebe zlobit, až budu pryč?"

23 A *Děťátko* řeklo: „Docela jistě; ale z toho si mnoho dělat nebudu!

24 Řekl jsem ti už přece předtím, že někdy dělám, co chci, a neptám se, zda je to Mé matce vhod nebo ne.

25 Ale proto se pak na Mě může Moje matka zlobit, protože to myslí dobře a v dobrém."

26 Nato se usmála Marie a řekla žertem: „Jen počkej, až budeme sami,

27 potom Ti důkladně vyčiním, že jsi mě teď před *Cyreniem* tak očernil!"

28 A *Děťátko* se usmívalo a řeklo: „Ó, to přece nemyslíš vážně! Vždycky přece na tobě poznám, když se doopravdy zlobíš, protože jsi potom v obličeji celá červená; ale teď jsi krásně bílá, jako Já, a to se nikdy nezlobíš."

29 Po této poznámce se všichni smáli a Děťátko se také usmívalo. Marie však vzala s vroucností Děťátko a vroucně Je laskala.

230

Cyreniova vděčnost, jeho dárek a řeč na rozloučenou. *Cyrenius* zůstává ještě jeden den.

1 Po této dětské scéně byla snídaně u konce.

2 A když Josef ukončil modlitbu díky, přistoupil k němu *Cyrenius* a řekl:

3 „Můj nejmilovanější příteli, tvé zásluhy o mě jakož i o mého bratra Julia Augusta Quirina Caesara v Římě jsou tak rozhodujícího druhu, že ti je nikdy nebudu moci odplatit.

4 Ale nechat tě tak docela bez odměny, to je mi dočista nemožno!

5 Víím však, že ode mě nepřijmeš žádnou královskou odměnu;

6 proto jsem uvažoval takto: V tomto roce, jak to vypadá, budeš mít hubenou sklizeň obilí;

7 a tvůj dům je nicméně značně zalidněn.

8 Devět osob patří tak či onak stejně mně, a vás je také osm; celkem tedy sedmnáct lidí.

9 A můj duch mi praví, že jsou tvé truhly na mouku prázdné, stejně tak i tvá spižírna,

10 že na tom jsi špatně s krmením pro krávy, ovce a osly.

11 To vše přesně vím, i to, že si již téměř nemáte co obléci.

12 Proto, můj nejmilovanější bratře, si musíš ode mne vzít nejméně tolik, kolik se ti prozatím nedostává.

13 Víím sice dobře, že je v nejvyšší míře směšné, když si pozemský člověk zamane podporovat Pána Nekonečnosti, pro něhož je snadné tvořit jediným slovem myriády světů.

14 Víím však nyní také, že právě tento Pán Nekonečnosti nechce stále dělat zázraky proti vlastnímu zázračnému pořádku, protože je s nimi vždy spojen soud pro nás stvořené bytosti.

15 Proto musíš ode mne alespoň tentokrát přijmout tolik, kolik potřebuješ,

16 a nesmíš mě, jak to jinak obvykle děláš, odmítnout!"

17 A Josef řekl: „Ano, bratře, tentokrát máš skoro pravdu;

18 ale než od tebe něco přijmu, musím se otázat Pána."

19 Tu přišlo *Děťátko*, které už bylo u Jakuba, rychle k Josefovi a řeklo mu:

20 „Josefe, přijmi, co ti chce Cyrenius dát, abys mohl dům opatřit potravinami!"

21 Nato Josef s Cyreniovou nabídkou souhlasil.

22 A ten předal hned Josefovi částku tisíci liber stříbra a sedmdesáti liber zlata.

23 Josef za to Cyreniovi poděkoval a přijal tu velkou částku.

24 *Cyrenius* však se proto velmi zaradoval a řekl: „Bratře, nyní je moje srdce o tisíc liber lehčí! Ale dnes ještě odtud neodejdu, nýbrž až zítra; moje převeliká láska mě totiž tady drží." A Josef se radoval velice.

231

Josefova schránka na peníze a starosti, týkající se loupežníků. Děťátko Josefovi dobře radí.

1 Josef však neměl žádnou truhlu, do které by peníze dal.

2 Tu hned *Cyrenius* přikázal svému služebnictvu, aby se vydalo do města a koupilo tam skříňku, ať to stojí cokoli!

3 A služebnictvo se hned vydalo na cestu a přineslo během dvou hodin překrásnou skříňku z cedrového dřeva, která stála deset liber stříbra.

4 Tato skříňka byla potom postavena do Josefovy ložnice a jeho synové vložili velké a těžké peníze do této krásné a těžké skříňky.

5 Když byly peníze takto uschovány, řekl Josef:

6 „Nyní jsem - viděno světsky - poprvé v životě bohatý;

7 neboť tolik peněz jsem nikdy neviděl, tím méně mě!

8 Ale dosud nenavštívil můj dům žádný zloděj, tím méně loupežník;

9 od nynějška nebudeme mít všichni dost očí ani času, abychom peníze před zloději a loupežníky ochránili!"

10 *Jonata* však řekl: „Bratře, buď v té věci klidný!

11 Víím až příliš dobře, kam loupežníci a zloději přicházejí.

12 Hleď, přicházejí jen ke skoupým a škudlivým lakomcům!

13 Tím však ty nejsi, proto také můžeš být klidný; vždyť od tebe každý dostává beztoho třikrát tolik, než kolik od tebe požaduje!

14 Domnívám se proto, že budeš mít co dělat s četnými žebráky, ale s loupežníky a zloději nikoliv!"

15 Tu přišla i *Maria* a řekla Josefovi:

16 „Poslyš, milý otče, víš přece, jak jsme ve městě našeho otce *David*a dostali od třech moudrých z *Východu*, kteří přišli z *Persie*, také velký náklad zlata;

17 a hleď, nemáme z toho už ani zrníčko písku, ačkoliv jsme nikdy nebyli vyloupeni!

18 Myslím si proto, že se nám tady povede stejně: neuplyne ani rok a nebudeme z toho mít nic i bez zlodějů a loupežníků.

19 Buď proto docela klidný; neboť v domě, kde sídlí Pán, nemá zlato žádné místo, a loupežníci a zlodějové nebudou chtít v domě Pána nic pohledávat!

20 Neboť vědí stejně dobře jako já i ty, že není bezpečno sáhnout na poklady, které zde leží jakoby v Boží skříňce."

21 Když Marie domluvila, přišlo i *Děťátko* a pravilo:

22 „Josefe, ty věrný, nemusíš se dívat tak vystrašeně na skříňku, do které Moji bratři vložili peníze!

23 Domnívám se totiž, že bys onemocněl, kdybys tak vystrašeně vypadal.

24 A hled, Já nechci, abys byl nemocný!

25 Tyto peníze tě dlouho tlačit nebudou. Nakup jen pořádné zásoby mouky a potravin a trochu oblečení a ostatní rozděl,

26 a skříňka bude zase brzy prázdná!" Tato dětská slova uklidnila Josefa natolik, že se docela rozveselil.

232

Josef a jeho rodina. Domácí starosti a práce. Obrovská pomoc Jonaty skrze jeho důvěru v Boha.

1 Po tom všem zavolal *Josef* své čtyři syny a řekl jim:

2 „Vezměte tuto libru stříbra a jděte do města a nakupte mouku a všechno, čeho je třeba do kuchyně,

3 potom se vraťte a připravte dobrý oběd, protože mě Cyrenius ještě dnes poctí!"

4 A synové šli a učinili, co jim otec přikázal.

5 Maria však sem přišla také a potají *Josefovi* oznámila, že se zásoba dříví na topení už tolik smrškla, takže bude s malým zbytkem sotva možno připravit oběd.

6 Tu zavolal *Josef* *Jonatu* a řekl mu o svých nesnázích.

7 A *Jonata* řekl: „Bratře, dej mi velkou a silnou sekyru a já půjdu do lesa tam na kopci;

8 za tři hodiny budeš mít věru hromadu dříví!"

9 A *Josef* dal *Jonatovi* silnou sekyru a on šel do lesa, na nejbližším pahorku, který patřil k vile, porazil hned silný cedr, upevnil kolem jeho kmene důkladný provaz a přivlekl celý mocný strom před *Josefov* dům.

10 Když tam se svým poraženým stromem došel, divili se všichni, jak nesmírně silný je *Jonata*.

11 A četní *Cyreniovi* služebníci se pokoušeli společně strom odtáhnout dál, ale jejich vypětí sil bylo marné;

12 ač jich bylo kolem třiceti, nedokázali posunout strom ani o vlásek, protože vážil kolem sta centů.

13 *Jonata* však řekl *Cyreniovým* služebníkům:

14 „Vezměte přece místo tohoto marného pokusu do rukou velké a malé sekyry a pomozte mi rychle strom rozštípat !

15 Taková práce se bude pánovi domu lépe líbit, než když se na tomto stromě pokoušíte měřit mou obrovitou silou se svým marným snažením."

16 A okamžitě přiložili všichni *Cyreniovi* služebníci ruce k dílu a za mocné spolupráce *Jonatovy* byl za půl hodiny celý strom rozštípan.

17 *Josef* se velice radoval a řekl:

18 „Trvalo by mi to věru tři dny, než bych takový strom rozštípal,

19 a ty jsi ke všemu potřeboval sotva tři hodiny!"

20 A *Jonata* nato řekl: „Ó, bratře, velká tělesná síla je jistě užitečná věc;

21 ale čím je ve srovnání se silou *Toho*, který u tebe přebývá, a před jehož dechem se zachvívá celá nekonečnost?"

22 Tu přistoupilo k *Jonatovi* *Děťátko* a řeklo mu: „Buď zticha, *Jonato*, a neprozrad' Mě; vím totiž, kdy se mám ukázat!

23 Kdyby však nyní s tebou nebyla *Moje síla*, nevypořádal by ses ani ty s tímto stromem. Ale buď zticha a nic o tom nemluv!" Tu už *Jonata* neříkal nic a teprve nyní pochopil, *jak* se tak snadno s tím stromem vypořádal.

Deputace přivádí místodržitele do rozpaků. Cyrenius zve deputaci k obědu. O kletbě peněz.

- 1 Když byl takto Josefův dům zásoben také dřevem a Josefovi synové se velmi zdatně pustili do přípravy oběda,
 2 dostavila se velmi skvostná deputace z města pozdravit nejvyššího místodržitele.
 3 Neboť tentokráte se nikdo ve městě dříve o Cyreniově přítomnosti nedověděl, protože chtěl zůstat přísně inkognito.
 4 Ale lidé ráno viděli ve městě známé služebnictvo i Josefovy syny a vytušili, že je místodržitel přítomen.
 5 Proto se shromáždili ve městě a přišli v celé nádheře, což však bylo Cyreniovi tentokráte velmi nevhod.
 6 Velitel a již známý setník byli pochopitelně v čele početné deputace města Ostrazine.
 7 Velitel se nadmíru omlouval, že se tak pozdě, a to ještě jen šťastnou náhodou dověděl, že Jeho císařská konzulská výsost poctila tuto krajinu nejvyšší přítomností.
 8 *Cyrenius* se však téměř odvrátil, skrývaje zlost nad touto, pro něho velmi nevhodnou návštěvou.
 9 Ale -z politických důvodů musel přece jen ukázat vlídnou tvář a odpověděl proto těm, kdo ho přišli uvítat, se stejnou blahovůlí.
 10 Nakonec však řekl přece jen veliteli: „Milý příteli, my velcí páni světa jsme na tom někdy prabídně.
 11 Obyčejný člověk může jít, kam jen se mu zachce, a jeho sladké inkognito je zachováno;
 12 ale my jen vytáhneme paty z domu a inkognito je v tahu!
 13 Přijímám sice vaše znamenité pozdravení jménem bratra ze srdce rád;
 14 ale zůstává při tom, že jsem zde v nejpřísnějším inkognitu,
 15 což znamená řečeno jinými slovy: Tento můj pobyt zde je neúřední a za žádných okolností nesmí být hlášen do Říma!
 16 Kdybych se dověděl, že se někdo odvážil podat do Říma zprávu, nevedlo by se mu vpravdě nejlépe! Neboť, dobře si to zapamatuj, jsem zde v nejpřísnějším inkognitu pro svět!
 17 Proč? To vím já, a nikdo se mě nemá co vyptávat.
 18 Jděte však teď domů a převlečte se a přijďte potom zase k obědu, který bude přibližně tři hodiny před západem slunce!“
 19 Nato se deputace před místodržitelem uklonila a odtáhla.
 20 Nato přistoupil k Cyreniovi *Josef* a řekl:
 21 „Hleď, to už je první účinek peněz, které jsi mi dal v tak hojně míře! .
 22 Tvé služebnictvo mi muselo zakoupit skříňku, bylo poznáno a tvůj pobyt je prozrazen.
 23 Jak já vždycky říkám: Na zlatě a stříbře leží ještě stále stará kletba Boží!“
 24 *Děťátko* však, které bylo těsně u Josefa, dodalo s úsměvem:
 25 „Proto nelze pyšné zlato a domýšlivé stříbro víc potupit, než když je člověk rozdělí ve spravedlivé míře mezi žebráky.
 26 Ty, Můj milý Josefe, to však vždy děláš; proto ti stará kletba uškodí málo a stejně tak Cyreniovi.
 27 Ó, Já si s tímto zlatem žádné starosti nedělám; neboť tady už je na pravém místě!“
 28 Tato slova opět uklidnila Josefa i Cyrenia a očekávali proto pozvané hosty s radostnou myslí.

Deputace při obědě. Opatrnost při pořádku u stolu. Děťátko se zlobí kvůli špatně obsluženému vedlejšímu stolu. Prorocká předpověď.

- 1 V určené době se opět dostavila převlečená deputace z města, pozdravila všechny v Josefově domě a odebrala se potom s Cyreniem k připravenému obědu.

2 Protože však neočekávaně přišlo víc hostů, než kolik jich bylo očekáváno, byl Josefův stůl příliš malý, než aby u něho mohla zasednout také Josefova rodina.

3 Proto řeklo skrytě *Děťátko* Josefovi: „Otče Josefe, dej pro nás prostřít ve vedlejší místnosti malý stůl!

4 A Cyreniovi řekni, aby se nad tím netrápil,

5 a řekni mu, že po obědě k němu zase přijdu!"

6 A Josef učinil, jak mu *Děťátko* poradilo.

7 *Cyrenius* však řekl Josefovi: „To nejde! Je-li Pán Nekonečnosti mezi námi, neposadíme Ho přece k vedlejšímu stolu!

8 Ó, to by byl přece nejpodivnější pořádek světa!

9 Říkám ti, že právě On a ty musíte sedět včele!"

10 A Josef řekl: „Nejmilejší bratře, to tentokráte nepůjde;

11 neboť hled, je zde nyní mnoho pohanů z města a těm by přílišná blízkost Páně mohla pořádně uškodit, proto je třeba respektovat vůli *Děťátka* zde jako všude."

12 A *Děťátko* přistoupilo a řeklo: „Cyrenie, Josef má pravdu, udělej, co říká!"

13 Tu už nedělal *Cyrenius* žádné potíže a odebral se hned se svým doprovodem a deputací z města k obědu.

14 A Josef dal ve vedlejší místnosti prostřít velice pěkný stůl, u něhož zasedl on, Marie, *Děťátko* se Svým *Jakubem*,

15 *Jonata*, *Eudokia* a osm *Cyreniových* dětí.

16 Pochopitelně bylo na stůl, kde seděl on, *Maria*, *Děťátko* se Svým *Jakubem*, podáno méně a ne tak dobrých pokrmů jako na stůl hostů.

17 A *Děťátko* řeklo: „Ó, ty skvrno světa, musíš zrovna pro svého *Jediného Pána* předkládat to horší?!

18 Ó, ty nyní úrodná země mezi *Asií* a *Afrikou*, nechť jsi proto pro všechny časy postižena velkou neúrodností!

19 Kdyby věru na našem stole nebylo několik ryb, nebylo by tady pro Mne nic požitelného!

20 Tady mléčná kaše s trochou medu, a tu jím nerad, a tu upečená mořská cibule, a tady malý meloun, a tam starý chléb a vedle trochu másla a medu,

21 to je celý náš oběd; všechno pokrmy, které mám nerad, až na těch několik ryb!

22 Nechci přece, aby to měli hosté horší, než my;

23 ale není přece správné, abychom to měli mnohem horší, než hosté!"

24 *Josef* však řekl: „Ó, milý *Ježíši*, nedurdi se, podívej se přece, že jsme na tom všichni stejně!"

25 A *Děťátko* řeklo: „Dej mi kousek ryby, to pro dnešek stačí. Ale jindy se to musí změnit; takové všední jídlo Mě nemůže pořádně uspokojovat!" *Josef* si to zapamatoval a podal *Děťátku* kousek ryby.

235

Domácí kuchyňská scéna a její vážné důsledky. Základní evangelium o lidství.

1 Při pojídání ryby se však *Děťátko* otázalo *Jonaty*: „Je toto nejlepší druh ryb?

2 Musím ti totiž říci, že *Mi* tato ryba vůbec nechutná!

3 Jednak je tuhá a zadruhé suchá jako sláma.

4 To věru nemůže být dobrý druh ryb, což se pozná také podle toho, že má tolik nepříjemných kostí!"

5 A *Jonata* odpověděl: „Ano, můj *Pane* a můj *Bože*! Je to věru nejhorší druh ryb!

6 á, kdyby mi byl jen *Josef* něco řekl dříve, tu bych byl rád utíkal třeba desetkrát sem a tam a přinesl Ti ty nejlepší ryby!"

7 Tu se i *Josef* trochu rozzlobil na své syny, že jeho stůl tak bídne obsloužili.

8 *Děťátko* však řeklo: „Zlobit se proto zrovna nemusíme;

9 ale je podivné od *Mých* bratrů, že si v kuchyni pro sebe ponechávají to nejlepší, nám však podávají na stůl ze všeho to nejhorší.

201

10 Všechno ať jim je sice požehnáno; ale pěkné a chvályhodné to od nich není!
11 Hleď, ty jsi Mi sice dal nejlepší kousek ryby; ale přesto jej jíst nemohu, ačkoliv mám pořádný hlad,
12 a to je jistě neklamným znamením, že je ryba špatná!
13 Ochutnej jen ten kousek a přesvědčíš se, že mám pravdu!"
14 Josef rybu ochutnal a shledal, že slova Děťátka plně odpovídají pravdě.
15 Tu hned povstal a šel do kuchyně a zjistil, že jeho čtyři synové jedí ušlechtilého tuňáka.
16 Tu se však už Josef nemohl ovládnout a *čtyřem kuchařům* pořádně vyčinił.
17 Oni však řekli: „Otče, hleď, my musíme dělat všechnu těžkou práci, proč bychom tedy neměli někdy dostat lepší kousek než ti, kdo nepracují?"
18 Kromě toho není ryba, kterou jsme předložili na tvůj stůl, také špatná;
19 ale Děťátko, protože Je rozmazluje, je občas náladové, a to Mu potom není nic vhod ani dost dobré!"
20 Tu se *Josef* rozzlobil a řekl: „Dobře; když se mnou tak mluvíte, nebudete už nikdy připravovat pokrmy pro můj stůl!"
21 Marie bude od nynějška mým kuchařem, a vy si můžete vařit, co chcete; ale u mého stolu nechci nikoho z vás vidět!"
22 Nato *Josef* čtyři kuchaře opustil a přišel velmi rozzlobený malými vedlejšími dveřmi zpátky ke své stolní společnosti.
23 Tu Děťátko zesmutnělo a začalo plakat a mocně vzlykat.
24 Tu se hned začali vyptávat Marie, *Josef* i *Jakub* s vystrašeným vzezřením, co Mu chybí, zda Je něco bolí,
25 nebo co se stalo, že je náhle tak smutné, čím že trpí.
26 *Děťátko* však hluboce povzdychlo a řeklo *Josefovi* velice žalostným tónem:
27 „*Josefe*, je to tak sladké ukazovat ubohým a slabým vlastní velkolepost a zcela je odsoudit kvůli malému přestupku?"
28 Pohleď přece jednou na Mne, kolik strašně špatných kuchařů mám na světě, kteří by Mě jako Otce všech otců nechali už dávno vyhladovět, kdyby to u Mne bylo možné!
29 Říkám ti, kuchaři, kteří o Mně už nic nevědí a ani vědět a slyšet *nechtějí!*
30 A hleď, Já nicméně nejdu ven, abych je odsoudil ve Svém spravedlivém hněvu!
31 Je to tak sladké být pánem? Hleď, Já jsem jediný Pán Nekonečnosti, a kromě Mne není žádný jiný až do věčnosti!
32 A hleď, Já, Tvůrce a Otec vás všech, jsem před vámi chtěl být slabým lidským dítětem, se vši zdrženlivostí Své věčné a nekonečné Božské nádhernosti,
33 abyste tímto nade všechno pokorným *příkladem* pojali odpor k vašemu starému *panovačnému duchu!*
34 Ale ne, právě v tomto čase všech časů, kdy se Pán veškeré slávy ponížil pod všechny lidi, aby je všechny v této Své poníženosti získal, chtějí lidé většinou být pány a vládnout!
35 Víím dobře, že jsi kvůli Mně čtyřem synům znamenitě vyčinił;
36 ale uznáváš-li Mě jako Pána, proč jsi Mě jako Pána předešel?
37 Hleď, my všichni přece nejsme nešťastni proto, že jsme byli obslouženi hubenou rybou; můžeme si přece hned dát připravit jinou.
38 Ti čtyři bratři jsou však nyní nejnešťastnějšími tvory na světě, protože jsi je jako otec odsoudil;
39 a hleď, to není spravedlivý trest za tak malé provinění!
40 Co by asi z vás lidí bylo, kdybich s vámi nakládal tak, jak vy nakládáte jeden s druhým, kdybich byl tak nesnášenlivý a netrpělivý jako jste vy?!"
41 Ty to nevíš, proč jsme tentokrát byli tak skrovně obslouženi; Já to však víím.
42 Proto ti pravím: Jdi tam a odvolej tvůj rozsudek a *Jakub* ti potom vysvětlí důvod, proč byl tento oběd špatný."
43 Nato *Josef* šel a zavolał čtyři syny, aby před ním doznali svou chybu a on jim potom odpustil.

Pokorná a srdečná slova čtyř bratrů pohaněnému Děťátku. Jeho Božská odpověď bratrům.

1 A čtyři Josefovi synové přišli hned do Josefovy jídelny, padli tam na kolena, doznali svou vinu a prosili starého otce Josefa, aby jim odpustil.

2 *Josef* jim potom odpustil a vzal svůj rozsudek zpátky.

3 Potom však řekl těm čtyřem: „Já jsem vám sice odpustil;

4 ale já jsem byl přítom tím, kterého jste nejméně urazili.

5 Ale zde je Děťátko, o kterém jste k mé největší zlosti řekli,

6 že Je rozmazlené, a proto někdy náladové, takže Mu potom není nic vhod a nic dost dobré.

7 Tím jste Je co nejhruběji urazili!

8 Jděte k Němu a prostě Je obzvláště za prominutí, jinak to s vámi nedobře dopadne!"

9 Nato šli *ti čtyři* k Děťátku a promluvili k Němu:

10 „Ó, Ty náš milý bratříčku! Hleď, pohaněli jsme Tě neprávem před naším otcem,

11 a tím jsme ho hrozně rozzlobili, takže nás proto musel téměř proklít.

12 Velice hrubě jsme se na Tobě a dobrém otci Josefovi provinili.

13 Ó, budeš nám moci, milý bratříčku, takový náš velký hřích prominout? Pozvedneš nás opět jako Své bratry?"

14 Tu se usmálo *Děťátko* na prosící přelaskavě, vztáhlo Své něžné paže a promluvilo se slzami ve Svých Božských očích:

15 „Ó, vstaňte, Moji milí bratři, a pojdte sem, abych vás políbil a požehnal vám!

16 Neboť vpravdě ten, kdo ke Mně přijde tak jako vy, tomu nechť je odpuštěno, i kdyby měl hříchů více, než je písku v moři a trávy na zemi!

17 Vpravdě, vpravdě, ještě dříve než byla tato země stvořena, jsem tyto vaše hříchy už viděl a odpustil jsem vám je už mnohem dříve, než jste vůbec byli.

18 Ó, vy Moji milí bratři, nemějte kvůli Mně žádný strach; neboť mám vás všechny tak rád, že jednou z lásky k vám tělesně zemřu!

19 Nemějte proto přede Mnou žádný strach; neboť vpravdě, i kdybyste Mě byli prokleli, nebyl bych vás odsoudil, nýbrž bych plakal nad tvrdostí vašich srdcí!

20 Pojdte proto sem, vy Moji bratři, abych vám *požehnal*, že jste Mě trochu pohaněli."

21 Tato nekonečná dobrota Děťátka zlomila těm čtyřem srdce, takže plakali jako malé děti.

22 Také ostatní stolní společnost byla tak hluboce dojata, že se nemohla zdržet pláče.

23 *Děťátko* však se napřímilo, šlo Samo k těm čtyřem, požehnal jim a políbilo je a řeklo potom:

24 „Nyní, milí bratři, jste jistě poznali, že jsem vám všechno odpustil?

25 Prosím vás však: Jděte do kuchyně a přineste nám všem lepší rybu!

26 Neboť vpravdě mám ještě pořádný hlad, ale tu rybu, kterou jste předtím pro nás připravili, nemohu jíst!"

27 Tu oni čtyři povstali, políbili pře dobré Děťátko a pospíšili potom, hluboce dojati, do kuchyně a připravili v nejkratší době nejlepší rybu pro Josefův stůl.

Obědu odpovídající smysl. Fáze duchovních poměrů na zemi:

1. Všeobecně. 2. Židovství. 3. Řecká církev. 4. Římská církev.
5. Ostatní křesťanské sekty.

1 Když přišla dobře upravená ryba na Josefův stůl a všichni se jí nasytili,

2 a když byla tabule skončena, otázal se Josef Jakuba, zda by mu mohl vysvětlit zřejmě prorocký smysl tohoto zpočátku chudého, ale nakonec velmi chutného oběda.

3 A *Jakub* řekl s největší pokorou a skromností:

4 „Ó, ano, milý otče, pokud mi to Pán dá, chci ti i já věrně vypovědět, co tento oběd znamená.

5 A proto tě prosím, abys mě pozorně vyslechl!"

6 Všichni upřeli pozornost na Jakobova ústa a on začal takto mluvit:

7 „Hubený a špatný oběd znamená *budoucí dobu*, kdy bude slovo Páně znetvořeno.

8 Tu si jeho služebníci ponechají nejlepší část pro sebe a budou své obce živit mlátem jako pohané svá prasata.

9 Židé budou jako pečená mořská cibule;

10 neboť ačkoliv je kořenem, který bují při moři božské milosti a nyní se peče na ohni božské lásky,

11 bude nicméně na stole Páně jako špatný pokrm a velice hubené jídlo, a nikdo po ní nesáhne.

12 Hloupá mléčná kaše, to budou *Řekové*. Ti budou sice ještě nejvíce dbát slova Páně;

13 ale protože budou podle něho žít jen vnějším, nikoliv však vnitřním životem, stanou se vlažnými a hloupými a nechutnými jako tato kaše, která v sobě sice má ty nejlepší životní šťávy, ale protože je chladná a není dostatečně provařena, vyjímá se také špatně na stole Páně;

14 nevoní totiž libě, a tak, jako naprosto syrová, nechutná příjemně patru Páně.

15 Meloun je *Řím*. Tento plod roste na plazivé, na všechny strany se rozvětvlující lodyze,

16 na níž vykvétají mnohé hluché květy; ale pouze za málokterými se ukáže plod.

17 A když už je plod zde a dozraje, měl by sice velice silnou libou vůni,

18 když jej však člověk rozkrojí a ochutná vnitřní dužinu, zjistí hned, že je chuť mnohem horší než vůně.

19 Když člověk k tomu nevezme kořeněný med, mohlo by mu dokonce po požití tohoto plodu být špatně na zvracení,

20 dokonce si může takovým plodem snadno přivodit i smrt!

21 Tak tomu také bude s Římem po určitou dobu a mnozí si tímto pokrmem přivodí smrt, a tento plod bude také na stole Páně jako špatný pokrm a On se ho ani nedotkne.

22 Je tady tedy ještě máslo, chléb a něco medu a několik hubených ryb.

23 Tyto potraviny jsou sice poněkud lepší a od ostatních se velmi liší a těší se také právě vážnosti,

24 ale ani v nich není žádné teplo a hlavní koření ohně se jich všech ještě nedotklo, proto také stojí zde na stole Páně a nikdo je nechválí.

25 Ryby sice byly na ohni; ale měly příliš málo tuku, proto jsou tuhé jako sláma, a Pán je také nemůže jíst.

26 Těmito pokrmy jsou míněny určité *sekty*, jež se od dřívějších oddělí a budou mít *víru*;

27 ale nebude v nich žádná *láska* nebo jí bude jen *velmi málo*, a proto ani ony nebudou Pánu příjemné.

28 To je v krátkosti význam tohoto oběda. Řekl jsem všechno, co jsem přijal; víc jsem však neprijal, proto nyní mlčím.“ Tento výklad vzbudil velkou pozornost, ale nikdo mu nerozuměl.

238

**Poslední dobrá ryba znamená lásku a velkou milost Páně -
v této poslední době. Obyvatelé slunce jsou rovněž určeni,
aby se stali Božími dětmi. Jediné stádo pod Jediným Dobrým Pastýřem.**

1 Josef však potom řekl Jakobovi: „Promluvil jsi v nejpřesnějším smyslu ve jménu Páně velice moudře, ačkoliv já, stejně jako my všichni, nejsme ještě schopni pochopit, co jsi řekl.

2 Protože však nicméně v tobě poznávám moudrost Boží,

3 a my všichni jsme nakonec dostali na náš stůl nádhernou a nadevšechno chutně připravenou rybu,

4 chtěl bych, abys mi vysvětlil také *to*, co konečně tato ušlechtilá dobrá ryba znamená.

5 Jistě ti Pán odhalí také *to*, co je dobré,

6 když ti předtím odhalil, co je špatné, a špatné zůstane pro celý svět.“

7 A *Jakub* nato řekl: „Milý otče Josefe, to nezávisí na mně, nýbrž jediné a pouze na Pánu.

8 Jsem pouze chabý nástroj Páně a mohu mluvit jen tehdy, když mi Pán rozváže jazyk.

9 Proto ode mne nevyžaduj, co nemám a nemohu ti to proto také dát,
 10 nýbrž se obrať na Pána; jestliže On mi to dá, dostaneš to také hned nezkaleně!"
 11 Tu se hned obrátil Josef skrytě na Děťátko a řekl:
 12 „Můj Ježíši, nech mě, abych se dověděl také význam dobré ryby!"
 13 *Děťátko* však řeklo: „Josefe, vidíš, že ještě nejsem se Svou rybou docela hotov; proto ještě trochu počkej!
 14 Cyrenius také ještě není zdaleka hotov s obědem; máme tedy ještě půl hodiny čas,
 15 a za tu dobu se dá ještě mnohé vysvětlit, dopovědět a prohovořit."
 16 Potom se *Děťátko* obrátilo k Jakobovi a řeklo mu:
 17 „Jakube, zatímco budu jíst Svůj kousek ryby, můžeš mluvit, co ti přijde na jazyk."
 18 Potom jedlo *Děťátko* dál Svou rybu a *Jakub* začal hned takto promlouvat:
 19 „Tato poslední dobrá ryba znamená *lásku* Pána a *Jeho velkou milost*, což lidem prokáže v dobách, kdy všechno bude na pokraji věčné smrti.
 20 Ale předtím budou muset kuchaři obstát při důkladném soudu.
 21 Teprve po tomto soudu přijde ona doba, o které už pověděl prorok Izaiáš. (Viz 19. a 66. kapitolu; první líčí předcházející soud a poslední lásku a čas milosti nového Jeruzaléma, který je tou dobrou rybou.)
 22 A tato doba potom na zemi setrvá a nebude jí vzata v budoucnu a země bude tvořit jednotu se sluncem.
 23 a její obyvatelé budou obývat velká světelná pole slunce a budou zářit jako ono.
 24 A Pán bude sám Pánem, a On *Sám* bude Pastýřem, a všichni zářící obyvatelé budou *jediným* stádem!
 25 A tak bude země trvat věčně, a její obyvatelé věčně, a Pán bude věčně mezi nimi - *Otec Svých dětí* od věčnosti!
 26 Nebude už smrt; ten, kdo bude žít, bude žít věčně, a smrti nikdy neokusí! Amen."
 27 Nato *Jakub* opět ztichl; celá společnost však oněměla obdivem nad touto velkou *Jakubovou* moudrostí; jen *Děťátko* řeklo nakonec: „A také Já jsem hotov s rybou; proto i zde: Amen!"

239

**Hosté jsou upozornění na Děťátko.
 Cyreniovo vysvětlení. Úsudek souseda o Josefovi a jeho rodině.**

1 Brzy nato vstala společnost od stolu a poděkovala Bohu za tělesnou i duchovní potravu a odebrala se potom z větší části pod širé nebe.
 2 Jen Josef, Marie a *Děťátko* s *Jakubem* se odebrali do velké jídelny, kde dosud meškal *Cyrenius* se svými hosty.
 3 Přivítal velice přátelsky své nejmilejší přátele a chtěl hned vstát a udělat jim místo.
 4 *Děťátko* však řeklo: „Ó, zůstaň, zůstaň, Můj milý *Cyrenie*, kde jsi!
 5 Jsem docela spokojen, mám-li pravé místo ve tvém srdci!
 6 Pokud jde o toto místo u stolu, na tom *Mi* nezáleží vůbec.
 7 Jdu nyní se Svými 'pod širé nebe; až ukončíš stolování, přijď za *Mnou*!"
 8 Nato vyběhlo *Děťátko* se Svým *Jakubem* a rodinou v mžiku ven, bavilo se tam s ním a s ostatními dětmi.
 9 Některým hostům z města však byla nápadná tato velmi rozumná a zcela důvěrná řeč *děťátka* s *Cyreniem*,
 10 a ptali se, jak asi je toto *Děťátko* staré;
 11 neboť už promlouvá jako dospělý muž a zdá se, že je s místodržitelem ve velmi důvěrném vztahu.
 12 *Cyrenius* však řekl: „Co se o to staráte, jsem přece velký přítel dětí?
 13 Že je toto *Děťátko* mimořádně duchaplné, to jste viděli;
 14 jak však ve věku sotva půl třetího roku k takové jasnosti rozumu dospělo,

15 na to se zeptejte Jeho rodičů, oni vám to jistě budou moci co nejlépe vysvětlit!
16 Ostatně se tomu velmi divím, že jako nejbližší sousedé tohoto domu dosud neznáte jeho obyvatele blíže!
17 Nato řekli *někteří*: „Jak bychom mohli tuto rodinu znát blíže?
18 Jednak nikam nechodí a za druhé máme také my příliš málo času, abychom navštěvovali tuto zvláštní židovskou rodinu, ve které se ostatně nikdo pořádně nevyzná;
19 má totiž tak podivné mystické zabarvení, že člověk neví, co by si s ní měl vlastně počít.
20 Pokud jsme se dověděli od jiných, docela bezvýznamných lidí, je tato rodina velmi mírumilovná a činí chudým mnoho dobrého;
21 jsou však někteří, kdo říkají, že už častěji viděli tento dům jakoby v nejjasnějších plamenech, které však z ničeho nic opět pohasly, a ještě mnoho jiného.
22 Nemáme proto odvahu tuto rodinu navštěvovat;
23 neboť ten starý je a zůstane židovským kouzelníkem,
24 a s takovými lidmi není dobré přicházet do styku!"
25 Tu se dal *Cyrenius* do smíchu a řekl: „Když tomu tak je, tak při tom setrvejte; tak totiž je tento dům před vámi v bezpečí!" Hosté se však na *Cyrenia* podívali udiveně a nevěděli, jak na tom jsou.

240

Zlé rozhodnutí žárlivých hostů. Velký požár v Ostrazine.

1 Otázal se však *přední* občan města Ostrazine, jak to místodržitel míní:
2 „Proč by měl být proto tento dům v bezpečí, jestliže - možná mylně - je tento starý Žid považován za arcikouzelníka?"
3 A *Cyrenius* řekl: „Protože slabý člověk nic nesvede tam, kde drží ochrannou ruku síla pravěčného Božství.
4 Tento dům však stojí, jako už žádný na celém světě, pod nejmocnější ochranou takového Božství, a je proto také nezdolný!
5 Vložte jen zlovolně ruku na tento dům a dovíte se hned, jaký dům to je!"
6 Tu se *všichni hosté* z města divili a pravili jeden druhému:
7 „Místodržitel nás chce jenom strašit, protože u sebe nemá žádnou ozbrojenou moc.
8 Kdybychom však doopravdy vložili ruce na tento dům a na jeho tělo, mluvil by dozajista jinak!
9 V staňme proto od stolu a potáhněme do města a vraťme se navečer s velkou ozbrojenou mocí,
10 a uvidíme hned, bude-li místodržitel mluvit stejně!"
11 Nato celá stolní společnost vstala od stolu a vyšla pod širé nebe.
12 Tam začali občané a velitel i městský setník žádat *Cyrenia* o dovolení, aby směli odejít, a dali se potom na cestu do města.
13 *Josef* však šel k odcházejícím a řekl jim:
14 „Proč už chcete odcházet, když slunce bude svítit nejméně ještě hodinu!
15 Zůstaňte zde až do večera a doprovodíme potom *Cyrenia* k jeho lodi, jak se sluší;
16 neboť odcestuje ještě této noci do Týru a uspořádá proto ještě dnes svou loď a vstoupí na ni."
17 *Ti takto oslovení* se však omluvili a řekli: „Máme ještě dnes důležité jednání, omluv nás proto u svého nejdůvěrnějšího přítele!"
18 Tu příběhlo k *Josefovi Děťátko* a řeklo mu:
19 „Nech je jen táhnout do města; neboť jejich jednání je takového druhu, že slouží Mému oslavení!"
20 Tu nechal *Josef* hosty z města táhnout a šel potom s *Děťátkem* k *Cyreniovi* a vyprávěl mu, jak se oni omluvili a co *Děťátko* řeklo.
21 A *Cyrenius* řekl: „Ó, můj nejvznešenější příteli, tuto čeládku znám.
22 Jsou žárliví a ze samého vzteku si neví rady ani pomoci, protože jsem navštívil tvůj dům a je nechal na holičkách;
23 ale pokud jde o tebe, jsem docela klidným; vím přece, *kdo* tě ochraňuje!"

24 A *Děťátko* řeklo: „Ó, ta vyprahlá cesta ať je pálí!
25 Chtějí náš dům ještě zničit, a to ohněm;
26 ale nebudou k tomu mít dost času, protože budou mít dost co dělat doma!"
27 Sotva *Děťátko* tato slova vyslovilo, stálo už půl města v plamenech a nikdo už nepomýšlel na zničení Josefova domu.

241

**Cyreniova starost o vyhořelé. „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.”
Bůh je všem nejspravedlivějším soudcem.**

1 Vyděsili se všichni, kdo náhle uviděli vystupovat do vzduchu sloupy hustého dýmu a ohně.
2 A *Cyrenius* se otázel Josefa, zda by se nemělo těmto těžce ohroženým lidem přispěchat ku pomoci.
3 *Josef* však řekl: „Domnívám se, že bychom to dělat neměli!
4 Oheň nemůžeme stejně našimi přirozenými, lidskými silami zastavit;
5 pokud však jde o postižené, ti k nám přijdou brzy a v pravý čas.
6 Proto jen zůstaňte docela klidně tady; kdo bude v nouzi, ten už přijde!"
7 A *Děťátko* vedle pravilo Josefovi: "Milý Josefe, hled', to také pořádně odlehčí tvé skříňce se zlatem a stříbrem!
8 Také ty, *Cyrenie*, budeš ještě dnes před odjezdem o několik liber zlata a stříbra lehčí;
9 neboť ti, kdo zde byli a potají vyhrožovali, že zničí náš dům, přijdou brzy jako pokorní přátelé a budou tě žádat o podporu.
10 Proto se na to připrav! Nemysli si však, že jsem Já podpálil jejich domy Svou mocí;
11 neboť nic takového nedělám; a *každá pomsta je Mi cizí!*
12 Tobě to však povím: Udělalo jim to jejich služebnictvo.
13 Mělo už totiž dávno své panstvo v nenávisti, protože s ním zacházelo tvrdě a lakotně.
14 Dnes shledalo, že je příznivá doba, aby se takto panstvu pomstilo,
15 a podpálilo proto všechny jejich paláce.
16 A tak padli bez Mého přičinění tito světšší páni nyní do té jámy, kterou měli v úmyslu vykopat pro nás!"
17 Když toto *Cyrenius* od *Děťátka* uslyšel, otázel se Ho rychle, zda by se toto služebnictvo nemělo potrestat.
18 A *Děťátko* řeklo: „Ó, nech to být! Neboť za prvé učinilo na zatvrzelém panstvu dobré dílo,
19 za druhé je už dávno s uloupenými poklady za horami,
20 a za třetí neujde odpovídajícímu trestu, protože to všechno učinilo zlovolně ze zlé pomstychtivosti!
21 Proto by se měla naše starostlivost zaměřit především na ty, kteří naši pomoc budou potřebovat!
22 Pokud však jde o žháře, o ty už postaráno je.
23 Neboť hled', Bůh je. vidí všude a zná jejich cestu přesně!
24 Proto také je může uchopit všude, ať se nacházejí kdekoliv.
25 Bůh je také všem nejspravedlivějším soudcem; proto také bude vědět, jak je za jejich čin spravedlivě odplatit!"
26 Tu přišla Marie celá vystrašená a ukazovala Josefovi velkou skupinu ozbrojených válečníků, která se rychlým krokem pohybovala směrem k vile.
27 *Děťátko* však řeklo: „Ó, nebojte se; to je ochranná stráž pro *Cyrenia*, kterou vyslal velitel z města k jeho ochraně!
28 Brzy však bude následovat zástup měšťanů.
29 Postarejte se proto pouze o jejich ubytování; všechno ostatní se už vyřeší!"
30 A jak *Děťátko* řeklo, tak také tomu bylo: *Cyrenius* dostal stráž a za ní následovalo mnoho vyhořelých.

**Pýcha předchází pád. Josefovo důstojné jednání s vyhořelými.
Cyreniova ušlechtilost vůči postiženým. Cyrenius u Jonaty.**

1 Když došli vyhořeli k Josefovou domu, rozpoznal *Josef* brzy, že to jsou tíž páni, kteří byli předtím jeho hosty, a otázal se:

2 „Nuže, moji nejváženější pánové, co jen je s vaším důležitým jednáním, kvůli kterému jste předtím tak rychle spěchali pryč?”

3 Bylo snad v tom, že jste podpálili své město?

4 Nebo snad bylo obsahem toho jednání něco docela jiného, co pro mne mělo zůstat tajemstvím!”

5 *Vyhořeli* však řekli: „Milý příteli lidí, nepokoušej nás ubohé; vidíš přece, že jsme nyní vyložení žebráci!”

6 Můžeš-li nás nějak podpořit, udělej to, a my budeme tvými nevolníky po celý život!”

7 *Josef* však řekl: „Jen římské mocné patricijové mají otroky a nevolníky;

8 já však mám bratry, kteří jsou *mými* bratry provždy, ať páni nebo také žebráci.

9 Proto také vám podle svých sil pomohu.

10 Ale až budete opět stát pevně na vlastních nohou, neodhodlávejte se k žádnému takovému jednání, jakým mělo být vaše dnešní!

11 Neboť stejně, jak je líto *vám*, že vás vaši sluhové a otroci tak hanebně oloupili a podpálili vaše domy,

12 stejně a ještě víc by bylo líto mně, kdybyste se téhož byli dopustili na mně!”

13 Nato šel *Josef* k *Cyreniovi* a otázal se ho, co by se mělo dát těmto postiženým jednou pro vždy.

14 A *Cyrenius* řekl: „Počkej jen trochu! Moji nosiči, které jsem poslal pro mou pokladnu na loď, tady brzy budou!”

15 Až budu mít svou velkou pokladnu, uvidíme, kolik by mělo připadnout na každého, který tady už je a ještě přijde!”

16 Za malou hodinu přinesli poslové tisíc měšců zlata a stříbra.

17 Každý měšec, sestávající z deseti liber, obsahoval dvě libry zlata a osm liber stříbra.

18 Tu řekl *Cyrenius* *Josefovi*: „Ty měšce rozděl mezi vyhořelé tak, aby na každého připadl jeden měšec!”

19 Ty, které zbudou, uschovej pro ostatní, kteří ještě přijdou!

20 Já však při rozdělování nechci být přítomný, aby mě všichni, kdo sem přijdou, nepoznali!

21 Odejdu nyní s *Jonatou* do jeho příbytku a doufám, že tě uvidím večer.”

22 *Josef* to schválil a převzal hned se svými syny rozdělování; a *Cyrenius* se potají vzdálil s celou svou družinou a s *Jonatou*.

**Josefova čínorodá láska k bližním. Pravá útěcha při těžkém postižení.
Večerní návštěva a večere u Jonaty.**

1 Dvě hodiny po západu slunce měl *Josef* práci s rozdělováním

2 a vykázal také těm, kdo byli bez přístřeší, místa, kde by mohli přespat;

3 neboť přespat ve městě se odvažovali jen málokterí, zčásti kvůli silnému zápachu z požáru,

4 zčásti však také kvůli nejistotě, protože bylo třeba se obávat, že by oheň mohl ještě zachvátit ten či onen nepoškozený dům.

5 Když tedy *Josef* svou práci dokončil, otázal se potají *Děťátka*, zda by nyní bylo bezpečno dům opustit a odebrat se k *Jonatovi*.

6 A *Děťátko* řeklo: „Co se staráš o dům a jeho obsah?”

7 Nepatří nám přece, nýbrž tomu, kdo jej koupil, stejně tak i jeho obsah, který je rovněž majetkem kupce.

8 Pojdme proto k Jonatovi, který pro nás jistě přichystal dobrou rybu!"
 9 A *Josef* řekl: „Máš ,pochopitelně pravdu;
 10 ale nezapomínej, že máme skříňku plnou zlata a stříbra a krávy, kozy a osly!
 11 Nemohli by to tito příliš početní hosté uloupit?"
 12 A *Děťátko* řeklo: „Josefe, to se Mě nyní mnoho ptáš;
 13 promluv o tom s Jakubem, on se v těch věcech vyzná lépe než Já!"
 14 A *Josef* proto položil tutéž otázku *Jakubovi*.
 15 A *Jakub* řekl: „Otče, i kdybychom všechno ztratili, ale Pán nám zůstal, co bychom ztratili?
 16 Pán však jde s námi k Jonatovi; co bychom se tedy měli obávat, že ztratíme něco zde v domě
 místodržitele?
 17 Nech si uloupit celou zemi a ponech si Pána, potom budeš mít více, než kdyby byla všechna
 nebesa a celá země tvým potřebným majetkem!
 18 A tak jen pojď, ty poctivý muži, bez bázně a starosti s Pánem k Jonatovi, a přesvědčíš se, že
 neztratíme nic!"
 19 Tato slova Páně z *Jakubových* úst uklidnila *Josefa* tak velice, že se hned vydal s celou rodinou
 na cestu a odebral se k Jonatovi.
 20 Tam už všichni toužebně na *Josefův* příchod čekali.
 21 A když ho spatřili, utíkali všichni jako děti vstříc svému otci, mezi nimi také *Cyrenius*.
 22 A když za takového doprovodu vstoupil *Josef* se svými do *Jonatova* domu, dal on hned
 předložit znamenitě připravené ryby, a všichni se pustili do večeře.

244

**Cyrenius připravuje svou loď na cestu. Jakub mu připomíná globus Země.
 Josefova nejlepší rada Cyreniovi: Jednej svobodně - podle vůle Pána..
 Cyrenius bere tři chlapce s sebou.**

1 Po večeři přikázal *Cyrenius* svým lodníkům, aby dali do pořádku loď.
 2 A oni šli a zakrátko dali na lodi všechno do nejlepšího pořádku.
 3 K *Cyreniovi* však přistoupil *Jakub* a otázal se ho, zda ve spěchu nezapomněl zázračný globus
 Země, který mu *Děťátko* před několika dny darovalo.
 4 Při této otázce se *Cyrenius* doslova chytil za hlavu a chtěl hned sám proto utíkat pryč.
 5 *Jakub* však řekl: „O, *Cyrenie*, nestarej se o to;
 6 postaral jsem se totiž už o to, co jsi zapomněl!
 7 Hleď, v cípu tohoto šátku je globus Země a nemusíš proto už běžet do našeho bytu!"
 8 Tu byl *Cyrenius* plný radosti; vzal sám ten poklad a donesl jej k lodi a předal jej tam veliteli lodi
 do nejlepší úschovy.
 9 Když byla tato záležitost vyřízena, šel *Cyrenius* k *Josefovi* a řekl mu:
 10 „Vyslechni mě, můj nejvznešenější příteli a bratře, laskavě; napadla mě nyní dobrá myšlenka, a
 tu je třeba uskutečnit!
 11 Hleď, máš nyní ve svém domě mnoho lidí a několik ti jich tam zůstane!
 12 Moje děti ti dělají více méně starosti a potíže, a jak jsem si sám povšiml, obzvláště ti tři chlapci.
 13 Proto jsem se rozhodl, že vezmu alespoň ty tři chlapce s sebou a ponechám ti pouze těch pět
 dívek."
 14 A *Josef* řekl: „Nejmilejší bratře, udělej, jak nejlépe uznáš za vhodné, mně je vhod všechno!
 15 Ale dělej všechno podle rady Páně, tak to uděláš nejlépe!
 16 Zeptej se také nyní Pána a učiň, co On ti řekne!"
 17 Tu se hned *Cyrenius* obrátil v nejhlubší lásce a pokoře na *Děťátko* a otázal se Ho podle
Josefovy rady.
 18 A *Děťátko* řeklo: „Ano, ano, vezmi jen ty tři pořádně zlé chlapce s sebou; to je Mi docela vhod.
 19 *Sixtus* by mi sice už vhod byl, ale také on je nestálý a o Mě nedbá.
 20 Vezmi ho proto také s sebou a buď na ně pořádně přísný, jinak se z nich stanou praví světáci!

21 Dívky však ponech tady; mám je totiž mnohem raději, protože také ony Mě mají raději, než chlapci!

22 Ale nemám je raději proto, že jsou dívky, nýbrž pouze pro jejich větší *lásku ke Mně.*"

23 Po těchto slovech Děťátka vzal Cyrenius tři chlapce a poděkoval Děťátku za užitečnou radu a dal potom chlapce hned odvést na loď.

245

**Cyreniova prosba o požehnání a Božská odpověď Děťátka.
Cyreniova krásná modlitba na rozloučenou. Děťátko žehná odcházejícím
a uklidňuje je slovy: - Tam, kde je vaše srdce, je též váš poklad.**

1 Když byla loď zcela připravena k vyplutí, šel *Cyrenius* k Děťátku, poklekl před Ním a prosil Je o požehnání těmito slovy:

2 „Ó, Pane, Ty můj velký Bože, Ty můj Stvořiteli, Ty můj Otče od věčnosti,

3 Ty, který podle Svého věčného rozhodnutí putuješ zde v tomto prachu, jenž nazýváme země a svět, jako slabé lidské dítě v naší podobě,

4 Ty můj všemohoucí Pane, na jehož nejtišší pokyny se zachvívají všechny moci nekonečnosti,

5 ó, pohlédni milostivě na mě, nejubožejšího červa před Tebou v prachu mé nejnplnější nicotnosti,

6 a uznej mě, Ty Svatý veškeré svatosti, bezvýznamného červa v prachu před Tebou, za hodna Tvého nekonečně svatého požehnání!

7 Nech, ó, Ty můj živote, aby Tvé nejsvětější jméno bylo veškerou mou silou, mocí a mohutností!

8 Ó, Ty můj nade všechno nejmilovanější Ježíši, Ty prvotní Králi mého srdce, pohleď na mne, ubohého, slabého hříšníka, milostivě a milosrdně a dopusť, abych stále a stále rostl v lásce k Tobě!

9 Vezmi, ó, Ty můj věčně nejmilovanější Ježíši, mou lásku jako slabý nepatrný dík za nekonečné milosti a smilování, jež mi dáváš s každým dechem!"

10 Tu se *Cyreniovi* zlomilo srdce láskou a pro samý pláč už nemohl dále mluvit,"

11 *Děťátko* však promlouvalo k *Cyreniovi* docela živě, objalo ho několikrát a řeklo mu potom:

12 „Ó, neplač, ty Můj milý *Cyrenie*; vždyť přece vidíš, jak tě mám rád!

13 V této Mé lásce pro tebe a k tobě však je *Moje* největší požehnání!

14 Pravím ti, zůstaneš-li, jaký jsi, zůstaneš věčně Můj, a tvá duše nikdy nepocítí a neokusí smrt až navěky!

15 Tak, jak jsi Mě však nyní prosil o požehnání, prosím i Já tebe, abys Mě nikomu nevyzradil.

16 A neprosím tě kvůli Sobě, nýbrž kvůli světu;

17 neboť on by propadl smrti, jakmile by Mě poznal před časem!"

18 Po těchto slovech objalo *Děťátko Cyrenia* ještě jednou a velice ho líbalo.

19 Tu rozpřáhl *Cyrenius* doširoka paže a pravil pohnu tím hlasem:

20 „Ó, Bože, Ty můj Bože! Ó, Ty můj velký Bože! - Co jen jsem já, že mě líbáš ústy, ze kterých vzešlo všechno stvořené?

21 Ó, vy zářící nebesa, a ty země, a vy nebeské síly! Pohleďte, pohleďte sem!

22 *Ten*, který vás i mě stvořil, jest zde přede mnou a žehná mi Svou všemohoucí rukou!

23 Kdy, kdy to, ó země pochopíš, onu velikost milosti této. doby, kdy nohy tvého. Věčného. Stvořitele a Pána po tvé půdě kráčely?

24 Ó, ty přesvatá země, která Pána nosíš, zda ty rozpoznáš velikost takové milosti věčně, sama sebe drtící pokorou?

25 Ó, ty svaté místo, jak těžko tě opouštím!"

26 Tu *Děťátko Cyrenia* doslova pozvedlo a nenechalo ho už znovu pokleknout.

27 Tu však přicházeli také *Tullie* a *Maronius Pilla* a *Děťátko* jim požehnalo a všichni plakali, že se nyní musí už zase rozloučit.

28 *Děťátko* však pravilo: „Ó, ó, neloučíme se přece! Neboť tam, kde je vaše srdce, tam bude také váš poklad!"

29 Tím se všichni uklidnili a povstali ze země.

**Josef žehná Cyrenia. Nádherná Ježíšova slova Cyreniovi na rozloučenou: -
Jen láska sama může snášet Mou Přítomnost. Cyreniův odjezd. Josef u Jonaty.**

- 1 Nato. šel k Cyreniovi *Josef* a požehnal mu i celému jeho. domu.
 2 Stejně tak šla i Marie a požehnala Tullii a jejím družkám.
 3 A *Josef* potom řekl Cyreniovi: „Bratře, tímto. požehnáním vyjadřuji též přání svého. srdce, a to je takové:
 4 Ponech mi těch pět dívek úplně, aby ve mně měly dokonale otce!
 5 Neboť ty budeš mít stejně ještě vlastní děti, které by se později s těmito těžko snášely.
 6 U mě však nevznikne proto nikdy žádný nesoulad; důvod znáš nyní tak dobře jako. já."
 7 A *Cyrenius* splnil rád Josefova přání a předal mu těch pět dívek plně za vlastní, z čehož měl Josef velkou radost;
 8 neboť on měl ty dívky rád, protože byly tak učenlivé a poslušné, a protože byly dobrého růstu a příjemného. vzezření.
 9 Když bylo toto. dohodnuto, objal *Cyrenius* Josefa a řekl:
 10 „Bratře, bude-li to vůle Páně, pak doufám, že tě opět brzy uvidím."
 11 A *Děťátko*, které stálo vedle Josefa, pravilo: „Amen pravím Já! Když ne zde, pak jistě v Mé říši!
 12 Neboť Já ti pravím: Dlouho už v této. zemi nezůstaneme, protože už jsme příliš známi.
 13 Až však odtud odejdeme, stáhneme se zpět do ústraní, aby žádný člověk nebyl vystaven soudu!
 14 A však - my, kteří jsme v lásce sjednoceni, budeme *po* všechny časy přítomni *v duchu*, věčně!
 15 Tam, kde bude tvůj poklad, tam také budeš ty se svým srdcem, v němž nejcennější poklad sídlí.
 16 Jestliže jsem se stal vzácným pokladem ve tvém srdci, pak vpravdě Mě nebudeš postrádat až do věčnosti!
 17 Neboť tam, kde sídlím v lásce, tam jsem vlastně věčně doma a nikdy neopustím takové bydlíště.
 18 Ponech Mě proto neustále přebývat ve svém srdci a Já pro tebe nebudu přebývat ve skrytosti!
 19 Neboť jen láska sama může Mou Přítomnost snášet, jako oheň jiný oheň.
 20 Ale všechno, co není oheň, bude ohněm zničeno a pohlceno.
 21 Proto také se odtahuji od světa, aby jej Můj oheň neuchopil a nerozrušil!
 22 Neptej se však nikdy: Pane, kde jsi?' - Neodpověděl bych ti: „Zde jsem!“
 23 nýbrž se ptej pozorně svého srdce, zda Mě miluje, a Já na tebe zavolám ve tvém srdci, které mě miluje:
 24 Tady *jsem* doma ve vší plnosti Své lásky, milosti a Svého milosrdenství!
 25 Nyní vstup klidně na svou loď a dobrý vítr nechť tě donese do Týru! Amen."
 26 Tu se místodržitel *Cyrenius* naposledy rozloučil s Josefem v Egyptě a vstoupil na loď.
 27 A brzy zavál dobrý vítr a odnesl loď pryč.
 28 Josef však se s rodinou odebral do domu Jonaty a zůstal tuto noc u něho.

Josef a Jonata zpozorují při ranním rybolovu ohroženou loď a zachraňují ji.

- 1 Ráno příštího dne byl Josef jako vždy první na nohou a také budil brzy svou rodinu.
 2 Jonata však, který právě také vycházel ze své komory, aby se pođíval, jaký bude den pro rybolov, řekl Josefovi:
 3 „Ale milý příteli a bratře, proč jsi už tak časně ráno na nohou a proč nutíš rodinu, aby tak brzy vstávala?
 4 Neměl bys počkat na Pána, až On se pozvedne ze spánku?“

5 Nebyla by to nejlepší doba ke vstávání ráno?
 6 Prosím tě proto, nech alespoň svou rodinu ještě několik hodin odpočívat!
 7 Ty však pojď se mnou a s mými lidmi na loďku a vyplujeme na ranní lov!"
 8 Tato nabídka se Josefovi velmi líbila, nechal proto rodinu ještě odpočívat a odebral se hned s Jonatou do velkého rybářského člunu.
 9 Jonatovi rybáři uspořádali sítě a sáhli potom mocně k veslům,
 10 a za hodinu už byli ranní rybáři na místě, kde bylo nejvíce ryb.
 11 Když však k tomuto, pro rybáře nejvýhodnějšímu místu, doveslovali a slunce téměř vyšlo,
 12 tu zpozoroval Jonata ve vzdálenosti asi jedné hodiny římskou loď stát na místě a nevěděl, co by to vlastně mohlo být!
 13 Řekl proto Josefovi: „Bratře, znám tam moře;
 14 je mělké a plné písčín a velice snadno tam mohl mořeplavec z Říma uváznout.
 15 Měli bychom proto co nejrychleji přispěchat na pomoc!"
 16 A Josef s tím byl srozuměn; a hned tam zaveslovali a za půl hodiny dopluli k lodi.
 17 A hle, byla to skutečně velká římská loď, která vezla vyslance k Cyreniovi!
 18 Tento byl hned přijat a prosil Jonatu, aby vynaložil všechno úsilí a loď zachránil.
 19 Nato uchopil Jonata ihned vlečné lano velké lodi a dal potom mocně veslovat na svém velkém člunu.
 20 A netrvalo to ani půl hodiny a velká loď byla uvolněna.
 21 Nato římský vyslanec Jonatu bohatě obdaroval a plachtil dál na východ.
 22 Jonata však se, se zlatem a stříbrem vrátil domů místo s rybami a zanechal pro toto ráno rybaření.

248

**Děťátko se ptá, jaký byl dnešní rybolov. Děťátko chtivé ryb odpovídá
 na Josefovo napomenutí: „Jsem doma všude, kde jsem milován!"
 Bohatý úlovek na příkaz Děťátka.**

1 Když se asi za tři hodiny vrátili Jonata a Josef s ulovenými zlatými a stříbrnými rybami, byli už všichni v jeho domě na nohou a dívali se k městu, kde ještě silně stoupal kouř.
 2 Děťátko samo s Jakubem běželo vstříc Josefovi a Jonatovi, kteří se blížili ke břehu.
 3 A když vystoupili na břeh, pozdravilo a políbilo je a tázalo se Jonaty, zda už ulovil hodně ryb.
 4 Ten však, objímaje rovněž s velkou láskou Děťátko řekl:
 5 „Ó, Ty můj živote, ó, Ty moje lásko! Z ryb dnes nebude nic!
 6 Ale zachránil jsem, jistě s Tvou všemohoucí pomocí, ztroskotanou římskou loď, která přivázela vyslance k Cyreniovi.
 7 Tu potom se do mé sítě chytilo mnoho zlatých a stříbrných ryb, a proto jsem od dnešního rybolovu upustil."
 8 A Děťátko řeklo: „To je v pořádku a docela dobré;
 9 ale protože jsem se dnes těšil na čerstvou rybu, bylo by mi bývalo milejší, kdybys přinesl místo svých zlatých a stříbrných ryb ty pravé!"
 10 Jonata však řekl: „Ó, Ty můj živote! Podívej se, podél břehu visí mnoho klecí s rybami, z nich vybereme už docela čerstvé!"
 11 A Děťátko se usmálo a řeklo: „Nu, když je tomu tak, můžeš si ovšem dnešní úlovek zlata a stříbra ponechat!
 12 Ale já už mám pořádný hlad; bude to trvat dlouho, než bude ryba připravena?"
 13 A Jonata řekl: „Ó ne, Ty můj živote, za půl hodiny už budeme sedět u stolu!"
 14 Josef však řekl Děťátku: „Ale ty jsi nejspíš pravý žebrák?
 15 Hleď, tady nejsme doma; proto si nesmíme počínat jako kdybychom doma byli!
 16 Buď trpělivý, něco už dostaneš ale tak žebrat v cizím domě se nesluší!"
 17 Děťátko však řeklo: „Co jen to povídáš! Jsem doma všude, kde Jsem milován.
 18 Kde však jsem doma, tam mohu a smím přece mluvit, jak chci!

19 Aby však Jonata nemusel bez námahy vyprázdnit své klece, .
20 ať hodí do moře síť a bude mít pro nás všechny hned bohatý úlovek! - Jonato, udělej to!"
21 *Jonata* hned hodil do moře velkou síť a chytil neslýchané množství nejušlechtlejších ryb.
22 *Děťátko* nato řeklo Josefovi: „Hleď, když je toto v Mé moci, potom snad smím Jonatu poprosit o dobrou rybu?!" - Nato Josef zmlkl Jonata však byl ze samé vděčnosti celý pryč.

249

**Jonata jde s Josefem domů. Dům je prázdný a vyloupený.
Josef se velice rozlítl. Pozoruhodný výklad Děťátka.**

1 Jonata hned vzal deset nejlepších ryb a předal je svému kuchaři, aby je připravil.
2 On však pomohl svým pomocníkům ostatní ryby dát zčásti do soudků, zčásti do udírny.
3 Za čtvrt hodiny byly ryby upraveny a všichni Josefovi příslušníci se odebrali ke snídani.
4 Když byla snídane snědena, bylo už kolem poledne a *Josef* řekl:
5 „Teď však je nejvyšší čas, abychom se vydali na cestu domů!
6 A ty, bratře Jonato, mě doprovodíš a zůstaneš ještě dnes u mne!"
7 A *Jonata* řekl, plný radosti v srdci:
8 „Ó, bratře, to udělám ze všeho nejraději; neboť ty přece víš, jak nekonečně a bez hranic tě mám rád!"
9 Nato vzal Jonata tři soudky, plné nejušlechtlejších ryb, a šel s přeradostnou myslí s Josefem a jeho rodinou do vily.
10 Když tam dospěli, nenašli tam ke svému nemalému podivení ani jediného člověka z vyhořelých,
11 nýbrž tam stál dům docela prázdný a všechny místnosti byly dokořán otevřeny.
12 Při pohledu na svůj dům řekl Josef: „To není dobré znamení;
13 zdá se, že tady byli zloději při díle! Jen oni utíkají, když byli dům vyloupili; čestný člověk však zůstane!"
14 Jděte, moji synové, dovnitř a podívejte se, zda ještě v domě něco zůstalo, a přijďte mi to potom povědět!"
15 A čtyři synové šli a prohledali dům a shledali, že je - až na dobytek ve stáji - úplně vyloupený.
16 Také spížirna byla prázdná a ve skříňce na peníze nebyl jediný groš.
17 Když to synové shledali, byli velmi smutní a vrátili se a všechno Josefovi řekli.
18 Tu se Josef rozlítl na špatnost lidí, kteří se za dobrodiní odměňují svým dobrodincům takovým díkem!
19 A řekl celý rozzuřený: „Kdyby to vpravdě bylo v mé moci potrestat co nejcitelněji takovou hanebnou sebranku, nechal bych hned přšet oheň z nebe na hlavy takových zlodějů!"
20 Tu přistoupilo k Josefovi *Děťátko* a řeklo: „Ale, ale, otče Josefe, ty jsi dnes velice zlý!
21 Zloději ti přece ponechali Mě, jak jim tedy můžeš tak spílat?
22 Hleď, zloději tvému domu prokázali převeliké dobrodiní, že jej tak vyčistili!
23 Neboť vpravdě, kde v budoucnu nebude dům (lidské srdce) tak vyčištěn, tam nevstoupím!
24 Tento dům je však nyní vyčištěn od vší světské špíny a líbí se mi proto velice!
25 Neboť za prvé je zcela otevřen všemi svými zásuvkami a komnatami,
26 a za druhé je zcela vyčištěn, a je tedy nyní zcela vhodně připraven k Mému vstupu; nespílej proto zlodějům, aby jejich hřích nebyl větší!"
27 Josef a všichni si tato slova vzali k srdci a *Děťátko* nakonec pravilo:
28 „Hleďte, takto jednájí všichni lidé se Mnou, jak tito vyhořelí s tímto domem, a přesto nenechávám oheň přšet z nebe!
29 Neproklínejte proto ty kdo činí zlo pro dobro, tak se stanete pravými dětmi jediného Otce v nebesích!" - Tato slova Josefa dokonale uklidnila a on do svého domu vstoupil v dobré míře.

**Marie pláče nad odcizením všech šatů i prádla.
Útěcha a ušlechtilý čin Jonaty.**

Marie soupeří s Jonatou ve šlechtnosti. Děťátko oblažuje Jonatu.

1 Když byli všichni v domě a Marie se přesvědčila, že také skříň na šaty, které patřily jí a Eudokii, byla dočista vyloupena,

2 vstoupily jí slzy do očí a Eudokii též, a řekla Josefovi:

3 „Podívej se, dokonce i šaty, které jsem měla v chrámě, ti zlí lidé ukradli!

4 Mám proto vpravdě v srdci velikou lítost a zármutek!

5 Jsme i tak ošaceni zásobami tak nuzně, jak jen je možno si představit, a museli jsme přijít dokonce i o to nejnnutnější!

6 Všechno nechť je sice obětováno Pánu, ale přece jen je mi to líto, protože to bylo jediné, co jsem měla k nezbytnému převlékání!

7 Opravdu mě to pořádně bolí! Ale ještě více mě trápí, že ti zlí zloději vzali také prádlo Děťátka! .

8 Má teď jedinou košilku, kterou má na sobě; jak jen Mu opatřím jinou?

9 Ó, ty moje ubohé Děťátko, pohleď, pohleď, teď Ti nebudu moci každý den oblékat čistou košilku, která Ti vždycky dělala tak dobře!"

10 Tu přistoupil Jonata, hluboce dojat, a řekl: „Ó, ty nejvznešenější, nejsvětější matko mého Pána, nermuť sej vždyť já mám teď také zlato a stříbro!

11 S největší radostí ti je dám až do posledního statéru a ty s ním potom nalož, jak potřebuješ!

12 Víím sice dobře, že Pán Veškeré Slávy neshlíží na mé zlato a stříbro; neboť On, který tak nádherně odívá všechna zvířata a všechny stromy a rostliny a celý svět, nenechá matku Svého těla nahou!

13 Ale přesto bych nyní chtěl pro svou blaženost velice rád ti všechny své poklady přinést jako oběť.

14 Ó, matko, přijmi je z mého srdce!"

15 Marie nato pohlédla na Jonatu co nejlaskavěji a pravila:

16 „Ó, Jonato, jak velký a jak ušlechtilý jsi! Budu se řídit tvou vůlí!

17 Je-li Pánu libo, poprosím tě o podporu pro Děťátko.

18 Kdyby si však Pán nepřál, přijala jsem už všechno z tvého srdce a nepřestanu nikdy být ti za to vděčná!"

19 Tu přišlo *Děťátko* a řeklo Jonatovi: „Milý Jonato, udělej, co od tebe matka chce, a dostane se ti jednou velké odměny!

20 Neboť hled, my jsme nyní skutečně chudí, a to tím více, že Já kvůli blahu lidí nesmím činit žádné zázraky.

21 Nato Jonata utíkal plný radosti domů a přinesl zakrátko všechno své zlato a stříbro a položil je Marii k nohám.

22 Když to Maria a Josef viděli, plakali oba radostí.

23 Jonata plakal s nimi a nemohl přestat děkovat Bohu, že se mu dostalo takové milosti, že směl Marii podpořit.

24 *Děťátko* však Jonatovi požehnal a řeklo Marii: „Podívej, to už nám dá zase čerstvou košilku; proto se opět rozvesel!" A všichni byli opět veselí a radostní.

Požehnání Páně v Josefově domě.

Údiv a dík rodiny. Josef mluví o zázraku pšeničného zrna.

1 Mezitím Josefovi synové obstarali dobytek, podojili krávy a kozy a nadojili tentokrát nezvyklé množství nejtučnějšího mléka.

2 Když s tím byli hotovi, šli dva z nich na plně dozrálé pšeničné pole, požali několik snopů a vymnuli důkladný koš nejčistšího zrní z požatých snopů.

3. A dva ostatní bratři vzali koš s pšeničným zrním, nasypali je do dvou ručních mlýnků, které sám Josef zhotovil, a rozemleli zakrátko obilí.

4 Požehnáním Páně získali dvakrát tolik mouky, než kolik bylo předtím v koši obilí.

5 A všechna ta práce byla ukončena za tři hodiny. A když byla mouka ve dvou koších na slunci,

6 vyšel *Josef* a tázal se synů, odkud tu krásnou mouku získali.

7 A když mu synové řekli, jak tuto mouku získali, podíval se Josef na vymnuté snopy a řekl:

8 „Jak je to možné? Vidím jen deset snopů! Naplnily snad ony tyto oba velké koše moukou?“

9 A synové pravili: „Ano, otče, tak tomu je! Milostí Boží jsme opravdu v krátké době získali z deseti snopů tuto mouku;

10 a Boží požehnání bylo nad těmito snopy i nad naší prací proto ten bohatý zisk!“

11 Nato Josef děkoval nejdojatějším srdcem a šel opět do domu a vyprávěl to všem v domě.

12 A *všichni* vyšli ven a podívali se na mouku a jeden jako druhý říkal:

13 „To je nemožné, přirozenou cestou dočista nemožné!“

14 Tu zvedl *Jakub* z vnitřního popudu pšeničné zrno, ležící na zemi, a řekl:

15 „Všichni se divíte nad množstvím mouky ze snopů!

16 Kdy však se někdo z nás tak divil, když rozhodil jediné zrníčko do země a z *jediného* zrnka vyrostl klas se sto zrnky?

17 A přece je ten první každodenní zázrak větší než toto dvojnásobné množství mouky, když se přece jediné zrnko zestonásobí!

18 Kdyby oněch deset bohatých snopů dalo jen jeden koš plný mouky, nedivil by se nikdo, ačkoliv by byl jeden koš zrovna tak zázračný dar Boží, jako jsou koše dva.

19 Nikdo se nepodivuje nad klasem se sto zrnky, protože jsou lidé už na tento zázrak zvyklí.

20 Já se však ptám, zda je správné obdivovat se Bohu jen tehdy, když učiní něco neobyčejného, ačkoliv to spořádané obyčejné přece stojí mnohem výše, protože svědčí po všechny časy neustále o nekonečné lásce, dobrotě, všemohoucnosti a moudrosti Boží!“

21 Tato *Jakubova* slova vzbudila velkou senzaci. Všichni proto chválili Pána, že dal člověku takovou moudrost. Synové však vzali mouku a pustili se do přípravy dobrého oběda.

252

**Oběd skládající se z ryb a medových koláčů s limonádou.
Svévolné uloupení domácího náčiní a misky Děťátka.
Evangelium zločinců z úst Děťátka. Neúprosnost Děťátka vůči zlovolným.**

1 Za hodinu byl připraven dobrý oběd, skládající se z pěti znamenitě upravených ryb a čtrnácti medových koláčů;

2 neboť med byl to jediné ve spižárně, co zloději neukradli.

3 Bylo tedy také postaráno o dobrý nápoj, který připravili Josef a Marie z vody, citronové šťávy a přidáním trochy medu.

4 Když byl oběd připraven a podán na stůl, pomysleli synové teprve na stolní náčiní jako lžíce, vidličky a nože, jež byly v *Josefově* domě pochopitelně zhotoveny většinou ze dřeva.

5 Ale ani toto bezcenné náčiní zloději neušetřili!

6 A tak měl sice Josef jídlo na stole, ale žádné, ani nejnnutnější příbory.

7 Proto šel Josef do kuchyně a otázal se synů, jak jen že stůl prostřeli;

8 jak jen mohli předložit jídlo na stůl bez příborů!

9 Synové však řekli: „Otče, jen se podívej: jeden rošt a dva hrnce a jedinou, nejhorší kuchyňskou lžící, jeden nůž a jedinou dřevěnou vidličku nám tady nechali,

10 všechno ostatní nám vzali; musíme nechat stát i mléko v jediné hrnci, protože jsou pryč i všechny ostatní hrnce na mléko!“

11 Když se Josef o tom všem přesvědčil, šel do jídelny s jedinou lžící, jedinou vidličkou, jediným nožem a řekl *Jonatovi*:

12 „Tady bratře! Podívej se, to je nyní naše veškeré stolní náčiní! To je skutečně svévole a měla by být potrestána!

13 Strpím zlodějství cenných věcí a zlodějství z nouze!
14 Ale při této loupeži to není ani jedno, ani to druhé,
15 nýbrž z toho kouká trestuhodná svévole, a tu by Pán neměl ponechat bez potrestání!"
16 Po této argumentaci zasedli všichni ke stolu a Josef rozkrájel jediným nožem rybu a předložil každému její díl jedinou vidličkou a rozdělil tak také medové koláče.
17 Protože však *Děťátko* před Sebou nemělo svou misku, otázalo se Josefa, zda také Jeho mistička byla ukradena.
18 Maria řekla: „Zcela určitě, Ty můj nejmilejší Božský synáčku; jinak by byla jistě před Tebou!"
19 A *Děťátko* nato řeklo: „Josef má věru pravdu; to byla *svévole* a ta má být trestána vždy a věčně!
20 Ten, kdo činí zlo a nezná je, má být poučen; stejně tak i ten, kdo je činí z nouze!
21 Ten však, kdo dobro zná, činí však z čisté satanské *svévole* zlo, ten je *d'áblem* ze základu pekla a musí být ztrestán ohněm!"
22 Nato každý pojedl svůj díl pouhou rukou.
23 Obědvající však byli sotva s jídlem u konce, když bylo zvenku slyšet strašlivé kvílení.
24 Co to bylo? - Byli to zloději, kteří svévolně ukradli Josefovo nezbytné domácí náčiní, aby je zničili.
25 Každý byl obtočen ohnivým hadem a křičel o pomoc; *Děťátko* je však nevyslyšelo, nýbrž je všechny v počtu asi sto, zahnal Svou všemocí do moře, kde přišli všichni o život. - To bylo jedinkrát, kdy se *Děťátko*. ukázalo neúprosné.

253

Naříkající zloději šatů před Josefovými dveřmi. Energická slova *Děťátka* k nim.

1 Zakrátko bylo opět slyšet kvílení zdaleka, jakoby z města, a bylo vidět mnoho lidí, pospíchajících k Josefově vile.
2 „Co už je to zase?“, otázal se *Josef* užaslého *Jonaty*.
3 A ten řekl: „To bude Pán, jako ostatně všechno, vědět jistě lépe než my oba."
4 A *Jakub* řekl oběma: „Nic si z toho nedělejte; jsou to zloději šatů!
5 Moc Páně je dohonila, pykají nyní za svůj zločin na posvěcených šatech;
6 neboť ten, kdo si je oblékne nebo se jich pouze dotkne, je vbrzku zachvácen vnitřním ohněm a spálen na popel.
7 Proto utíkají v kvílení a naříkání sem a budou nás prosit, abychom si sami ty šaty odnesli z jejich polovyhořelých domů ve městě,
8 což také udělat chceme; Pán však těmto zločincům dá Svůj díl!"
9 Sotva *Jakub* tato slova vyslovil, byli už kvílející zloději šatů před Josefovými dveřmi.
10 Tam mocně křičeli o pomoc a záchranu. A. *Josef* vyšel s *Jonatou* ven.
11 Když byli venku, křičelo na ně *třicet zoufalých mužů*:
12 „Ty všemohoucí bože *Jupiter*e, pomoc nám a zachraň nás; neboť jsme se na tobě dopustili zločinu, protože jsme tě nepoznali!
13 Nyní však jsme tě poznali; proto tě prosíme, usmrť nás, nebo si odnes šaty svého domu z našich domů!"
14 Tu vyšlo ven *Děťátko* a pravilo: „Slyšte, vy bídní zloději!
15 Jak jste šaty vzali, tak také je zase přineste sem!
16 Jestliže to neuděláte, nechť je smrt vaším losem!"
17 Když toto *zloději* uslyšeli, řekli:
18 „To je ten mladý bůh, toho musíme poslechnout, jinak jsme ztraceni!"
19 A všichni uháněli náhle pryč a donesli všechny ukradené šaty na kovových tyčích.
20 Neboť holou rukou se těch šatů nikdo dotknout nesměl.
21 Když byly šaty navráceny, propustilo *Děťátko* zloděje a už je dále netrestalo. *Josef* však vzal šaty plný radosti a donesl je do domu.

**Mariina vnitřní šlechtnost a Ježíšova uznalá slova.
Poučení Páně o milosrdenství a lásce k nepřítelům.**

1 Když Marie opět spatřila své šaty, jistě se zaradovala; ale současně měla útrpnost s těmi, kdo jí šaty přinesli zpátky;

2 myslela si totiž: „Tito dozajista nedostali žádné zlato, proto sáhli z nouze po těch ubohých šatech;

3 teď budou vystaveni velké nouzi.

4 Ó, kdyby tady byli, dala bych jim ráda ty šaty nebo tolik peněz, aby si je mohli opatřit!"

5 Tu přišlo k matce Děťátko a řeklo:

6 „Ale matko, dnes jsi krásná! - Kdybys věděla, jak jsi krásná, stala by ses dočista marnivá!"

7 Nato se Marie usmála a řekla Děťátku, které ji hladilo:

8 „Ó, Ty můj nejmilejší Ježíši! Nejsem snad každý den stejně krásná?"

9 A *Děťátko* řeklo: „Ó, ano, ty jsi jistě velice krásná stále; ale někdy jsi přece jen ještě trochu krásnější.

10 Dnes však jsi mimořádně krásná! Vpravdě, jsi obklopena tisíci archanděly, a každý chce u tebe být co nejlíže!"

11 Marie však slovům Děťátka nerozuměla a rozhlížela se na všechny strany, zda tam uvidí nějakého archanděla.

12 Ale neviděla nic kromě toho, co v místnosti bylo, a zeptala se proto Děťátka:

13 „Ale kde je těch tisíc archandělů, když přece žádného nevidím?"

14 Tu pravilo Děťátko: „Nesmíš žádného spatřit, mohla by ses jinak stát marnivou!

15 Jsi však nyní tak krásná před všemi anděly nebe, že ve tvém srdci vzešlo tak velké *milosrdenství*, jež se podobá Mému!

16 Neboť hled', své nepřátele spravedlivě a lidsky podrobit pokání, to je také spravedlivé a záslužné, a tak tomu má být na zemi pro všechny časy

17 ale svým nepřítelům z celého srdce jejich vinu odpustit a ještě jim činit dobro a žehnat jim, hled' to je čistě božské!

18 To dokáže jen nekonečná síla Božské lásky;

19 neboť lidská láska je k tomu příliš slabá!

20 Protože jsi však nyní učinila, jak činí Bůh, proto jsi teď tak krásná; neboť *Bůh* je *nejvyšší krása*, *jakož i nejvyšší láska*.

21 Učiň však nyní, co tvé srdce žádá, a Moje říše lásky ti připadne jako království a ty v něm budeš královnou navěky!"

22 Marie potom poslala Josefa za zloději, on je přivedl zpátky a Maria je bohatě obdarovala penězi, které jí a Josefovi dal Jonata.

**Moc lásky. Josefův dům vchází ve známost. Josefova moudrost
zahanbuje velké a bohaté města. Dobrý dodatečný účinek.**

1 Takto obdarování *zloději* však padli na tvář a křičeli:

2 „Takové dobroty, takové velkomyslnosti, toho lidé nejsou schopni; jen bohové, kteří neumírají, mohou ještě nepřátele odměňovat!

3 Zasloužili jsme zde trest, protože jsme se na vás, vy vysocí bohové, velice zle prohřešili;

4 ale místo zaslouženého trestu nám dáváte odměnu a požehnání za naše špatné činy!

5 Což tedy nejste bohové? Ano, jste dozajista nejvyššími pány nebes; neboť to potvrzují vaše činy, s jakými jsme se dosud. nesetkali!

6 Proto čest, chvála a sláva vám ode všech lidí na zemi!

7 A trůny knížat a všechny jejich koruny nechť se až navěky skloní před vaší velkou vznešeností!"
8 Nato zloději povstali a šli, plni díky a hluboké úcty odtud,
9 a všechno ve městě vypověděli; a všichni obyvatelé se chvěli z takové blízkosti bohů a chodili úkradkem kolem a neodvažovali se ze samé hluboké úcty ani pracovat.
10 Brzy však přišli k Josefovi přední občané města a tázali se ho, zda tomu tak je, jak nyní vykřikuje chátra v polovypáleném městě.
11 A Josef řekl: „Pokud jde o dobrý čin pro ně, je jejich křik správný;
12 neboť tak s nimi moje žena jednala do písmene.
13 Ale to, že nás považují za bohy, to dává vám, velkým a bohatým, špatné svědectví!
14 Neboť tím označuje chudá chátra vaši velkou tvrdost srdcí, neboť ve vás nic podobajícího se bohům neshledává!
15 Čiňte stejně jako učinila moje žena a jako činí celý můj dům a chátra brzy přestane považovat obyvatele mého domu za bohy!"
16 Když velcí a bohatí města vyslechli tato velmi výstižná Josefova slova, styděli se velmi a odtáhli.
17 A byli přesvědčeni, že je Josef pouze velice moudrý a dobrý člověk, ale žádný bůh.
18 Od té doby měl Josefův dům klid.
19 A jeho rodina tam žila potom ještě nerušeně půl roku a byla uctívána a vysoce vážena každým.
20 Děťátko v té době nedělalo žádné zázraky a všichni žili docela přirozeně. Jonata však byl více u Josefa než doma; neboť zde pro něho bylo blažené bytí.

256

Smrt Herodesa; Archelaus se stává králem. Anděl Páně vyzývá Josefa, aby se vrátil do země Izraele. Zázračné vybavení na cestu. Josef předává všechno Jonatovi a prosí ho, aby přišel za nimi. Rozloučení.

1 V této době však zemřel Herodes, vrah dětí, a jeho syn Archelaus ho následoval jako vladař.
2 Jakub to řekl Josefovi a Marii.
3 A Josef řekl Jakubovi: „To ti věřím; ale jakou změnu to znamená pro mě?"
4 A *Jakub* řekl: „To otče, mi Pán nedal, abych ti to oznámil;
5 ale tak, jak Pán k tobě vždy promlouval ústy anděla, aby ti řekl, co máš dělat, tak to učiní také tentokráte.
6 Neboť by neodpovídalo Božskému pořádku, aby syn svému otci předepisoval cesty, po kterých se má ubírat!"
7 Tu řekl Josef: „Domníváš se opravdu, že tak Pán se mnou učiní?"
8 A *Jakub* řekl: „Otče, tak jsem to v sobě slyšel:
9 „Ještě dnes v noci, v živém snu, vyšlu k tobě Svého anděla, ten ti oznámí Mou vůli.
10 A tak, jak ti to oznámí, máš co nejdříve jednat podle jeho vůle!"
11 Když Josef toto od Jakuba uslyšel, šel ven a modlil se k Bohu a děkoval Mu za takovou předzvěst ústy syna Jakuba.
12 Dlouho setrval Josef v modlitbách a odebral se teprve po třech hodinách domů k odpočinku.
13 Když však spal na svém lůžku, dopřáváje odpočinku svým údům, unaveným prací, zjevil se mu ve snu *anděl* Páně a promluvil k němu:
14 „Vstaň, vezmi Děťátko a Jeho matku k sobě a vydej se na cestu do země Izraele; neboť zemřeli ti, kdo Děťátku usilovali o život!"
15 Když to Josef uslyšel, vstal hned a zvěstoval to *Marii*.
16 A ona řekla: „Vůle Páně nechť se stane vždy a věčně!
17 Ale jak to, že mluvíš jen o nás třech? Mají snad tvé děti zůstat zde?"
18 A *Josef* řekl: „Ó, rozhodně ne; neboť to, co ke mně anděl promlouval, platí pro můj celý dům!
19 Neboť takto promlouval Pán často k prorokům, jako kdyby měl co činit pouze s nimi samotnými;
20 ale přesto platila slova Páně vždy pro celý dům Jákobův."

21 Těmto slovům všichni rozuměli a synové hned vyšli ven připravit všechno k odchodu.
22 Ale vrátili se užaslí; neboť k odchodu bylo všechno připraveno a pro každou osobu byl vypraven osel, naložený vším, čeho bylo na cestu nezbytně třeba.
23 Josef předal všechno ležící a stojící Jonatovi, který tu noc strávil zde, požehnal mu a vyzval ho, aby ho za rok následoval do Nazaretu.
24 Také Děťátko mu požehnal a políbilo ho. Jonata nad tak náhlým odchodem plakal.
25 A Josef nasedl ještě dlouho před východem slunce na tažná zvířata, aby po souši odtud odcestoval.

257

**Svatá rodina přichází po svízelné cestě do vlasti.
Josefův strach a Mariino povzbuzení. Příkaz Páně
odcestovat do Nazaretu. Příchod do Nazaretu.**

1 Po deseti velmi svízelných cestovních dnech dorazil Josef se svými do země Izraele a odpočíval na kopci u lidí, kteří tam bydleli a živili se chovem dobytka.
2 Josef se tam důkladně vyptával na poměry ve své vlasti.
3 Protože se však od těchto lidí dověděl, že po svém otci Herodesovi vládne Archelaus,
4 a že je ještě krutější, než byl jeho otec, zmocnil se Josefa a celé jeho rodiny velký strach.
5 A pomýšlel na to opět se obrátit a táhnout znovu do Egypta, když ne jinam, tedy do Týru.
6 Neboť se sice ústy Jakubovými ještě v Egyptě dověděl, že v Jeruzalému vládne Archelaus,
7 ale nedověděl se, že tento král v krutosti ještě svého otce předčí.
8 A tato zpráva právě nahnala zde Josefovi takový strach, že se chtěl vrátit.
9 Promluvila však k němu Marie a řekla:
10 „Josefe! Pán nám přikázal, abychom se ubírali touto cestou, proč bychom se měli obávat víc krále lidí Archelaua než Pána?“
11 A Josef řekl: „Ó, Marie, moje milovaná ženo, otázala ses docela správně;
12 ale hled', vím, že jsou cesty Páně často nevyzpytatelné, a vím, že Pán Svě většinou vede už od Abela cestou smrti.
13 Proto také se nyní obávám, zda mě Pán nepovede cestou smrti.
14 A tato moje domněnka získává stále více na pravděpodobnosti, čím víc přemýšlím o krutosti nového krále v Jeruzalému.
15 Proto také jsem se rozhodl zítra ráno se obrátit zpátky.
16 Přeje-li si Pán naši smrt, ať raději pošle lvy, tygry a hyeny na nás, než Archelaua!“
17 Josef se tedy pevně rozhodl vrátit se.
18 Ale v noci na Josefa sestoupil Duch Pána Samého ve snu.
19 A od Boha Samého dostal Josef příkaz táhnout do Nazaretu.
20 Tu Josef hned vstal a velice časně ráno odcestoval,
21 a ještě téhož dne dorazil do osad galilejské země,
22 a v noci pak do města Nazaretu do obydlí, které tam kdysi měl, aby se splnilo, co praví prorok:
„Slouiti bude Nazaretský!“

258

Líbezná večerní scéna na balkoně Salome. Kornelius objeví malou karavanu.

1 Kde však vzal Josef obydlí v Nazaretu? Kde sestoupil a kam šel?
2 V prvních kapitolách, kde se vypráví o Josefově odcestování z Betléma do Egypta, se praví, jak Josef bohatou Salome v Betlémě prosil, aby zpachtovala jeho pronajatý dvůr u Nazaretu.
3 Udělala to Salome? - Ano, udělala; nejen, co si Josef přál, nýbrž dvůr přímo zakoupila, a to s dvojím úmyslem:
4 Předat tento dvůr do plného vlastnictví Josefovi nebo jeho Dítěti, kdyby se některý z nich vrátil;

5 V opačném případě si tento přesvatý dvůr ponechat pro sebe jako upomínku na nejvznešenější rodinu.

6 Považovala tento dvůr za tak posvátný, že se ani neodvažovala sama tam bydlet; tím méně přijmout nájemce.

7 Aby však mohla žít poblíž tohoto obydlí, zakoupila si sousedící pozemek a postavila na něm velice hezký domek a bydlela tam se svým služebnictvem a častěji ji také navštěvoval Kornelius.

8 A stalo se, že právě toho dne Kornelius při návratu ze služební cesty se u Salome zastavil, když se Josef navrátil do Nazaretu.

9 Byl nádherný večer, měsíc byl v úplňku a žádný mráček nekalil jedinou hvězdu na nebi.

10 Za tohoto krásného večera se Salome s Korneliem usadila na balkoně svého rozmilého domku, který ležel poblíže hlavní cesty a měl Josefův dvůr směrem na východ před sebou ve vzdálenosti asi sedmdesáti sáhů.

11 Oba pohlíželi často na bývalé obydlí vznešené rodiny a *Kornelius* říkal Salome často:

12 „Vidím zjevení v Betlémě ještě stále před sebou živě jako v krásném, nejvznešenějším snu, a tento dvůr mi to neustále připomíná.

13 Zjevení v Betlémě bylo však tak podivuhodné vznešenosti, že je mi tím nevysvětlitelnější, čím více na ně myslím.“

14 A *Salome* odpověděla: „Ano, příteli Kornelie! Ani já nemohu pochopit, že jsem při velikosti oné události mohla ještě zůstat naživu.

15 Ale v tom je rozdíl mezi mnou a tebou, že si nyní, jak víš, nemohu pomoci a musím to Dítě ve svém srdci neustále vzývat,

16 zatímco ty na celou věc pohlížíš spíše jako na nejvznešenější událost.

17 Často jsem si už v duchu představovala: kdyby tato rodina přišla opět sem, nemohla bych samou blažeností dále žít.

18 Kdyby bydleli naproti ve dvoře - ó, Bože, jaký by to byl pro mne pocit!

19 Všechna nebesa nebes by potom věru byla spojena na tomto balkoně!”

20 A *Kornelius* řekl: „Ano, máš pravdu, to by bylo i pro mne to nejvznešenější.

21 Co bychom však udělali, kdyby - předpokládaje, že by tomu tak bylo - tato nejvznešenější božská rodina přišla sem, a my bychom ji už zdaleka poznali?”

22 A *Salome* řekla: „Ó, příteli! Nemluv o tom, taková blaženost by mě zabila!”

23 Když se oba takto bohubyým způsobem bavili na balkoně a už se připozdilo,

24 zpozoroval *Kornelius* v dálce asi dvě stě sáhů průvod, jako malou karavanu, a řekl Salome:

25 „Podívej se tam, ještě pozdě v noci karavana! Jsou to asi Řekové nebo Židé?”

26 Salome, co bys udělala, kdyby to byla právě ona nejvznešenější rodina?”

27 A *Salome* se doslova ulekla a řekla: „Prosím tě, nemluv o tom stále a neprobouzej ve mně stále nová přání, jež nemohou být splněna!

28 Co bys udělal ty v takové blaženosti všech blažeností?”

29 A *Kornelius* řekl: „Vpravdě, to by se ani mně nedařilo dobře! Ale podívej, karavana se zastavila a vidím člověka, jak se z té karavany rychle blíží k nám! Pojd', podívejme se, kdo to je!”

30 A šli onomu člověku vstříc. Ten člověk však byl Josefův syn a šel se džbánem pro vodu.

31 Oni dva ho však nepoznali; neboť tak to chtěl Pán pro blaho obou.

259

Joel jako zvěd obhlíží okolí domova.

Josef chce se svými přespat pod širým nebem.

Josefovi synové, hledající dříví a oheň, přicházejí k Salome.

1 Když *Joel* poblíže domu načerpal vodu, tázal se obou, jak daleko je ještě do Nazaretu.

2 A *Kornelius* řekl: „Můj příteli, pohled tam a rozpoznáš snadno zdi města!

3 Dítě by tam došlo snadno za čtvrt hodiny a jsi tedy už vlastně v Nazaretu.“

4 *Joel* poděkoval za toto vysvětlení a odnesl vodu ke své společnosti.

5 Když k ní došel, vyptával se hned Josef, co u domku vypátral.

6 A *Joel* řekl: „Žena a muž mi přišli velmi přátelsky vstříc, dali mi vodu a řekli mi, že už zde je město Nazaret.

7 Myslel jsem si, že už jistě nemáme daleko k našemu propachtovanému hospodářství, když už jsme ve městě.“

8 A *Josef* řekl: „Můj milý synu, to máš docela pravdu;

9 ale víš také, komu nyní po třech letech patří?

10 Smíme se usídlit v našem bývalém příbytku?

11 Hleď, proto musíme opět přenocovat pod širým nebem a teprve zítra se porozhlédnout, kde by se pro nás našel trvalý příbytek!

12 Jdi však s bratry a podívej se, zda bys mohl někde dostat trochu dříví na oheň!

13 Neboť na výšině tohoto horského údolí je trochu chladno; proto potřebujeme malý oheň, abychom se u něho ohřáli!“

14 Nato šli čtyři synové k témuž domku a shledali oba ještě bdící.

15 Vyslovili *Salome* svou prosbu a požádali ji o trochu dříví a o oheň.

16 Tu se otázali *Salome* i *Kornelius*, kdo že ta společnost je, zda je možno jí důvěřovat.

17 A synové řekli: „Přicházíme z Egypta a jsme nejpoctivější lidé na světě.

18 Naším cílem je něco si tady v Nazaretu zakoupit;

19 neboť jsme sami Nazaretští, ale jistá nutnost nás na tři roky vyhnala do Egypta.

20 Protože však toto naše vyhnanství skončilo, jsme opět tady, abychom si zde hledali příbytek.“

21 Když se toto oba od oněch čtyř dověděli, dali jim hned dříví i oheň v dostatečném množství a oni to donesli k *Josefovi*.

22 *Josef* však dal hned dříví podpálit a všichni se hráli u ohně.

260

Tušení *Salome* a *Kornelia*, týkající se malé karavany.

***Salome* a *Kornelius* si společnost prohlížejí. *Salome* omdlévá radostí.**

1 *Salome* i *Kornelius* mnoho přemýšleli o tom, kdo by tato společnost z Egypta mohla být.

2 *Kornelius* řekl: „Tito čtyři muži, kteří se nezdají být staří, se podle mého pozorování velmi podobají synům onoho zázračného muže, se kterým jsme oba měli co dělat v Betlémě.

3 Také jejich řeč má zřejmý nazaretský zvuk.

4 Ty, moje nejmávanější přítelkyně! Tento zázračný muž, který se nazýval *Josef*, se s největší pravděpodobností vystěhoval do Egypta, jak jsem poznal z dopisu mého bratra z Týru.

5 Co kdyby to byl též *Josef*?

6 Neměli bychom tam jít a na tu společnost se podívat? A kdyby to byla ta pravá,

7 neměli bychom ji hned co nejsrdečněji pohostit?“

8 Když to *Salome* uslyšela, téměř omdlela vzrušením a řekla:

9 „Ach, příteli, máš jistě pravdu, tak tomu asi bude; je to určitě svatá rodina!

10 Dám proto hned vzbudit služebnictvo a půjdeme tam, kde rodina odpočívá!“

11 Nato šla *Salome* a vzbudila všechno své služebnictvo.

12 A za půl hodiny byli všichni v domě *Salome* na nohou.

13 Když však bylo všechno v pohotovosti, řekl *Kornelius* *Salome*:

14 „Nyní tam pojďme a podívejme se, kdo za touto rodinou vězí!“

15 *Salome* potom svolala všechny v domě a celá společnost se odebrala tam, kde odpočíval *Josef* u mírného ohně.

16 Když tam došli, řekl *Kornelius* *Salome*:

17 „Jen se tam podívej! Tam u ohně - není to mladá *Marie*, *Josefova* žena se svým Dítětem?“

18 A onen starý muž, řekni, není to *Josef*, onen podivuhodný muž, se kterým jsme se seznámili v Betlémě?“

19 Tu *Salome* vytřeštila oči a upřeně tam hleděla a rozpoznala postupně; co jí *Kornelius* ukazoval.

20 Nyní však byl se Salome konec! Sklesla a omdlela a Kornelius měl co dělat, aby svou společnici opět postavil na nohy.

261

Kornelius a Salome vítají společnost. Příchod unavených poutníků do starého domova.

1 Když se *Salome* vzpamatovala ze své mdloby následkem vyrušení, řekla Korneliovi: „Ó, příteli, 2 dopřej mi jen malý odpočinek, hned potom tam půjdu a oznámím této svaté rodině, že jsem udržovala v pořádku jejich dvůr!”

3 A *Kornelius* řekl: „Víš co, jestliže se cítíš příliš slabá, dovol, abych tam šel tvým jménem a řekl rodině, co jsi pro ně udělala!”

4 Neboť hled', nesmíme ztrácet čas! Tito vznešení cestující budou velmi unaveni a potřebují co nejdříve dobré ubytování; proto tam půjdu hned místo tebe.”

5 Když *Salome* toto od Kornelia uslyšela, řekla:

6 „O, příteli, máš pravdu; ale já už jsem se vzpamatovala, a tak půjdu také hned s tebou.”

7 Po tomto rozhodnutí šli oba ke společnosti.

8 A *Kornelius* si vzal slovo a řekl: „Bůh, Pán Izraele, nechť je s vámi, jakož i se mnou a mou společnicí Salome!”

9 Podařilo se mi vás poznat a není nejmenší pochybnosti o tom, že ty starý, počestný muži, jsi týž Josef s mladou ženou Marií, který před třemi roky odešel do Egypta, aby se zachránil před pronásledováním Herodesa.

10 Pospíchal jsem proto sem, abych tě hned přivítal a zavedl tě do tvého vlastnictví.”

11 Když *Josef* toto od Kornelia vyslechl, vstal a otázal se:

12 „Dobrý muži, kdo jsi, že mi toto můžeš oznamovat?”

13 Řekni mi své jméno a já tě budu ihned následovat!”

14 A *Kornelius* řekl: „Nejvznešenější starče! Hled', já jsem zemský správce Jeruzaléma,

15 a moje jméno je Kornelius, a jsem týž, kdo ti v Betlémě prokázal malé přátelství.

16 Proto se teď o nic jiného nestarej; neboť hled', tato moje přítelkyně, Salome z Betléma, splnila přesně, oč jsi ji žádal!”

17 Tu se *Salome* vrhla k Josefovým nohám a pravila chvějícím se hlasem:

18 „Jaká to radost pro mne, ubohou hříšnici, že tě moje nehodné oči opět vidí!”

19 Ó, pojď, pojď do svého domu! Neboť můj dům není takové milosti hoden!”

20 *Josef* byl dojat k slzám a řekl:

21 „Ó, velký Bože a Otče, jak jsi dobrý! Ty vedeš unaveného poutníka vždy k nejlepšímu cíli!”

22 Nato objal Kornelia a Salome a šel s nimi hned do svého dvora.

262

Salome předává Josefovi dům i dvůr v nejlepším stavu. Josefovy rozpaky. Pokora a láska Salome. Nádherné svědectví o Pánu. Slovo Páně o lásce.

1 Služebnictvo Salome a Korneliova družina a Salome a Kornelius sami pomohli přenést všechna Josefova zavazadla.

2 A Salome zavedla společnost do krásně zařízených komnat obytného domu.

3 A Josef se velmi podívoval velké čistotě v domě.

4 Všechny postele byly nové a ty staré byly vyčištěny; také stáj byla zařízena co nejúčelněji.

5 A Josef se přesvědčil o všem a viděl, jak znamenitě se Salome o něho postarala.

6 A otázal se Salome: „Ó, milá přítelkyně, vidíš přece, že jsem chudý a nemám žádné jmění! Jak jen ti to budu moci nahradit?”

7 Když *Salome* uslyšela tuto Josefovou otázku, řekla v pláči:

8 „Ó, ty můj nejvznešenější příteli! Co jen mám na tomto světě, co bych nebyla dostala od Toho, který spočívá na rukou něžné matky?”

222

9 Dostala jsem to přece ve věčné pravdě od Toho, který je u tebe tak věčně co nejzázračněji; jak bych mohla nazývat svým, co bylo od věčnosti Toho, který je s tebou?

10 Ó, Pán, Svätý od věčnosti, nepřišel do ciziny k nám, ubohým hříšníkům,

11 nýbrž přišel do Svého věčného vlastnictví; proto Mu nemůžeme nic dát,

12 nýbrž Mu - přinášíme jen, co Mu patří, se silou, kterou nám dal.

13 Proto také je každá zmínka o závazku vůči mně z tvé strany už na věky bezpodstatná; neboť jsem už až do věčnosti odměněna milostí tohoto nekonečného, nejvyššího povolání, že jsem se směla o tebe postarat,

14 a to tím více, že cítím v celé hlubokosti svého života, že jsem ta nejnehodnější, jež byla k tomuto svatému činu povolána!"

15 Salome už dál mluvit nemohla; mlčela proto a plakala láskou a blažeností.

16 *Děťátko* se však probudilo a bylo čilé.

17 Když se tak velmi radostně na Mariině klíně napřímilo, pohlédlo s velkou láskou na Salome a Kornelia a pravilo:

18 „Ó, Salome, a také ty, Můj Kornelie! Hledte, spal jsem; ale vaše velká láska Mě probudila!

19 Je to věru sladké a příjemné; a tak to má zůstat až na věky!

20 Od nynějška budu spát ve Svě prapodstatě pro každého; ale ten, kdo ke Mně přijde s vaší láskou, ten Mě pro sebe probudí až do věčnosti!

21 Salome, odebeť se nyní k odpočinku; zítra Mi však přines dobrou snídani!"

22 Salome byla u vytržení, že slyšela poprvé Pána takto promluvit. Všichni chválili a velebili Boha a odebrali se potom k odpočinku.

263

Salome zve Josefovou rodinu ke snídani. Nejmilejší pokrm Děťátka Ježíše.

Radosti lásky Děťátka a Salome.

1 Ráno byli v obou domech všichni už velice brzy na nohou a Salome se otáčela ve své kuchyni a připravovala dobrou snídani, skládající se z medových koláčů, dobré rybí polévky a četných ušlechtilých ryb,

2 z nichž byli jistě nejlepší pstruzi, které tam často chytali v horských potocích.

3 Když byla snídane hotova, pospíšila Salome do Josefova domu a pozvala Josefa a celou jeho rodinu ke snídani.

4 A Josef řekl: „Ale hled, moje milá přítelkyně, proč si děláš kvůli mně tak velké výdaje?

5 Hled, také moji synové už jsou v kuchyni a připravují snídani;

6 proto ses o nás nemusela tolik starat jako hostitelka!"

7 *Salome* však řekla: „Ó, ty můj nejmilejší příteli! Nepohrdej přece práci tvé děvečky, a pojd!"

8 To Josefa velice dojalo, svolal všechny v domě a odebral se, se Salome do jejího domu ke snídani.

9 Na prahu domu je očekával Kornelius a přivítal je všechny co nejsrdečněji.

10 A Josef měl velkou radost, když při slunečním světle svého přítele Kornelia zcela opět poznal.

11 Potom se všichni odebrali do krásné jídelny, kde hosty očekávala snídane.

12 Když však *Děťátko* na stole spatřilo ryby, usmálo se a běželo k Salome a řeklo jí: .

13 „Ale kdo ti řekl, že jím rád *ryby*? .

14 To jsi Mi udělala opravdu velkou radost; neboť pohled, to je můj *nejmilejší pokrm!*

15 Jím sice také rád medové koláče i rybí polévku s pšeničným chlebem;

16 ale přece jen jsou Mi ryby milejší, než všechny ostatní pokrmy.

17 Jsi proto moc hodná, že jsi tak na Mne myslela, a mám tě proto rád!"

18 Po takové dětské chvále byla Salome už zase bez sebe radostí. a plakala.

19 *Děťátko* však řeklo: „Salome, hled, ty pláčeš vždycky, když máš z něčeho velkou radost;

20 ale poslyš, Já nejsem přítel pláče! Nemusíš proto vždycky plakat, když tě něco těší, budu tě mít potom ještě raději!

21 Hleď, pojedl bych rád rybu na tvém klíně;
22 ale neodvažuji se, protože bys potom ze samé radosti začala zase usedavě plakat!"
23 Tu se *Salome* vzpamatovala, jak jen jí to bylo možno, a řekla Děťátku:
24 „Ó, Pane! *Kdo na Tebe může pohlédnout bez slz v očích?*“
25 A *Děťátko* řeklo: „Jen se podívej na Mé bratry, oni Mě přece vidí denně a nepláčí, když Mě vidí!“
26 Nato se *Salome* opět uklidnila, všichni se odebrali ke stolu a Děťátko se usadilo na klíně *Salome*.

264

**Kornelius uklidňuje Josefa odpovědí, týkající se krále Archelause. Kornelius dostává od Josefa
rodinné zprávy o jeho bratrovi Cyreniovi. Korneliova radost a jeho vděčnost.**

1 Když bylo po snídani, hovořil *Josef* s *Korneliem* o králi *Archelausovi* a vyptával se, jaký to je člověk a jak vládne.
2 A *Kornélius* řekl *Josefovi*: „Nejvznešenější muži a přáteli! Kdybychom ho já a můj bratr *Cyrenius* nedrželi v mezích, byl by ještě desetkrát krutější, než byl jeho otec.
3 Ale omezili jsme velmi jeho moc, a to z dobrých důvodů, a nesmí proto nic, než pouze vybírat daně, a to podle našeho uvážení.
4 A když se daňoví poplatníci z nějakých důvodů zdráhají daně platit, musí se obracet na nás,
5 v opačném případě mu můžeme kdykoliv předložit odvolávací listinu císaře, kterou mám v rukou, a prohlásit ho před celým národem za psance.
6 Nemáš se proto čeho obávat od tohoto krále;
7 neboť mu není radno, aby i v nejmenším jednal proti stávajícím předpisům,
8 jinak už zítra králem nebude, nýbrž vyhnáným psancem a otrokem Říma!
9 Příteli! Domnívám se, že více ke svému uklidnění nepotřebuješ.
10 Já jsem zemský správce Jeruzaléma a můj bratr *Cyrenius* je quasi vice císařem Asie a Afriky, a my jsme tvoji přátelé.
11 Domnívám se, že lepší záruku, míněno světsky, nemůže mít v zemi žádný člověk.
12 A největší záruka pro tvou bezpečnost a tvůj klid dlí přece ve tvém domě!
13 Buď proto docela klidný a provozuj své, mně již známé, umění bez bázně a strachu!
14 Já však při vyměřování daní už pro tebe najdu rubriku, jaká tě nebude tížit!“
15 Když toto *Josef* od *Kornelia* uslyšel, rozveselil se a byl plný radosti a klidný.
16 *Kornelius* však zpozoroval pět *Cyreniových* dívek i *Eudokii*, která mu připadala velmi známá, nicméně ji zde nepoznal.
17 Otázal se proto *Josefa* na bližší okolnosti těchto osob.
18 A *Josef* mu všechno podle naprosté pravdy vypověděl, a to bez jakýchkoli tajemných výhrad.
19 Když se *Kornelius* dověděl, jak lidsky, přátelsky a jak nezištně se *Josef* chová k jeho bratrovi *Cyreniovi*, byl v koncích.
20 Jeho radost byla převeliká a políbil *Josefa* stokrát a zavolal k sobě děti svého bratra a laskal a líbal je také.
21 K *Josefovi* však řekl: „Protože jsi s mým bratrem v takovém vztahu, nebudeš pro všechny časy platit žádné daně, stejně jako občan římský; ještě dnes sám připevním na tvůj dům císařův list, zbavující tě této povinnosti!“ - *Josef* byl dojat k slzám a všichni s ním plakali radostí.

265

**Korneliova otázka, zda *Cyrenius* ví o jeho odchodu.
Josefova dobrá odpověď.
Kornelius vysvětluje *Josefovi* římský způsob tajného dopisování.**

1 Nato se však *Kornelius* *Josefa* otázal, zda *Cyrenius* ví, že *Josef* Egypt opustil.

2 A jestliže to neví, zda by nebylo vhodné se zřetelem na státní záležitosti podat mu o tom hned zprávu.

3 A *Josef* řekl: „Bratře, pokud jde o tvého bratra, dělej, co chceš;

4 ale o to tě prosím, abys mu řekl, aby ke mně příliš brzy nepřišel! I

5 A kdyby však přece jen přišel, ať přijde v noci a v mlze, aby si jeho návštěvy u mne nikdo nepovšiml,

6 a můj dům se nestal středem velmi nepříjemné pozornosti, jaká by škodila mně i Dítěti a narušovala by Božský klid mého domu!"

7 Když *Kornelius* toto od Josefa uslyšel, řekl:

8 „Ó, ty můj nejvznešenější příteli, tím se nezneklidňuj! Neboť pokud jde o to přijít k někomu inkognito, v tom jsme my Římané mistři;

9 a tak, jakmile zítra přijdu do Jeruzaléma, bude první, co udělám, že v tichosti tajným způsobem dopisování svému bratrovi oznámím, že jsi tady.

10 S takovým dopisem bych mohl, kdyby na to přišlo, poslat k bratrovi samotného Archelausa, a on by nevěděl, co v listě je, i kdyby se nacházel nezapečetěný v jeho ruce!"

11 *Josef* se *Kornelia* otázel, jak je takové tajné dopisování možné.

12 A *Kornelius* řekl: „Ó, nejvznešenější příteli! Nic není lehčí než to.

13 Hleď, vezme se dlouhý, asi prst široký pergamenový proužek.

14 Tento proužek se navine hlemýžďovitě kolem kulaté hole tak, aby kraje zapadaly přímo do sebe.

15 Když je proužek na kulaté holi navinut, píše se pak podél tyče přes všechny pergamenové závitky ono tajemství.

16 *Cyrenius* však má stejně silnou hůl, jako mám já.

17 Když jsem psaní skončil, odvinu je z hole a pošlu někým zcela otevřeně mému bratrovi,

18 a nikdo, kdo stejnou hůl nemá, nedokáže obsah takového dopisu ani zdaleka: rozluštit;

19 neboť na proužku nerozluští nic než většinou jednotlivá písmena nebo nejvýše slabiky, z nichž až do věčnosti nepochopí, co je na proužku napsáno! - Josefe, rozuměl jsi mi?"

20 A *Josef* řekl: „Dokonale, nejmilejší příteli!

21 Tak bys měl bratrovi psát vždycky; neboť tak tajemství nerozluští nikdo!"

22 Nato se *Kornelius* obrátil k *Eudokii* a rozmlouval s ní o různých věcech.

266

Kornelius se ptá na zázračnost Dítěte. Josef poukazuje na to, jak Dítě mluví. Velká slova Děťátka Korneliovi.

1 Když se byl *Kornelius* dostatečně *Eudokie* vyptal na všechno, co se chtěl dovědět,

2 a když z toho poznal, že je její výpověď v nejlepší souladu s tím, co mu napsal bratr,

3 obrátil se opět k *Josefovi* a řekl mu:

4 „Nejvznešenější muži! Nyní je mi všechno dokonale jasné.

5 Nebudu se tě už vyptávat, jak a proč jsi z Egypta odešel, ačkoliv tam bylo o tebe co nejlépe postaráno;

6 vím totiž, že neděláš nic než to, co ti tvůj Bůh přikazuje.

7 A protože jednáš přesně podle vůle svého Boha, je také tvé jednání vždy dobré a spravedlivé před Bohem i celým světem, který, stejně jako já, poctivě myslí, chce a jedná.

8 Ale na jedno bych se tě chtěl před odjezdem do Jeruzaléma ještě otázel,

9 a totiž: Hleď, mám dosud před očima; jakoby v přítomnosti, všechno zázračné, co se stalo při narození tvého Dítěte.

10 Ale nyní vidím, že, jak se zdá, se toto zázračné na Něm docela ztratilo. Pověz, jak tomu mám rozumět?"

11 A *Josef* řekl: „Ó, příteli, proč se tak podivně ptáš?

12 Což jsi dříve neslyšel mluvit Dítě se *Salome*?

13 Mluví snad všechny lidské děti v tomto věku tak hluboce moudře? .

14 Neshledáváš takové mluvení z úst tříletého Dítěte stejně zázračné jako ono zázračné narození v Betlémě?"

15 A *Kornelius* řekl: „To máš jistě pravdu; ale tento zázrak není pro mne nic nového.

16 Neboť hled, v Římě jsem slyšel jednorochní děti nezřídka mluvit k úžasu, ale jejich narození bylo zcela přirozené!

17 Z toho důvodu tvé mimořádné Dítě mé velké očekávání nesplnilo."

18 Tu přišlo ke *Korneliovi Děťátko Samo* a pravilo:

19 „Kornelie, buď spokojen s břemenem, jež jsem Ti naložil na ramena;

20 neboť hled, musel by ses stát granitovou horou, kdybys chtěl vzít na ramena větší břemeno Mé vůle!

21 Proto *před* časem ode Mne nevyžaduj víc!

22 V pravý čas však učiním dost pro tebe i pro celý svět!"

23 Když *Kornelius* toto vyslechl, nevyptával se už dále a dal brzy připravit svá zavazadla k odjezdu.

267

Kornelius připevňuje na Josefův dům list Říma, osvobozující od daní. Římský pořádek v placení daní. Předpověď Děťátka Korneliovi.

1 Za několik hodin byl *Kornelius* připraven na cestu, předtím však se odebral do Josefova příbytku a připevnil tam, jak slíbil, kovovou tabulku s obrazem císaře a s jeho jménem na dveře.

2 A tato tabulka byla znamením nebo výsadním právem, podle kterého neměl lenní král této země nad takovým domem žádné právo.

3 Když byl *Kornelius* s touto prací hotov, vzal své pisadlo a napsal pod tabulku na dveře římským jazykem:

4 *Tabulam hanc libertatis Romanae secundum iudicium Caesaris Augusti suamque voluntatem affigit Cornelius Archidux Hierosolymae in plena potestate urbis Romae.* (Toto římské výsadní právo připevnil na základě výroku a vůle Caesara Augusta *Kornelius*, velitel v Jeruzalému, zplnomocněnec města Říma.)

5 Když byl *Kornelius* hotov také s tímto nápisem, řekl Josefovi:

6 „Nyní, nejvznešenější příteli, je tvůj dům i tvá živnost prosta všech daní, které by ti chtěl uložit *Archelaus*.

7 Pouze úroky, které, jak doufám, snadno ušetříš, budeš muset každoročně odvádět Římu.

8 Tyto úroky můžeš odevzdávat buď v Jeruzalému, nebo také zde v Nazaretu u císařského úřadu proti potvrzení.

9 A tak jsi chráněn před všemi úklady ze strany lenního krále; udělej si však přes tabulku mřížku, aby ti ji nikdo neukradl a nezničil můj podpis!"

10 Josef děkoval ve svém srdci Bohu Pánu za takovou milost a požehnal *Korneliovi* mnohokráte.

11 Také *Děťátko* přišlo ke *Korneliovi* a řeklo mu:

12 „Slyš nyní také trochu Mě, chci ti také něco říci jako velkou odměnu!

13 Hled, učinil jsi nyní Josefově domu velké dobro;

14 totéž učiním jednou i Já celému domu tvému!

15 I když tento dům není vlastnictvím Mého pěstouna, nýbrž vlastnictvím *Salome*, protože jej koupila,

16 odměním přesto v budoucnu tvůj vlastní dům mnohonásobně za to, co jsi učinil tomuto domu *Salome*.

17 Císařské výsadní právo jsi vlastní rukou přibil na dveře domu a připojil jsi k tomu svůj podpis.

18 Stejně tak rozprostřu jednou Sám Svého Ducha nad celým tvým domem, a dostane se ti tak věčné svobody Božího nebe a v ní věčného, nepomíjejícího života v Mé říši!"

19 *Kornelius* zvedl *Děťátko* a líbal Je a usmíval se nad tak zvláštní předpovědí;

20 neboť jak by byl mohl porozumět tomu, co k němu *Děťátko* v takové Božské moudrosti a hlubokosti promlouvalo?

21 A *Děťátko* pravilo: „Porozumíš tomu teprve tehdy, až Můj Duch na tebe sestoupí!“ - Nato *Děťátko* odběhlo opět ke Svému Jakubovi. Komelius se vypravil na cestu a Josef začal v domě všechno pořádat podle svých potřeb.

268

**Josef pořádá domácnost a domlouvá se s Marií o návštěvě u příbuzných a známých.
Zvláštní chování Děťátka a Jeho pozoruhodná slova.**

1 Když byl *Josef* za účinné pomoci *Salome* toho dne uspořádal všechno co nejlépe ve svém domě, děkoval Bohu a byl plný radosti, že byl v zemi svých otců opět tak dobře přijat.

2 Následujícího dne však řekl *Marii*, když byl předal svým čtyřem starším synům péči o domácnost pro tento den:

3 „*Marie*, ty moje nejuvěrnější ženo! Hleď, máme zde v okolí četné příbuzné i dobré přátele a známé;

4 jdi a vezmi *Děťátko* a *Jakuba*, a chceš-li, *Eudokii* s pěti dívkami,

5 a navštívíme dnes všechny v *Nazaretu* a blízkém okolí bydlící příbuzné, přátele a známé,

6 aby se také oni, kdo mě jistě dlouho pohřešovali, opět těšili z naší přítomnosti!

7 A možná, že při té příležitosti dostanu opět dobrou práci, abych pro vás všechny vydělal na nezbytný chléb.“

8 *Marie* byla s tímto návrhem velmi radostně srozuměna a připravila všechno k tomuto účelu.

9 Jen *Děťátko* nechtělo zpočátku jít s sebou. Když Mu však matka lichotila, dalo se přece jen obléknout a přimět k tomu, aby šlo s sebou.

10 Ale *Děťátko* řeklo: „Jdu sice s vámi; ale nikdo ať Mě nenesel!

11 Nýbrž, když už jdu, chci jít mezi vámi všude tam, kam vy chcete jít..

12 Neptejte se Mě však, proč to tak chci; neboť neříkám rovnou všechno, proč něco dělám tak či onak!“

13 A *Marie* pravila *Děťátku*: „Ó, však Ty už se necháš rád nést, až budeš pořádně unavený!“

14 A *Děťátko* řeklo: „O, s tím si nedělej žádné starosti! Nebudu nikdy unavený, když nebudu chtít.“

15 Ale když chci, potom unavený budu, potom však je Moje únava soudem nad lidmi;

16 neboť jen hřích lidí Mě může přimět k tomu, že potom musím chtít být unavený, kvůli hříchu lidí!

17 Říkám však vám všem především, aby Mě nikdo z vás neprozradil!

18 Neboť je dost, že vy to víte, že Já *jsem* Pán.

19 Vy to víte bez soudu; neboť vaše srdce jsou z nebe.

20 Kdyby se to však dověděli lidé země před časem, byli by odsouzeni a museli by zemřít!

21 Právě proto jsem také hned nechtěl s vámi jít.

22 Musel jsem vám to předem oznámit; a protože to nyní víte, chci jít s vámi.

23 Ale rozumějte, chci jen *jít* a nechci být nesen, aby se země Mými kroky dověděla, kdo nyní po ní kráčí!“

24 Všichni si tato slova dobře zapamatovali a vydali se brzy na cestu k příbuzným, přátelům a známým.

269

**Zemětřesení pod nohama Ježíše děsí Josefa a Marii. Prchající z města varují Josefa,
aby dále nechodil. Josef, uklidněn Jakubem, jde bez strachu do města.**

1 Když se *Josef* nato vydal se svými na cestu a *Děťátko* kráčelo mezi *Josefem* a *Marií*, pociťovala celá společnost při každém kroku *Děťátka* velmi citelné otřásání země.

2 *Josef* pociťoval tento jev občas velmi citelně a řekl *Marii*:

3 „Ženo, necítíš, jak země kolísá a chvěje se?“

4 A *Marie* řekla: „Ó, cítím to velmi silně;

5 jen aby nás nezastihla mocná nepohoda, jaká se po zemětřesení často dostavuje, po cestě nebo ve městě!

6 A hled', chvění země trvá, to jsem ještě nezažila!

7 O, po něm bude jistě následovat strašná bouře!"

8 A Josef řekl: „Nevidím sice dosud jediný mráček na nebi;

9 ale přesto bys mohla mít pravdu.

10 Jestli zemětřesení brzy neskončí, nebylo by bezpečno jít do města. "

11 Když se však takto rodina blížila k městu, přicházelo jim vstříc mnoho *uprchlíků* z města a varovali je, aby do města nechodili.

12 Říkali jim: „Přátelé, ať jste odkudkoliv, nechod'te do města!

13 Před malou půlhodinou tam bylo mohutné zemětřesení a nikdo není ani na okamžik jistý, že se nezřítí domy!"

14 Josef sám byl chvíli na pochybách, co má vlastně udělat, zda má jít dál nebo se vrátit.

15 *Jakub* však šel k Josefovi a řekl mu potají:

16 „Otče, nemáš se čeho bát; toto zemětřesení nezpůsobí nikomu sebemenší škodu ani ve městě, ani v okolí!"

17 Josef hned pochopil, odkud zemětřesení pochází.

18 Když však viděli *uprchlíci*, že stařec přece jen jde do města,

19 řekli si: „Kdo jen může tento člověk být, že nemá žádný strach ze zemětřesení?" .

20 A hádali všelijak; ale nikdo ho nepoznal.

21 Chtěli se však také do města vrátit;

22 ale jak šlo *Děťátko* dál, začala se země opět chvět, a oni prchali dále. - Josef však vstoupil se svou rodinou do města beze strachu.

270

**Lidé dávají nevědomky pravdivé svědectví. Josef jim dobře odpovídá.
Josef je srdečně přijat svým přítelem.**

1 Když však Josef vstoupil do města, viděl lidi pobíhat sem a tam ve velkém strachu a zmatku,

2 a *všichni* křičeli: „Bůh, Pán Abrahama, Izáka a Jáкова nás těžce postihl!

3 Roztrhněte šat, posypte své hlavy popelem a číňte pokání, aby se Pán nad námi opět smiloval. "

4 Někteří se také tlačili k Josefovi a s chvatem se tázali, zda také on neroztrhne svůj šat.

5 *Josef* však řekl: „Ó, bratři, chcete-li už činit pokání, číňte je raději ve svých srdcích než ve svých šatech!

6 Neboť Pán nevidí ani barvu šatů, ani zda jsou celé či roztrhané;

7 nýbrž pouze na srdce pohlíží Pán a vidí, jaké je!

8 Neboť v srdci může vézet špatné, jako zlé myšlenky, žádostivosti, zlá vůle;

9 smilstvo, necudnost, cizoložství a mnoho podobného.

10 Toto odstraňte ze svých srdcí, jestliže to v nich je, a učiníte lépe, než kdybyste trhali svůj šat a na hlavy sypali popel!"

11 Když sklíčený Nazaretští uslyšeli tato Josefova slova, odstoupili a *mnozí* z nich rozmlouvali mezi sebou:

12 „Jen se podívejte, kdo je ten muž; který takto promlouvá, jako kdyby byl velkým prorokem?"

13 *Děťátko* však strčilo do Josefa a řeklo s úsměvem:

14“Promluvil jsi správně; toho mají ti slepí zapotřebí!

15 Ale nyní má mít země opět klid, abychom mohli nerušeně putovat dál!"

16 Nato šla rodina k jednomu příteli Josefa, který byl v Nazaretu *lékařem*.

17 Když starého Josefa spatřil, běžel mu se všemi svými vstříc, padl mu kolem krku a křičel:

18 „Ó, Josefe, Josefe, ty můj nejmilejší příteli a bratře! Jak jen přicházíš v této neutěšené hodině sem?

19 Kde jen jsi po celé tři roky byl?

20 Odkud přicházíš? Který anděl Páně tě sem nyní přivedl?"
21 *Josef* však řekl: „Bratře, zaveď nás nejprve do domu a dej nám vodu k očištění nohou,
22 potom se dovíš všechno, kde jsem byl a odkud nyní přicházím!" - A lékař hned splnil Josefovo přání.

271

Josef vypráví spřátelenému lékaři o tom, co prožil. Lékařova srdečná účast a jeho vlastní zkušenosti. Josefův hněv na Archelausa. Děťátko Josefa konejší.

1 Když si byl Josef s rodinou očistil nohy a vstoupil do lékařova příbytku, kde bylo mnoho nemocných v ošetření, posadil se, se svými a vyprávěl lékaři v krátkosti, jak a proč musel uprchnout.

2 Když to lékař uslyšel, byl plný hněvu na Herodesa a ještě více na jeho dosud žijícího syna Archelausa.

3 Popsal tohoto lotra jako ještě mnohem horšího, než byl jeho otec.

4 A *Josef* mu řekl: „Příteli, to, co jsi mi nyní vyprávěl o Archelausovi, jsem už slyšel na své cestě sem.

5 Ale hled', Pán se už proto také o mne postará!

6 Neboť žiji nyní v domě s výsadním právem, rovný římskému občanu, a nemám proto s tím zuřivcem co činit!"

7 A *lékař* řekl: „Ó, příteli, podívej se jen na tento můj dům, ten má také císařovo výsadní právo;

8 ale teprve nedávno přišli v noci Archelausovi biřící, vybírající daně, strhli tabulku ze dveří, aby mi příštího dne hanebně zabavili věci.

9 Totéž se může stát i tobě; proto se měj na pozoru!

10 Neboť já ti pravím: Tomuto ďábelskému králi není nic svaté; to, co neuloupí *on*, ukradnou jeho pachtýři a nejhanebnější celníci při cestách!"

11 Když toto *Josef* od lékaře uslyšel, rozzlobil se též na Archelausa a řekl:

12 „Jen ať to ten zuřivec zkusí, a říkám ti, že se mu povede prabídně!

13 Neboť mám slovo zemského správce, že bude Archelaus považován za zrádce státu, nebude-li respektovat privilegia Říma!"

14 A *lékař* řekl: „Ó, bratře, dej více na všechno než na taková privilegia;

15 neboť žádná liška se nedokáže při zločinu vyvléci tak listivě ze smyčky jako tato řecká bestie!

16 Hled', co udělal se mnou, když jsem si stěžoval u římského úřadu.

17 Obvinil hned svého zástupce, že jednal o své vůli a uvrhl ho do žaláře.

18 Když jsem však potom u úřadu žádal náhradu škody, byl jsem odmítnut úředním výměrem:

19 „Protože, jak je prokázáno, nebyl král účasten tohoto zločinu, není také on povinen škodu nahradit, nýbrž pouze pachatel, který jednal o své vůli.

20 U něho však nebylo nic nalezeno; postihuje tedy škoda jako při sprosté loupeži pána! A hled', tím jsem byl vyřízen!

21 Tabulka mi byla sice opět přibita na dveře; ale na jak dlouho, to bude nejlépe vědět Archelaus!"

22 Když to Josef uslyšel, byl velmi rozezlený a nevěděl, co by k tomu měl říci. *Děťátko* však pravilo:

23 „Ó, nezlob se kvůli bezmocnému; neboť hled', je ještě jeden Pán, který může více než Řím!"
Josef se potom uklidnil. Lékař však se divil; neboť Dítě ještě neznal.

272

Lékařův údiv a jeho předpověď, týkající se moudrého Děťátka. Odpověď Děťátka Josefovi. Lékařova víra v Mesiáše a její poopravení Děťátkem.

1 Teprve po chvíli začal *lékař* opět mluvit a řekl Josefovi:

2 „Ale příteli a bratře! Jaké to máš ve jménu Páně Dítě, které mluví tak moudře jako velekněz v chrámu Páně, když stojí v thumim a urim (lesk a pravda) před svatostánkem?"

3 Promluvilo věru jen několik slov, ale ta mi pronikla až do morku kostí!

229

4 Řekl jsi mi sice ve svém vyprávění, že Dítě bylo příčinou tvého útěku do Egypta, a uvedl jsi letmo různé zvláštnosti, týkající se Jeho narození,

5 z čehož jsem usoudil, že by během času mohl být z tohoto Dítěte, kdyby prošlo prorockou školou esejců, velký prorok.

6 Ale, jak jsem Je nyní uslyšel promluvit, nepotřebuje školu esejců;

7 neboť i tak už .je prorokem první třídy, roven Samuelovi nebo hned Eliášovi a Izaiášovi!"

8 Tu byl Josef poněkud v rozpacích a nevěděl, jak by svému příteli měl odpovědět.

9 Tu přišlo opět Děťátko k Josefovi a řeklo mu:

10 „Ponech jen lékaře; jeho víře; neboť i on je povolán do říše Boží, ale přespříliš se naráz dovědět nemá!"

11 Když však slyšel *lékař* také tato slova, řekl v úžasu:

12 „Ano, ano, bratře Josefe, říkal jsem ti pravdu!

13 To už je prorok, který nám oznámí blízkého Mesiáše, jenž nám byl přislíben;

14 neboť on nyní hovořil o říši Boží, do které jsem i já povolán.

15 Nyní také chápu, proč tě tento malý Samuel utěšoval Pánem, který je mocnější než Řím.

16 Ano, až přijde Mesiáš, tu ovšem se Římu povede jako se vedlo městu Jerichu v dobách Jozuových. "

17 *Děťátko* však pravilo: „Oho, příteli, co to povídáš? Což nevíš, že stojí psáno: ‚Z Galileje žádný prorok nepovstane?‘

18 Když tomu tak je, kdo asi je *Ten*, který povstává z kmene Davidova?

19 Já ti však pravím: - Až přijde Mesiáš, nevytáhne meč proti Římu,

20 nýbrž dá pouze zvěstovat Svou duchovní říši Svými posly na zemi!"

21 Tu se *lékař* zarazil a řekl po chvíli: „Vpravdě, v tobě Bůh navštívil svůj národ!"

22 A Josef dal lékaři zapravdu, nepřipojil však žádné další vysvětlení.

273

Děťátko u nemocných lékaře podrobuje zkoušce důvěry a uzdravuje dívku, postiženou dnou.

1 Po tomto rozhovoru běhalo Děťátko čile po místnosti a vyptávalo se nemocných, jež byli postiženi nejrůznějšími neduhy, co že jim chybí a jak k takovému onemocnění přišli.

2 *Nemocní* však říkali: „Ty malý, čilý chlapečku, to už jsme řekli lékaři, který nás podle toho bude léčit.

3 Teď před hosty by se asi nehodilo, abychom doznávali své hříchy, jež jsou dozajista příčinou našich neduhů;

4 jdi proto k lékaři, on ti to poví, jestliže je to pro tebe vhodné!"

5 Tu se *Děťátko* usmálo a pravilo nemocným:

6 „Neřekli byste Mi příčinu vašich nemocí ani potom, kdybych vám mohl docela určitě pomoci?"

7 A *nemocní* řekli: „Ó, ano, to jistě;

8 ale k tomu se budeš muset ještě velmi mnoho učit! Bude to trvat ještě pěknou řadu let, než se staneš lékařem."

9 A *Děťátko* pravilo: „Ó, vůbec ne, neboť Já už jsem zcela vyučený lékař a přivedl jsem to tak daleko, že mohu také uzdravit okamžitě.

10 A pravím vám: - Ten, kdo z vás se Mi svěří jako první, ten má být také jako první a hned uzdraven!"

11 Byla tam dvanáctiletá dívka, postižená dnou, ona našla v Dítěti zalíbení a řekla Mu:

12 „Pojď tedy sem, ty malý lékaři, chci se od Tebe nechat uzdravit!"

13 Tu přiběhlo *Děťátko* k dívce a promluvílo k ní:

14 „Protože jsi Mě zavolala první budeš taky první zdravá!

15 Hleď, já znám příčinu tvé nemoci, je v těch, kdo tě zplodili;

16 ty však jsi bez viny, a proto ti pravím:

17 Vstaň a pohybu se svobodně a mysl na Mě!

18 Neříkej však nikomu, že jsem tě uzdravil Já!“
19 A hle, dvanáctiletá dívka byla v okamžiku zdravá, vstala a pohybovala se bez námahy.
20 Protože to však viděli ostatní nemocní, žádali, aby také oni byli uzdraveni.
21 *Děťátko* však nešlo k jejich lůžkům, protože to nežádali dříve.

274

**Lékařův úžas a pokorné tušící doznání.
Děťátko lékaře uklidňuje a vysvětluje mu Svou nejlepší metodu léčení.
Lékař uvěří a stává se uzdravováním proslulý široko daleko.
Josef bere uzdravenou dívku do svého domu.**

1 Když *lékař* viděl toto zázračné uzdravení dívky, jejíž nemoc on prohlásil za naprosto nevléčitelnou, byl celý u vytržení.
2 Úžasem sotva popadal dech a řekl Josefovi:
3 „Ó, bratře, prosím tě, odejdi odtud;
4 neboť je mi úzko u srdce!
5 Neboť hled, já jsem hříšný člověk, a v tomto Dítěti vane zřejmě *Duch Páně!*
6 Jak však může ubohý hříšník obstát před vševidoucím a všemohoucím duchem Nejvyššího?“
7 Tu běželo *Děťátko* k lékaři a řeklo mu:
8 „Muži! Proč se nyní stáváš pošetilým a bojíš se Mne?
9 Co zlého jsem ti udělal, že je ti tak úzko přede Mnou?
10 Domníváš se snad, že vyléčení dívky byl zázrak?
11 Já ti pravím: Vůbec ne; zkus jen ošetřit také ostatní tímto způsobem a bude jim lépe!
12 Jdi k nim, *probud'* v nich *víru*, vlož na ně potom ruce a v okamžiku budou uzdraveni!
13 Ale předtím musíš ty sám *pevně věřit*, že jim takto můžeš pomoci a že jim také takto docela jistě pomůžeš!“
14 Když lékař toto od *Děťátka* uslyšel, pojal pevnou víru, šel k nemocným a učinil podle rady *Děťátka*.
15 A hle, všichni nemocní se hned uzdravili, zaplatili lékaři poplatky, chválili a velebili Boha, že tomu člověku dal takovou moc!
16 Tím také byla vhodně odvrácena pozornost od zázračného Dítěte před očima světa.
17 Lékaři se tak však dostalo obrovské pověsti o jeho proslulosti,
18 a mnoho nemocných k němu přicházelo z daleka a byli tu uzdraveni.
19 Protože však dvanáctiletá dívka viděla, že také lékař léčí tak zázračně, domnívala se, že ji Dítě uzdravilo skrze lékaře, a velebila proto také lékařovu moudrost.
20 *Děťátko* si však nestěžovalo, neboť propůjčilo lékaři takovou sílu právě proto, aby od Něho bylo odvráceno podezření.
21 Jen *Josef* řekl dívce: „Dívko, pomni, že veškerá síla přichází seshora!
22 Protože však nemáš žádnou službu, pojď do mého domu a budeš zaopatřena!“ - A dívka se hned k Josefovi připojila a šla potom s ním.

275

Svatá rodina u učitele Dumase. Josef mu vypráví svůj příběh. Děťátko u školních dětí.

1 Když se byl Josef po soukromém rozhovoru s lékařem o nahodilé práci pro tesaře vydal na cestu, doprovázel ho lékař až k nejbližšímu příteli, který byl v Nazaretu učitelem a jmenoval se Dumas.
2 Odtud se lékař zase vrátil domů, Josef však vstoupil k Dumasovi.
3 Ten ho však hned nepoznal; neboť svému starému příteli docela odvykl.
4 Tu se ho *Josef* otázel, zda ho skutečně nepoznává.
5 Dumas si mnul čelo a řekl:

6 "Nápadně se podobáš jistému Josefovi, který zde měl před třemi lety potíže kvůli jisté dívce z chrámu;

7 tento jinak čestný muž musel také v té době do Betléma k soupisu, a to se vším všudy.

8 Co se s ním stalo dál, to nevím.

9 A hled', tomuto, mně velmi drahému muži, se velmi podobáš; ale ty *oním* mužem dozajista nejsi?!"

10 A *Josef* řekl: „Což kdybych přece jen *oním* mužem byl, neměl bys pro mne žádnou práci jako pro tesaře?

11 Neboť hled', bydlím opět ve svém dvoře."

12 Když Dumas toto od Josefa uslyšel, řekl:

13 „Ano, teď je to jasné, ty to jsi, jsi skutečně můj starý přítel a bratr Josef!

14 Ale *odkud*, pro Pána, přicházíš?"

15 A *Josef* mu řekl: „Bratře, dej mi nejprve mokrý hadr, abych si očistil nohy od prachu, potom se dovíš všechno, čeho je třeba!"

16 A Dumas dal hned přinést mokrý hadr a džbán vody a celá společnost si očistila nohy a vstoupila potom do Dumasovy školy.

17 Josef tam v krátkosti vyprávěl své příhody tří let.

18 Mezitím se však Děťátko zabývalo několika školními dětmi, které byly přítomny a učily se trochu psát a číst.

19 Jedno ze školních dětí hned Děťátku něco přečetlo, ale dělalo přitom chyby.

20 Tu se Děťátko stále usmívalo a pilně čtenáři chyby opravovalo.

21 Toho si brzy všechny školní děti povšimly a ptaly se, *kdy* a *kde* se Děťátko naučilo tak dobře číst.

22 A *Děťátko* řeklo: „Ó, to je Mi tak vrozeno!"

23 Tu se všechny děti smály a šly a vyprávěly to Dumasovi tím ho na Dítě upozornily a on se začal Josefa vyptávat na tuto Jeho schopnost.

276

Dumasovy otázky a jeho údiv nad Dítětem.

Josefova filosoficky moudrá odpověď. Dumasova chvála filosofů.

Děťátko mluví k Dumasovi o prorocích a filosofech.

1 *Josef* však, protože viděl, jak se Dumas velmi snaží dovědět se, odkud má Děťátko takové zázračné znalosti, mu řekl:

2 „Bratře, vím ještě velmi dobře, že jsi studoval moudrost Řeků a že jsi mi velmi často předříkával věty moudrého Sokrata.

3 A tak bylo řečeno: - Člověk se nemusí učit, nýbrž pouze jeho duch se probouzí cestou vzpomínek;

4 a člověk má potom všechno, co potřebuje pro celou věčnost.

5 Hled', to jsi mi jako moudrý učitel mládeže přechoť často říkal.

6 Nuže hled', je-li taková tvá základní myšlenka správná, čeho je potom ještě zapotřebí?!

7 Zde proto nevidíš nic jiného než živoucí potvrzení tvé sokratovské věty.

8 V tomto mém Dítěti se probudil velmi brzy Duch vlastním procesem v Jeho přirozenosti, a tak má nyní toto lidské dítě už dostatek všeho pro věčnost,

9 a my Mu proto už nemusíme dávat víc, než co má Samo ze Sebe.

10 Neshledáváš to tedy správné tak, jako že jedna a jedna jsou dvě?"

11 Tu se Dumas dotkl čela a promluvil s jistým patosem:

12 „Ano, tak tomu je; byl jsem to tedy já, kdo dal k takové moudrosti židovským hlupákům trochu přičichnout!

13 Tebe však mezi ně nepočítám; neboť ty jsi právě téměř jediný, se kterým jsem mohl rozumně mluvit o božském Sokratovi, Aristotelovi, Platonovi a jiných.

14 My sice máme také velké muže, jako jsou prorokové a první králové tohoto národa;

15 ale pro praktický život se tak dobře nehodí jako staří mudrcové Řeků.

16 Neboť naši *proroci* se vyjadřují řečí, které oni sami rozuměli možná zrovna tak málo, jako té řeči rozumíme my.

17 Ale něco docela jiného jsou *staří Řekové*;

18 ti mluví jasně a zřetelně, vědí, co chtějí, a jsou proto pro praktické lidi k velkému užitku.

19 To však jistě pochází také z toho, že byli, stejně jako já, učiteli národa."

20 Josef se při této příležitosti usmál; neboť shledal opět zcela nezměněna svého starého cititele Řeků, ale též toho, kdo chválí sebe.

21 Dal mu tedy zapravdu, aby odvrátil podezření od svého Dítěte.

22 *Děťátko* však Samo běželo k Dumasovi a řeklo mu:

23 „Ale příteli! Ty jsi ještě velice zatemnělý a hloupý když dáváš přednost filosofům Řeků před židovskými mudrci;

24 neboť tito mluvili z *Boha*, ti první však mluví ze světa.

25 A protože jsi plný světského ducha a prázdný Duchem Božím, rozumíš lépe světskému než Božskému!"

26 To *Dumasovi* zasadilo ránu pod žebra. Musel však dělat učeného nevšímavce a neřekl Josefovi nic, než latinsky: „*Dixit puer ille! Ergo autem intelligo eius ironiam quam acerbam. Dixit*" (Nepromluvil špatně chlapec! Jeho výsměch mi však věru připadá pořádně ostrý!) - Nato se vzdálil a nechal Josefa sedět; ten však táhl dále.

277

Josef se chce vrátit domů. Mariino ušlechtilé slovo ženy. Nejlepší rada Děťátka a Josefův návrat domů. Spor se služebníky Archelause. Josef je dobře obslouží.

1 Když se však *Josef* vzdálil od Dumase, řekl své společnosti:

2 „Víte co: Lze očekávat, že se všude setkáme se stejným přijetím,

3 proto už se víc nebudeme zabývat návštěvou našich bývalých přátel, známých a příbuzných;

4 neboť jsem viděl už nyní u Dumase, co lidé dovedou, když se jich člověk jen trochu málo dotkne.

5 Mám proto v úmyslu odebrat se opět domů. - Co tomu říkáš, moje nejmilnější ženo?"

6 A Marie řekla: „Josefe, můj nejmilovanější manželi, víš, že před tebou nemám žádnou vůli, protože tvá *vůle* je vždy také *vůlí mou* a také být musí podle svatého pořádku Páně;

7 ale domnívám se, že bychom, protože Pán Sám putuje živoucí v našem středu, se měli také Jeho otázat v té věci o radu!"

8 A *Josef* řekl: „Marie, ty moje nejmilnější ženo, máš úplně pravdu;

9 to také hned učiním a dovíme se přesně, co by mohlo být nejlepší!"

10 A *Děťátko* tu promluvílo bez vyzvání: „I kdyby to všude bylo dobré, bylo by přece jen lepší být doma.

11 Neboť hleďte, Můj čas ještě zdaleka nepřišel; když však s vámi někam jdu, nemohu však Svou Božskou plnost zastínit tak, aby ji okolostojící nepociťovali.

12 Proto je pro Mne nejlepší *být* doma; neboť tam je nejméně nápadné, co se ve Mně skrývá.

13 Jestliže budeš, Josefe, v budoucnosti, dělat pochůzky, týkající se tvého povolání, jdi tam pouze se svými ostatními dětmi;

14 Mne však zanech pěkně doma, tak budeš mít kvůli Mně co nejméně potíží!"

15 Josef se proto odebral domů. A když tam přišel, našel k nemalému údivu své čtyři syny, kteří doma zůstali, v prudkém sporu s Archelausovými *dozorci*.

16 Tyto dotěrné masařky vycítily, že se zde někdo nastěhoval;

17 proto hned byly po ruce, aby vybíraly daň.

18 Protože jim však Josefovi synové ukázali výsadní právo na dveřích, rozzlobili je a chtěli tabulku odervat ze dveří.

19 A právě k této operaci přišel Josef a tázal se hned lupičů, jakým právem to dělají.

20 *Tito* však řekli: „Jsme služebníci krále a děláme to podle práva krále!"

21 *Josef* však řekl: „A já jsem služebník Boha Všemohoucího a vyháním vás odtud podle Jeho práva!“ - Tu se zločinců zmocnila velká úzkost a utíkali pryč co nejrychleji. Dům měl však potom pokoj od podobných lotrů.

278

Dvouletá přestávka v zázracích Děťátka. Příchod Jonaty z Egypta. Velká radost v Josefově domě a rada Děťátka Jonatovi. Jonata jako rybář v Galilejském moři.

1 Tak uplynuly dva roky a v domě Josefově se nestalo nic mimořádného.

2 Cyrenius dostal sice zprávu o Josefově přestěhování, nemohl ho však navštívit, protože byl právě v této době přetížen státními záležitostmi v Římě.

3 A o nic lépe se nedařilo Korneliovi

4 neboť i on musel vyřizovat nejnaléhavější záležitosti vždy, když si chtěl udělat prázdniny, aby navštívil svou Salome a přítele Josefa.

5 Pán učinil už taková opatření, aby Děťátko v Nazaretu mohlo vyrůstat úplně neznámé.

6 Proto nikdo v Nazaretu podstatu Dítěte ani v nejmenším nepoznal.

7 Pouze už známý lékař byl v důsledku zázračného léčení středem všeobecné pozornosti.

8 A stalo se doslova příslovím, jež lidé říkali nemocným:

9 „Když tě neuzdraví Nazaretský, neuzdraví tě ani celý svět!“

10 Salome však se stále velmi snažila Josefově domu podle možností sloužit a Děťátko pobývalo často v jejím domě“

11 Po dvou letech však přišel konečně Jonata z Egypta za Josefem a navštívil ho.

12 A *Josef* měl převelikou radost, když opět spatřil svého přítele, a Děťátko poskakovalo také radostí kolem Svého velkého rybáře.

13 Když byl Jonata sám pobyl tři týdny v Josefově domě, protože všichni jeho v Egyptě zemřeli na žlutou horečku, která tam vypukla,

14 prosil Josefa, zda by mu nemohl poblíže Nazaretu dopomoci k nějakému rybářskému podnikání.

15 Tu opět jednou *Děťátko* vstalo a řeklo Jonatovi:

16 „Víš, milý Jonato, tady jsou lidé většinou zlí a velmi zlíštní.

17 tady se pro tebe mnoho nenajde! Ale jdi ke Galilejskému moři, které odtud není daleko, tam je ještě rybářství svobodné!

18 Tam najdeš brzy pěkné místo a dostaneš snadno vždy ty nejlepší ryby.

19 S rybami přijď potom častěji na trh do Nazaretu a najdeš dobrý odbytl!“

20 Jonata té rady hned uposlechl, a hle, našel brzy vdovu, která měla při Galilejském moři domek.

21 A tato vdova našla hned v Jonatovi velké zalíbení, vzala ho do svého domu a podala mu také brzy ruku.

22 A tak se stal Jonata opět znamenitým rybářem při Galilejském moři a dělal pro své nízké ceny ryb všude nejlepší obchody,

23 přičemž se však co nejpilněji snažil zaopatřit každý týden Josefa i Salome nejlepší dodávkou nejušlechtlejších ryb.

24 A tato událost byla jedině pozoruhodná během dvou let, jinak se však nestalo nic, co by bylo hodno zaznamenat.

Dítě, kterému je nyní pět let, si hraje u potůčku. Dvanáct jamek a dvanáct vrabců z hlíny. Vysvětlení obrazu. Zloba arcizida a zázrak Děťátka.

1 Když bylo Dítěti plných pět let a několik týdnů, šlo jednou v sabatu k potůčku, který tekł nedaleko Josefova dvora.

2 Byl obzvláště jasný den a několik dětí tam malého čilého Ježíše doprovázelo;

3 neboť všechny děti ze susedství měly Ježíše velmi rády, protože byl vždy veselý a uměl uspořádat mnoho nevinných dětských her.

4 Z toho důvodu Ho také tentokrát následovaly děti ze susedství s velkou radostí.

5 Když přišla malá společnost k potoku, otázalo se Děťátko Svých spoluhráčů, zda je dovoleno hrát si o sabatu.

6 *Děti* však řekly: „Děti pod šest let se zákon netýká a my všichni jsme jednotlivě sotva šest let starší, proto si o sabatu hrát smíme; naši rodiče nám to nikdy nezakázali.“

7 *Dítě Ježíš* nato řekl: „Dobře řečeno! Hrejme si tedy!

8 Abychom však přece jen u někoho nevzbudili pohoršení, ukáži vám Já docela Sám něco velmi pozoruhodného.

9 Vy však se přitom musíte chovat docela klidně!”

10 Nato se děti posadily do trávy a chovaly se docela klidně a byly zticha jako myšky.

11 Děťátko však vzalo kapesní nožík a vydlabalo na rovně vyšlapané cestě podél potoka dvanáct malých kulatých jamek a naplnilo je potom vodou z potoka.

12 Potom vzalo měkkou hlínu, která byla vedle potoka, a zformovalo v okamžiku dvanáct ptáčků v podobě vrabců a postavilo ke každé jamce s vodou jednoho vrabce.

13 Když byli vrabci z hlíny takto rozestavěni, otázalo se Děťátko spoluhráčů, zda vědí, co to znamená.

14 *A děti* řekly: „Co jiného než co to je? - Dvanáct jamek, plných vody, a vedle dvanáct vrabců z hlíny!”

15 *Děťátko* však pravilo: „To jistě; ale tento obraz představuje také něco docela jiného.

16 Poslouchejte, já vám to vysvětlím! Těchto dvanáct jamek představuje dvanáct kmenů Izraele.

17 Čistá voda v nich je Slovo Boží, které je všude stejné;

18 mrtví vrabci z hlíny představují lidi, jací nyní všeobecně jsou.

19 Oni stojí také při živoucí vodě Božího Slova, ale protože jsou *příliš svěští* jako tito vrabci, stojí také jako tito zde *mrtví* při nádržích života, jež jsou plné života;

20 ale oni nechtějí a nemohou toho dbát, protože jsou *mrtví* skrze jejich *hříchy*.

21 *Proto* však *přichází* Pán *Bůh* Cebaot nyní a v největší tísní opět oživí tyto mrtvé lidi, a oni budou opět moci vzlétnout k nebeským oblakům.”

22 Tuto dětskou hru však pozoroval kolemjdoucí arcizid, který Josefa znal; Pospíšil hned do domu a dělal před Josefem velký rámus, proč hanobí sabat tím, že svým dětem dovoluje takto si hrát.

23 Josef však s ním šel hned k dětem a dělal pochopitelně jen rámus na oko, kvůli cizinci.

24 Tu promluvil *Děťátko*: „To je také velká nesnáž! A proto vám, vrabci z hlíny, dávám život; a nyní odtud odleťte!”

25 A vrabci z hlíny se náhle zvedli a odletěli. Nato se všech zmocnil horečný údiv a arcizid už neříkal nic. - A to bylo první zázračné dílo Děťátka, když Mu bylo pět let.

Sběh zvědavých na zázrak. Ježíš trestá nevychované nezpůsobné dítě ze susedství. Vrchní soudce přichází Josefa soudit je však Děťátkem ohrožován a obrací se

1 Při této příležitosti však přišlo na místo, kde se zázrak stal, ještě mnoho Židů,

2 a vyptávali se velmi zvědavě Josefa, co se tam stalo.

3 Přišli tam však také rodiče velmi nesnášenlivého chlapce ze sousedství, který byl jako jediné dítě svými rodiči velmi rozmazlován.

4 Chlapec Ježíš už tomuto sedmiletému chlapci často jeho hašteřivost vytýkal,

5 ale mnoho to nepomáhalo; neboť jakmile se naskytla nová příležitost, hašteřil se hned zase a rozbíjel hračky.

6 *Tento chlapec*, který byl také tentokráte ve společnosti dětí, byl hned po tomto zázračném činu rozčilený, vzal vrbový prut a řekl:

7 „To je toho, že tito vrabci z hlíny odletěli;

8 já hned tímto prutem dokážu, že odletí také voda!”

9 Po těchto slovech začal chlapec, který se jmenoval Annáš, vodu v důlcích bičovat a vyhánět ji z důlků.

10 Tu došla *Božímu Dítěti* trpělivost a řeklo velmi vážným tónem:

11 „Ó, ty nehodný, pošetilý, zlý človče! Ty sotva tělem přioděný dábě, chceš zničit, co jsem Já postavil?!”

12 Ó, ty ničemo, jehož bych mohl nejtíšíším dechem zničit, ty Mne chceš zlobit a stále Mi vzdorovat?!”

13 Hle, aby tvůj nesmysl a tvá zloba byla jasná, uschni na tři roky, stejně jako větev, kterou jsi vyháněl Mou vodu!”

14 Po těchto slovech Božího Dítěte se zlý chlapec smrštil a seschl tak, že na něm nebylo vidět nic než kosti a kůži,

15 a byl tak slabý, že nemohl ani stát, tím méně chodit.

16 Tu vzali rodiče se smutným srdcem své seschlé dítě a nesli je v pláči do svého domu.

17 Brzy nato přišli do domu k Josefovi a zažalovali ho kvůli činu jeho *Děťátka* u nejvyššího soudce;

18 a to proto, že jim Josef nedovolil, aby jeho Boží Dítě kvůli tomuto činu potrestali.

19 Když nejvyšší soudce přišel, běželo mu *Děťátko* vstříc a tázalo se ho:

20 „Proč sem přicházíš? Chceš mě soudit?“

21 A *nejvyšší soudce* řekl: „Tebe ne. ale tvého otce!”

22 A *Děťátko* řeklo: „Rychle se obrať, jinak tvůj soud dopadne na tebe!”

23 To nejvyššího soudce tak vylekalo, že se náhle obrátil a potom už o celé věci nechtěl ani slyšet.

24 A to byl druhý zázrak, který *Děťátko* učinilo ve stejnou dobu.

281

**Josef bere Dítě na venkov. Malý Ježíš je zlomyslně napaden.
Zlá odměna pasáčka.**

1 Když bylo takto všechno v Josefově domě opět v pořádku, protože nejvyšší soudce už žádnou žalobu na Josefa nepřijal,

2 přihodilo se za osm dní, že Josef musel jít do blízké vesnice kvůli práci.

3 Tu chtělo jít *Děťátko* s Josefem a on Je vzal velice rád s sebou.

4 Rodiče seschlého chlapce však měli Josefa i jeho Dítě ve velké nenávisti.

5 Josef však musel jít kolem domu rodičů tohoto chlapce, aby se do vesnice dostal.

6 Když Josef s *Děťátkem* k domu přicházeli, zpozorovali ho,

7 a *rozrušený soused* řekl jednomu ze svých, také velmi svévolnému chlapci, který obvykle pásal jeho ovce:

8 „Podívej se, tu právě přichází tesař se svou jedovatou havětí po cestě vzhůru!

9 Jdi a utíkej ze všech sil po cestě dolů!

10 A až doběhneš k chlapci vedle tesaře, vraz do něho vši silou, aby padl mrtev!

11 Může mě potom ten starý lotr zažalovat, já mu ukážu zákon, že děti pod dvanáct let jsou ve světských věcech zákonu nepodléhající!”

12 Když to pasáček od svého pána uslyšel a ten mu také, v případě, že by Dítě zabil, slíbil dobrou odměnu,
13 vyběhl chlapec náhle z místnosti ve velkém spěchu Josefovi vstříc.
14 V té chvíli řekl seschlý syn *Annas* v posteli svému otci:
15 „Ó, podívej se, jak rychle běží pasáček své smrti vstříc, a jak zarmoucení budou jeho rodiče!
16 Ó, otče, tos neměl učinit! Neboť ti pravím, jak to nyní vidím: Josef je spravedlivý a jeho Dítě je svaté!”
17 Nato seschlý chlapec mlčel a jeho otec přemýšlelo těchto slovech.
18 Ale v okamžiku doběhl pasáček v plném zápalu k Děťátku a vrazil mu důkladně do ramene.
19 *Děťátko* však nepadlo a řeklo velmi vzrušeně pasáčkovi:
20 „U dělal jsi to kvůli odměně! Proto je každý dělník hoden mzdy své, a - jaká práce, taková odměna!
21 Tvá práce byla mě zabít; proto ať je tvou odměnou smrt!”
22 Tu se pasáček náhle zhroutil a byl mrtev.
23 Josef však se ulekl velice; ale *Děťátko* řeklo: „Josefe, neboj se kvůli Mně; neboť to, co se zde stalo jednomu chlapci, stane se celému světu, bude-li do nás strkat!” - Nato táhl Josef dále a nechal mrtvého chlapce podle vůle *Děťátka* ležet.

282

Josefovy potíže.

Ježíšův zlý soused umlkne. Prosba pasáčkova otce a odpověď *Děťátka*.

1 Když však došel Josef do vesnice a dohlédl na práci,
2 tu už také k němu do vesnice dolehl hluk, zvláště ze strany otce seschlého chlapce.
3 A tento hned ve vesnici vyhledal *rodiče zabitého chlapce* a popouzel je proti Josefovi.
4 A oni běželi spěšně a v zoufalství k Josefovi a křičeli:
5 „Odejdi odtud se svým strašlivým Dítětem, jehož každé slovo je dokonalý čin!
6 Neboť děti mají být vždy požehnáním lidí seshora;
7 tvé Dítě se nám však stalo kletbou!
8 Proto odtud odejdi, ty, který přinášíš neštěstí!”
9 Tu promluvil *Děťátko*: „Když tomu tak je, čím jste potom vy Mně?!”
10 Což jsi neřekl pasáčkovi, otče *Annase*, aby Mě zabil?
11 Neslíbil jsi mu dokonce dobrou odměnu, když Mě zabije, neboť by tak učinil beztrestně, protože ještě nemůže být stíhán zákonem?
12 A hled, stejně tak jsem uvažoval i Já ve Svě časně probuzené mysli:
13 Ani Já nemohu být ještě dlouho stíhán podle zákona; proto dám chlapci hned odměnu, jakou si zaslouží!
14 A kdybys Mě nebo otce Josefa kvůli Mně volal před soud, potom ti také my budeme umět zákon vyložit!
15 Hled, tak jsem uvažoval a tak také jsem hned jednal! Neshledáváš nyní svůj způsob jednání vůči nám nespravedlivý?”
16 Po těchto slovech *Děťátka* se otec seschlého chlapce mocně ulekl;
17 neboť z nich pochopil, že toto *Děťátko* také zná myšlenky i tajné úmysly lidí,
18 a že je proto třeba mít se před Ním na pozoru.
19 Všichni křiklouni potom Josefa s *Děťátkem* opustili.
20 Jen otec *zabitého dítěte* zůstal před Josefem a plakal pro svého chlapce a řekl: „Zabíjet, to není žádné umění; ale učinit živým!
21 Proto nemá zabíjet nikdo, kdo neumí vzkřísit!”
22 A *Děťátko* pravilo: „To bych mohl také, kdybych chtěl; ale tvůj chlapec byl zlý, a proto to nechci!” - Otec však po těchto slovech *Děťátka* prosil. A *Děťátko* řeklo: „Zítřa, ale dnes ne!”

**Josefova rada otci mrtvého pasáčka. Josefova pracovní dohoda
a návrat domů. Děťátko utěšuje ženy, zvláště Salome.
Nádherná předpověď všem, kdo jsou dobré vůle.**

1 Otec mrtvého chlapce však se nechtěl odloučit od Dítěte nyní, když poznal, že by mohlo jeho syna vzkřísit.

2 Tu mu řekl Josef: „Příteli, říkám ti, nebuď dotěrný; neboť Dítě má Svůj pořádek, podle kterého jedná,

3 a nedonutíš Je, i kdybys ještě víc křičel!

4 Jdi však tam a přines svého chlapce domů a polož ho, jako nemocného, do dobré postele, a zítra mu bude lépe!"

5 Po těchto slovech opustil konečně otec mrtvého chlapce Josefa a šel. a učinil podle Josefovy rady.

6 Teprve potom měl Josef klid a čas a mohl se staviteli uzavřít úkolovou práci.

7 Potom se Josef odebral domů a vyprávěl Marii, Eudokii a Salome, které mu šly vstříc, co se všechno na této krátké cestě přihodilo.

8 Všechny tři se divily nad takovou lidskou zlobou.

9 *Děťátko* však řeklo: „Ó, nedivte se nad zlými lidmi; kdybyste to totiž dělaly, bylo by velice mnoho na světě, nad čím by se člověk musel divit!"

10 Tu řekla Salome Marii: „Ale ty, moje nejvznešenější sestro! Nelze to vůbec pochopit;

11 Boží *Děťátko* může jen otevřít svatá ústa, a už z nich promlouvá důkladně moudrost.

12 Jak nesmírně prozíravá a moudrá byla opět tato slova!

13 Ó, ty přešťastná matko takového Dítěte!"

14 A *Děťátko* pravilo: „A ty přešťastná Salome, která jsi pro svého Pána koupila dům,

15 a jsi nyní svědkem, jak On v něm živoucí bydlí!

16 Jaký je asi rozdíl mezi tou, která Mě krátce nosila v těle,

17 a mezi Mou pravou domácí paní, která Mi dala provždy útočiště ve svém domě?

18 Když matka nosí dítě v těle, jak přispívá k tomu, aby bylo živé, rostlo a potom se narodilo?

19 Což to všechno není dílo Boží, když lidská vůle nezmůže nic?

20 Jestliže však potom někdo vezme dítě do svého domu a poskytne mu obydlí, péči a stravu provždy, pověz, není to více?

21 Vpravdě ti pravím: - Ti, kdo *Mě*, stejně jako *ty*; v budoucnu duchovně přijmou do svých srdcí, ti budou rovni Mé matce, Mým bratrům a Mým sestřím!"

22 Tato slova si všichni zapsali hluboko do srdcí a odebrali se potom tiše a v přemýšlení domů.

**Pasáček opět probuzen a jeho strach před svatým Děťátkem.
Jeho otec ho nabádá, aby se polepšil, a dává o Josefovi a Děťátku
pravdivé svědectví. Láska Děťátka.**

1 Následujícího dne právě v té době, kdy chlapec do *Děťátka* vrazil, v posteli opět oživil, vstal a ptal se jako někdo, kdo se probudil ze snu, co se děje a jak se dostal do postele.

2 A jeho otec mu všechno vyprávěl, co se stalo, a jak skonalo.

3 Tu byl *chlapec* plný strachu a řekl: „Ó, otče, to je hrozné Dítě;

4 toho by se měl střežit každý člověk, kterému je život drahý!

5 Ó, dej mě do služby daleko odtud, abych se už nikdy s tím strašným Dítětem někde nesrazil při nepříznivé příležitosti;

6 neboť by mě mohlo okamžitě opět usmrtit!

7 Ale k dřívějšímu pánovi už nepůjdu; neboť on mě naváděl ke zlému!"

8 Otec však řekl: „Můj synu, děkuji Bohu, že tě opět mám!

9 Proto už nepůjdeš do žádné služby,
 10 ale zůstaneš u mě, pokud budu živ!
 11 Josefova Dítěte se však nemusíme tolik obávat, jak se domníváš;
 12 neboť hled', právě toto Dítě ti zřejmě navrátilo život v předpověděné době.
 13 Když tomu tak je, jak by mohlo být Josefovo Dítě tak strašné, jak si představuješ?
 14 Hled', můj synu, ten, kdo zabíjí, a neumí opět život navrátit, ten je strašný;.
 15 ale ten, kdo může zabít bez prolítí krve, a potom opět oživit, ten není tak strašný, za jakého ho považuješ.
 16 Teď však uděláme něco lepšího! Půjdeme a tam u tesaře poděkujeme za tvé vzkříšení!
 17 Neboť to vím už dávno, že je tesař navýsost spravedlivý a bohobojný muž."
 18 Po těchto otcových slovech se chlapec přestal bát a šel s ním k Josefovi.
 19 Ten ho však potkal už ve vsi se svými čtyřmi staršími syny a s Děťátkem, které šlo opět s Josefem do vsi.
 20 Když chlapec Děťátko spatřil, udělalo se mu mdlo;
 21 domníval se totiž, že bude opět muset zemřít.
 22 *Děťátko* však Samo hned přistoupilo k vystrašenému chlapci a řeklo mu:
 23 „Jorasi, neboj se Mne; neboť tě miluji víc než celý svět!
 24 Kdybych tě totiž tak mocně nemiloval, nebyl bys opět dostal život.
 25 Neboť hled', *Moje láska* je tvůj život navěky!"
 26 Když chlapec slyšel Děťátko takto mluvit, byl hned v lepší náladě a zůstal celý den a hrál si s Ním.
 27 A Děťátko ukázalo chlapci také mnoho duchaplných her, z čehož měl chlapec převelikou radost.

285

**Falešný rozsudek vesnického soudce nad Ježíšem. Josefova mužná odpověď.
 Falešní svědci. Josef uděluje Ježíšovi důtku. Rozsudek věčného soudce. Josefův omyl a pokárání
 Děťátkem.**

1 Když však přišel Josef následujícího dne opět se svými čtyřmi syny a s Děťátkem do vsi,
 2 tu k němu přišel *vesnický soudce* a řekl:
 3 „Poslyš, ty tesaři! To není chvályhodné, že s sebou stále vodiš svého chlapečka;
 4 neboť jednak má jedovatý dech, a děti, kterých se dotkne, brzy onemocní,
 5 nebo zemřou, nebo oslepnou nebo ohluchnou!"
 6 Když *Josef* slyšel takovou lež, odložil sekyru a řekl soudci:
 7 „Přiveď sem svědky, kteří utrpěli takové zlo skrze mého naprosto nevinného chlapce Ježíše,
 8 a já s nimi půjdu do chrámu a vyřídím s nimi tu věc před nejvyšším knězem Božím!"
 9 Tento soudce však byl podplacen otcem uschlého chlapce,
 10 a hledal proto, jak by Josefova chlapce učinil, jak jen možno, podezřelým.
 11 *Soudce* proto po těchto Josefových slovech odešel a přivedl zakrátko mnoho strašně nemocných dětí ze vsi, které sehnal, a přivedl je k Josefovi.
 12 A když k němu přišel, řekl mu: „Jen se podívej! Za to všechno vděčíme tvému jedovatému Dítěti!
 13 Podívej se, tyto děti častěji tvé Dítě navštěvovaly a hrály si ním;
 14 a hled', to jsou ty nádherné plody toho! Ušetři proto naši vesnici a ponech si jen svůj mor doma!"
 15 Když *Josef* toto od soudce uslyšel, rozzlobil se, vzal Děťátko stranou, domlouval Mu jakoby do svědomí a řekl:
 16 „Proč jen děláš takové věci? Podívej se, tito trpí a nenávidí a pronásledují nás proto!"
 17 *Děťátko* však Josefovi odpovědělo: „Slova, která jsi nyní pronesl, nejsou ze Mne, nýbrž z tebe;
 18 neboť jsi nyní mluvil slova soudce, který je lhářem, a nikoliv *Moje slova*, jež jsou věčně pravdivá!"

19 Já však chci mlčet a nebudu tě kárat za tvá vypůjčená slova;
20 ale tomuto podplacenému soudci se dostane kvůli jeho obvinění spravedlivého trestu!"
21 A *soudce* hned *oslepl*. Ale všichni, kdo se soudcem byli, se mocně nad takovým činem vyděsili.
22 *Mnozí* z nich byli zcela zmateni a křičeli:
23 „Uprchněme odtud co nejrychleji! Neboť každé slovo z úst tohoto Dítěte je dokonalý čin!"
24 Protože však nyní viděl také Josef, že soudce oslepl, což pro něho bude mít za následek jistě přemnohé trampoty,
25 rozněval se sám na Děťátko, vzal Je trochu za ušní lalůček a zatahal, aby Je potrestal kvůli lidem.
26 *Děťátko* se tím však vzrušilo a pravilo docela vážně Josefovi:
27 „Je dost na tom, že hledají a přesto nenalézají, co hledají!"
28. Tys však tentokráte nejednal moudře! - Což nevíš, že Já *Jsem tvůj*?!
29 Proč Mě však chceš zarmucovat, když jsem tvůj? Ó, už Mě budoucně nezarmucuj, když Jsem tvůj!"
30 Josef však brzy svou chybu uznal, vzal Děťátko a laskal Je. Všichni okolostojící se však rozutekli z převelikého strachu před Dítětem.

286

**Učitel Piras Zacheus si přeje vzít zázračné Dítě z touhy po slávě do své školy.
Josef radí učitel, aby to zkusil. Ježíš zahanbuje pokryteckého učitele.**

1 Po době asi tří měsíců, když byl Josef s prací ve vsi hotov, přišel jistý *Piras Zacheus* z města k Josefovi na návštěvu a poprvé se osobně seznámil s Dítětem, o kterém už tolik slyšel.
2 Přišel vlastně skrytě jen kvůli Děťátku.
3 Neboť tento *Piras Zacheus* byl ve městě druhým učitelem, měl sice málo práce, ale byl přesto velmi namyšlený na svou moudrost.
4 Proč však přišel potají kvůli Děťátku k Josefovi?
5 Protože si myslel: „To musí být velmi nadaný chlapec;
6 toho si vezmu k sobě do školy, aby se potom jeho rychlými pokroky dostalo mé škole dobré pověsti před mým rivalem."
7 Zabýval se proto převážně chlapcem Ježíšem, vyptával se Ho na mnohé a dostával vždy nejpádnější odpovědi, čemuž se velice divil.
8. Když byl chlapečka takto prozkoumal, obrátil se na Josefa a řekl mu:
9 „Bratře, ten malíček má na svůj věk mimořádný rozum. Po pravdě řečeno, máš přemoudré Dítě;
10 je jen škoda, že ještě neumí číst a kreslit písmena!
11 Nechtěl bys Ho dát ke mně do školy, aby se u mne naučil číst a psát písmenka?
12 A zasvětim Je také ještě do všech ostatních věd, aby se naučilo chápat starší a ctít je jako praotce a otce;
13 a víš, také aby se naučilo milovat své druhy ve hře, se kterými prý už častěji nakládalo velmi nemilosrdně,
14 a aby se také konečně naučilo znát zákon Mojžíšův, poznalo dějiny národa Božího a Boží moudrost v prorocích!"
15 A *Josef* řekl učitel: "Dobře, můj příteli a bratře! Ale nežli vezmeš tohoto mého chlapce k sobě do školy, udělej zde před četnými svědky, kteří dnes jsou u mne, malý pokus!
16 Předříkej Mu všechna písmenka a vysvětli Mu je důkladně; potom se Ho vyptávej,
17 a budeš potom moci z toho, co si chlapec z výkladu zapamatoval, nejjistěji posoudit, jak způsobilý je jeho talent!"
18 A učitel to hned udělal. Vyjmenoval chlapci písmena od Alfa až po Omega důkladně a vysvětlil Mu potom značky, jak nejlépe dovedl.
19 *Ježíš* se však na učitele udiveně podíval a řekl mu, když se Ho začal vyptávat:
20 „O, ty pokrytecký učitel! Jak chceš žáky učit Beta, když jsi ještě nikdy nerozpoznal Alfa podle jeho významu?!"

21 Vysvětlí Mi podle pravé moudrosti Alfa, a já ti potom uvěřím, co budeš říkat o Beta!
 22 Abys však nyní pochopil, že nemám zapotřebí učit se od tebe písmena a jejich stavbu a význam,
 chci Já *tobě* vysvětlit a ukázat pravý význam písmen!"
 23 Tu začal malý Ježíš zcela rozpačitému učiteli vysvětlovat celou abecedu a kromě toho se ho pilně vyptával, zda vysvětlení pochopil.
 24 Každá učitelova odpověď však byla tak hloupá a neúplná, že se všichni přítomní dali do jasného smíchu.
 25 Protože však *učitel* v Dítěti objevil takovou udivující moudrost, a také, jakou ostudu si udělal, vstal a řekl přítomným:
 26 „Ó, běda mi ubohému! Jsem teď úplně zmatený! Sám sobě jsem udělal ostudu, škodu a vystavil se výsměchu, že jsem chtěl tohoto chlapečka přivést do své školy. .
 27 Ó, bratře Josefe, vezmi chlapce ode mě pryč; nemohu už nikdy snášet trpkost Jeho pohledu ani Jeho probodávající slova!
 28 Tento chlapeček vpravdě není pozemšťan! Při své moudrosti musí umět spoutat i oheň a vodu!
 29 Ať jsem blázen pro všechny časy, jestli se On nenarodil dávno před stvořením světa! Jehova to bude vědět, které tělo matky Ho nosilo, a který klín Ho živil!
 30 Běda mi! Jsem blázen; přišel jsem získat žáka, a hle, našel jsem učitele, jehož ducha nebudu moci nikdy následovat! Ó, pociťujte, přátelé tu ostudu se mnou! Chlapeček udělal ze starce blázna, to je má smrt!
 31 Proto, ó Josefe, vezmi chlapce ode mne pryč; neboť On musí být něco mocného, buď *Bůh* nebo *anděl!*"
 32 Všichni přítomní však začali učitele utěšovat neboť ho pro jeho velký svízel litovali.

287

**Ježíš dává Pirasi Zacheusovi nahlédnout do Své mise. Hojivý účinek
 a vyptávání Pirase Zacheuse. Ježíš jako "profesor přírodních věd"
 „Kde je nahoře a kde je dole?"**

1 Když však *Ježíš* slyšel takový náрек Pirase Zacheuse, usmál se a řekl:
 2 „Nyní nechť tvé pošetilosti ponесou plody, a nechť je vidět ty, jež byly slepého srdce!
 3 A nyní slyš, ty pošetilče, kterému je Dumas trnem v oku!
 4 Hleď, *sestoupil jsem seshora*, abych proklel lidi kvůli světu, který je v nich,
 5 potom však přivolal to, co je nahoře, podle příkazu Toho, který je ve Mně, nade Mnou i nad vámi,
 6 který Mě proto vyslal ze Sebe ve Mně, abyste byli spaseni!"
 7 Po těchto slovech Dítěte Ježíše se v celém okolí uzdravili všichni, kdo byli postiženi nějakými chorobami.
 8 Rovněž byli vykoupeni všichni, jejichž světskost postihla občas kletba malého Ježíše, až na seschlého chlapce.
 9 Ten musel kvůli svému otci setrvat po tři před určené roky pod kletbou chlapečka.
 10 Piras *Zacheus* však vstal a šel s Josefem pod širé nebe a řekl mu:
 11 „Bratře, jsme nyní pod širým nebem a nikdo nás neslyší.
 12 Prosím tě proto, nejmilejší bratře, abys mi vysvětlil, jak tomu s tímto chlapcem ve skutečnosti je
 13 neboť to v žádném případě, jak už jsem poznamenal, žádné přirozené dítě není!"
 14 Josef však řekl Pirasi Zacheusovi: „Příteli, hleď, kdybych chtěl mluvit o přirozenosti mého chlapečka, nebyl bych s tím hotov ani za mnoho dní;
 15 kromě toho nedovoluje Dítě ani mně, abych tlachal, co mi slina přinese na jazyk, kdykoliv se mi zachce.
 16 Hleď, chlapeček však právě přichází k nám!
 17 Seber odvahu a lásku k Němu a On ti řekne všechno, co ti bude prospěšné!"

18 A *učitel* sebral odvalu a lásku k Němu. A když byl úplně u Něho, otázal se slovy:
 19 „Ty můj ze srdce nejmilejší, zázračný chlapečku!”
 20 A *chlapeček* se usmál a řekl: „Víš, učený muži, kde je *nahoře* a kde *dole*?
 21 Neboť hled', země je kulatá jako koule a kolem dokola žijí lidé a tvorové.
 22 Někteří žijí *dole*, jiní *nahoře*. A země se denně točí kolem jejího středu, a ty jsi denně nesen asi čtyři tisíce mil; řekni, kdy jsi *nahoře* a kdy *dole*?”
 23 Tu bylo ve tváři učitele vidět, že je celý ohromený nad takovými neslýchanými věcmi, a co by měl říci, nevěděl.
 24 *Chlapeček* se však smál hloupému obličejí Pirase Zacheuse a řekl mu:
 25 „ ty učenče! Co jen chceš vyučovat, když nevíš, že rozhodující je *světlo*?
 26 Kde je *světlo*, tam je *nahoře*; kde je *noc* _ tam je *dole*!
 27 U tebe však je ještě *noc*, proto jsi *dole*. Já však jsem po všechny časy byl *zcela nahoře* nad světlem; proto budeš moci pochopit Mou světelnou přirozenost ve tvé noci zrovna tak málo, jak málo nyní mohou vidět naši protinožci, kteří teď mají *noc*. „_ Nato Děťátko odběhlo.
 28 *Piras -Zacheus* potom řekl Josefovi: „Tady to máme! _ Ted' vím zrovna tolik jako dříve - podivná slova chlapce! Nech mne teď samotného, chci o tom přemýšlet!” A Josef nechal učitele samotného v zahradě.

288

**Učitelovy myšlenky o chlapci. Ježíš učitele varuje.
 Ježíš, světlo pohanům a soud Židům! Učitel se dá na útěk.**

1 Plnou hodinu přemýšlel *Piras Zacheus* o slovech Děťátka, nedošel však k žádnému závěru.
 2 „Co jen tento chlapec může být?” ptal se opakovaně sám sebe.
 3 „Je snad *Eliáš*, který má ještě jednou přijít?
 4 Nebo je *Samuel* nebo některý jiný prorok, který se opět zrodil?
 5 Narodil se v Betlémě, a odtamtud nepřijde žádný prorok!
 6 Ale má odtamtud přijít *Mesiáš*!
 7 Je snad tento chlapec *Mesiáš Sám*? ,
 8 Z kmene Davidova má být! Josef má být pravý potomek Davidův,
 9 pochopitelně bez věrohodného přísného důkazu.
 10 Na věci, jak se zdá, něco hodně je;
 11 ale kdo by to mohl bez historických důkazů jako důkladně opodstatnělé přijmout a věřit tomu?
 12 A přece jen je člověk kvůli chlapci téměř nucen to tak přijmout.
 13 Ale římské výsadní právo zase mluví docela proti tomu;
 14 neboť *Mesiáš* bude muset ,být nejtuzším nepřítelem Říma!
 15 Ale jak by jím mohl být při takovém přátelství s Římany, kteří z něho udělali římského občana?
 16 To by se časem mohl stát velkým vojevůdcem Říma, *Mesiášem* pohanů;
 17 pro nás však dvoustranným mečem, který by nás zničil!
 18 Kdybych to oznámil veleknězi, mohlo by mi to, věru, přinést velké výhody!”
 19 Tu přišlo do zahrady opět *Děťátko* s Jakubem, šlo k učiteli a řeklo mu:
 20 „*Pirasi Zacheusi*! Nech si zajít chuť, odhalit Mě před časem veleknězi;
 21 neboť už při třetím kroku by tě dostihla smrt!
 22 Mou moc jsi však vyzkoušel; považuj ji proto za varování!
 23 Co jsi však sám k sobě hovořil o *Mesiáši* pro pohany, to má smysl;
 24 neboť tak také tomu má být: *Světlo pohanům* a *soud Židům* a všem dětem Izraele!”
 25 Tu se *učitel* rozzlobil a řekl: „Když tomu tak je, odejdi od nás a táhni k pohanům!”
 26 *Děťátko* však pravilo: „Já jsem Pán a činím, co Já chci; a ty nejsi tím, kdo by zde měl co poroučet!
 27 Proto mlč a táhni odtud, jinak Mě ještě donutíš, že tě budu bít!”
 28 Když *Piras Zacheus* toto od *Děťátka* uslyšel, pozvedl se rychle a prchal odtud do města.
 29 A Josef se tak zbavil jednoho obtížného hosta a šel potom opět za svou prací.

**Útulnost v Josefově domě, kde se sousedům a jejich dětem líbí.
Děti na balkoně. Zenon si zlomí vaz. Vzkříšení mrtvého.
Zenonovo svědectví o Ježíšovi. Ježíš Zenona napomíná.**

1 Po čase však přivedla opět láska sousední děti k Josefovi, a také jejich rodiče,

2 a to zvláště v předsabatu, kdy se zvláště odpoledne pracovalo málo nebo vůbec ne.

3 Jednoho takového předsabatu přišlo několik sousedů s dětmi.

4 Dívky našly milou společnost s pěti dívkami od Cyrenia, které byly velmi přívětivé, krásné a pracovitě a měly velké znalosti v nejrůznějších věcech.

5 Chlapcům však byl milý Ježíš tak jako tak nade všechno;

6 neboť jednak jim ukazoval četné důmyslné hry, které chlapce velice bavily;

7 za druhé jim často vyprávěl dojemné příběhy jako podobenství, při nichž malé děti poslouchaly s napětím a u vytržení.

8 Tentokrát však, protože po předcházející bouři s deštěm byla země trochu vlhká, zvolili si jako místo ke hraní balkon.

9 Po určitou dobu všechno probíhalo docela klidně; malý Ježíš totiž vyprávěl četné velmi přitažlivé příběhy.

10 Ale k večeru bylo nahoře živěji; neboť Ježíš uspořádal malou hru v kostky, a tu bylo třeba častěji skákat.

11 Mezi dvanácti přítomnými chlapci byl také jistý Zenon; on sázel nejvíce a chtěl své spoluhráče obehřát o jejich ušetřené peníze všemožnými krkolomnými produkcemi.

12 Jednu z těchto produkcí uskutečnil tak, že vsadil jedenáct penízů, a to proti vůli Pána Ježíše,

13 a sice tak, že dokáže jít třikrát po zábradlí balkonu, aniž by ztratil rovnováhu.

14 Jestliže třikrát šťastně obejde, musí mu ostatních jedenáct přihlížejících dětí přidat k jeho jedenácti penízům ještě jedenáct;

15 ztratí-li však rovnováhu a spadne, ztratí i svých jedenáct penízů.

16 Ostatní chlapci souhlasili, Zenon vyskočil na zábradlí, dostal hned malou závrať, ztratil rovnováhu, spadl hned na zem, zlomil si vaz a byl na místě mrtev.

17 Tu běželi rodiče mrtvého chlapce, plni utrpení a hněvu, nahoru na balkon, uchopili Ježíše a chtěli s Ním zle naložit.

18 *Ježíš* se jim však vytrhl, běžel dolů k mrtvému chlapci a zvolal tam hlasitě:

19 „Zenone! Vstaň a podej o Mně svědectví tvým slepým rodičům, zda jsem tě shodil dolů a usmrtil Já?!”

20 Nato se *mrtvý chlapec* vztyčil a řekl:

21 „Ó, Pane, Tys mě dolů neshodil ani neusmrtil,

22 nýbrž to zavinila moje touha po zisku a můj hanebný spěch!

23 Když mě byl tento můj hřích usmrtil, přišel jsi Ty, ó Pane, ke mně a navrátil jsi mi život.”

24 Když rodiče Zenona toto svědectví uslyšeli, padli před Ježíšem na kolena a vzývali Boží sílu v Dítěti Ježíšovi.

25 *Ježíš* však řekl Zenonovi: „Ať je to pro tebe poučením a zdržuj se nadále takových her, jež vedou ke smrti, a pamatuj, jak jsem ti to rozmlouval!”

26 Rodiče i Zenon plakali z velkého pocitu vděčnosti a odebrali se potom domů.

27 (Bylo to ostatně prorocké svědectví, týkající se budoucího Jidáše Išariotského, jak lze snadno pochopit.)

**Sousedé hledají radu u Josefa jako přítele Kornelia.
Ježíš Josefa varuje před neopatrností. Pohled do Božské vlády světa:
Jaký národ - taková jeho vláda! Ježíš ukazuje, *Kdo je Pán!***

- 1 Jindy, bylo to opět v předsabatu, přišlo opět více sousedů k Josefovi se svými dětmi, aby se s ním poradili o četných naléhavých záležitostech;
- 2 neboť tito sousedé věděli, že je Josef spřátelen se zemským správcem.
- 3 V té době dostal Josef také psaní z Týru, a to od Cyrenia, který, jakmile opět přijel z Říma do Týru, se vyptával, jak se daří Josefovi a obzvláště o malému Ježíšovi.
- 4 O tomto psaní však sousedé nevěděli,
- 5 ani o tom, že je Josef tak velký přítel místodržitele Cyrenia.
- 6 Tu jim chtěl Josef tento dopis ukázat a chtěl tak své sousedy utěšit,
- 7 protože jim tak chtěl ukázat, jak se o ně účinně zasadí u samého místodržitele proti lennímu králi,
- 8 a to tím jistěji s nejlepším výsledkem, protože jak Eudokie, tak také pět dívek Cyreniovi plně náležely.
- 9 Tu však Děťátko rychle k Josefovi promluvílo a řeklo velmi prudce:
- 10 „Josefe, Josefe, nedělej to nikdy, neboť Já jsem Pán!
- 11 Ukážeš-li psaní, budu bít zemi; neboť Já jsem Pánem také nad Římem, a nikoliv Cyrenius, a nikoliv Augustus Caesar!
- 12 Já ti pravím: - Kdyby byl národ lepší než lenní král, věděl bych si s Archelausem rady!
- 13 Protože však lid není ani o vlas lepší, musí nyní nést vlastní břemeno v lenním králi, který je lakomec jako celý národ!
- 14 Nebylo řečeno: - Oko za oko, zub za zub atd.? Proto také platí: - Lakotu za lakotu, závist za závist!
- 15 Proto je Archelaus lékařem tohoto národa tvrdého srdce; a má zůstat takový, jaký je, až do svého konce!”
- 16 Tato slova mrzela *sousedy* a oni řekli:
- 17 „To by nám byl čistý patron, ten Mesiáš!
- 18 Nám spílá a chválí zato pohana Archelausa!”
- 19 *Děťátko* však duplo patou do země a řeklo:
- 20 „Země, otřes se, aby se tvé slepé děti dověděly, že Já Jsem Tvým Pánem!”
- 21 A náhle se vzňal na místě, kde duplo, oheň, a země se mocně zachvívala.
- 22 Tu se ulekli *všichni přítomní* a řekli: „Kdo jen je to Dítě?! Neboť země se před ním třese!
- 23 Odejďme odtud pryč; neboť není dobré pobývat vedle tohoto Dítěte!” - A všichni hned Josefa opustili a pospíchali pryč. A tak unikl Josef opět velkému nebezpečí. .

**Šestiletý Ježíš vzkřísí marnivého čeledína Salome, který utrpěl úraz.
Jeho poučení Ježíšem. Ježíš prchá před chválou lidí.**

- 1 Když bylo Ježíšovi plných šest let a něco přes, dala jednou Salome porazit špatný strom a dala jej potom svými čeledíny rozřezat a rozštípat, aby získala dříví na topení.
- 2 Při té příležitosti vedl *mladý čeledín* velké řeči o své pili a řekl svým třem spolučeledínům:
- 3 „Nechte mě samotného strom rozštípat a budu s ním hotov stejně tak brzy jako vy tři dohromady!”
- 4 Čeledíni mu tu čest rádi přenechali.
- 5 Vzal tedy svou ostrou sekyru a pořádně se rozmáchl.
- 6 Ve spěchu však jednou udeřil vedle a zasáhl místo dřeva svou nohu a rozštípl ji od palce až po patu.

7 Tu klesl k zemi a volal o pomoc a všichni se k němu tlačili, ale nikdo neměl, čím by mu nohu ovázal.

8 A tak ten mladý člověk vykrvácel a zemřel.

9 Nářek a křik z blízkého domu Salome upozornil také dům Josefův.

10 A Ježíš tam rychle utíkal a prodral se zástupem kolemjdoucích lidí k mrtvému čeledínovi.

11 Když se k mrtvému dostal, uchopil rychle jeho rozdrčenou nohu, pevně ji stiskl a v okamženi uzdravil.

12 Když byla noha takto uzdravena, uchopil jeho ruku a řekl:

13 „Slyšíš, ty marnivý mladý muži! Já ti pravím: Vstaň a štípej dále své dříví!

14 Ale zanech v budoucnosti své marnivosti a nechtěj už nikdy dělat víc, než nakolik máš síly,

15 tak se v budoucnu snadno uchráníš před podobnými úrazy;

16 neboť i tvoji spolupracovníci mají pracovní sílu z Boha, a tu nemáš mařit, nikdy a nikde!

17 Kdyby však byl některý z tvých spolupracovníků záměrně líný a lenivý, Pán už ho najde;

18 nikdy však není na tobě, abys byl přehnanou marnivou pili jeho soudcem!"

19 Nato se zvedl mladý čeledín v plné síle a štípal dále své dříví.

20 *Všichni přítomní* však padli před chlapcem Ježíšem na kolena a pravili:

21 „Chvála a čest v Tobě, síle Boží; neboť Tebe naplnil Pán již časně veškerou Božskou silou!"

22 Ježíš však utíkal rychle opět domů, protože chválu lidí nechtěl.

292

Ježíš rozbíjí Mariin posvátný džbán.

Dívčina starost. Ježíš přináší matce vodu ve svém plášti.

Mariina relikvie byla Ježíšovi trnem v oku. Dívka dostává výtku.

1 Maria však měla ještě džbánek, ve kterém nosila vodu, když jí anděl zvěstoval nejsvětější poselství.

2 Považovala si tohoto džbánu velice, ba byl pro ni doslova posvátnou věcí.

3 Neviděla to dokonce ráda, když někdo ten džbán vzal a pil z něho.

4 Jednou však, asi osm dní poté, kdy se stal zázrak u Salome, byla Maria sama s Ježíšem doma.

5 Prala prádlo a potřebovala čerstvou vodu.

6 Šla proto k Ježíšovi a řekla mu: „Mohl bys mi jistě donést džbánek čerstvé vody;

7 tady máš dokonce k tomu Tebou posvěcený džbánek!"

8 Ježíš vzal džbán a běžel s ním ke studni, kde právě Josef s ostatními dětmi na něčem pracoval.

9 Ježíš však u studně narazil džbánekem poněkud tvrdě na kámen a džbánek ležel v mnoha střepech na zemi.

10 To viděla jedna z dívek a řekla: „Ach, ach, ouvej! To pěkně dopadne; posvátný džbánek paní domu je rozbítý! - Ale ty, milý Ježíši, proč jen jsi nedával lépe pozor?"

11 Nu, to se bude matka zlobit; ach, to se máš nač těšit!"

12 To navenek trochu Ježíše mrzelo a On řekl dívce:

13 „Co je ti po tom, co Já dělám? - Koukej jen, abys byla hotova se svým předemím!

14 Donesu i přes rozbítý džbán Marii pořádnou dávku čerstvé vody."

15 A dívka řekla: „To bych ráda viděla, jak se bez džbánu může do domu donést čerstvá voda!"

16 Nato vzal Ježíš svůj malý červený pláštík, složil jej na zemi, nabral do něho vodu a nesl ji, aniž ztratil jedinou kapku vody, do domu Marii.

17 Všichni však šli do domu za Ním kvůli tomuto zázraku.

18 Když to Marie uviděla, vyděsila se a řekla: „Ale Dítě, co jen se stalo se džbánekem?"

19 A Ježíš řekl: „Hleď, ten Mi byl už dávno trnem v oku! Proto jsem jeho zázračnou sílu vyzkoušel na kameni,

20 a podívej se, nebyla žádná na něm ani v něm; proto se hned rozbil na malé kousky!

21 Domnívám se však, že tam, kde Já jsem, měl bych přece jen platit více než takový hloupý džbánek, který není ani o vlas lepší než každý druhý!"

22 Po těchto slovech už Marie neříkala nic a zapsala si je hluboko do srdce.

23 Dívka však už také nic neříkala, neboť měla Ježíše ráda.

24 A *Ježíš* jí řekl: „Vidíš, tak se mi líbíš lépe, než když meleš zbytečně jazykem!“ - A dívka byla spokojena tou malou výtkou a předla pilně přízi.

293

Dvouletá přestávka v zázracích. Podražení v Palestině. Josef seje ještě v sedmém měsíci.

Osmiletý Ježíš Sám rozsévá sémě do země. Zázračné požehnání.

Josefův dík. Láska je lepší než chvála! Uzdravení seschlého chlapce.

1 Po tomto zázračném činu se Ježíš po dva roky choval klidně a poslouchal ve všem Josefa a Marii.

2 V jeho osmém roce však hrozila velmi špatná úroda; bylo totiž velké sucho a všechna setba uschla.

3 Byl už sedmý měsíc, a nikde se neukázalo něco zeleného; často bylo nutno porážet dobytek nebo za drahé peníze dovážet seno i obilí z Egypta a z Malé Asie.

4 Josef žil většinou z ryb, které mu Jonata každý týden dodával, a krmil svá domácí zvířata rákosem, který mu rovněž přivážel Jonata.

5 Teprve v sedmém měsíci se ukázaly mraky a začalo trochu občas pršet.

6 Tu řekl Josef svým čtyřem starším synům: „Zapřáhněte do pluhu voly a zasejeme ve jménu Páně do země trochu pšenice.“

7 Kdo ví, možná, že to požehná Pán, neboť Ho smíme počítat k našemu synovi a bratrovi, jehož On vyslal do světa.

8 Sice skrze Něho už po dva roky neučinil žádná znamení, takže jsme Jeho Vznešenost doslova zapomněli;

9 ale, kdo ví, zda tento špatný rok není důsledkem naší zapomnětlivosti na Toho, jenž tak svatě k nám seshora přišel!”

10 Tu přistoupil nyní osmiletý Ježíš k Josefovi a řekl: „Dobře, otče, Josefe! Ještě nikdy jste na Mne nezapomněli; proto však chci jít s vámi zasít pšenici do brázd!”

11 Josef se radoval nadmíru; a Marie a všichni v domě říkali:

12 „Ano, ano, tam, kde bude sít milý Ježíš, vzroste jistě bohatá úroda!”

13 A *Ježíš* řekl s úsměvem: „To si myslím také; nadarmo, věru, nemá ode Mne jediné zmo padnout do země!”

14 Nato se pustili do orání a rozsévání. Josef rozséval za pluhem vlevo, Ježíš vpravo.

15 A tak bylo pole za půl dne co nejlépe obděláno.

16 Nato brzy bohatě zapršelo a pšenice dobře vyklíčila a za tři měsíce dozrála jako letní obilí znamenitě.

17 Ukázalo se však, že klasy, jež na pravé straně zasel chlapec Ježíš, daly v průměru pět set zrn, zatímco ty Josefovy pouze. třicet až čtyřicet.

18 Nad tím se všichni velice divili, a když bylo potom obilí vymláčeno na mlatě, ukázalo se teprve v plné míře požehnání Boží;

19 neboť z jedné obilné míry (sedmdesát mázů) pšenice, jež byla zaseta, bylo přesně tisíc obilních mír sklizně: sklizeň, jakou ještě nikdy nikdo nezažil!

20 Protože však měl nyní Josef takovou zásobu, ponechal si pro sebe sedmdesát obilních mír a rozdělil devětsetřicet sousedům.

21 A tak bylo touto zázračnou sklizní pomoheno celému okolí.

22 A přišlo potom mnoho sousedů a chválilo a velebilo Boží sílu v chlapci Ježíšovi.

23 On však je napomínal, aby milovali Boha a své bližní a každému říkal: „*Láska je lepší, než chvála, pravá bázeň Boží má větší cenu, než zápalná oběť!*“ - V té době se také opět uzdravil seschlý chlapec.

**Josef a Marie chtějí Ježíše, kterému bude brzy deset let, přece jen poslat k učiteli.
Potíže při vyučování. Učitel chlapce bije a oněmí a zešílí. Chlapec Ježíš se opět vrací domů.**

- 1 Od té doby nečinil chlapeček Ježíš opět žádná znamení, nýbrž byl jako všechny ostatní lidské děti;
- 2 býval rád u Josefa, když hotovil nářadí - pluhy, jařma, židle, stoly, postele a podobné, a Josefovi se nikdy nic nepokazilo.
- 3 Protože šlo chlapečkovi už na *desátý rok* a od ostatních dětí se už vůbec nelišil,
- 4 řekl jednou *Josef Marii*: „Hleď, lidé v okolí nás pomlouvají, že necháváme Ježíše vyrůstat docela bez školní výchovy, ačkoliv je tak velice nadaný a schopný!
- 5 Víím sice, že Ježíš světskou školní výuku nepotřebuje;
- 6 ale abych sousedům zacpal ústa, chtěl bych Ho přece jen poslat k učiteli.
- 7 A protože teď byly ve městě otevřeny dvě nové školy, jejichž oba učitelé jsou prý velmi zdatní, chtěl bych to s jedním či druhým zkusit.“
- 8 Marie souhlasila; neboť uznávala zdánlivou nutnost toho.
- 9 A Josef vzal Ježíše a dovedl Ho k *učiteli*.
- 10 Ten chlapečka převzal a řekl Josefovi: „Nejprve se bude kvůli tolika Řekům, kteří mezi námi žijí, učit řecky, a potom teprve hebrejsky.
- 11 Znáím sice zvláštní vlastnosti tohoto Dítěte a mám před ním trochu strach.
- 12 Ale přesto chci dělat, co bude prospěšné; musíš mi však chlapce předat docela!“
- 13 Josef s tím souhlasil a dal Ježíše zcela do domu učitele.
- 14 Tři dny tam Ježíš užíval obvyklé svobody; teprve čtvrtého dne Ho vzal učitel do učebny.
- 15 Tam Ho zavedl k tabuli, napsal před Ním celou abecedu a začal ji vysvětlovat.
- 16 Když to několikrát opakoval, otázal se Ježíše, co si z toho zapamatoval.
- 17 Ježíš však dělal, jako by z vysvětleného nevěděl nic, a učiteli neodpověděl.
- 18 A učitel trýznil chlapce i sebe po tři dny a nedostal nikdy odpověď.
- 19 Čtvrtého dne však byl nevrlý a vyzval chlapce Ježíše pod hrozbou důkladného trestu, aby mu odpověděl.
- 20 Tu k němu chlapec *Ježíš* promluvil: „Jestliže jsi vpravdě učitelem, a jestliže písmena skutečně znáš, ukaž Mi pravý základní význam Alfa, a Já ti potom vysvětlím Beta!“
- 21 Nato se učitel rozzuřil a uhodil Ježíše ukazovátkem do hlavy.
- 22 Chlapce to bolelo a řekl učiteli: „Je to moudrý způsob, jak se chceš zbavit své hlouposti?“
- 23 Nejsem věru u tebe kvůli ranám, a není to způsob, jak lidi vyučovat a vzdělávat!
- 24 Ty však ať oněmíš a pomineš se smysly za to, že jsi Mě bil, místo abys Mi dal správný výklad!“
- 25 A na místě se učitel zhroutil a byl jako šílený svázán, a dopraven do jiné místnosti.
- 26 *Ježíš* však se hned vrátil k Josefovi domů a řekl mu:
- 27 „Pro příště si vyprošuji jiného učitele, který do školy nepřichází s holí v ruce; *tento* však nyní pyká za svůj zločin na Mně!“
- 28 Tu věděl *Josef*, co se jistě zase stalo, a řekl Marii: „Nesmíme dát Ježíše z rukou; neboť On trestá každého, kdo Mu není po chuti!“
- 29 A Maria s tím souhlasila nikdo se neodvážil dělat Ježíšovi výčitky.

**Druhý učitel u Josefa. Mírná učitelova ochota. Ježíš se u učitele podrobuje zkoušce:
Čte a vykládá Daniela. Učitelovo příznivé svědectví o Ježíšovi.
Jako dík za učitelovu poctivost uzdravuje Ježíš prvního učitele.**

- 1 Za několik týdnů však přišel *druhý nový učitel* k Josefovi přátelsky ho navštívit;
- 2 Josef mu totiž zhotovil pro jeho učebnu četné nové lavice a židle a stůl a získal při této příležitosti velmi čestného muže za přítele.

3 Tento učitel se také seznámil s chlapcem Ježíšem a měl upřímnou radost z tohoto vážného, nicméně však skromného, čilého chlapce.

4 Otázal se tedy Josefa, zda se už chlapec v nějaké škole naučil číst.

5 Josef však řekl: „Bratře, zkusil jsem to už se dvěma učiteli, ale žádný z nich s ním nic nesvedl; 6 neboť v tomto chlapci je zvláštní síla!

7 Když Mu potom učitel připadá trochu hrubý, je už ztracen;

8 stačí totiž pouze jediné slovo z úst chlapce o učiteli, a on je strašně potrestán!

9 Tak tomu bylo nedávno s prvním učitelem, který je až dosud blázen.”

10 A *učitel* řekl: „Ano, ano, vím o tom; ale on byl skutečným tyranem vůči všem svým žákům!

11 Kdybych já chlapce vyučoval, neměl bych věru žádný strach, že by mě potrestal!”

12 Tu promluvil přítomný chlapec *Ježíš*: „Co bys Mě chtěl asi učit?”

13 A *učitel* přitáhl chlapce láskyplně k sobě, přivinul ho k srdci a řekl Mu:

14 „Chtěl bych tě velmi přátelsky naučit číst a psát a potom porozumět Písmu.”

15 A *chlapec* řekl: „Dobře, máš-li něco z Písma u sebe, dej Mi to a vyzkoušej Mě!”

16 Nato hned učitel vytáhl svitek - byl to *Daniel* - a podal jej chlapci.

17 A chlapec hned začal svitek číst a také vysvětlovat tak, že se všichni kolemstojící včetně ohromeného učitele začali převelice divit.

18 Když však *učitel* chlapce vyslechl, řekl:

19 „Ó, Pane buď mi hříšníkovu milostivý a milosrdný; neboť tento chlapec není pozemský člověk!

20 Ó, bratře Josefe, teď jasně chápu, proč to s tímto chlapcem nemůže žádný učitel vydržet!

21 Chlapec rozumí tak jako tak víc než všichni učitelé na celé zemi! Ó, proto ho nech doma!”

22 Toto svědectví se *chlapci* líbilo a On řekl: „Protože jsi tak poctivý, ať se kvůli tobě opět uzdraví ten druhý učitel; staň se!

23 Ty však zůstaň tak poctivý ve svém srdci, jak nyní jsi, a budeš dobrým učitelem po všechny časy! Amen.”

24 Nato se chlapec Ježíš vzdálil; učitel se také brzy od Josefa odporoučel a šel velmi zamyšlený domů. - A s prvním učitelem bylo okamžitě lépe.

296

**Jedenáctiletý Ježíš a Jakub jdou sbírat dříví. Jakuba kousne zmije a on umírá.
Ježíš Jakuba vzkřísí. Evangelium práce. Starej se horlivě o duchovní statky!
Probuzení mrtvého chlapce Kefase a mrtvého tesařského tovaryše Mallase.
Dobré poučení: „V závisti spočívá vždy smrt!”**

1 Od té doby zůstalo Dítě Ježíš doma, chovalo se klidně a poslušně, dělalo též menší práce.

2 Po celý rok nečinilo žádná znamení - tedy až do Svého jedenáctého roku.

3 V jedenáctém roce však učinilo opět tři významné zázraky, a tyto nechť jsou zde krátce zaznamenány.

4 Na jaře došlo Josefovi na několik dní dříví na topení.

5 Poslal tedy Jakuba s Ježíšem, do blízkého lesa, aby tam nasbírali chrástí.

6 Oba šli a dělali pilně, co jim byl Josef přikázal.

7 Jakub však obzvláště chvátal a na Ježíše zbylo práce málo; neboť Jakub všude Ježíše předhonal

8 V takovém spěchu se však stalo, že sáhl po hustém chrástí, pod kterým byla jedovatá zmije.

9 Zmije Jakuba kousla do ruky. Tu padl Jakub strachem a zděšením. Ruka hned otekla, Jakub se ohnul dozadu a byl poznamenán smrtí.

10 Tu k němu přiskočil Ježíš, foukl do rány a s Jakubem bylo okamžitě lépe.

11 Zmije se však strašně nadmula a pukla.

12 Potom však řekl *Ježíš* Jakobovi: „*Spěchej pomalu!* V každé světské práci, dělá-li se příliš spěšně je smrt!

13 Proto je lepší být lenivý pro svět, ale tím horlivější pro ducha, a to při každé příležitosti.

14 Proto však necht' pilní pro svět naleznou smrt duše ve své pílí pro světské!

15 Já však lenivé pro svět vyhledávám a vezmu je do svých služeb až do věčnosti; a ty kdo pracovali jen hodinu denně, odměním stejně jako ty, kdo po celý den pracovali přepilně.

16 Blaze každému lenochovi pro svět; běda však každému pilnému pro svět! Ten první bude Mým přítelem – a ten druhý Mým nepřítelem!“

17 Jakub si ta slova zapamatoval a podle nich žil a nedělal si z toho nic, i když ho také častěji nazývali „ten líný a lenivý“;

18 ale pracoval od té doby ještě horlivěji ve svém srdci a vyzískal při tom nekonečně.

19 Brzy potom, za dva dny, zemřel sousedce, která byla vdovou, její jediný synáček, a ona velmi plakala.

20 Tu šel Ježíš se Svým Jakubem zasnulého chlapce navštívit.

21 protože však viděl usedavě plačící vdovu, zželelo se Mu jí, a On uchopil ruku mrtvého chlapce a řekl:

22 „Kefasi! Já ti pravím: Vstaň a už nikdy nezarmucuj srdce své matky!“ Nato chlapec hned vstal a pozdravil s úsměvem všechny přítomné.

23 Tu byl s vdovou konec a ona pravila: „O, kdo je tento syn Josefův, že křísí mrtvé jediným slovem? Je on Bůh nebo anděl?“

24 Ježíš však vdově řekl: „Neptej se dál, ale dej Kefasovi mléko, aby se docela uzdravil!“

25 A žena hned šla a donesla chlapci ohřáté mléko.

26 Tu chtěli všichni Ježíše vzývat; ale On ve spěchu odešel, připojil se k ostatním dětem a hrál si s nimi velice moudrým způsobem.

27 Když si však takto hrál, spadl z jiného domu, který opravovalo několik tesařů z města, člověk, zlomil si vaz a byl na místě mrtev.

28 Hned se seběhlo mnoho lidí a litovali nešťastného a hlučeli velice.

29 Když Ježíš tento hluk slyšel, šel tam s Jakubem, protlačil se až . k mrtvému a řekl mu:

30 „Mallasi! Já ti pravím: Vstaň opět a pracuj! Sbíjej však své latě lépe, jinak spadneš ještě jednou!“

31 neboť nezáleží na tom, kolik jsi napracoval, nýbrž jak jsi pracoval. V závisti však spočívá vždy smrt!“

32 Potom se Ježíš rychle vzdálil a mrtvý vstal docela zdravý a pracoval tak mocně, jako kdyby se mu nebylo nic stalo. Ale Ježíšova slova uchoval v srdci.

33 Tyto tři zázraky se staly krátce za sebou a všichni sousedé proto chtěli Ježíše vzývat.

34 Ježíš jim to však zapověděl a ve vsi se několik týdnů neukázal.

35 V Josefově domě však se o těchto třech zázracích dobře vědělo a mnoho se o nich mluvilo.

297

Krátké vyličení scény v chrámě týkající se dvanáctiletého Ježíše Jeho bratrem Jakubem. Ježíš se nyní stahuje zcela zpět až do svatby v Káni.

1 Od té doby se Ježíš stáhl zpět a nedělal veřejně žádné zázraky až do svatby v Káni Galilejské.

2 Pouze ve *dvanáctém* roce učinil chlapec Ježíš, když přišel poprvé k svátkům do Jeruzaléma, Svou moudrostí mezi učenci zázrak v chrámě, jak je zaznamenáno v evangeliích,

3 kterýžto zázrak já, Jakub, protože jsem nebyl přítomen, jsem si dal teprve později Pánem Samým vyprávět, a ten zázrak v krátkosti popsany byl v tom:

4 Ve velkém návalu ztratili Josef a Marie Ježíše v chrámě a domnívali se, protože u nich nebyl, že se již jistě vydal na cestu domů se Salome nebo s jinými příbuznými a známými.

5 A tak šli oba za karavanou Nazaretských a dostihli ji teprve večer v nocležně mezi Nazaretem a Jeruzalémem.

6 Protože tam však Ježíše nenašli, byli velmi zarmoucení, vzali několik průvodců a táhli s nimi v noci zpátky do Jeruzaléma.

7 Když tam dorazili, šel hned Josef k zemskému správci Kornelioví, který tehdy byl ještě zemským správcem v Jeruzalémě.

8 Josef vysvětlil Korneliovi, který mu vyšel velmi přátelsky vstříc, co se mu přihodilo,
 9 a Kornelius dal hned Josefovi římskou stráž, se kterou směl Josef prohledat všechny domy.
 10 Tak prohledal Josef téměř celý Jeruzalém, nicméně po třídenním hledání Ježíše nikde nenalezl.
 11 Tu bylo oběma velice úzko; vrátili, celí smutní, Korneliovi stáž a on je nemohl utěšit.
 12 Protože se však už schylovalo k večeru, chtěl Kornelius; aby u něho zůstali.
 13 Josef však řekl: „Ó, vzácný příteli, zůstanu u tebe tuto noc, ale předtím ještě musím nahoru do chrámu, kde chci Bohu Pánu obětovat ze svého a ve svém smutném srdci. “
 14 Kornelius tedy nechal jít Josefa s Marií nahoru do chrámu.
 15 A hle, tam našli Ježíše sedět mezi učenci, jak se jich vyptává, poučuje je a odpovídá na jejich otázky tak, že byli všichni velmi udiveni;
 16 neboť jim vysvětloval nejtajemnější místa z proroků, poučoval je o hvězdách, jejich drahách, o základním světle jejich, o jejich druhém, třetím, čtvrtém, pátém, šestém a sedmém světle.
 17 Popisoval jim také podstatu země a ukazoval jim tělesné, duševní a duchovní souvislosti věcí,
 18 a podal jim všem důkaz o nesmrtelnosti duše tak neslýchaným způsobem, že nato *všichni* řekli:
 19 „Něco takového jsme věru ještě nikdy neslyšeli! Jediný prst dvanáctiletého chlapce je moudřejší než my všichni dohromady!“
 20 Tu přistoupili Josef a Maria k Ježíšovi a řekli Mu:
 21 „Ale proč jsi nám to učinil? - Hleď, hledali jsme Tě s velkou bolestí po tři dny a nemohli jsme Tě najít!“
 22 Ježíš však řekl: „Proč jste to dělali? (Totiž venku za pomoci vojáků.)
 23 Což jste nevěděli o domu Mého Otce, a že jsem tam musel činit, co jest Mého Otce?“
 24 Oba však těmto slovům nerozuměli; Ježíš však je hned ochotně následoval domů, když byl předtím s nimi u Kornelia přenocoval.
 25 Učenci však velebili Marii jako přešťastnou, že má takové Dítě.
 26 Od té doby se Ježíš stáhl docela zpět a nedělal až do Svého třicátého roku před lidmi žádné zázraky a žil a pracoval potom jako každý jiný člověk.

298

Vysoce důležitá objasnění o Bytosti Ježíše, o vztahu Jeho lidského k Božskému v Něm. Pokyny, týkající se znovuzrození.

1 V Písmu se však praví: A On prospíval milostí a moudrostí před Bohem i lidmi a zůstal poddán a poslušen Svých rodičů, dokud nenastoupil Svůj úřad Učitele.
 2 Otázka: - Jak mohl Ježíš jako jediná Božská Věčná Bytost prospívat milostí a moudrostí před Bohem i lidmi, když přece Bohem od věčnosti byl?
 3 - A jak, zejména před lidmi, když přece byl od věčnosti nekonečně nejdokonalejší bytostí?
 4 Abychom to správně pochopili, je třeba Ježíše nevidět jen jako samotného Boha;
 5 nýbrž je třeba si Ho představit jako člověka, v němž se jediné *věčné Božství* zrovna tak jako zdánlivě nečinné uvěznilo, jako je uvězněn Duch („Duch“ jako božská jiskra v člověku) v každé lidské bytosti.
 6 Co však musí každý člověk podle Božského pořádku učinit, aby svého Ducha v sobě osvobodil,
 7 musel též skutečně učinit člověk Ježíš, aby v Sobě osvobodil božskou Bytost a aby se s Ní ztotožnil.
 8 Každý člověk však v sobě musí nosit určité slabosti¹ jež jsou obvyklými pouty Ducha, v nichž je uzavřen jako v pevné slupce.
 9 Pouta však mohou být zlomena teprve tehdy, když duše, smíšená s tělem, se spravedlivým sebezapíráním posílila tak, že je dost pevná, aby svobodného Ducha uchopila a udržela.
 10 Z toho důvodu může člověk své *slabosti* zpozorovat a poznat pouze skrze nejrůznější pokušení, jen tak pozná, *jak* a *kde*. je jeho Duch umlčován.

11 Dokáže-li se potom právě v těchto bodech ve své duši zapřít, zlomí tak pouta Ducha a spoutá tím duši.

12 Když je potom v pravý čas upevněna všemi bývalými pouty Ducha, přejde potom pochopitelně zcela přirozeně odpoutaný Duch do celé silné duše.

13 a ona tak dospěje ke všem nebeským dokonalostem moci ducha a stává se tak pro věčnost dokonale sjednocena s Ním.

14 Ve výměně jednoho pouta za pouto jiné však spočívá růst duše duchovní silou, což znamená moudrost a milost.

15 *Moudrost* jest jasné vidění věčného pořádku_Božího v Sobě, a *milost* jest věčné světlo lásky, jež osvětluje nekonečné a nesčetné věci, jejich vztahy i cesty.

16 Tak, jak tomu je s člověkem, tak také tomu bylo s Bohočlověkem Ježíšem.

17 Jeho duše byla stejně jako duše každého člověka a byla tím více zatížena slabostmi, protože nejmocnější Bůh-Duch musel Sám Sebe spoutat nejmocnějšími pouty, aby mohl být udržen ve Svě duši.

18 Proto také musela Ježíšova duše obstát při největších pokušeních, zapírajíc sama sebe, aby zpřetrhala pouta Boha-Ducha, posilnila se tak k nekonečné svobodě Ducha všech Duchů, a plně se s Ním ztotožnila.

19 A právě v tom spočívalo prospívání moudrosti a milosti Ježíšovy duše před Bohem i lidmi, a sice tou měrou, jak se Bůh-Duch postupně a stále více a více sjednocoval s Jeho, pochopitelně Božskou, duší, jež byla vlastním Synem.

299

**Život a duševní boje Ježíše od Jeho dvanáctého do třicátého roku.
Pokyny a příklady k dosažení znovuzrození jako podmínky věčného,
blaženého života. Závěrečná poznámka a požehnání Páně.**

1 Jak potom žil Ježíš, Pán, od Svého dvanáctého do třicátého roku?

2 Cítil v Sobě neustále co nejživěji všemohoucí Božství; věděl ve Svě duši, že všechno, co obsahuje nekonečnost, je podřízeno Jeho nejtíšímu pokynu, a že tomu tak musí být věčně.

3 K tomu měl ve Svě duši největší touhu nade vším vládnout.

4 Pýcha, touha po moci, nejúplnější svoboda, smysl pro blahobytný život, touha po ženách a mnoho dalšího, také však hněv byly hlavní slabosti Jeho duše.

5 Ale bojoval z vůle Svě duše proti všem těmto přemocným podnětům Svě duše.

6 Pýchu pokořoval chudobou; ale jak tvrdý prostředek to byl pro Toho, jemuž patřilo všechno, nicméně však nesměl nic nazvat Moje!

7 Touhu po moci poutal ochotnou poslušností vůči těm, kdo jako všichni lidé ve srovnání s Ním nebyli *nic*.

8 Svou věčnou, nejvyšší svobod překonával tím, že, i když to bylo nekonečně těžké, dával se lidmi najímat jako otrocký nádeník k nejnižší práci.

9 Proti náchylnosti k blahobytnému životu bojoval častým postem – z nouze, ale též ze svobodné vůle Svě duše.

10 Proti *touze po ženách* bojoval častou těžkou prací, chudou stravou, modlitbou a stykem s moudrými muži.

11 Ano, v tomto bodě musel přetrpět velmi mnoho, protože Jeho vzezření i tón Jeho řeči byly velmi působivé,

12 a z toho důvodu do Něho bylo na dálku a na smrt zamilováno pět překrásných Cyreniových dívek, které mezi sebou závodily, aby se Mu co nejvíce zalíbily.

13 Jemu se jistě taková láska líbila; nicméně však musel vždy říci každé: „*Noli me tangere!*“ („Nedotýkej se Mě!“)

14 Protože však také jediným pohledem prohlédl zlobu lidí a viděl jejich Istivost a pokrytectví, prohnanost a jejich sobectví,

15 je také pochopitelné, že byl *velmi vznětlivý* a bylo snadné Ho urazit a popudit;

16 ale tu usměrňoval Svou Božskou mysl Svou *láskou* a jí.následujícím smilováním.

17 A tak řídil *svůj život samým nejtěžším sebezapíráním*, aby opět nastolil rozvrácený věčný pořádek.

18 Z toho lze snadno pochopit, jak Ježíš jako člověk prožil osmnáct let, vystaven stálému pokušení a bojem s ním.

19 A protože nyní bylo pro každého učiněno, co mu je k užitku, nezbyvá už více co říci, kromě třídního jednání s moudrými a učenci v chrámě (viz „Tři dny v chrámě“ v Jeruzalémě. Vydalo nakl. Trigon.), jež však nyní, stejně tak jako mnoho jiného, nemůže následovat.

20 Proto se prozatím spokojte tím, a ostatní bude následovat, řeknete-li sluhovi:

21 „Přijď, bratře, k nám ve jménu Páně, a zůstaň a přebývej u nás!“

22 Tím se také toto dílo uzavírá a *Moje požehnání* a *Má milost necht'* je s vámi navěky. Amen.

Obsah

	Strana
Předmluva vydavatele	4
Předmluva Páně:	6
<i>Marie je vylosována v chrámě a přichází do Josefova domu</i>	
1 Josef v povolání. Vylosování Marie.v chrámu. Boží svědectví o Josefovi. Josefova modlitba. Marie v domě Josefově.	8
2 Nová opona chrámová. Mariina práce na oponě.	9
3 Zvěstování narození Páně andělem. Mariina pokorná oddanost.	10
4 Mariin dětsky nevinný rozhovor s Bohem a odpověď seshora.	11
5 Marie předává chrámu dokončenou práci. Maria a velekněz. Mariina cesta k příbuzné Alžbětě.	11
6 Zázračné přijetí Marie u Alžběty. Mariina pokora a moudrost. Evangelium žen. Mariin návrat k Josefovi.	12
7 Josefovy předtuchy a proroctví. Mariina útěcha. Požehnaná večere. Mariino těhotenství je patmo.	14
8 Názor lékaře. Josef vyslýchá Marii. Mariin výklad.	14
9 Mariino vyprávění o tajuplných svatých událostech. Josefův žal a jeho starost a rozhodnutí poslat Marii pryč pokyn Páně v Josefově snu. Maria zůstává v Josefově domě.	15
10 Římské sčítání lidu. Josefova nepřítomnost při velké radě v Jeruzalémě. Zrádce Annáš.	16
<i>Maria se stává Josefovou ženou</i>	
11 Úvahy velekněze o Mariině stavu. Zatčení a výslech Marie a Josefa. Josefův nářek a svár s Bohem. Rozsudek smrti nad Josefem a Marií a jejich ospravedlnění rozsudkem Božím. Marie Josefovou ženou.	17
12 Augustův příkaz ke sčítání všech obyvatel země. Nová starost a útěcha.	18
13 Starý přítel Josefa utěšuje. Josefův příkaz k cestování jeho pěti synům. Potěšující svědectví seshora. Radostný odchod.	19
<i>Narození Ježíše v jeskyni</i>	
14 Zdánlivé Mariiny nálady při cestě. Začátek porodních bolestí. Uložení Marie v blízké jeskyni.	20
15 Maria v jeskyni. Josef hledá v Betlémě porodní bábu. Josefovy zázračné příhody. Svědectví přírody. Setkání Josefa s porodní bábou.	21
16 Zjevení u jeskyně. Vidění porodní báby ve snu a její prorocká slova. Porodní bába u Marie a Dítěte. Pochybnosti Salome, sestry porodní báby, o Mariině panenství.	22
17 Prosba Salome k Marii. Mariina blahovůle. Nález Salome, trest a její pokání. Anděl přikazuje Salome. Její uzdravení. Varování seshora.	22
18 Noční odpočinek svaté rodiny v jeskyni. Chvalozpěvy andělů ráno.Vzývání pastýřů. Vysvětlující slova andělů Josefovi.	23
19 Josefova starost při soupisu. Zpráva porodní báby o setníku Kornelioví. Setníkova návštěva v jeskyni. Josef a Kornelius. Korneliova radost a mír v blízkosti dítěte Ježíše.	25
20 Korneliovy otázky, týkající se Mesiáše. Josefovy rozpaky. Setníkovy otázky Marii, Salome a porodní bábě.Andělovo varování před vyzrazením Božského tajemství. Korneliovo svaté tušení o Božství Dítěte Ježíše.	26
21 Josefova slova o svobodné vůli člověka a jeho rada Kornelioví.Setníkova péče o svatou rodinu.	27
22 Kornelius u svaté rodiny v jeskyni. Pastýři a setník. Nové věčné duchovní slunce. Korneliovo rozloučení Josefova slova uznání laskavosti pohanského setníka.	28
23 Šestidenní pobyt v jeskyni. Andělův příkaz Josefovi k návratu do Jeruzaléma a	

předstoupení ve chrámu. Mariin sen. Láskyplná rozepře mezi Josefem a Korneliem. Vojenská stráž před jeskyní.	29
24 Obřezání Děťátka a očištění Marie. Zsvěcení Dítěte matkou v chrámě. Zbožný Simeon a Dítě Ježíš.	29
25 Věštkyňe Anna v chrámě a její svědectví o Dítěti Ježíši. Anna varuje Marii.Nouzové ubytování svaté rodiny u lakomého bohatého Izraelce.	30
26 Výtka majitele nocležny Nikodéma Josefovi. Josefova obhajoba. Svědectví porodní báby. Pokyn milosti Nikodémovi, který poznává Pána.	31
27 Návrat svaté rodiny do Betléma. Srdečné přivítání těmi, kdo v jeskyni zůstali. Jesle jako postýlka pro Děťátka. Klid v ledové noci.	32

Mudrcové z východu

28 Josefovo naléhání k cestě do Nazaretu. Setníkova rada, aby vyčkal. Zpráva o perské karavaně a Herodesově hledání Dítěte. Mariina důležitá slova útěchy.	33
29 Josefova úzkostlivá prosba Pánu. Perská karavana před jeskyní. Užaslý setník. Příznivé svědectví tří mudrců Dítěti. Varování před Herodesem.	34
30 Vyzývání Pána v Dítěti třemi mudrci. Slova tří mudrců, jejich duchové: Adam, Kain, Abraham.	35
31 Marie poukazuje na milostivé vedení Boží. Josefova poctivost a věrnost. Tři požehnané dary Boží: Jeho svatá vůle, Jeho milost a Jeho láska. Převzácné svědectví Mariino, setníkovo a Děťátka Josefovi	37
32 Anděl jako rádce tří mudrců. Odchod mudrců na východ. Josefova netrpělivost. Korneliova uklidňující slova Josefovi. Josef poukazuje na Boží moc a dobrotu.	38

Útěk do Egypta

33 Přípravy k útěku do Egypta. Péče Páně. Josefův rozhovor s Korneliem.	38
34 Přípravy k útěku. Josefův rozhovor se Salome. Rozloučení se setníkem. Odchod. Korneliův ochranný list Cyreniovi. Josefova cesta. Zážitek s loupežníky. Josefův příchod do Týru k Cyreniovi. Cyreniova slova útěchy a pomoc.	40
35 Svatá rodina u Cyrenia. Josefova rozmluva s Cyreniem. Cyrenius, přítel dětí, a Dítě Ježíš. Vnitřní i vnější svědectví o Božství Dítěte Ježíše.	42
36 Josef v ostrém výslechu a jeho zpráva o narození Dítěte Ježíše. Korneliův dopis. Josef radí mlčet. Rozpory a pochybnosti. Josefovo energické ospravedlnění před zemským správcem.	42
37 Cyreniova mírná slova a Josefova odpověď. Čest, poklad chudých. Večeře smíření. Josefova dobrá rada. Cyreniova potrestaná zvědavost. Příběh o početí Dítěte. Cyrenius se klaní Dítěti, vyzývání Dítěte Cyreniem a potvrzení pravdy.	44
38 Cyreniův pohanský návrh přivést zázračné Dítě k císařskému dvoru v Římě. Josefova správná odpověď s poukazem na snížení Pána. Prorocká slova o duchovním Slunci života.	45
39 Cyreniova umírněnost v jídle a pití. Josefova děkovaná motlitba a jeho dobrý vliv na Cyrenia. Josefova slova o smrti a věčném životě. Podstata a cena milosti.	46
40. Cyreniova úcta před Marií. Útěšná Mariina odpověď. Cyreniovo blahopřání Josefovi. Josefova slova o pravé moudrosti.	47
41. Josefova předpověď vraždění dětí. Cyreniova zlost na Herodesa. Šťastná cesta po moři do Egypta. Josefovo požehnání jako odměna za přeplavbu lodníkům a Cyreniovi.	48

Svatá rodina v Ostrazine

42 Vliv milosti požehnání na Cyrenia. Josefovo pokorné sebepoznání a nejlepší rady Cyreniovi. Příchod do Ostrazine (Egypt).	49
43 Cyrenius kupuje pro svatou rodinu venkovský dům.	50
44 Josef se svatou rodinou v novém domově. Cyrenius jako host. Dík Josefa a Marie.	51

45	Prohlídka nového domova. Mariina a Josefova děkovná slova. Cyreniův zájem o dějiny Izraele.	51
46	Společné stolování a Josefovo vyprávění o historii stvoření, lidské ho pokolení a židovského národa. Cyreniova opatrná zpráva císaři a její dobré důsledky.	52
47	Cyreniův odchod a jeho péče o svatou rodinu. Údésné poselství svědků vraždění dětí. Cyreniův dopis Herodesovi.	53
48	Účinek a důsledek tohoto dopisu. Herodesova lest. Druhý Cyreniův list Herodesovi.	53
49	Účinek druhého dopisu. Příchod Herodesa a zemského správce do Týru. Přijetí u Cyrenia. Vzrušení vystrašeného lidu. Maronius Pilla před Cyreniem.	54
50	Výslech zemského správce Cyreniem. Pokus zemského správce Cyrenia opentlit. Cyreniova otázka, týkající se svědomí, Maroniovo doznání a odsouzení.	55
51	Plné doznání Maronia Pilly. Cyrenius jako moudrý soudce.	56

Cyrenius u Josefa

52	Cyreniova cesta do Egypta a jeho příchod do Ostrazine. Rozhodnutí Josefa a Marie Cyrenia pozdravit. První slova Dítěte.	56
53	Josefův a Mariin strach a myšlenky na útěk na náměstí, kde se konala slavnostní přehlídka. Setkání s Cyreniem a Maroniem Pillou. Ukončení přehlídky a návrat svaté rodiny domů za doprovodu Cyrenia.	57
54	Josefova starostlivá otázka kvůli přítomnosti Maronia PiHy. Cyreniova uklidňující odpověď. Příchod do Josefova venkovského domu.	58
55	Hostina v Josefově venkovském domě. Mariina pokora a láskyplný spor s Cyreniem. Božská, veškerou filosofii zahanbující moudrost svatého Dítěte.	59
56	Maroniovo vysoké mínění o Dítěti a Cyreniova spokojenost s Maroniem.	60
57	Ukončení hostiny. Cyrenius se Maronia vyptává na svatou rodinu. Maronius doznává svou lež z nouze.	61
58	Obhajoba Maronia Pilly a dobré rozhodnutí. Josef jako smírčí soudce. Cyreniův ušlechtilý rozsudek	61
59	Josef se ptá na Herodesa. Odpověď Maronia Pilly. Koruna Herodesova utrpení a jeho strašný konec.	62
60	Cyreniova zlost na Herodesa a uklidňující slova Dítěte Ježíše. Otázka Dítěte: „Kdo má nejdelší paži?“ Zázrak zničení.	63
61	Zděšení Maronia Pilly a Josefova otázka. Maroniovo pohanské vyznání. Josefův skromný výklad Cyreniovo nabádání k opatrnosti.	64
62	Cyrenius a Josef láskyplně usilují o blaho lidské duše. Josefova slova o bratrské lásce a lásce k lidem. Proč my lidé máme dvě oči, dvě uši, ale jen jedna ústa.	65
63	Jakub jako chuva při kolébce Děťátka; jeho zvědavost a napomenutí malého Spasitele. Jakubovo tušení, <i>Kdo</i> v Dítěti je.	65
64	Josefovo kázání o lásce k Bohu a o lásce k světu s poukazem na Davida, Šalamoun Cyrenia. Pohnutí Josefových synů a žehnání Dítěte Ježíše.	66

Zničení pohanských chrámů v Ostrazine

65	Josef nabádá k nočnímu klidu. Děťátko přikazuje bdít kvůli blížící se bouři. Josefovy pochybnosti a vypuknutí orkánu. Příchod prchajícího Cyrenia s doprovodem.	67
66	Bouře sílí. Spící Děťátko. Cyreniův strach. Slova útěchy Děťátka. Evangelium přírody a důvěry v Boha.	67
67	Děsivá zpráva spěšného posla. Krvavá žádost pohanských modlářských kněží. Cyrenius v tísní mezi srdcem a světem. Nejlepší rada Děťátka.	68
68	Cyreniova odpověď poslům. Naléhání tří krvežiznivých kněží na souhlas k oběti. Cyreniova opatrnost. Nárek dvou tisíc obětí.	69
69	Noc strachu mladých lidských obětí. Tři pekelní modlářští sluhové. Cyreniovo	

vnitřní pobouření spravedlivý rozsudek: svobodu obětovaným, smrt třem kněžím!	69
70 Josefův pokus o zmírnění rozsudku. Cyreniova zlost na tři kněze, odsouzené k smrti. Snažná prosba odsouzených o milost.	70
71 Josefova jemná domluva s poukázáním na soud Páně. Cyrenius ustupuje. Zdánlivé odsouzení ke smrti na kříži jako prostředek k polepšení tří kněží.	71
72 Mariiny pochybnosti o všemocnosti Dítěte Ježíše. Josefovo uklidňující vyprávění. Proč mocný lev Judův uprchl před Herodesem. Blaženost zavražděných děťátek. Zraní PiHy.	72
73 Cyreniovo nařízení vynechat vojenská cvičení. Odchod do města a podmínka Dítěte Ježíše ve prospěch tří k smrti odsouzených.	73
74 Cyrenius na rozcestí. Rada Děťátka. Maronius jako znalec římské ho práva. Omilostnění tří kněží na popravišti, jejich smrt z radosti a vzkříšení Dítětem Ježíšem.	73
75. Prohlídka města po bouři. Dobrý účinek orkánu. Cyreniův pošetilý úmysl odhodit meč. Moudrá slova svatého Dítěte o meči jako pastevcově holi.	74
76 Údiv tří kněží nad moudrostí Dítěte a Josefa. Josefova krátká a dobrá mytologie Bohů.	75
77 Cyrenius a tři kněží. Vyhrabání zasypaných. Zázračná moc Dítěte. Oživení zdánlivě mrtvých průvodců v katakombách.	76
78 Práce milosrdenství. Inteligentní bouře. Cyreniovo správné tušení. Návštěva přístavu.	76
79 Nepatrné škody v přístavu. Návrat domů. Maria v nosítkách. Úmyslná oklika domů.	77

Dobré poučení v Josefově domě

80 Péče Josefa - otce rodiny. Děťátko má radost z Jakuba. „Ty, které mám rád, škádlím, štípu a tahám!“ Jakubovo šťastné a záviděníhodné poslání.	78
81 Cyreniovo přání, aby také jeho svaté Děťátko škádlilo. Odpověď Děťátka. Předpověď, týkající se Říma. Mariino napomenutí zachovat v srdci nepochopená slova Děťátka.	79
82 Cyrenius se ptá a Josef odpovídá na otázku o odhalení závojų Isidiných. Maroniův správný výklad. Stolování. Hluboká úcta kněží.	79
83 Slepota, hluboká úcta a myšlenky na útěk tří pohanských kněží. Moudrá pravidla Dítěte Ježíše Josefovi a Cyreniovi, jak si počínat.	80
84 Pověst o vzniku města Ostrazine. Cyreniova starost o pohanské chrámy v budoucnu.	81
85 Josef poukazuje na důvěru v Boha a jeho předpověď o konci Ostrazine.	82
86 Návrat Cyrenia a jeho služebnictva do Ostrazine. Maria v modlitebně. Josefova utěšující slova.	82
87 Marie jako vzor ženské pokory. Píseň chvály a díky Josefa a jeho synů. Dobrý vliv na tři modlářské služebníky.	83
88 Zlatá hodina ranní. Josef a jeho synové na poli při práci. Joelova smrt kousnutím jedovatého hada. Návrat domů a hrůza. Utěšující slova Děťátka. Probuzení mrtvého.	84
89 Josefův slib oběti. Námitka Dítěte Ježíše s poukazem na Bohu nejmilejší oběť. Josefova námitka a její vyvrácení Dítětem.	85
90 Snídaně. Josefova otázka, týkající se umývání. Odpor tří kněží proti Josefově příkazu a jejich výchova k poslušnosti Dítětem. Významná otázka kněží a Josefovy rozpaky.	85
91 Láska jako pravá modlitba k Bohu. Ježíš jako Syn Boží. Pohanské myšlenky tří kněží a odpověď Dítěte.	86
92 Odhalení slepoty a zbloudilosti tří kněží. O budování chrámu v srdci a pravdivé bohoslužbě.	87
93. Všeobecně dobrý účinek tohoto poučení. Domácí život svaté rodiny. Slepá žebračka a její sen. Uzdravení slepé vodou, v níž se koupalo Dítě.	87
94. Dík a pokus uzdravené, aby mohla v domě zůstat, a Jakubovo vysvětlení, proč je Marie tak plachá. Ženina předpověď o Mariině budoucnosti. Mariina skromnost. Josefův návrat domů.	88
95 Josef uzdravenou přijme. Romantický příběh ženy. Josefova slova útěchy ubohému sirotkovi.	89
96. Ženina otázka, jak by mohla mnohonásobně najít své rodiče. Josefovo vysvětlení.	

Ženina klamná představa, že je Josef Zeus. Josefova odpověď.	90
97 Josefova slova, týkající se tří postíciích se kněží. Pokora nové družky v domě a její adoptce Josefem. Požehnání a radost Dítěte Ježíše.	90
98 Líbezná scéna mezi dívkou a Děťátkem. Nebezpečí svatého tajemství. Blaženost a převeliká radost dívky.	91
Cyrenius a Tullia	
99 Příchod Cyrenia a Pilly. Josefova zpráva o dívce. Cyrenius se uchází o Josefovu adoptivní dceru.	92
100 Cyreniova zpráva o oživení dvou set zdánlivě mrtvých a jeho vzrůstající zájem o cizí dívku Josefovy úvahy. Trojnásobné manželské právo ve starém Římě.	92
101 Tullia se seznamuje s Cyreniem prostřednictvím Josefa. Zázračné odhalení: Tullia, Cyreniova sestřenice a láska z mládí. Cyreniovo dojetí.	93
102 Cyrenius se uchází o ruku Tullie, která ho zkouší. Evangelium manželství.	94
103 Další výklad živoucího manželského zákona Božským Děťátkem. Láska hlavy a láska srdce. Spojení obou milujících Děťátkem. Tullie vyznává božství děťátka	95
104 Cyrenius prosí <i>Děťátko</i> o požehnání. Děťátko Cyrenia žádá, aby se kvůli Tullii vzdal Eudokie. Cyreniův vnitřní boj. Pevná vůle Děťátka. Přivolání Eudokie.	96
105 Cyreniova opětovná prosba, aby si směl Eudokii ponechat. Pevné Ne! Děťátka. Přání Eudokie. Vítězství Ducha v Cyreniovi. Marie utěšuje Eudokii.	97
106 Eudokia žádá dovědět se pravdu o Dítěti. Maria nabádá k trpělivosti. Dítě Ježíš na rukou Eudokie a rozhovor s ní.	98
107 Cyreniův dík. Ušlechtilost a moudrost skromného Josefa. Cyrenius Josefovi předává osm chudých dětí do výchovy.	98
108 Cyreniovy úvahy, týkající se požehnání manželství Hymenovým veleknězem. Josefova dobrá rada a Cyreniova velká radost.	99
109 Váhání kněží. Cyrenius na sebe bere odpovědnost. Spatné vysvědčení pro chtivost peněz Říma. Cyreniovo uzavření manželství s Tullii.	100
110 Tullia v královském rouchu a žal Eudokie. Děťátko Eudokii utěšuje a ona pláče radostí. Mariina účast.	100
111 Cyreniův dík Děťátku. Žehnající slova Děťátka snoubencům. Josef zve k svatební hostině. Cyrenius se vrací do města.	101
Archandělé v Josefově domě	
112 Nové překvapení v Josefově domě: cizí bíle oblečení mládenci jako pomocníci v domácnosti.	102
113 Mariin úžas nad stálými návštěvami. Josefova útěcha. Hluboká úcta andělů před Děťátkem a Jeho oslovení archandělů. Společná večeře.	103
114 Mariin rozhovor s Curielem a Gabrielem. Děťátko poukazuje na nový pořádek v nebi i na zemi. Eudokiina zvědavost, týkající se „velvyslanců“.	103
115 Josef napomíná k nočnímu klidu. Mládenci upozorňují na noční útok tří set loupežníků. Přepadení. Vítězství andělů.	104
116 Přípravy k Cyreniově svatební hostině. Velká úcta andělů před koupajícím se Děťátkem. Oživení mrtvol vrahů vodou, v níž se Děťátko koupalo.	105
117 Cyreniovo rozladění kvůli zrádcům. Josef poukazuje na pomoc Páně. Cyrenius a andělé. Josefova vysvětlující slova. Zázračná moc andělů.	106
118 Rozdíl mezi mocí Páně a mocí Jeho služebníků. Cyreniova otázka, proč andělé jsou. Podobenství o milujícím otci a jeho dětech.	107
119 Josefovo nařízení k svatební hostině. Oblékání slavnostního šatu. Zářivá slavnostní roucha andělů. Stísněnost Cyreniova a ostatních. Odložení slavnostního šatu.	107

120. Josefova starost, týkající se předepsaného slavení Velikonoc. Uklidňující výklad andělů. Josefova nová starost kvůli přítomnosti tolika pohanů. Nádherná odpověď Děťátka.	108
121. Cyrenius zve Josefa k velikonočním svátkům na svůj hrad. Josefovy rozpaky, jak Velikonoce slavit. Slova Děťátka Josefa uklidnila.	109
122. Josefovy otázky, týkající se odstranění chrámových sutin, osudu buřičů a tří nižších kněží a osmi dětí. Cyreniovy odpovědi.	110

Společnost na svaté hoře bohů

123 Průvod na svatou horu. Setkání s divokými zvířaty. Zkrocení dravců dvěma nebeskými mládenci.	111
124. Mdloba Eudokie a Tullie. Jedovatí hadi na vrcholku. Vyčištění místa Marií a Dítětem. Úžas Cyreniova doprovodu.	111
125 Nebezpečný chrám. Roj černých much. Zřícení chrámu. Společnost pod širým nebem pod fíkovníkem.	112
126. Malé občerstvení pod širým nebem s mládenci. Požár císařského paláce. Cyreniovo vzrušení a slova hněvu. Josefův klid a klidná odpověď rozčilenému Cyreniovi.	113
127 Cyreniův pokus naladit prostřednictvím Tullie Josefa příznivěji. Josefova upřímná a počestná slova přátelství. Uhašení požáru silou vůle dvou mláďenců.	113
128 Poučení Cyrenia o Pánem přislíbeném vy tahání za vlasy. Josefův výklad zázračných jevů v přírodě.	114
129 Cyreniova otázka, týkající se zázračné schopnosti mluvení. tříměsíčního Dítěte Ježíše. Nádherná moudrá odpověď andělů o tajemné Bytosti Děťátka.	115
130 Cyreniovo doznání jeho nevědomosti v duchovních věcech a jeho prosba o světlo. Odpověď andělů jako velké a jasné svědectví o Bytosti Páně a Jeho sestoupení do lidského těla. Děťátko Cyreniovi žehná.	116
131 Blížící se bouře. Josefova rada. Předtucha a útěk lvů do lesa.	116
132 Vrcholek hory v mlze. Strach pohanů před bohy. Cyreniova odvaha podrobena zkoušce při běsnění bouře. Mocné slovo Děťátka Ježíše bouři uklidňuje.	117
133 Touha po vědění římského velitele, který začal přemýšlet, a jeho rozhovor s Cyreniem o přírodních zákonech a jejich zákonodárci. Návrat z hory domů.	118

Slavnostní hostina u Cyrenia

134 Přivítání těch, kdo v Josefově domě zůstali. Joelovo vyprávění. Tři lvi jako Cyreniova tělesná stráž.	119
135 Večeře v Josefově domě. Zpráva Děťátka o připravovaném atentátu na Cyrenia. Cyreniova cesta domů. Lvi jako noční stráž. Přepadení. Boží soud nad atentátníky.	120
136 Výslech Cyreniova služebnictva. Strach sluhů před třemi soudci. Vypátrání zrádců. Zázračný soud lva.	121
137. Tullie se probouzí z hlubokého spánku a Cyrenius jí vypráví, co se stalo. Radostné setkání a shledání se svatou rodinou.	122
138 Cyreniova zpráva a Josefova kritika. Láska a milosrdenství jsou lepší než nejpřísnější spravedlnost. Cyreniův dík. Společnost ve velké Cyreniově ložnici.	122
139 Zkroušenost zrádce. Soucit tří lvů se zkroušeným. Josefova dobrá rada. Cyreniova velkomyslnost a její nádherný účinek na zkroušeného sluhu.	123
140 Cyreniova bratrská slova zkroušenému sluhovi a jeho přijetí do společnosti. Závistiví sluhové a Cyreniova odpověď.	124
141 Přípravy a pozvání k ranní hostině Cyreniem. Řeč Děťátka k zasvěcení slavnosti. Pozvání a nasycení chudých. Potrava tří lvů.	125
142 Josefova modlitba díků a pokory. Cyreniův láskyplný spor s Josefem o zasednutí u stolu. Josefova moudrá rada a Cyrenius ustupuje.	126
143 Setník hledající Boha se vyptává. Kněz dobře odpovídá o Božím učení a vyznává jediného pravého Boha. Josef odpoví zkrátka odbývá vyptávajícího se setníka.	126

144	Josefův a Cyreniův úmysl prohlédnout si napodobený svatostánek. Námitka Děťátka. Josef v rozpacích. Mariina vysvětlující slova a souhlas Děťátka. Dodatečné poučení setníka.	127
145	Setníková otázka o příchodu Mesiáše. Josefova slova o Bytosti Mesiáše Slova nižšího kněze o konci pohanských chrámů. O živoucím chrámu v lidském srdci.	128
146	Další setníkovy otázky. Josefova slova o Mesiášově říši a o lásce jako hlavním klíči pravdy. Vstup společnosti do napodobeného svatostánku. Mariina pomoc ubohým slepcům.	129
147	Nemocní volají k Marii o pomoc. Marie poukazuje na Děťátko Ježíše. Uzdravení nemocných a jejich poučení anděly. Setník hledá původce zázraku.	130
148	Soutěžení v dobročinnosti mezi setníkem a Cyreniem. Bezradný setník je poučen Josefem.	130
149	Otázka, týkající se vyspravení staré kartaginské lodi o sabatu. Slova Děťátka o dobročinnosti o sabatu. Neposlušnost Josefova, věrného zákonům. Andělé zázračně loď opravují.	131
150	návštěva přístavu. Drahocenná loď. Cyreniův dík Josefovi. Děťátko odpovídá a poukazuje na dobrodiní chudým.	132
151	Oběd na hradě. Setník hledá ve městě chudé a Cyrenius ho po návratu chválí. Požehnání Dítěte.	133
152	Slova Děťátka Ježíše Cyreniovi při odevzdání chudých. Cyrenius jako předchůdce Pavla. Předpověď o pádu Jeruzaléma mečem Římanů.	133
153	Cyreniova otázka týkající se Božství v Bytosti Dítěte. Josefův pokus o vysvětlení prostřednictvím živoucích slov Božích u proroků. Dítě Ježíš Josefovo mínění opravuje.	134
154	Služební otázka setníková. Cyreniova odmítavá odpověď. Rozhovor zvědavého setníka s krásným andělem. Setníkovu utrpení lásky.	135
155	Cyreniovy starosti o loď. Andělova dobrá rada. Cyrenius děkuje Josefovi a Děťátku. Josefova předpověď o Cyreniově dobrodružství na cestě.	136
156	Dík Maronia, tří kněží a Tullie. Josefův příkaz mlčet.	137
Josef se svými opět doma		
157.	Láskyplný rozhovor Dítěte Ježíše s Jakubem. Břemeno a tíže Páně pro ty, kdo Ho v sobě nosí. Náhlé oněmění Dítěte Ježíše, které dosud mluvit dovedlo.	137
158.	Anděl zázračně opatřili Josefova domácí zvířata. Josefovo horlivé slavení sabatu. Gabriel poukazuje na činnost přírody o sabatu. Zmizení andělů.	138
159	Údiv a neklid Eudokie po náhlém zmizení nádherných mládenců. Uklidňující slova Marie. Noční klid. Stesk Eudokie po Gabrielovi, jeho náhlé zjevení a jeho rada.	139
160	Jakubova radostná dětská hra s Děťátkem. Josefovo pokárání a Jakubova znamenitá odpověď. Sen Eudokie a nádherné svědectví o Pánu.	138
161	Líbezná ráno v Josefově domě. Marie a Josef si dělají starosti, že Děťátko oněmlo. Mariina chybná zkouška. Josefova velkomyslnost vůči slepému a jeho uzdravení Jakubem.	140
162	Josef pátrá po zdroji Jakubovy léčebné síly. Josef Jakuba vyslýchá. Josef pochybuje. Jakubova správná odpověď, z Pána.	141
163	Práce Josefových synů. Mariina zručnost. Píle Eudokie. Příchod osmi dětí z Týru. Josefovo ušlechtilé poselství Cyreniovi. Marie jako učitelka osmi dětí.	142
164	Klidný rok v Josefově domě. Zázračné uzdravení posedlého chlapce z rodiny mouřeníků Jakubem na rozkaz Dítěte Ježíše.	143
165	Půlroční přestávka v zázracích. Ježíš jako čilý chlapeček. Jakubova návštěva u počestného rybáře Jonaty. Christoforus neboli světská váha Děťátka. Návrat domů za doprovodu Jonaty. Jonata přichází do Josefova <i>domu</i>	144
166	Jonata u Josefa, svého přítele z mládí. Jonata vypráví a vyzptává se na zvláštní Josefovo Dítě. Josefova zpráva o Dítěti. Jonatova pokora a láska k Dítěti a jeho modlitba.	144
167	Josef zve Jonatu jako hosta. Jonatovy rozpaky a doznání hříchů. Nejlepší Josefova rada. Nejlepší pokrm Děťátka: Jonatovo srdce. Ježíšovo svědectví o Jonatovi.	145
168	Joelova špatně připravená kaše. Marie a Josef ho kárají. Shovívavost Děťátka s Joelem. Pokyny, týkající se výchovy.	146

169 Pojídání ryb. Napomenutí Josefa neobslouženým Dítětem Ježíšem. Důležitá odpověď Dítěte Ježíše a předpověď o zbožnění Marie. Žehnající slova pokorného Děťátka	147
170 Jonatova marná otázka o Josefově vnitřním vztahu k Děťátku a Josefova vhodná odpověď.	148
171..Večer na Josefově oblíbeném pahorku. Jakub krmí malého Ježíše chlebem s máslem a medem. Mouchy v hrníčku s medem. Ježíšova hluboká a moudrá slova o Izaiášovi (kapitola 7, 15).	148
172 Přehnaná úcta a pokora Jonaty před chlapečkem Ježíšem. Josefova dobrá rada a láskyplná domluva Děťátka. Jonata zůstává.	149
173..Dítě Ježíš lehké jako pírkó. Jonatův údiv. Hluboká moudrá slova Děťátka o břemeni Mojžíšova zákona.	150
174.Večer na pahorku. Josef a Jonata pozorují úplněk. Pokyn Děťátka, týkající se mnoho-vědění jako protikladu k mnoho-milování. Tvář Boží. Poučení o Měsíci.	151
175 Marie a chlapeček Ježíš v srdečném žertovném rozhovoru na pahorku. Josef a Jonata při pojídání měsíce. Náhlé zatmění měsíce.	152
176 .Josef a Jonata pokračují v pozorování měsíce. Světlo přes zastíněný měsíc.	153
177 .Jonata se diví, že je země koule. Ježíš jako „profesor přírodních věd“. Příprava večeře.	153
178 Večeře. Jonatovo přání vrátit se domů a jeho tajný úmysl. Úspěšný protinávrh Děťátka. Jonatova poslušnost a návrat domů.	154
179 Jonata je doma dobře přivítán. Jonata vyjíždí na rozbouřené moře. Záchrana ztroskotaného Cyrenia s doprovodem.	155
180 Šťastné přistání. Radost Jonaty. Cyreniův dík. Odpočinek ztroskotaných. Uschování lodě, která doplula k pevnině. Společná snídaně. Pokora Jonaty. Příchod Josefa s rodinou.	156

Josef a ztroskotaný Cyrenius u Jonaty

181 Jonata a Cyrenius v rozhovoru. Josefův údiv nad cizí lodí a Jonatovo vysvětlení. Zachránčova pověřčivá opatrnost a jeho poučení. Dojemné shledání Děťátka s Cyreniem.	157
182 O ohýbání srdce místo kolen. Cyrenius pozdravuje Josefa. O žehnání křížem a triumfu důvěry v Boha. Cyrenius se raduje, že je blízko Ostrazine.	158
183 Cyreniovy příhody na cestě a jeho prosba, aby mu je Josef vysvětlil. Josefova vyhýbavá odpověď. Vysvětlení Děťátka nespokojenému Cyreniovi. Odchod všech do Josefovy vily.	159

Návrat do Josefova domu

184 Osvěžující společně strávená chvíle ve stinném loubí pahorku. Josefův moudrý výklad Cyreniovy cesty po moři. Jak Pán vede své.	160
185 Cyreniův dík Děťátku za milostivé vedení. Jak se modlit, aby Bůh v modlitbě našel zalíbení. Hlavní důvod, proč se stal Pán člověkem. Cyreniův úžas nad pokroky osmi dětí.	161
186 protidárek" chlapce Sixta otci Cyreniovi: přednáška o podstatě a uspořádání země. Dítě Ježíš potvrzuje.	161
187 Cyreniova radost ze zemského globu, který mu byl darován, a jeho prosba, týkající se Augusta. Hluboce moudrá odpověď Děťátka s poukazem na Božský pořádek.	162
188 Cyrenius ujišťuje o své lásce k Pánu. Zkouška: Tulliina smrt. Cyreniův hluboký zármutek. Spravedlivá výtka zklamaného Děťátka a její dobrý účinek na Cyrenia.	163
189 Josef zve Cyrenia ke stolu. Cyrenius odmítá a poukazuje, že ho nasytil Pán. Děťátko Cyrenia chválí.	165
190 Děťátko Cyrenia vyzývá, aby s Ním pojedl a hrál si s Ním. Námitka . Maronia a Marie. Mocná odpověď Děťátka. Probuzení Tullie.	165
191 Závod s Cyreniem. Jak to Cyrenius dovede až k mistrovství! Pokyn, týkající se mistrovství v životě.	166

Prorocká odhalení Děťátkem Ježíšem	
192	Poučná hra na „jamky“. Životní jamky a jejich pořádek. Hra lidského shonu. 167
192 a (+ Vsunutý doplňující text)	168
193	Cyrenius v jamce ministra. Nespokojenost dívky. Účinný zstrašovací prostředek „krále“. 168
Myší zázrak. 168	
194	Rozhovor chlapečka Ježíše s umíněnou svéhlavou dívkou. 169
195	Nové sváry ve druhé hře. Třetí vrh. Ctižádostivá dívka v jamce ministra. 170
Štvaní proti Dítěti. Nový, poslední vrh a opětné nastolení základního životního pořádku. 170	
196	Výklad a vysvětlení této významné hry Děťátkem. Různé pokusy zachránit zbloudilé duchy vedením lidí skrze Boha. 171
197	Marie a Eudokie ošetřují probuzenou Tullii. Prorocký obraz Mariina kultu v Římě a v kruhu Pána skutečně milujících. 172
198	Josefovy pravé krátkozrace lidské otázky. Odpověď Děťátka. Univerzální význam Božího sestoupení do lidského těla. 172
199.	Další prorocká odhalení chlapečka Ježíše: Ježíšova smrt, Jeho učení smíru, zmrtvýchvstání a otevření brány života všem. Pokyn světským lidem. 173
200	Ježíšova vážná slova Marii. Chmurná předpověď opovrhování Pánem a Jeho následovníky na světě. 174
201	Jakub v rozmluvě s malým Ježíšem. Stížnost Děťátka, že si Ho rodiče i ostatní v domě málo všímají. 175
202	Josefovo doznání před Děťátkem. Rozdíl mezi maskou a chytrostí. 176
Opatrnost Páně před soudem světa. Děťátko napomíná Marii. 176	
203	Mariina otázka o lásce Děťátka. Velký rozdíl mezi láskou lidí a láskou Boží. Podobenství o králi jako ženichovi. Uplatnění podobenství na Tullii a Děťátku Ježíši. 176
204	Tulliin nárek. Utěšující slova Marie. Sebepoznání, lítost a pokání Tullie. 178
Ježíšův nejmilejší pokrm. Stará a nová Tullie. 178	
205	Plačící Tullia. Hluboce moudrá slova Děťátka o různých slzách a o tom, jak Tullia záviděla lásku. 179
206	Uklidňující slova Děťátka před bouřlivou nocí. Pošetilý strach Eudokie a její preventivní opatření. 180
207	Noční orkán s jeho hrůzou. Divoká zvířata. Josef bouři proklíná. Pokárání Děťátkem. Konec bouře. 180
208	Blahodárnost a účel noční bouře: zničení loupežníků. Spálení zbytku jejich kostí. 181
209	Prohlídka okolí domu. Dítě třikrát obíhá kolem spáleniště a Jeho prorocká slova Cyreniovi. 182
210	Josefova otázka a utěšující odpověď Děťátka. Velký hlad Děťátka. 182
Rybí hostina. Cyreniova otázka, týkající se Středozemního moře. 182	
211	Trest pústu pro Jakuba a Děťátko kvůli vynechané modlitbě u stolu. 183
Rozhovor Děťátka s Jakubem a s Josefem. Jakub s Děťátkem utíkají pryč. 183	
212	Kárající slova Marie a Cyrenia Josefovi. Josef v úzkých a jeho volání Děťátka. 184
213	Josefovi synové hledají Děťátko. Skrytý hlas a jeho utěšující slova Josefovi. Josef na správně stopě. Hostina u stolu Páně na hoře. O pravé modlitbě. 184
214	Josef nesoucí kříž. Evangelium Děťátka o kříži. 185
215	Studená ryba s olejem a citronovou šťávou. O mojžíšské dietetice. Dietetika-Nového zákona: „Pán je nejlepší kuchař!“ 186
216	Proč je možno právem nazývat vnitrozemní moře mořem Středozemním. 187
217	Všechno má svůj čas i pořádek podle zákonů Božích. O marném bádání v Božských hlubinách a o dětské prostotě jako cestě k pravé moudrosti. 188
218	Vložený kříž jako výraz Boží lásky k lidem. 188
219	Slzy hříšníka Jonaty a svatá láska k Pánu. Tělo jako žold hříchu. O hodnotě a tažení čisté lásky. 189
220	Prostředek proti soužení hmyzem. Mléčná válka. Kometa. 190

221	Rozhovor o kometách jako poslech neštěstí a války.	191
222	Názorné vyučování o podstatě komety na příkladě mísy s mlékem.	191
223	Odpovídající a vysvětlující pokyny o podstatě komet.	192
224	Proč je pro děti Boží škodlivé přílišné bádání v hlubinách Božího díla.	193
Konec veřejné zázračné činnosti Ježíše v Egyptě		
225	Božství v Dítěti ustupuje zpět. Poslední rady Děťátka Josefovi a Cyreniovi. Noční klid. Zvláštní přízeň Dítěte Ježíše k Jakobovi.	193
226	Josefova starost, týkající se snídaně. Vyprázdněná zásobárna. Jonata vypomáhá pořádnou dávkou ryb.	194
227	Závody v horlivosti lásky mezi Josefem a Cyreniem. Josefova nezištnost. Pravdiví a falešní služebníci Boží.	195
228	Radostná snídaně. Josef hovoří o dobrotě Páně. Děťátko u stolu. Idylické scény mezi malým Ježíšem a Cyreniem.	195
229	Pokračování dětské scény u stolu. - Maria je na Mne zlá jen z velké lásky!	196
230	Cyreniova vděčnost, jeho dárek a řeč na rozloučenou. Cyrenius zůstává ještě jeden den.	197
231	Josefova schránka na peníze a starosti, týkající se loupežníků. Děťátko Josefovi dobře radí.	198
232	Josef a jeho rodina. Domácí starosti a práce. Obrovská pomoc Jonaty skrze jeho důvěru v Boha.	199
Deputace z Ostrazine v Josefově domě		
233	Deputace přivádí místodržitele do rozpaků. Cyrenius zve deputaci k obědu. O kletbě peněz.	200
234	Deputace při obědě. Opatrnost při pořádku u stolu. Děťátko se zlobí kvůli špatně obsluženému vedlejšímu stolu. Prorocká předpověď.	200
235	Domácí kuchyňská scéna a její vážné důsledky. Základní evangelium o lidství.	201
236	Pokorná a srdečná slova čtyř bratrů pohaněnému Děťátku. Jeho Božská odpověď bratrům.	203
237	Obědu odpovídající smysl. Fáze duchovních poměrů na zemi: 1. Všeobecně. 2. Židovství. 3. Řecká církev. 4. Římská církev. 5. Ostatní křesťanské sekty.	203
238	Poslední dobrá ryba znamená lásku a velkou milost Páně - v této poslední době. Obyvatelé slunce jsou rovněž určeni, aby se stali Božími dětmi. Jediné stádo pod Jediným Dobrým Pastýřem.	204
239	Hosté jsou upozorněni na Děťátko. Cyreniovo vysvětlení. Úsudek souseda o Josefovi a jeho rodině.	205
240	Zlé rozhodnutí žárlivých hostů. Velký požár v Ostrazine.	206
241	Cyreniova starost o vyhořelé. „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“ Bůh je všem nejspravedlivějším soudcem.	207
242	Pýcha předchází pád. Josefovo důstojné jednání s vyhořelými. Cyreniova ušlechtilost vůči postiženým. Cyrenius u Jonaty.	208
Cyreniův odjezd a návštěva u Jonaty		
243	Josefova čínorodá láska k bližním. Pravá útěcha při těžkém postižení. Večerní návštěva a večeře u Jonaty.	208
244	Cyrenius připravuje svou loď na cestu. Jakub mu připomíná globus Země. Josefova nejlepší rada Cyreniovi: Jednej svobodně - podle vůle Pána. Cyrenius bere tři chlapce s sebou.	209
245	Cyreniova prosba o požehnání a Božská odpověď Děťátka. Cyreniova krásná modlitba na rozloučenou. Děťátko žehná odcházejícím a uklidňuje je slovy: - Tam, kde je vaše srdce, je též váš poklad.	210

246. Josef žehná Cyrenia. Nádherná Ježíšova slova Cyreniovi na rozloučenou: - , Jen láska sama může snášet Mou Přítomnost. Cyreniův odjezd. Josef u Jonaty.	211
247 Josef a Jonata zpozorují při ranním rybolovu ohroženou loď a zachraňují ji.	211
248 Děťátko se ptá, jaký byl dnešní rybolov. Děťátko chtivé ryb odpovídá na Josefovo napomenutí: „Jsem doma všude, kde jsem milován!“ Bohatý úlovek na příkaz Děťátka.	212

Svatá rodina ve vyloupeném domě

249 Jonata jde s Josefem domů. Dům je prázdný a vyloupený. Josef se velice rozlítlí. Pozoruhodný výklad Děťátka.	213
250 Marie pláče nad odcizením všech šatů i prádla. Útěcha a ušlechtilý čin Jonaty. Maria soupeří s Jonatou ve šlechetnosti. Děťátko oblažuje Jonatu.	214
251 Požehnaní Páně v Josefově domě. Údiv a dík rodiny. Josef mluví o zázraku pšeničného zrna.	214
252 Oběd skládající se z ryb a medových koláčů s limonádou. Svévolné uloupení domácího náčiní a misky Děťátka. Evangelium zločinců z úst Děťátka. Neúprosnost Děťátka vůči zlovolným.	215
253 Naříkající zloději šatů před Josefovými dveřmi. Energická slova Děťátka k nim.	216
254 Mariina vnitřní šlechetnost a Ježíšova uznalá slova. Poučení Páně o milosrdenství a lásce k nepřátelům.	217
255 Moc lásky. Josefův dům vchází ve známost. Josefova moudrost zahanbuje velké a bohaté města Dobrý dodatečný účinek.	217

Návrat do starého domu v Nazaretu

256 Smrt Herodesa; Archelaus se stává králem. Anděl Páně vyzývá Josefa, aby se vrátil do země Izraele Zázračné vybavení na cestu. Josef předává všechno Jonatovi a prosí ho, aby přišel za nimi. Rozloučení.	218
257 Svata rodina přichází po svízelné cestě do vlasti. Josefův strach a Mariino povzbuzení. Příkaz Páně odcestovat do Nazaretu. Příchod do Nazaretu.	219
258 Líbezná večerní scéna na balkoně Salome. Kornelius objeví malou karavanu.	219
259 Joel jako zvěd obhlíží okolí domova. Josef chce se svými přespat pod širým nebem. Josefovi synové, hledající dříví a oheň, přicházejí k Salome.	220
260 Tušení Salome a Kornelia, týkající se malé karavany. Salome a Kornelius si společnost prohlízejí. Salome omdlévá radostí.	221
261 Kornelius a Salome vítají společnost. Příchod unavených poutníků do starého domova.	222
262 Salome předává Josefovi dům i dvůr v nejlepší stavu. Josefovy rozpaky. Pokora a láska Salome. Nádherné svědectví o Pánu. Slovo Páně o lásce.	222
263 Salome zve Josefovou rodinu ke snídani. Nejlepší pokrm Děťátka Ježíše. Radosti lásky Děťátka a Salome.	223
264 Kornelius uklidňuje Josefa odpovědí, týkající se krále Archelausa. Kornelius dostává od Josefa rodinné zprávy o jeho bratrovi Cyreniovi. Korneliova radost a jeho vděčnost.	222
265 Korneliova otázka, zda Cyrenius ví o jeho odchodu. Josefova dobrá odpověď. Kornelius vysvětluje Josefovi římský způsob tajného dopisování.	224
266 Kornelius se ptá na zázračnost Dítěte. Josef poukazuje na to, jak Dítě mluví. Velká slova Děťátka Korneliovi.	224
267 Kornelius připevňuje na Josefův dům list Říma, osvobozující od daní. Římský pořádek v placení daní. Předpověď Děťátka Korneliovi.	226
268 Josef pořádá domácnost a domlouvá se s Marií o návštěvě u příbuzných a známých. Zvláštní chování Děťátka a Jeho pozoruhodná slova.	227

Zázračné činy chlapce Ježíše v Nazaretu

269 Zemětřesení pod nohama Ježíše děsí Josefa a Marii. Prchající z města varují Josefa, aby dále nechodil. Josef, uklidněn Jakubem, jde bez strachu do města.	227
270 lidé dávají nevědomky pravdivé svědectví. Josef jim dobře odpovídá. Josef je srdečně přijat svým přítelem.	228
271 Josef vypráví spřátelenému lékaři o tom, co prožil. Lékařova srdečná účast a jeho vlastní zkušenosti. Josefův hněv na Archelause. Děťátko Josefa konejší.	229
272 Lékařův údiv a jeho předpověď, týkající se moudrého Děťátka. Odpověď Děťátka Josefovi. Lékařova víra v Mesiáše a její poopravení Děťátkem.	229
273 Děťátko u nemocných lékaře podrobuje zkoušce důvěry a uzdravuje dívku, postiženou dnou.	230
274 Lékařův úžas a pokorné tušící doznání. Děťátko lékaře uklidňuje a vysvětluje mu Svou nejlepší metodu léčení. Lékař uvěří a stává se uzdravováním proslulý široko daleko. Josef bere uzdravenou dívku do svého domu.	231
275 Svatá rodina u učitele Dumase. Josef mu vypráví svůj příběh. Děťátko u školních dětí.	231
276 Dumasovy otázky a jeho údiv nad Dítětem. Josefova filosoficky moudrá odpověď. Dumasova chvála filosofů. Děťátko mluví k Dumasovi o prorocích a filosofech.	232
277 Josef se chce vrátit domů. Mariino ušlechtilé slovo ženy. Nejlepší rada Děťátka a Josefův návrat domů. Spor se služebníky Archelause. Josef je dobře obslouží.	233
278 Dvouletá přestávka v zázracích Děťátka. Příchod Jonaty z Egypta. Velká radost v Josefově domě a rada Děťátka Jonatovi. Jonata jako rybář v Galilejském moři.	234
279 Dítě, kterému je nyní pět let, si hraje u potůčku. Dvanáct jamek a dvanáct vrabců z hlíny. Vysvětlení obrazu. Zloba arcizida a zázrak Děťátka.	235
280 Sběh zvědavých na zázrak. Ježíš trestá nevychované nezpůsobné dítě ze sousedství. Vrchní soudce přichází Josefa soudit, je však Děťátkem ohrožován a obrací se.	235
281 Josef bere Dítě na venkov. Malý Ježíš je zlomyslně napaden. Zlá odměna pasáčka.	236
282 Josefovy potíže. Ježíšův zlý soused umlkne. Prosba pasáčkova otce a odpověď Děťátka.	237
283 Josefova rada otci mrtvého pasáčka. Josefova pracovní dohoda a návrat domů. Děťátko utěšuje ženy, zvláště Salome. Nádherná předpověď všem, kdo jsou dobré vůle.	238
284 Pasáček opět probuzen a jeho strach před svatým Děťátkem. Jeho otec ho nabádá, aby se polepšil, a dává o Josefovi a Děťátku pravdivé svědectví. Láska Děťátka.	238
285. Falešný rozsudek vesnického soudce nad Ježíšem. Josefova mužná odpověď. Falešní svědci. Josef uděluje Ježíšovi důtku. Rozsudek věčného soudce. Josefův omyl a pokárání Děťátkem.	239
286 Učitel Piras Zacheus si přeje vzít zázračné Dítě z touhy po slávě do své školy. Josef radí učiteli, aby to zkusil. Ježíš zahanbuje pokryteckého učitele.	240
287 Ježíš dává Pirasi Zacheusovi nahlédnout do Svě mise. Hojivý účinek a vyptávání Pirase Zacheuse. Ježíš jako „profesor přírodních věd“: „Kde je nahoře a kde je dole?“	241
288 Učitelovy myšlenky o chlapci. Ježíš učitele varuje. Ježíš, světlo pohanům a soud Židům! Učitel se dá na útěk.	242
289 Útulnost v Josefově domě, kde se sousedům a jejich dětem líbí. Děti na balkoně. Zenon si zlomí vaz. Vzkříšení mrtvého. Zenonovo svědectví o Ježíšovi. Ježíš Zenona napomíná.	243
290. Sousedé hledají radu u Josefa jako přítele Kornelia. Ježíš Josefa varuje před neopatrností. Pohled do Božské vlády světa: Jaký národ - taková jeho vláda! Ježíš ukazuje, Kdo je Pán!	244
291. Šestiletý Ježíš vzkřísí marnivého čeledína Salome, který utrpěl úraz. Jeho poučení Ježíšem. Ježíš prchá před chválou lidí.	244
292 Ježíš rozbíjí Mariin posvátný džbán. Dívčina starost. Ježíš přináší matce vodu ve svém plášti. Mariina relikvie byla Ježíšovi trnem v oku. Dívka dostává výtku.	245

293 Dvouletá přestávka v zázracích. Podražení v Palestině. Josef seje ještě v sedmém měsíci. Osmiletý Ježíš Sám rozsévá sémě do země. Zázračné požehnání. Josefův dík. Láska je lepší než chvála! Uzdravení seschlého chlapce.	246
294. Josef a Maria chtějí Ježíše, kterému bude brzy deset let, přece jen poslat k učiteli. Potíže při vyučování. Učitel chlapce bije a oněmí a zešílí. Chlapec Ježíš se opět vrací domů.	247
295 Druhý učitel u Josefa. Mírná učitelova ochota. Ježíš se u učitele podrobuje zkoušce: Čte a vykládá Daniela. Učitelovo příznivé svědectví o Ježíšovi. Jako dík za učitelovu poctivost uzdravuje Ježíš prvního učitele.	247
296 Jedenáctiletý Ježíš a Jakub jdou sbírat dříví. Jakuba kousne zmije a on umírá. Ježíš Jakuba vzkřísí. Evangelium práce. Starej se horlivě o duchovní statky! Probuzení mrtvého chlapce Kefase a mrtvého tesařského tovaryše Mallase. Dobré poučení: „V závisti spočívá vždy smrt!“	248
297 Krátké vyličení scény v chrámě týkající se dvanáctiletého Ježíše Jeho bratrem Jakubem. Ježíš se nyní stahuje zcela zpět až do svatby v Káni.	249
Pokyny k dosažení znovuzrození	
298 Vysoce důležitá objasnění o Bytosti Ježíše, o vztahu Jeho lidského k Božskému v Něm. Pokyny, týkající se znovuzrození.	250
299 Život a duševní boje Ježíše od Jeho dvanáctého do třicátého roku. Pokyny a příklady k dosažení znovuzrození jako podmínky věčného, blaženého života. Závěrečná poznámka a požehnání Páně.	251

Jakob Lorber DĚTSTVÍ A MLÁDÍ JEŽÍŠOVO. Z německého jazyka přeložila Jaroslava Pippichová. Grafická úprava a obálka Vladislav Zadrobílek. Sazba programem TEX(Jura Charvát. Vytiskl Karel Medelský. Praha 1994.